

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

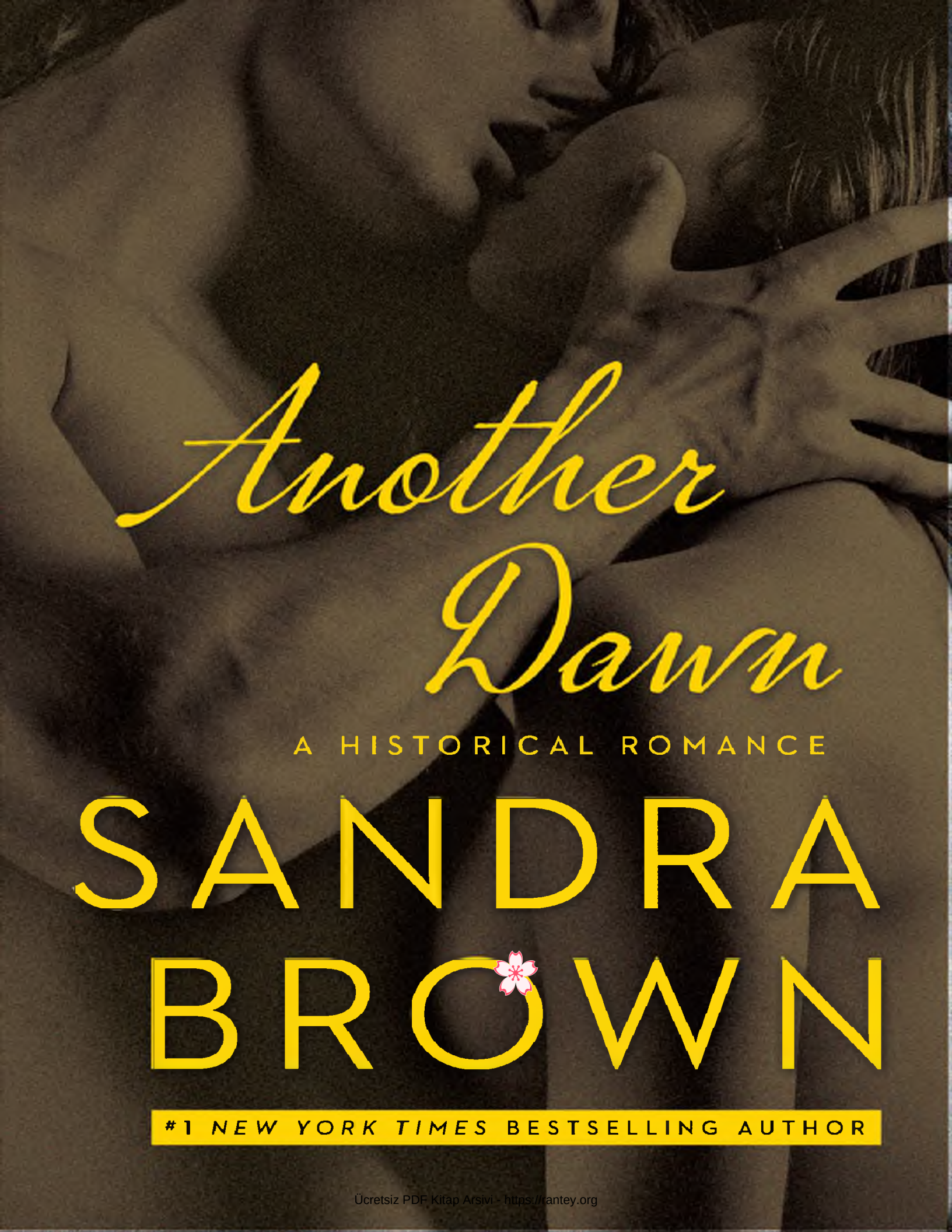
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A romantic couple in a historical setting, with a man in a white shirt and a woman in a dark dress embracing. The man is looking down at the woman, who is looking up at him. The background is a soft, warm glow.

Another Dawn

A HISTORICAL ROMANCE

SANDRA
BROWN

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

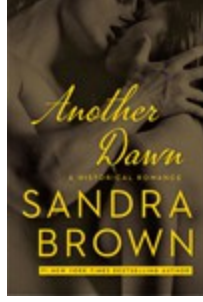
Başka Bir Şafak

Sandra Brown

**GRAND CENTRAL
PUBLISHING**

NEW YORK BOSTON

[Okumaya Başla](#)

[İçindekiler](#)

[Sürtüşmenin](#)

[Önizlemesi](#)

[Haber](#)

[Bölümleri Telif](#)

[Hakkı Sayfası](#)

1976 tarihli ABD Telif Hakkı Yasası uyarınca, yayıncının izni olmadan bu kitabın herhangi bir bölümünün taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması, yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin hırsızlığı anlamına gelir. Kitaptaki materyalleri (inceleme amaçlı olanlar hariç) kullanmak istiyorsanız, permissions@hbgusa.com adresinden yayıncıyla iletişime geçerek önceden yazılı izin almanız gerekir. Yazarın haklarını desteklediğiniz için teşekkür ederiz.

Önsöz

Adam ayağa fırladı, beceriksizce tabancasını çekti, kurdu ve nişan aldı.

Tıknaz bacakları masanın kenarına takıldı, masayı salladı ve üzerinde duran içki dolu bardakları salladı. Biri devrildi. Puro kül tablasından yuvarlandı ve yeşil keçe üstünde küçük bir delik açtı.

Jake Langston yorgun bir şekilde iç geçirdi. Treni kalkana kadar zaman geçirmek için, heyecan verici bir iki poker oyunu, bir iki bardak sert viski ve belki de üst kattaki yataklardan birinde bir iki tatmin edici sevişme için gelmişti.

Şimdi ise, Kermit bilmem ne adında bir çiftçi ile poker eli üzerinden tartışmaya girmişti. Umarım bu adam silah kullanmaktan çok saban kullanmakta daha yetenekliydi.

"Bana hileci mi diyorsun?" diye sordu çiftçi. Cumartesi geceleri ara sıra bira içmekten başka içkiye alışkın olmayan adam, pek de ayık değildi ve ayakları yere sağlam basmasına rağmen, çalkantılı denizde bir denizci gibi sallanıyordu. Kaslı yüzü terlemiş ve kızarmıştı. Jake'in göğsüne doğrultulmuş tabanca, titrete bir elinde sallanıyordu.

"Sadece, her elinde ortaya çıkmak yerine, kolunda sakladığın tüm asları bir kerede görmek istediğimi söyledim." Jake, sinir bozucu bir kayıtsızlıkla, sağ elinin, yani silah tutan elinin yanındaki viski bardağına uzandı ve yavaşça bir yudum aldı.

Çiftçinin bakışları sinirli bir şekilde barın içinde dolaştı, aniden kendi yarattığı manzarayı fark etti. Mağara gibi odada kimse kıpırdamıyordu. Müzik, ilk sorun belirtisinde kesilmişti. Poker masasındaki diğerleri, sakın bir göle atılan bir taşın dalgaları gibi dikkatlice uzaklaşmışlardı.

Adam tehditkar görünmek için elinden geleni yapıyordu. "Sen bir yalancısın. Hile yapmıyordum. Silahını çek."

"Tamam."

Her şey o kadar hızlı oldu ki, daha sonra sadece en yakınında duranlar gerçekte ne olduğunu doğrulayabildi. Jake tek bir çevik hareketle sandalyesinden kalktı, silahını çekti, diğer eliyle çiftçinin kolunu savuşturdu ve tabancayı yere düşürdü.

Kermit'in gırtlığı, şiddetli bir korku düğümüyle uzadı. Soğuk ve yağışlı bir ocak ayının ardından saçaklara yapışan buz sarkıtları kadar soğuk ve kırılğan gözlerle baktı. Bu gözler, burnunun ucuna doğrultulmuş tabancanın namlusundan çok daha korkutucuydu. Kendisinden kırk kilo daha zayıf, ancak gergin kontrolüyle tehditkar bir vücutla karşı karşıyaydı.

"Orada biriktirdiğin kazancın yarısını al. Bence o kadarını adil bir şekilde kazandın."

Çiftçi, paraları ve banknotları pantolonunun ceplerine tıktırırken ellerini titriyordu. Tuzaktan kaçmak için ayağını kemirmeye hazır bir tilkinin çılgınlığını yansıtıyordu.

"Şimdi silahını nazikçe al ve buradan git."

Kermit itaat etti. Titreyen ellerinde tabancanın ateş almasını engelleyen tek şey bir mucizeydi, çünkü tetiği indirdi ve tabancayı kılıfına geri koydu.

"Ve yakalanmadan hile yapmayı öğrenene kadar geri gelmemenizi tavsiye ederim."

Çiftçi aşığılanmıştı, ama kalbi hala atıyordu, silah yarasından kanamıyordu ve eve parasız dönüp karısının dırdırına maruz kalmayacaktı, bu yüzden büyük bir rahatlama hissetti. Asla geri dönmeyeceğine yemin ederek oradan ayrıldı.

Piyanist zıplayan, tiz melodisine devam etti. Kumarhanenin diğer müşterileri eğlenerek başlarını sallayarak masalarına geri döndüler. Küllüklerde bırakılmış sigaralar yeniden yakıldı. Barmen hemen bardakları doldurmaya başladı.

"Böldüğüm için özür dilerim," dedi Jake diğer oyunculara dostça, masadan kendi kazandığı parayı toplayarak. "Geri kalanını bölüşün," dedi çiftçinin akıllıca masada bıraktığı parayı kastederek.

"Teşekkürler,

Jake."

"Görüşürüz."

"Sana silah doğrulttuğu için onu öldürebilirdin." "Kesinlikle öldürebilirdin. Biz de sana destek olurduk."

"Lanet olası çiftçiler."

Jake omuz silkti, arkasını döndü ve onları konuşurken bıraktı. Gömlek cebinden ince bir puro

gömleğinin cebinden çıkardı, ucunu ısırdı ve yere tükürdü. Başparmağıyla kibrit çaktı ve masaların arasından geçerek odanın genişliği boyunca uzanan meşe barın önüne doğru ilerlerken puroyu yaktı. Söylentilere göre, bu bar St. Louis'den Fort Worth'a parça parça nakledilmiş ve özenle monte edilmişti. Bar, süslü oymalarla bezenmiş, aynalarla süslenmiş ve parlak bir şekilde cilalanmış şişe ve bardaklarla donatılmıştı. Barın sahibi toza tahammül edemezdi.

Barın pirinç rayı boyunca stratejik olarak pirinç tükürük hokkası yerleştirilmişti. Priscilla Watkin'in Cennet Bahçesi'nde yere tükürmek yasaktı. Bar boyunca altı fit aralıklarla asılmış el yazısı tabelalar bunu belirtiyordu.

Jake gülümsedi. Parlak bir şekilde cilalanmış o zemin, şimdi onun purosuna tarafından kirletilmişti. Ayrıca, botlarındaki mahmuzların, mekanın sahibi madamın gurur duyduğu zemini çizdiğinden emin olmak da ona sapkın bir zevk veriyordu.

İnce, geniş dudaklarının köşeleri gülümsemeye başladı. Priscilla. Aklında onun adı belirirken, kıvrımlı merdivenin en alt basamağında duran, Sheba Kraliçesi kadar görkemli görünen Priscilla'yı gördü. Siyah dantelli parlak mor saten giysisiyle, her erkeğin dikkatini çekiyordu. Her zaman öyleydi. Jake onunla neredeyse yirmi yıl önce ilk tanıştığında, iyi yıkanmış pamuklu kumaştan bir elbise giyyordu. Ama o elbiseyle bile herkesin dikkatini çekmişti.

Kül rengi sarı saçları başının üstünde toplanmış ve yanağına doğru kıvrılan ve sallanan siyah küpeyle flört eden tek bir mor devekuşu tüyüyle süslenmişti. Başını asil bir şekilde eğmişti.

Gerçekten de, bu genelev onun egemenlik alanıydı. O, despot gibi yönetiyordu. Müşteriler veya çalışanlar onun yönetim tarzını beğenmezlerse, derhal işten çıkarılır ve binadan dışarı çıkarılırlardı. Ancak Teksas'taki herkes, Fort Worth'daki Garden of Eden'in 1890 yılında eyaletteki en iyi genelev olduğunu biliyordu.

Priscilla terlikli ayağını uzattı ve en alt basamaktan indi. Gururla, Paris'ten ithal ettiği misk kokusunu arkasında bırakarak, Jake bir bardak viskiyi ağzına götürürken bara doğru yürüdü.

"Bana bir müşteri kaybettirdiniz, Bay Langston."

Jake başını bile çevirmedi, ama barmene bir shot daha doldurması için başını salladı. "Bir iki müşteriyi kaybetmeyi göze alabilirsin, Pris."

Onun kendisine öyle seslenmesi onu çok sinirlendirmişti. Bunu yaparken, saloonunun zeminini çizmekten aldığı zevk kadar

Jake gibi eski bir dost ancak bu iki davranışla da paçayı kurtarabilirdi.

Arkadaş mıydılar? Yoksa düşman mı? Hiçbir zaman emin olamamıştı.

"Neden aylarca her şey yolunda giderken, sen geldiğin anda sorunlar başlar?"

"Öyle
mi?" "Her
zaman."

"Çiftçi bana silah doğrulttu. Ne yapmamı bekliyordun? Diğer yanağımı mı çevirmemi?"

"Onu sen kışkırttın."

"O hile yapıyordu."

"Başka bir soruna daha ihtiyacım yok. Şerif bu hafta iki kez buraya geldi bile."

"İş için mi, eğlence için mi?"

"Ciddiyim Jake. Kasaba yine ayaklanmış, beni kapatmak istiyorlar. Ne zaman bir sorun çıksa..."

"Tamam, özür dilerim."

Çenesini kaldırdı ve güldü. "Bundan şüpheliyim. Ya kumar masalarında sorun çıkarıyorsun ya da kızlarım arasında kavga çıkarıyorsun."

"Nasıl yani?"

"Senin için kavga ediyorlar ve bunu çok iyi biliyorsun," diye tersledi.

O da dönüp ona baktı ve utanmadan sırıttı. "Öyle mi? Vay canına."

Kadın, adamın yakışıklılığını ve yıllar içinde edindiği çekici kibirini değerlendirdi. Artık beceriksiz bir çocuk değildi, bu bir erkekti, hem erkeklerin hem de kadınların hesaba katması gereken bir erkek. Kadın, tüy yelpazesıyla adamın göğsüne hafifçe vurdu. "İşlerim için kötüsün."

Adam eğilip gizli bir şekilde fısıldadı, "O zaman neden beni gördüğünde hep bu kadar mutlu oluyorsun?"

Priscilla'nın ağzı sinirle gerildi, ama onun sevimli gülümsemesine yenik düştü. "Ofisimde bundan daha iyi viski var." Elini onun koluna koydu. "Hadi."

İkisi odayı geçerken herkes başını çevirdi. Priscilla'ya karşı kayıtsız kalabilecek hiçbir erkek yoktu. O, müstehcen ve şehvetli bir şekilde çekiciydi ve bir erkeğe neler yapabileceğine dair hikayeler onu yaşayan bir efsane haline getirmişti. Erkeklerin cinsel maceralarını anlatırken abartma eğilimlerini hesaba katsak bile

Priscilla Watkins hakkındaki hikayeler, bazı gerçeklik payı taşımayacak kadar yaygındı. Erkekler, eşlerinin gözlerinde o şehvetli, küstah parıltıyı görmek istemezlerdi, ama fahişelerinin gözlerinde olmasını kesinlikle isterlerdi.

Onların arzularının çoğu anılardan değil, merak ve fantezilerden kaynaklanıyordu. Çok azı Priscilla ile o müstehcen seansları ilk elden deneyimlemişti. O seçici biriydi. Onun talep ettiği yüksek fiyatı karşılayabilseler bile, çoğu sürekli kilitli tutulan kapının ardındaki o iç odaya girmek için seçilmeyecekti. O oda büyüleyici sırları saklıyordu. O anda odadaki tüm erkekler Jake Langston'ı kıskanıyordu.

Ancak erkekler ona kıskançlıkla bakarken, kadınlar ona özlemle bakıyordu. Akşamın erken saatlerinde kalabalığı eğlendirmek için odanın etrafına dağılmış fahişeler çalışan kadınlardı. Bir doların değerini biliyorlardı. Pratik olmak zorundaydılar. Zamanları paraydı. Bu yüzden müşterilerine baştan çıkarma sanatlarını uyguluyorlardı, ancak her biri, kazanacakları birkaç doları, kovboy Jake Langston ile baş başa geçirecekleri bir saat karşılığında takas ederdi.

Kalçaları ince ve sırık gibiydi, ama bir dağ kedisinin kedigillerin zarafetiyle hareket ediyordu ve aynı derecede kahverengiydi. Dar pantolon, sıkı kalçalarına ve uzun bacaklarına ikinci bir deri gibi oturuyordu. Kalçalarının etrafına düşük bağlanmış silah kemeri, erkekliğini daha da vurguluyordu. Erkekler onun silah kullanma yeteneğine saygı duyuyordu. Kadınlar için ise, silah kullanma konusundaki ünü, onun yanında olmanın heyecanını daha da artırıyordu. Bu, saygın kadınların çok azının itiraf edeceği bir heyecan unsuru ekliyordu.

Omuzları ve göğsü genişti, ancak genel zayıflığını gölgeleyecek kadar değildi. O sadece yürümekle kalmazdı. Adımlarını ağırlaştırarak yürürdü. Odalarında onu ağırlama şerefine nail olan kızlar, onun o havalı yürüyüşü kadar her konuda cesur olduğunu ve kalçalarının sallanmasının sadece yürürken gösterdiği bir yetenek olmadığını yemin ederlerdi.

Priscilla, düşük kesimli korsesinden bir anahtar çıkardı ve özel odasının kapısını açtı. İçeri girer girmez, yelpazesini modaya uygun ince bir sandalyeye bıraktı ve küçük bir masaya giderek Jake'e ağır kristal bir sürahidan içki doldurdu. Jake, arkalarından kapıyı kesin bir tıklama sesiyle kapattı. Priscilla'nın gözleri onun gözlerine doğru kayd. Kalbinin hızla atmasına kızdı.

Bu gece o gece mi olacaktı?

Salon, bir müşterinin portresini yaparak borcunu ödediği Priscilla'nın çıplak resmi dışında, herhangi bir zarif ev sahibesinin evinde de olabilirdi. Onu tembel bir doygunluk pozunda tuvaline yakalayan bu adam, şüphesiz onun sevgilisiydi. Kusursuz bir çöküntü olan portre, yaldızlı çerçevesiyle, ipek saçaklı yastıklarla dolu saten kaplı kanepenin arkasındaki duvarı süslüyordu. Pencereledeki perdeler moiré idi, ancak o dönemin çoğu güzel evinde bulunanlardan daha fazla büzgülü değildi. Masalar, örümcek ağı kadar ince dantellerle örtülmüştü. Herhangi birinin büyükannesi tarafından tığ işi yapılmış olabilirdi.

Petrol lambalarının üzerinde çiçekler resmedilmiş büyük yuvarlak küreler vardı. Bazıları, hafif bir esinti aldığı anda yumuşak bir tını çıkaran damlalıklı prizmalardı. Kalın bir halı zeminin çoğunu kaplıyordu. Bir köşede göğüs yüksekliğinde, tavus kuşu tüyleriyle dolu bir vazo duruyordu. On yedinci yüzyıldan kalma, çıplak göğüslü ve küstah bir çoban kız, porselen yüzeyinde, ona hayranlık duyan bir çobanı sürekli sıkıntı içinde tutuyordu.

Jake odayı yavaşça inceledi. Buraya birçok kez gelmişti. Burası onu her zaman büyülemişti. Priscilla, diktatör bir anne ve korkak bir babanın asi kızı olarak dünyaya gelmişti. Jake, o zamanlar herkesin Bubba dediği, onu nadas alanlarına ve çamurlu dere yataklarına götürmüştü. Ama işin aslına bakarsanız, yerin bir önemi yoktu. Bir fahişe, mesleğini nerede icra ederse etsin, fahişedir.

Priscilla, onun hoş olmayan düşüncelerinden habersiz, ona gidip viskiyi uzattı. Dudaklarının arasından puroyu aldı, kendi dudaklarına götürdü ve uzun bir nefes çekti, dumanın ciğerlerine dolmasını sağladıktan sonra uzun, yavaş bir nefesle dışarı verdi. "Teşekkürler. Kızlarımın sigara içmesine izin vermiyorum, böylece onlara kötü örnek olmam. Yatak odasına gidelim. Akşam kalabalığı için üstümü değiştirmem lazım."

Jake onu takip ederek yan odaya girdi. Oda dantelli, açıkça kadınsı ve ona garip bir şekilde uymayan bir odaydı. O, bu firfırlı, yumuşak odaya sığmayacak kadar sert bir kadındı, ama Jake bunun müşterilerine sunduğu fantezinin bir parçası olduğunu tahmin etti.

"Lütfen bana yardım et, Jake." Ona sırtını uzattı. Jake puroyu ağzına geri koydu, düz beyaz dişleriyle sıkıca tuttu ve dumanın gözlerini kamaştırmasına karşı gözlerini kısarak baktı. İçkisini bir kenara koydu. Elinden gelen en hızlı hareketle, kadının sırtındaki sıra sıra

Fermuarları açtığında, kız çıplak omzunun üzerinden bakarak, boğuk bir sesle "Teşekkürler, sevgilim" dedi ve uzaklaştı.

Jake broker şezlonga uzanarak sırttı. Botlarındaki çamurdan bahsetmeye gerek yok, mahmuzları da umursamadan ayaklarını şezlongun üzerine kaldırdı.

"Son zamanlarda neler yapıyorsun?" Priscilla, prova yapılmamış olamayacak kadar kolay bir hareketle dekolte elbisesinden sıyrıldı.

Jake havaya mükemmel bir duman halkası üfledi ve viskisine uzandı. "Panhandle'da çalışıyorum, oradan krallığa kadar bir çit örüyorum."

Mor terliklerini çıkarırken kaşlarını anlamlı bir şekilde kaldırdı. Ardından ortalığı toplamaya zahmet etmedi. Giysilerini çıkardığı yere bırakması, bu eylemin pervasızlığını artırıyordu. Erkekler, kadınlarının düzen konusunda fazla titiz olmalarını tercih ederlerdi, özellikle de yatak odasına geldiklerinde. Bu tür bir ihmalkarlık, ücretli seksin daha spontan görünmesini sağlıyordu. Hafif bir alaycılıkla sordu: "Pense adam mı oldun?"

Bu, uzun süren sürüşlerin azalmasının ardından iş bulmakta zorlanan kovboylara verilen bir isimdi. Genellikle, açık arazileri kapatarak onları işsiz bırakan dikenli tel çitleri çekmek zorunda kalıyorlardı.

"Şey, yemek yeme gibi şeylere alıştım," dedi Jake rahatça. Gözleri, kadının yaptığı tek bir baştan çıkarıcı hareketi bile kaçırmamıştı.

Korsesi sıkıca bağlanmıştı. Göğüslerini yukarı ve dışarı doğru itiyordu, altındaki şeffaf gecelik onları zar zor tutabiliyordu. O her zaman iyi donanımlı bir kadındı. Jake o büyük, sıkı göğüsleri hatırladı. Eteklerini kenara çekerek, makyaj masasının önündeki küçük yuvarlak tabureye oturdu. Karşısındaki aynanın yanlarında menteşeli aynalar vardı, böylece onları ayarlayıp kendini her açıdan inceleyebiliyordu. Kuzu yünü ponponla boynuna, omuzlarına ve göğüslerine pudra sürdü.

"Tatilde misin?"

Jake'in göğsünden düşük bir kahkaha çıktı. "Hayır. Sadece çalı çırpı ve toz görmekten bıktım. İstifa ettim."

"Şimdi ne yapmayı planlıyorsun?"

Şimdi ne yapmayı planlıyordu? Bir iş bulana kadar boş boş dolaşmak. Yetişkin hayatının çoğunda yaptığı şeyin aynısı. Rodeolarda ödül parası kazanabilirdi, kendisi ve atını geçindirmek için yeterli, ara sıra poker

oyununa girmek için yeterli, Priscilla'nın Cennet Bahçesi gibi yerlerde sunulan eğlencelerin tadını çıkarmak için yeterli.

"Kaç kez yolculuk yaptın, Jake? Kuzey'e gittikten sonra Fort Worth'a kaç kez döndüğünü sayamadım."

"Ben de. Kansas City'ye birkaç kez gittim. Bir keresinde Colorado'ya kadar gittim. Hoşuma gitmedi. Güzel bir ülke ama çok soğuk." Kollarını başının arkasında kavuşturdu ve onun meme uçlarına ruj sürmesini izlemenin keyfini çıkardı. Parmağıyla makyaj masasındaki küçük cam kavanozdan renkli merhemi alıp göğüslerine sürdü. Merhemi yatıştırıcı, neredeyse sevgiyle sürdü. "Peki ya sen, Priscilla? Bu yeri ne zamandır sahiptin?"

"Beş yıldır."

"Ne kadara mal oldu?"

Saatlerce sırt üstü yatmak, demek istedi. Eşlerinin artık çocuk istemediğinden ve kocalarının haklarını reddettiğinden şikayet eden terli, tombul çiftçilerle ve kendileriyle birlikte ahırların kokusunu da getiren kaba kovboylarla saatlerce.

İlk olarak, sınırın son durağı olan Jefferson'da çalışmıştı. Ancak demiryolu bu kasabayı atlayarak ticari olarak yok ettiğinde, Priscilla, eyaletin dört bir yanından gelen demiryollarının birleştiği Fort Worth'a gelmişti. Burası, sığır sürülerinden kazandıkları parayı harcamak için sabırsızlanan kovboylarla dolu gürültülü bir kasabaydı.

Priscilla, ününün yayılmasını sağladı. O günlerde müşterilerine paralarının karşılığını veriyordu. Bazen ödediğinden daha fazlasını. Popülerdi. Parasını biriktirdi. Yeterince para biriktirdiğinde, sadık müşterilerinden biri olan bir bankacıya gitti ve onunla gizlice salonu satın alması için anlaşma yaptı. Eski madamı satın aldılar ve salonu, sadece gürültücü kovboyları değil, onları işe alan sığır çiftçilerini de çeken lüks bir eğlence mekanına dönüştürdüler. Hiçbir masraftan kaçınılmadı ve yatırım akıllıca olmuştu. Priscilla, bankacıya iki yıl içinde borcunu ödedi. "Ahlaklı" toplumun öfkesi dışında, Hell's Half Acre olarak bilinen bölgede bulunan mekan, Priscilla'ya finansal açıdan endişelenecek pek bir şey bırakmamıştı.

"İş arıyorsan, burada kart dağıtıcı veya kapı görevlisi olarak her zaman iş bulabilirsin."

Jake güldü ve boş bardağını şezlongun yanındaki masaya koydu. "Hayır

Teşekkürler, Priscilla. Ben bir kovboyum. Etrafımda duvarlar olmasını sevmem. Ayrıca, sana göre, ben sürekli burada olsaydım, kızların sürekli heyecanlanıp dururlardı. Bunu istemeyiz, değil mi?" diye alay etti.

Priscilla, siyah saten elbisesini giyerken kaşlarını çatı. Saçındaki mor tüy, yapay elmas klipsle tutturulmuş parlak siyah bir tüy ile değiştirilmişti. Jake Langston, pantolonuna sığmayacak kadar büyümüşü. Düşüncesini "düzeltirken" gülümsemesini bastırdı. Jake Langston, her zaman pantolonuna sığmayacak kadar büyüktü. Erkeklik özellikleri konusunda kesinlikle eksikliği yoktu.

Parmaklarını ve ön kollarını saran uzun siyah dantel eldivenleri giyerken onu gizlice süzdü. Olgunlaşarak çok çekici bir adam olmuştu. Kendini beğenmiş olmasına şaşmamalıydı. Gençliğinde sarı saçlıydı. Şimdi saçları olgunlaşmıştı, ama çok az. O beyaz sarı saçları bir fener gibiydi, kadınları bir fenere gelen kelekler gibi ona çekiyordu.

Cildi deri gibi bronzlaşmıştı. Uzun saatler güneşe maruz kalmak, cildini bakır rengi bir ton haline getirmiş ve gözlerinin maviliğini daha da yoğunlaştırmıştı. Gözlerinin çevresinde ve ağzının iki köşesinde ince çizgiler oluşmuştu. Ancak bu hava koşullarının etkisi, görünüşünü bozmak yerine, gençliğinde olmayan yeni bir boyut katarak çekiciliğini artırmıştı.

Sert ve dayanıklıydı. Gizli bir tehlike barındırıyordu. Tembel gülümsemesinin arkasında bir sır saklıyor gibiydi. Gülümsemesi, bu sırrın yaramaz olduğunu ve onu paylaşmak için can attığını ima ediyordu. Kendine güveni, onu hiçbir kadının karşı koyamayacağı bir meydan okuma haline getiriyordu.

Priscilla, cinsel olarak ilk deneyimini yaşadığı çocuğu hatırladı. Sevişmeleri ateşli ve sık, şiddetli ve sertti. Şimdi nasıl olurdu acaba? Yıllardır bunu bilmek istiyordu.

"Bir süre Fort Worth'ta kalacak mısın?"

"Bu gece doğu Teksas'a gidiyorum. Geç trenle. Colemanları hatırlıyor musun? Kızları yarın evleniyor."

"Coleman mı? Vagon treninden olan mı? Ross, değil mi?" Kimden bahsettiğini çok iyi biliyordu, ama onun her zaman onu kışkırtmak istediği gibi, o da onu kışkırtmak istedi. Bu, her görüştüklerinde oynadıkları bir oyundu. "Peki o kadının adı neydi? Onun hayırseverlikle evlendiği kadın."

"Lydia," dedi sıkıca.

"Ah, evet, Lydia. Soyadı yoktu, değil mi? Ben hep

Ne sakladığını merak ettim." Kristal parfüm şişesinin kapağını açarak, kulaklarının arkasına, boynuna, bileklerine ve göğüslerine parfüm sürdü. "O at çiftliğinde oldukça başarılı olduklarını duydum."

"Öyle. Annem onların arazisinde yaşıyor. Küçük kardeşim Micah da öyle."

"O küçük çocuk mu?"

"Artık büyüdü. Gördüğüm en iyi binicilerden biri."

"Bay Coleman'ın bebeğine ne oldu? Lydia evlenmeden önce emzirdiği bebek."

Jake bir an düşündü, Priscilla'nın kinini aradı. Sonunda cevap verdi. "Lee. O ve Micah birbirlerinin aynısı. Hep ortalığı birbirine katıyorlar."

Priscilla aynadaki yansımasını düşündü ve saçlarını okşadı. "Ve evlenebilecek yaşta bir kızları mı var?"

Jake sevgiyle gülümsedi. "Zar zor. Onu son gördüğümde, hala örgülü saçlarıyla Lee ve Micah'ı kovalıyor, haydut bir aygırı yakalamaya gitmek için yalvarıyordu."

"Erkek fatma mı?" diye sordu Priscilla, memnuniyetle. Jake'in Lydia Coleman'a nasıl hayran hayran baktığını hatırladı. Karavan trenindeki tüm erkekler, eşlerinin ilk başta onu kabul etmek istememesine rağmen, ona ilgi duymuştu. Lydia, Ross Coleman ile evlenmemiş olsaydı, Priscilla ona deli gibi kıskançlık duyardı. Lydia'nın kızını, beceriksiz, sırık gibi bir kız ya da sıska bir erkek fatma olarak düşünmekten hoşlanıyordu.

"Sanırım evleniyorsa, onu son gördüğümde beri biraz değişmiş olmalı."

Priscilla yelpazesini aldı ve onun önünde dönerek kendini beğenmiş bir şekilde poz verdi. "Ee?"

Elbisenin korsajı belinde sıkıca büzülmüştü. Yakası geniş ve düşüktü, eldivenlerindeki kadar ince dantelle göğüslerini zar zor örtüyordu. Deseni, altındaki kırmızı rujlu meme uçlarını gizlemiyordu. Önde, etek siyah saten terliklerinin burnuna kadar uzanıyor ve arkada kısa bir kuyruk oluşturunuyordu. Modern bir bustle, vücudunun kum saati şeklini ortaya çıkarmıştı.

Alaycı mavi gözler onu küstahça süzdü. "Çok güzel, ama ben her zaman senin tanıdığım en güzel fahişe olduğunu söyledim." Gri gözlerinde parlayan öfkeyi izledi. Yumuşak bir kahkaha atarak elini uzattı ve onu şezlonga çekerek yanına oturttu. Elindeki yelpaze elinden uçtu ve yere yumuşak bir şekilde düştü. Saçındaki tüyler dağıldı, ama Priscilla

Jake onu altına yuvarlamasına itiraz etmedi.

"Bütün gece benim için kendinizi göstermeye çalıştınız, değil mi Pris? Hm? Sanırım istediğini sana verme zamanı geldi." Ağzını sertçe onun ağzına eğdi.

Dudakları, onun dilinin girmesine açgözlülükle açıldı. Kız arkadaşları abartmamışlardı. O ne yaptığını çok iyi biliyordu. O öpücükle vücudundaki her duygu noktasını uyandırdı ve hepsi de buna karşılık verdi. Vücudu sert ve uzun boyluydu. Parmakları ensesindeki kalın sarı saçlara dolanırken, ona doğru eğildi.

Alışılmış bir hareketle eli eteğinin altına girip, dantelli jartiyerinin hemen üstündeki uyluğuna ulaştı. Sıcak, titreyen eti okşadı. Dizini kaldırdı.

"Hm, evet, Jake, Jake," diye fısıldadı, ağzı onun ağzının üzerinde hareket ederken.

Serbest elini ikisinin arasına sıkıştırdı. Kız, onun kıyafetini düzelttiğini sandı ve Jake gözlerinin önüne cep saatini sallayıp saati kontrol ettiğinde aptalca ona baktı. "Üzgünüm, Pris." Ağzıyla samimiyetsiz bir tıslama sesi çıkardı. "Trene yetişmem lazım."

Öfkeyle onu kendinden uzaklaştırdı. "Seni piç!"

Jake gülerek şezlongdan yuvarlandı. "Eski bir arkadaşına böyle mi konuşulur?"

Priscilla nadiren yaptığı bir şey yaptı. Sinirlerine hakim olamadı. "Seni aptal köylü! Seni salak ahmak! Gerçekten seninle sevişmek istediğimi mi sanıyorsun?"

"Evet, gerçekten istediğini düşünüyorum." Ona göz kırptı ve salona doğru yöneldi. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

"Artık senin için yeterince iyi değil miyim?"

Jake arkasını döndü. "Yeterince iyisin. Fazla iyisin. En iyisin. Bu yüzden seni istemiyorum. Çünkü sen buradaki en iyi fahişesin."

"Sen sürekli fahişelerle yatıyorsun. Yattığın tek kişiler onlar." "Ama onları tanıımıyorsam, başka bir şey gibi davranabilirim. Orada sadece ben varmışım gibi davranabilirim. Seni tanıdığımdan beri fahişesin. Onlarca erkek yatağına girdi. Bu benim için romantizmi yok ediyor."

Yüzü öfkeyle kızardı ve Jake onun ne kadar çirkin olabileceğini fark etti. "Senin kardeşin yüzünden, değil mi? O öldüğü gün benimle birlikte olmayı hiç unutamadın."

"Kapa çeneni."

O kadar duygusuz bir şekilde söyledi ki, bu onu korkuttu. Bir adım geri attı, ama tamamen pes etmedi. "Sen hala aptal bir Tennessee köylüsüsün. Oh, kendine daha iyi konuşmayı öğretmişsin. Kısa öfken sana erkeklerin saygı duyduğu bir ün kazandırmış. Kadınları nasıl memnun edeceğini biliyorsun. Ama içten içe sen hala Bubba Langston'sın, aptal bir köylü."

Kapıda durdu. Gözleri artık yaramazlık dolu değildi, soğuk ve sertti. Yüzündeki deri gerginleşmiş, ağzının kenarındaki çizgiler daha derinleşmişti. "Hayır, Priscilla. O çocuk Bubba çok uzun zaman önce ortadan kayboldu."

Priscilla'nın öfkesi yatıştı. Gözlerini kısarak ona baktı. "Hâlâ beni istediğini sana kanıtlayacağım. Söz veriyorum. Bir gün, bizimle olanları hatırlamana izin vereceksin. Biz sadece çocuktuk. Şehvetli, ateşli, bunu çok istiyorduk. Yine öyle olabilir." Başını geriye eğerek elini onun göğsüne koydu. "Seni tekrar elde edeceğim, Jake."

Jake, ilk kez birlikte oldukları günü çok iyi hatırlıyordu. O öğleden sonra, zihnine silinmez bir iz bırakmıştı. Elini çekti. "Buna güvenme, Priscilla."

Arkasından özel odasının kapısını kapattı ve bir an düşünceli bir şekilde orada durdu. İşler hızlanmıştı. Akşam eğlenceleri tüm hızıyla devam ediyordu. Az giyinmiş kızlar salonlarda ve oyun odalarında dolaşüyor, müşterileriyle flört ediyor, kendilerini sergiliyorlardı. Birkaç tanesi nefes nefese, umutla ona baktı.

Gülümsedi ama onlara cesaret vermedi. İsteği olmadığı için değil. Birkaç haftadır kadınla birlikte olmamıştı. Priscilla'yı asla almazdı ama o da tahtadan yapılmış değildi. Onun çıplak hali, kadın bedeninin kokusu, onu güçlü bir şekilde tahrik etmişti.

Bir bardak viski daha? Bir oyun kart daha? Üst kattaki yatak odalarından birinde bir saat, bir anlık unutkanlık?

"Selam Jake."

Fahişelerden biri yanına yanaştı. "Selam, Sugar." Sugar Dalton, Jake buraya sık sık gelmeye başladığından beri Priscilla'nın yanında çalışıyordu. "Nasıl gidiyor?"

"Şikâyet edemem," diye cevapladı, yalanını ince bir gülümsemeyle örtbas ederek. Ağır makyajının altındaki çizgiler, işlerin ne kadar kötü gittiğini ve

hayatından ne kadar nefret ettiğini anlatıyordu. Ama o, acınacak bir şekilde buna boyun eğmiş ve memnun etmek için can atıyordu. Jake ona hep acımişti. "Bu gece seni mutlu edebilirim, Jake," dedi umutla.

Onun için, onu yukarıya çıkarmak için neredeyse ikna olmuştu. Bunun yerine başını hayır anlamında salladı. "Ama şapkamı ve heybe çantamı getirebilirsin. İşte bilet." Cebinden teslimat fişini çıkardı ve kız hemen koştu. Geri geldiğinde, ona elli sent bahşış verdi, bu, kendi başına kolayca yapabileceği bir işten çok daha fazlasıydı.

"Teşekkürler, Sugar."

"Ne zaman istersen, Jake." Ona açık bir davetle baktı.

Ona karşı iyiliksever, açlıktan kıvranan vücutuna karşı nazik olmalı mıydı? Hayır. Fikrini değiştirmeden önce kalabalığın arasından geçerek ön kapıya doğru ilerlemeye başladı. Bu gece son treni yakalamalıydı. Yarın sabah Larsen'de olması bekleniyordu.

Banner Coleman evleniyordu.

Bir

Bugün Banner Coleman'ın düğün günüydü.

Kilisenin arkasında, çiçeklerle süslenmiş bir perdenin arkasında, görünmeden durup, Cumartesi öğleden sonrasını Grady Sheldon ile evlenmesini izlemek için feda eden insanlara bakarken, kendini tam bir gelin gibi hissediyordu.

Larsen'deki hemen hemen herkes davet edilmişti. Kilisenin sıralarını hızla dolduran kalabalığa bakılırsa, davetiye alan herkes pazar günü giydiği en güzel kıyafetlerini giymiş ve törene katılmış gibi görünüyordu.

Banner, ipek elbisenin bacaklarına değerek çıkardığı hışırtı sesini beğenerek ayaklarını hafifçe kaydırđı. Etek modaya uygun dar kesimdi ve uyumlu saten ayakkabılarla tamamlanmıştı. Fazla kumaş arkada yumuşak bir fırfır halinde toplanmış ve kısa bir kuyruk oluşturmuştu. Çenesinin altında zambak çiçeğı gibi açılan tül yaka, minik incilerle süslenmişti. Göğüslerinin hafif eğiminde altındaki ipekle birleştiğı yerde şeffaftı. Banner'ın düzgün vücuduna çok yakıştığı için kışkırtıcı bir tasarımdı, ama aynı zamanda tatlı bir bakirelik de yansıtıyordu. Koyu saçlarını ve yüzünü mütevazı bir şekilde örten dantel duvak, Larsen'in en iyi terzisi tarafından New York'tan sipariş edilmişti.

Normalde Banner canlı renkleri severdi, ancak fildişi rengi gelinlik, gece yarısı siyahı saçlarıyla mükemmel bir kontrast oluşturuyordu. Ten rengi, moda olan süt beyazı değil, olgun kayısı rengindeydi, çünkü hanımefendilerin gerekli gördüğü güneş şemsiyesi koruması olmadan güneşte kalmayı tercih ediyordu.

Annesinden, burnunun köprüsünde çiller oluşma eğilimini miras almıştı. Bu lekeler, dikiş çemberindeki hanımlar tarafından üzüntüyle karşılanıyordu. "Ne kadar güzel bir kız, keşke güneşe daha dikkat etse." Banner uzun zaman önce yüzünü kabullenmişti. Klasik anlamda güzel değildi, ama o, alışılmadık görünüşünü oldukça seviyordu. Birkaç çil gibi önemsiz bir şey için endişelenemezdi.

birkaç çil gibi önemsiz bir şey için endişelenemezdi. Ayrıca, annesinin de çilleri vardı. Ve annesi çok güzeldi.

Gözlerini her iki ebeveyninden de almıştı. Babasınınki yeşildi. Annesinki viski rengindeydi. Onunki ikisinin arasında bir renkteydi — altın rengi, yeşil lekelerle. Bazıları "kedi gözleri" derdi. Ama bu tam olarak doğru değildi, çünkü gözlerinde gri yoktu, sadece yeşilin içinde dönen derin topaz altın rengi vardı.

Kalabalık heyecanlı ve sabırsızlanmaya başlamıştı. Orgcu çalmaya başladı. Pompa orgu hafifçe hırıltı çıkardı. Banner'ın içinde mutluluk kabardı ve yanaklarını şeftali rengi bir tonla boyadı. Güzel görüldüğünü biliyordu. Sevildiğini biliyordu. Kendini gelin gibi hissediyordu.

Kilisenin tüm sıraları doluydu. Orta koridordan görevliler, kalabalığı yerleştirmek için insanlara nazikçe birbirlerine yaklaşmalarını rica ettiler. Neyse ki, kilisenin her iki yanında altı tane bulunan yüksek ve görkemli pencerelerden güney rüzgarı esiyordu ve bu sıcak bahar öğleden sonra düğün konuklarını hafifçe serinletiyordu. Beyler rahatsız edici dar yakalarını çekiştirip düzeltiyorlardı. Bayanlar ise, organdi fırırları dalgalanırken, dantelli yelpazeler ve zarif mendiller sallıyorlardı.

O sabah kesilmiş güllerin kokusu havayı dolduruyordu. Çiğ damlaları hala kadifemsi yapraklarına yapışmıştı. Banner, herhangi bir renge öncelik vermeden, yakut kırmızısından kar beyazı rengine kadar mevcut tüm çiçek renklerini kullanmayı tercih etmişti. Onun birkaç adım önünde küçük bir grup halinde duran üç nedimesi, geniş kuşağı olan pastel renkli elbiseler giymişti. Kiliseyi süsleyen çiçekler kadar narin görünüyorlardı.

Banner Coleman'ın hayal edebileceği en mükemmel düğündü. "Hazır mısın, prenses?"

Başını çevirip duvağından babasına baktı. Babasının yanına geldiğini duymamıştı. "Baba, çok yakışıklısın!"

Ross Coleman, onlarca kadının kalbini durduran bir gülümsemeyle ona baktı. Olgunluk, onun çekiciliğini daha da artırmıştı. Artık şakaklarında ve geniş, gür bıyığında gümüş rengi saçlar vardı. Elli iki yaşında, her zamanki gibi uzun boylu ve geniş omuzluydu. Sıkı çalışması sayesinde zinde ve ince kalmıştı. Koyu renkli bir takım elbise ve yüksek yakalı beyaz bir gömlek giymişti, bir gelinin babasından isteyebileceği kadar yakışıklıydı.

"Teşekkür ederim," dedi, hafifçe eğilerek.

"Annemin seninle evlenmesine şaşmamalı. Düğün gününde de bu kadar yakışıklı mıydın?"

Gözleri bir anlığına ondan uzaklaştı. "Hatırladığım kadarıyla, hayır." O gün yağmur yağıyordu. Vagonunun dışında toplanan sırlıklam bir grup göçmen, her an kaçacakmış gibi görünen korkmuş Lydia ve kendisinin kızgın ve öfkeli halini hatırladı. Onunla evlenmeye zorlanmıştı ve çok öfkeliydi. Bunun hayatında yaptığı en iyi şey olacağını hiç bilmiyordu. Papaz "Artık gelininizi öpebilirsiniz" dediğinde ve onu ilk kez öptüğünde, onun hakkındaki fikrini değiştirmeye başlamıştı.

"Vagon treninde evlendin." "Evet."

"Annem, senin o kadar şık giyinmemiş olmanı umursamamıştır herhalde." "Sanırım umursamamıştır," dedi yumuşak bir sertlikle.

Gözleri kilisenin ön tarafını taradı ve birkaç dakika önce ön sıraya eşlik edilen kadına takıldı.

"Bugün çok güzel görünüyor," dedi Banner, onun bakışlarının yönünü takip ederek. Lydia, bal rengi ipek boncuklu bir elbise giymişti. Pencerelerden içeri süzülen güneş ışığı, saçlarındaki kırmızımsı parıltıları yakaladı.

"Evet, öyle."

Banner, şakacı bir şekilde dirseğiyle ona hafifçe vurdu. "Sen her zaman onun güzel olduğunu düşünürsün."

Ross'un gözleri kızına döndü. "Ben de her zaman senin öyle olduğunu düşünüyorum." Onu dikkatle inceledi, onu bir şekilde ulaşılmaz kılan elbisesini ve duvağını gözleriyle süzdü. Yakında başka birine ait olacaktı. Artık onun hayatındaki en önemli erkek olmayacaktı.

Bugünden sonra ilişkilerinin sonsuza dek değişeceğini kabul etmek boğazına bir ağrı getirdi. Onun hala küçük bir kız, prensesinin olmasını istiyordu. "Çok güzel bir gelinsin Banner. Annem ve ben seni seviyoruz. Grady gibi iyi bir genç adama bile seni kolayca bırakmıyoruz."

"Biliyorum, baba." Gözleri yaşlarla doldu. Parmak uçlarına basarak duvağını kaldırdı ve sert yanağına bir öpücük kondurdu. "Ben de seni seviyorum. Seni ve annemi bırakıp Grady ile evlenecek kadar onu ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

Gözleri kilisenin ön tarafını aradı, tam o sırada koro balkonunun arkasındaki kapı açıldı. Papazları Grady ve üç sağdıç ciddiyetle dışarı çıktılar ve çiçeklerle süslenmiş kemerin altında yerlerini aldılar.

Göz yaşları anında kurudu ve Banner'ın ağzı saf mutlulukla gülümsemeye başladı. Grady koyu renkli takım elbisesiyle çok yakışıklı görünüyordu. Kestane rengi saçları parlayana kadar taranmıştı. Biraz sert olsa da dik ve uzun boylu duruyordu.

Banner onu ilk gördüğünde de aynen öyle duruyordu. Babasının cenazesindeydi. Sheldonları tanımıyordu. Grady'nin annesi, Larsen'e taşınıp kereste işine başlamadan önce vefat etmişti. Banner'ın ailesi ona cenazeye eşlik etmesi gerektiğini söylediğinde, Bay Sheldon'ın ölümü onun için sadece bir rahatsızlıktan ibaretti. Bu, çiftlikte giydiği pantolon yerine bir gün boyunca elbise giymek ve kovboyların yaramaz bir kısraklı ehlileştirmesini izlemek yerine kiliseye gitmek anlamına geliyordu. O zamanlar on dört yaşındaydı. O zamanlar yirmi yaşında olan Grady'nin mezarın başında stoik bir şekilde durmasından çok etkilendiğini çok net hatırlıyordu. Artık dünyada yapayalnızdı. Onu seven insanlarla çevrili olan Banner için böyle bir şey düşünülemezdi. Bir insana olabilecek en kötü şey yalnız ve sevgisiz kalmaktı. Geriye dönüp baktığında, Grady'nin cesaretinden dolayı onu sevmeye başladığını düşünüyordu.

Her fırsatta Ross'a kereste fabrikasına eşlik ediyordu. Grady onu fark etmesi yaklaşık bir yıl önce oldu. Lee ve Micah ile kereste deposuna gittiği gün ona iki kez baktı. İlk başta onu bir erkek sanmış, çünkü erkek gibi giyinmişti, ama şapkasını çıkardığında ve siyah saçları omuzlarına ve göğüslerine döküldüğünde, şekilsiz pamuklu gömleğe şekil veren saçları görünce şoktan ağzı açık kalmıştı.

Kısa süre sonra Grady, pazar öğleden sonraları at arabasıyla onu gezmeye davet etmeye, partilerde dans etmeye davet etmeye ve kilise etkinliklerinde yanına oturmaya başladı. Onun ilgisini çekmek için yarışan birçok genç adamdan biriydi, ama diğer talipleri için onun tercih ettiği kişinin Grady olduğu acı bir şekilde belli olmuştu.

Grady, Ross'a resmi olarak ona kur yapıp yapamayacağını sorduğu gün, Ross onu evden takip etti ve Dusty'yi daha önce hiç binilmemiş bir şekilde sürerek yolu aşağı indi.

"Grady!" diye bağırdı, eyerinden atlayıp, Grady arabasını durdurduğunda utanmadan ona doğru koştu. Grady arabadan indiğinde, gözleri parıldayan ve yanakları kızaran kız, kendini onun kollarına attı. "Ne dedi?"

"Evet dedi!"

"Oh, Grady, Grady." Ona sıkıca sarıldı. Sonra, hanımefendi gibi davranmadığını, utangaç olmayı bırakın, fark edince aralarına mesafe koydu ve kalın, isli kirpiklerinin arasından ona baktı. "Artık resmi olarak flört ettiğimize göre, istersen beni öpebilirsin."

"Ben... sorun olmaz mı? Emin misin?"

Kara bukleleri, hevesle başını sallarken zıplıyordu. Aslında, onu öpmezse öleceğini düşünüyordu. İçindeki her şey, dudaklarının dudaklarına değmesini arzuluyordu.

Adam başını eğdi ve onu yanağından iffetli bir şekilde öptü.

"Hepsi bu mu?"

Geri çekildi ve kızın yüzündeki şaşkın hayal kırıklığını okudu. Kız, onun beklediği gibi, kendinden uzaklaşmak için hiçbir hareket yapmayınca, dudaklarını kızın dudaklarına bastırdı.

Hoş bir öpücüktü, ama yine de biraz hayal kırıklığı yaratmıştı. Bu, Lee ve Micah'ın onun yanında olmadıklarını sandıklarında ateşli fısıltılarla konuştukları türden bir öpücük değildi. Onların özlemle ayrıntılı olarak anlattıkları öpücükler çok daha samimiydi. Dillerden bahsediliyordu. Anne ve babası dudaklarını sıkıca kapatarak öpüşmüyorlardı, vücutları birbirine değmiyordu bile.

Banner, merak ve dürtüyle hareket ederek, kollarını Grady'nin boynuna doladı ve vücudunu ona doğru eğdi. Grady, boğazından şaşkın bir ses çıkardıktan sonra, kollarını sahiplenircesine ona doladı. Ama yine de ağzını açmadı.

Nefes nefese, birkaç saniye sonra onu kendinden uzaklaştırdı. "Tanrım, Banner. Bana ne yapmaya çalışıyorsun?"

Banner kızardı. Aslında, daha önce pek fark etmediği vücudunun bazı kısımları sıcak ve ateşli hissediyordu. O öğleden sonra evlenebilmeyi diledi, o yavaş ateşin içinde yanmaya devam etmesini diledi, ta ki... şey, ta *ki o ana kadar*. "Özür dilerim, Grady. Bu pek hanımefendiye yakışır bir davranış değildi, biliyorum. Sadece seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Bir kez daha onu iffetli bir şekilde öptü, sonra arabasına binip veda etti.

Lee ve Micah tarafından acımasızca alay edilmesine rağmen, artık ahırların çevresinde işçilerle daha az zaman geçirmeye ve evde Lydia ve annesiyle daha fazla zaman geçirmeye başladı. Ma Langston ona nakış yapmayı öğretiyordu. Yastık kılıfları ve bardak havluları üzerinde acı verici bir konsantrasyonla çalışıyordu

havlular üzerinde acı verici bir konsantrasyonla çalışıyor, bunları özenle ütölüyor, katlıyor ve çeyiz sandığına koyuyordu.

Ev işleri her zaman korktuğu ve mümkün olduğunca kaçındığı bir görevdi. Ama Lydia'ya yardım etmeye başladı, hatta mobilyaların yeniden düzenlenmesi ve salondaki perdelerin değiştirilmesi konusunda önerilerde bulundu.

Grady ile geçirdiği zamanlar büyü ve romantikti. Mutlulukla aşıktı. Grady, Ross'tan onunla evlenmek için izin istediğinde, hala onu esir alan bir mutluluk bulutunun içinde dönüp durmuştu.

Şimdi Grady'ye, onu evlilik mihrabına getiren aşkıyla bakıyordu. Yaklaşan geceyi düşününce kalbi hızla çarpmaya başladı. Her geçen gün, öpücüklerinin uyandırdığı özlemi bastırmak daha da zorlaşıyordu. Sadece birkaç gece önce, onu ön bahçedeki ceviz ağacının altına park edilmiş arabasına kadar geçirdiğinde, Grady'nin kendine uyguladığı kontrol kayboldu.

Kollarını birbirlerine dolayarak birlikte sallanmışlardı. Yanağı, kendi kalbi kadar hızlı attığını duyabildiği onun kalbine yaslanmıştı. "Sadece beş gece daha kaldı, sonra birbirimize iyi geceler deyip ayrılmak zorunda kalmayacağız. Kendi yatağımızda iyi geceler diyebileceğiz."

O inledi. "Banner, tatlım, böyle konuşma."

"Neden?" diye sordu, başını kaldırıp ona baktı.

Grady, kızın yanağından sarkan bir saç telini eliyle düzeltti. "Çünkü bu, seni daha çok istememe neden oluyor."

"Öyle mi, Grady?" Onun ne istediğini bilmiyormuş gibi davranmanın bir anlamı yoktu. Bir damızlık çiftliğinde büyümüş ve çiftleşme konusunda pratik bilgi edinmemiş değildi. Ayrıca, böyle bir davranış Banner'ın doğasına aykırıydı. Bilmiyormuş gibi davranmak aklının ucundan bile geçmezdi.

"Evet," diye iç geçirdi. "Seni istiyorum." Ağzını sertçe onun ağzına bastırdı. Dudakları açıldı. Bir an tereddüt ettikten sonra, dilini onun açık dudaklarına değdirdi.

"Oh, Grady."

"Özür dilerim, ben..."

"Hayır. Durma. Beni biraz daha öyle öp."

Ona yeni bir öpüşme şekli öğretti, onu nefes nefese, baş döndürücü ve sıcak hissettiren bir öpüşme şekli. Ama vücudundaki ağrıyı hafifletmek yerine, onu daha da şiddetlendiriyor gibiydi. Kendini ona bastırdı.

"Banner," diye inledi. Eli omzundan beline doğru kaydı, ama inerken göğsünün dolgunluğuyla karşılaştı. Durdu,

baskı yaptı.

Onu saran his, beklediğinden çok daha fazlaydı. Bu hisin yakıcı gücünden korkarak, ondan uzaklaştı.

Grady'nin gözleri bir anlığına kısıldı, sonra başı öne düştü ve ayakta kalmasına bakarak kendinden utanç duydu. "Banner..." diye başladı.

"Lütfen özür dileme, Grady." Yumuşak sesi, onun gözlerini tekrar ona çevirdi. "Bana dokunmanı istedim. Hala istiyorum. Ama kızların evlilik hayatının... daha basit yönlerinden zevk alıyormuş gibi davranmamaları gerektiğini biliyorum. Benim hakkımda kötü düşünmeni istemiyorum. Bu yüzden seni durdurdum."

Ellerini kendi ellerinin arasına aldı, dudaklarına götürdü ve tutkuyla öptü. "Senin hakkında kötü düşünmüyorum. Seni seviyorum."

Kadın güldü, boğuk, kısık bir kahkaha attı. Bu kahkaha, babasının yanında çalışan birçok kovboyun, Banner Coleman'ı yatağa atmanın nasıl bir şey olacağını düşünerek geceleri uykusuz kalmasına neden olmuştu. "Grady, utangaç bir gelinle evlenmeyeceksin. Beni yatağa atmak için ikna etmene gerek kalmayacak."

Daha sonra eve girdiğinde, Ross ve Lydia'nın salonda sessizce konuştuklarını duydu.

"Sence evlenmeye hazır mı? Henüz on sekiz yaşında," diyordu Ross.

Lydia hafifçe güldü. "O bizim kızımız, Ross. Hayatı boyunca birbirimizi nasıl sevdiğimizi gördü. Evlilikteki aşkın onun için bir gizem olduğunu sanmıyorum. Hazır. Yaşına gelince, arkadaşlarının çoğu evli. Bazıları zaten bebek sahibi."

"Onlar benim kızlarım değil," diye homurdandı.

"Buraya gel ve otur. Orada dolaşıp halıyı yıpratıyorsun."

Banner, babası annesinin yanına kanepeye otururken onların hareketlerini duyabiliyordu. Lydia'yı koluna dolayan ve ona samimi bir şekilde sarılan babasını gözünde canlandırabiliyordu. "Endişelendiğin kişi Grady mi?"

"Hayır," dedi Ross isteksizce. "Sanırım görüldüğü gibi biridir, kararlı, hırslı. Banner'ı seviyor gibi görünüyor. Tanrım, ona iyi davranması iyi olur, yoksa bana hesap vermek zorunda kalır."

Annesinin Ross'un saçlarını okşayan parmaklarını neredeyse görebiliyordu. "Banner onu eğlenceli bir kovalamacaya sürükleyecektir. O

inatçı bir genç kadın. Yoksa fark etmedin mi?"

"Acaba bunu kimden almış?" diye sordu Ross sevgiyle. Ardından bir sessizlik oldu. Banner, onların, ebeveynlerinin birbirlerine dokunduğunu hiç görmemiş çoğu arkadaşını şaşırtacak şekilde kucaklaştıklarını biliyordu. Öpüşme bittiğinde, daha rahat oturmak için kıyafetlerinin hışırtısını duyabiliyordu.

Ross ilk konuşan oldu. "Çocuklarımız için çok şey istedim. Senin ve benim çocukluğumuzda sahip olduğumuzdan çok daha fazlasını."

"Seninle tanıştığım günden sonrasını hatırlamıyorum."

"Hatırlıyorsun," diye yumuşak bir sesle karşılık verdi. "Ben de hatırlıyorum. Lee için çok endişelenmiyorum. Kendine bakabilir. Ama Banner..." İçini çekti. "Ona zarar veren her erkeği öldürürüm. En büyük korkumun gerçekleşmemesi beni rahatlatıyor."

"Ne dedin?"

"Bir gün değersiz bir kovboyun buraya gelip onu baştan çıkaracağı."

"Kovboylardan etkilenmez. Onlarla birlikte büyüdü."

"O da hiç on sekiz yaşında olmadı ve gözlerinde o bakış olmadı. O bakış on altı yaşından beri var."

"Ne bakışı?"

"Ben gömleğimin düğmelerini her açmaya başladığımda attığın bakış gibi." "Ross Coleman, seni kendini beğenmiş..."

Annesinin azarlama sözleri yarıda kesildi ve Banner, bunun babasının dudaklarının suçu olduğuna hiç şüphe duymuyordu.

"Benim hiçbir bakışım yok," diye birkaç saniye sonra Lydia zayıf bir şekilde itiraz etti.

"Oh, evet, var. Aslında" —Ross'un sesi alçaldı—"şu anda da var. Buraya gel, kadın" diye fısıldadı, ardından yine yoğun bir sessizlik oldu.

Gülümseyerek, Banner koridordaki lambayı kapattı ve yukarıdaki odasına çıktı. Tuvalet masasının üzerindeki aynaya baktı, burnunu cama dayadı ve gözlerinin derinliklerine baktı.

"O bakış" var mıydı? Grady bu yüzden mi ona, kız arkadaşlarıyla fısıldaştıkları yasak yerlerden birine dokunmaya cesaret etmişti? Dokunulmak istemesi kötü bir şey miydi? Grady ona dokunmak istediği için kötü müydü?

Eğer ona direnmek zorduysa, erkek olduğu için fiziksel dürtülerini kontrol etmesi daha zor olan zavallı Grady için nasıl olmalıydı?

Yatağa gidip uyumaya çalıştı, zihni bilinmeyen deneyimleme arzusuyla bedeni kadar huzursuzdu.

Eh, çok fazla beklemesi gerekmeyecekti, diye düşündü, nedimelerinin önceki gün prova ettikleri gibi kilisenin orta koridorunda sıralandıklarını izlerken.

"Sıra bizde, Prenses," dedi Ross. "Hazır mısın?"

"Evet, Baba."

Hazırdı. Bir erkeğin sevgisine hazırdı, vücudundaki yanan ateşin alevlenip sonra söndürülmesine hazırdı. Tek bir erkeğe ait olmaya, geceleri sarılacak, onu saracak birine sahip olmaya hazırdı. Çalınan öpücükler ve tutkunun nezaketin sınırlarını aşmak üzere olduğu anlar yüzünden suçluluk duymaktan bıkmıştı.

Ross onu perdenin etrafından geçirdi. Dramatik bir duraklamanın ardından org müziği yükselirken koridorda yürümeye başladılar. O yavaşça ilerlerken herkes ayağa kalktı ve ona baktı. Çoğunu hayatı boyunca tanıdığı dostça yüzlerden oluşan bir kalabalık onu karşıladı. Bankacılar, tüccarlar, avukatlar, komşu çiftçiler ve çiftlik sahipleri ve aileleri Banner Coleman'ın düğün gününe katılmışlardı. Bir gelin için alışılmadık bir cesaretle Banner onlara gülümsedi.

Langstonlar, Lydia'nın hemen arkasındaki sırada birlikte oturuyorlardı. İlk sırada, duygusal gözyaşlarıyla mücadele eden Ma vardı. Sonra Anabeth, kocası Hector Drummond ve çocukları, ardından Marynell geliyordu. Micah, Marynell ile Banner'ın üvey kardeşi Lee'nin arasında duruyordu.

Onu eziyet edenler.

Şimdi bile, onlara yan gözle baktığında, bu duruma yakışmayan bir şekilde kahkaha atmamak için kendilerini zor tuttuklarını anlayabiliyordu. Anne ve Ross'un sert bakışları, onların kahkaha atmalarını engelleyen tek şeydi.

Micah annesiyle birlikte River Bend'e taşındığında, çocuklar çok iyi arkadaş olmuştu. Banner, tek oyun arkadaşını elinden alan Micah'ı ilk başta kıskançlıkla kıskanmıştı. Micah, ona hala atının eyer battaniyesinin altına diken koyduğu zamanı hatırlatıyordu. Micah attan düşmüştü, ama neyse ki ciddi bir yaralanma ya da ölümden kurtulmuştu, ki altı yaşındaki Banner bencilce bunun için dua etmişti.

O her zaman erkeklerin peşinden koşar, onların yaptığı yaramazlıklara katılmak için yalvarırdı. Çoğu zaman onu da katılırlardı, ama yakalandıklarında günah keçisi olarak kullanılırdı.

Kavgalarına rağmen, ikisini de çok seviyordu. Bugün birlikte dururken çok yakışıklı görünüyorlardı. Lee, annesi Victoria Gentry Coleman'dan miras aldığı koyu saçları ve parlak kahverengi gözleriyle, Micah ise tüm Langstonlar gibi sarışındı.

Bu, Banner'ın gözlerini kilisedeki son adama çevirdi. Ona en parlak gülümsemesini gösterdi.

Jake.

Jake, hatırlayabildiği kadarıyla çok uzun zamandır hayran olduğu Jake. Onun nadir ziyaretlerinin her birini canlı bir şekilde hatırlıyordu. Onu başının üstüne kaldırır, orada tutar, yüzüne gülümseyerek bakar, o tekmelemeye ve merhamet dilemeye başlayana kadar, bu sırada onun onu asla bırakmamasını umardı.

Kimse Jake kadar uzun boylu değildi. Kimse onun kadar güçlü değildi. Kimse onun kadar sarışın değildi. Kimse onun kadar yakışıklı değildi. Kimse salıncağı onun kadar yükseğe itemezdi. Kimse onun kadar iyi hayalet hikayeleri anlatamazdı.

O, onun kahramanı, parlak zırhlı şövalyesiydi. Hayatının en mutlu günleri, Jake'in River Bend'e geldiği günlerdi, çünkü onun varlığı herkesi mutlu ediyordu. Annesi, Lydia, Ross, Lee ve Micah, ölmeden önceki yaşlı Moses, herkes Jake'in ziyaretlerini dört gözle bekliyordu. Bu ziyaretlerin tek kötü yanı, çok çabuk bitmeleri ve çok seyrek olmalarıydı.

Yaşlandıkça ve onun ne kadar nadir geldiğini fark ettikçe, onun gitme düşüncesi, onun orada olmasının sevincini gölgeliyordu. Onun ziyaretinin tadını tam olarak çıkaramıyordu, çünkü onun gideceğini ve onu bir daha görmek için çok uzun zaman geçmesi gerektiğini biliyordu.

Bu yüzden, o sabah Micah ve Lee kahvaltı için eve geldiklerinde ve Lee, "Bakın, bu sabah ahırda uyurken bulduğumuz şeyi" dediğinde, neredeyse kaos çıkmıştı.

Jake'i arka kapıdan içeri itti. Jake hemen gülüp konuşan, aynı anda konuşan insanlarla çevrildi.

"Jake!"

"Oğlum!"

"Vay canına!"

"Ross, diline dikkat et. Çocuklar var."

"Neden ahırda uyuyordun?"

"Dün gece trenden indiğimizde atımın nalı altına bir taş girmişti."

"Biz de trene bindik, Jake Amca!" "Evet,

o korktu ama ben korkmadım." "Ben

korkmadım!"

"Saat kaçta geldin?"

"Nereden? Fort Worth'tan

mı?"

"Evet, Fort Worth'tan. Geç saatti. Kimseyi rahatsız etmek

istemedim." "Sanki rahatsız edebilirdin de."

Annem onu sıkıca kucakladı, göğsüne bastırdı, gözlerini nemlendiren duygulara karşı gözlerini sımsıkı kapattı. Sonra, telaşla, hemen onun ne kadar zayıf olduğu hakkında bir nutuk atmaya başladı. "Otur, sana biraz bisküvi ve sos getireyim. Panhandle'daki çiftçi adamlarına doğru düzgün yemek vermiyor mu? Senden daha şişman yılanlar gördüm. Ellerini yıkadın mı? Marynell, burnunu o kitaptan çıkar ve ağabeyine kahve koy. Anabeth, çocukları sakinleştir. Bir kova içindeki gevşek taşlardan daha fazla gürültü yapıyorlar."

Jake'in her iki bacağına da genç Drummond'lar, sanki dilek kemiğiymiş gibi asılıyordu. Bir diğeri şapkasını alıp başına geçirip bedenine uyup uymadığını deniyordu. Henüz yürüyemeyen olan ise ayaklarının arasına sürünerek girmiş, kaşıkla botunun burnuna vuruyordu. Anabeth çocuklarının etrafından dolaşarak kardeşinin yanağına öpücük kondurdu ve kulağına "Annem senin için çok endişelendi" diye fısıldadı. Bu özel kardeş mesajını ilettikten sonra, çocukları Jake'den uzaklaştırdı ve onları dışarıya kovdu, en büyüğüne bebeğe göz kulak olmasını söyledi.

Lydia, Jake'in açık kollarına doğru yürüdü ve ona sarıldı. "Gelebildiğine çok sevindim. Gelemeyeceğinden endişelenmiştik."

"Bunu kaçırmazdım," dedi Jake, mavi gözleri sevdiği yüzlerden birine bir diğerine geçerek. "Selam Ross," dedi, Lydia'nın arkasından uzanarak Ross'un elini sıktı. "Nasıl gidiyor?"

"İyiyiz, iyiyiz. Sen nasılsın, Bubba?"

Arada sırada eski takma adı ağzından kaçırıyordu. "Fena değil, sanırım."

"İş nasıl?"

"Bıraktım."

"İstifa mı?" Ma, elinde bir tabak sıcak bisküviyle ocaktan döndü.

Jake omuz silktili, belli ki kendi beceriksizliğinden bahsederek bayram havasını bozmak istemiyordu. "Gelip gelini görmem gerekirdi, değil mi? Nerede bu gelin?"

Gözleri etrafında toplanan grubu taradı, Banner'ı kasten görmezden geldi. Banner, Jake'i selamlarken onun tüm dikkatini üzerine çekmek için bilerek geride kalmıştı.

"Jake Langston, gelinin ben olduğumu biliyorsun." Öne atıldı ve kendini onun kollarına attı, ona sıkıca sarıldı. Jake kollarıyla onun belini kavradı ve onu yerden kaldırdı. İki tam tur döndükten sonra onu yere indirdi.

Onu iterek, "Hayır, sen gelin olamazsın. Benim tanıdığım Banner Coleman'ın örgülü saçları, sıyrıklarla dolu bacakları ve dizlerinde delikler olan pantolonları vardır. Pantolonunu görelim, o zaman emin olurum." dedi. Eteğini kaldırmak için eğildi. Kız çığlık attı ve ellerini itti.

"Artık ne külotumu ne de dizlerimi, sıyrık olsun olmasın, göremeyeceksin. Artık büyüdüm, fark etmedin mi?" Olgunluğunu çok açık bir şekilde gösteren kibirli bir poz verdi. Bir elini kalçasına koydu. Diğer elini başının arkasına koydu ve başını sertçe geriye eğdi.

Lee kahkahayı bastı. Micah şehvetle ıslık çaldı ve ellerini çırpı. Jake, beşikten beri tanıdığı Coleman'ların kızını değerlendirdi. "Kesinlikle öylesin," dedi ciddi bir şekilde. "Tamamen büyümüşsün." Ellerini kızın omuzlarına koydu ve saygıyla yanağına öpücük kondurmak için eğildi. Sonra, kızın dehşetine, açık avucunu kızın poposuna sertçe vurdu. "Ama benim için hala sümüklü bir çocuksun. Bana bir sandalye bul da bu kurabiyeler soğumadan yiyebileyim."

Onu gördüğü için çok mutluydu, herkes ona gülse de alınmamıştı. Şimdi, koridorda ilerlerken onunla göz göze geldiğinde kalbi bir kat daha genişledi. Onunla gurur duyuyordu, beyaz sarı saçlı ve parlak mavi gözlü bu uzun boylu adamın ailesine ait olmasından gurur duyuyordu. Yani, pratikte.

Kovboy kıyafetlerini beyaz bir gömlek ve siyah deri yelekle değiştirmişti. Her zaman taktığı bandanayı dar siyah bir kravatla değiştirmişti. Ama silah kemeri hala beline bağlıydı. Banner, bazı alışkanlıkların bırakılması zor olduğunu düşündü.

Onun davranışlarının çok yakından incelemeye dayanmayacağını düşündü. Muhtemelen kanunların bilmemesi daha iyi olan bazı şeyler yapmıştı. Onun içki içtiğinden, kumar oynadığından ve onun bilmediği türden kadınlarla vakit geçirdiğinden emindi. Ama bunların hiçbirini onu sevmekten alıkoyamazdı. Onun cesur ve tehlikeli havası onu daha çekici hale getiriyordu. Düğün resepsiyonundaki bekar kızlar şüphesiz onunla tanıştırmak isteyeceklerdi.

Güneşin parlaklığıyla kaplanmış kirpiklerle çevrili kristal mavisi gözlerinden biri kapandı ve Banner'a hızlıca, gizlice göz kırptı. O da ona göz kırptı, Lee ve Micah'a söyleyemeyeceğine yemin ettiği sırlarını ona anlattığı tüm anları hatırlayarak. Ona inanmıştı çünkü inanmak istemişti. Aralarındaki dostluk kıskançlıkla korunuyordu. Ona fısıldadığı her kelime ona çok değerliydi. Onun ilgisi söz konusu olduğunda, o çok kıskançtı.

Banner, kendisiyle onun ailesi, özellikle de annesi arasında gizli ve kutsal bir bağ olduğunu biliyordu. Bundan hiç bahsetmediler. Bu konu hiç tartışılmadı. Ama bir çocuğun sezgisiyle Banner, bunun varlığını her zaman hissetmişti. Her ne olursa olsun, Jake'i hayatlarında tuttuğu için bundan memnundu.

Annesiyle Ross ilk sıraya geldiklerinde annesine baktı. "Seni seviyorum anne," diye fısıldadı.

"Ben... biz de seni seviyoruz," diye fısıldadı Lydia, Ross'u da sevgisine dahil ederek. Gözlerinde yaşlar vardı, ama gülümsüyordu.

Banner ikisine de gülümsedi, sonra papaza döndü. Ross, onunla Grady'nin arasına geçti.

"Bu kadını kim evlendiriyor?" diye sordu rahip. "Annesi ve ben."

Ross, Banner'ın yüzüne baktı. Yeşil gözleri buğuluydu. Elini sıktı, sonra Grady'nin eline koydu. Lydia'nın yanına, ön sıraya oturdu.

Banner, herkesin yerine otururken kalabalığın kıpırdanışını duydu. Damadının yüzüne baktı ve o anda dünyada kendisinden daha mutlu bir kadın olmadığını biliyordu. Grady, hayatını birlikte geçirmek için seçtiği adamdı. Anne ve babasının yaptığı gibi birbirlerini seveceklerdi. Ne pahasına olursa olsun, onu hayatının her günü mutlu edecekti. Grady ona baktığında, onun sevgisinden de emindi.

Bakan töreni başlattı. Şiirsel sözler Banner için yeni bir anlam kazandı. Evet, bu cümle onun hissettiklerini mükemmel bir şekilde ifade ediyordu...

Çat!

Bu gürültü, kilisenin huzurlu sessizliğini bozdu. Yankı, Banner'ın etrafında cam parçaları gibi çınladı.

Çığlıklar.

Cemaatten telaşlı bir mırıldanma yükseldi. Banner başını hızla çevirdi.

Grady ona yaslandı.

Koyu renkli düğün takım elbisesinde kırmızı bir yara açılmıştı.

İki

"Grady!"

Grady'nin ağırlığı altında Banner yere yığıldı. Grady onun üzerine düştü. Banner zorlukla oturur pozisyona geldi ve Grady'nin başını kucağına aldı. Otomatik olarak Grady'nin kravatını ve yakasını gevşetmeye başladı. Boğazından küçük, saf korku dolu hıçkırık sesleri çıktı. Grady'nin gözleri açıktı ve şoktan donmuştu. Dudaklarını boşuna hareket ettirdi ama hiçbir ses çıkmadı.

Ama hala hayattaydı. Banner, kan akışını durdurmak için yarayı çıplak eliyle kapatırken şükran dolu dualar mırıldandı.

Her şeyin olduğu o kısacık anda, Jake tabancasını çekti ve en yakın pencerenin hemen dışında duran adama doğru döndü. Adam, kilisenin ön tarafına doğru tabancasını doğrultmuştu.

"Sırada gelin var." Uyarı, boğuk, kötü niyetli bir sesle verildi. Silahı sunak doğru sertçe sallayarak uyarıyı vurguladı.

Sadece Jake değil, düğüne katılan River Bend çalışanları da silahlarını çekmişti. Silahlarını penceredeki adama doğrultmuşlardı. Korkmuş kadınlar öne eğilerek başlarını kucaklarına gömdüler ve kollarını üzerlerine örttüler. Erkekler, henüz ne olduğu belli olmayan ve tanımlanamayan bir tehditten çocuklarını korumak için kilise sıralarının arasına çöktüler.

"Silahlarınızı bırakın," diye bağırdı adam çılgınca.

"Ross?" dedi Jake.

"Dediğini yap." İlk silah sesini duyduğunda, Ross refleks olarak eğilmiş ve Colt'una uzanmış, ancak silahın orada olmadığını fark etmişti. Kızının düğününde altıpatlarına ihtiyaç duyacağını kim düşünebilirdi? Kendi kendine kötü küfürler etti.

Jake pişmanlıkla tabancasını yere attı. River Bend'in çalışanları da onu taklit etti. Ancak o zaman uzun pencerenin önündeki adam bir bacağını alçak pencere pervazının üzerinden atıp kiliseye girdi. Arkasında genç bir kadını çekip

ve avucuyla sırtının alt kısmına bastırarak onu öne doğru itti. "Ben

Doggie Burns ve bu da benim değerli kızım Wanda."

İkisini tanıtmaya gerek yoktu. Doggie Burns, doğu Teksas'ın en iyi kaçak içkisini ürettiyordu. Batı Virginia tarifiyle ürettiği içkiyi almak için kilometrelerce yol kat eden müşterileri vardı. Çok azı, işlerini halletmek için gerekli olandan fazla zaman ayırıyordu. O, kurnaz, tehlikeli, düpedüz kötü bir adamdı ve onu duyan herkes bunu biliyordu.

O ve kızı pis ve pasaklıydılar. Wanda'nın fare rengi kahverengi saçları omuzlarına kadar uzanmış, yağlı ve cansızdı. Doggie'nin gömleğinin koltuk altları, nesiller boyu ter lekeleriyle kaplıydı. Giysileri yırtık pırtık ve beceriksizce onarılmıştı. Bu özel gün için özel olarak dekore edilmiş tertemiz şapele saygısızlık ediyorlardı. Mükemmel bir elmasın çatlağı gibi, herkesin görebildiği tek şey onlardı ve etraflarındaki güzelliği gölgeliyorlardı.

"Töreni bölmekten nefret etsem de," dedi Burns alaycı bir şekilde, Lydia'ya şapkasını kaldırıp yağlı saçlarına geri takmadan önce, "bu düğünün gerçekleşmesini engellemek bir baba olarak benim görevim."

Grady acı içinde inledi ve omzundaki yarayı tuttu. "Lütfen, biri yardım etsin," diye bağırdı Banner. "Ona yardım edin." Gelinliğini geri çekmişti. Gözleri yüzünde kocaman görünüyordu. Lydia, Grady'nin omzundaki kanayan yarayı silmesi için ona bir mendil uzattı.

"Ölmeyecek, kızım," dedi Burns, ağzının bir yanından diğerine iğrenç tütün topunu kaydırarak. Kahverengi tütün suyu, ağzının etrafındaki çizgileri lekeliyordu. "Onu öldürmek isteseydim, kurşunun kendisine isabet ettiğini hissetmezdi. Tek yaptığım, bu piçin kızıma yaptıkları yüzünden düğünü durdurmaktı."

Artık cemaat, durumun kendileri için bir tehdit oluşturmadığını anlamıştı. Tereddütle başlarını kaldırdılar. Burns'ün kaba dili, haklı bir protesto mırıldanmasına ve bir dizi hayranın el sallamasına neden oldu.

"Ne istiyorsun?" diye sordu papaz. "Tanrı'nın evinde O'nu nasıl cüret edersin?"

"Sakin ol, papaz. Güzel sözlerini söyleyeceksin, ama bu ikisi için olmayacak."

Lydia, kurşunun patlamasıyla ayağa kalkmıştı. Ross, onu korumak için kolunu onun omzuna atmıştı. Şimdi kolunu çekip öne çıkıyordu. "Tamam, Burns, herkesin dikkatini çektin. Ne istiyorsun?"

"Kızımın karnını görüyor musun?" Silahının namlusunu

kızın şişmiş karnına tabancayı doğrulttu. "Sheldon'ın çocuğu ile dolu." "Bu doğru değil!" Grady boğuk bir sesle bağırđı.

"Neden bunu yapıyorsun? Anlamıyorum!" Banner, etrafında neler olup bittiğinin aniden farkına vararak haykırdı. Şimdiye kadar, Grady'nin acısı onun tüm dikkatini çekmişti. "Neden buraya gelip düğünümü böyle mahvettin? Neden?"

Kilisedeki herkes büyülenmişti. Larsen gibi küçük bir kasabada böyle bir drama hiç yaşanmamıştı. Bu, dedikodu çevrelerini on yıllarca eğlendirecek bir hikaye olacaktı. Seyirciler her kelimeye kulak kesilmişti.

"Adalet," dedi Burns, iğrenç bir gülümsemeye. "O benim Wanda'ma bir çocuk yaptığında, onunla evlenmen doğru ve uygun değil, değil mi?"

Grady kıpırdadı ve Banner'ın onu tutmaya çalışmasına rağmen ayağa kalkmaya çalıştı. Acıdan sarhoş gibi sendeleyerek, Burns'lere odaklandı. "O benim çocuğuma hamile değil."

Bu sözün yüksek sesle söylenmesi, tanıklar arasında bir kez daha mırıldanma dalgası yarattı.

Banner ayağa kalktı, Grady'nin kolunu tuttu ve mükemmel düğün gününü, mükemmel hayatını, mükemmel geleceğini mahvetmek için ellerinden geleni yapan baba ve kızına meydan okurcasına baktı. Güzel gelinliğinin önünün nişanlısının kanıyla kırmızıya boyandığını fark etmedi bile. Cemaatin spekülatif yorumlarına da aldırmaz etmedi.

Kalabalıktaki birkaç erkek suçluluk duygusuyla gözlerini indirdi. Lee bir ayağından diğerine tedirgin bir şekilde ağırlığını kaydırıyordu. Doggie Burns'ün öfkeli bakışlarına ya da somurtkan ve sessiz Wanda'ya bakamıyordu. Micah konvülsif bir şekilde yutkunuyordu. Ma Langston, bir başmelek bile suçluluk hissettirecek kadar sorgulayıcı bir bakışla ona bakıyordu.

"Wanda senin yaptığını söylüyor, Sheldon," dedi Doggie alaycı bir şekilde. "Değil mi, Wanda?" Herkesin hamilelikten şişmiş karnını daha net görebilmesi için onu öne doğru itti.

Kalabalığın üzerinde kurnazca dolaşan gözlerinde utanç yoktu. Ağzında kendini beğenmiş bir somurtkanlık vardı. Odadaki, Wanda'nın sürtük şöhretini pekiştiren suçlu erkekler, ona dokundukları günü lanetlediler ve adı geçen kişinin Grady Sheldon olduğu için Tanrı'ya şükrettiler. Sayısız cinsel perhiz yemini gökyüzüne yükseldi.

"Onun, tamam," dedi Wanda somurarak. "Babam evde yokken

bana yaklaşırdı, babam evde yokken sürekli uğrardı. Beni rahatsız ederdi. O... o..."

"Devam et, Wanda bebeğim, onlara ne yaptığını anlat."

Tiyatral bir şekilde durakladı, sonra çenesini göğsüne indirdi, elbisesindeki bir tüyü kopardı ve mırıldandı, "Bana istediğini yaptı."

"Bu lanet bir yalan!" Grady, kilise sıralarından yükselen gürültünün üstüne bağırdı.

Burns öne çıktı ve tabancasını tekrar salladı. "Benim tatlı kızımı yalancı mı diyorsun?"

"Eğer onu zorladığımı söylüyorsa, evet."

Grady, kan kaybı, şok ve acıdan daha fazlası yüzünden bembeyaz oldu. O anda kendini tuzağa düşürdüğünü fark etti. Gözleri önce elbisesi kadar solgun olan Banner'a, sonra şeytan kadar karanlık görünen Ross'a kaydı. "Ben... şey... demek istediğim..."

Ross ona atladı, yakasını yakaladı ve onu kaldırarak göz göze geldi. "Kızım ile nişanlıyken bu sürtükle birlikte miydin?" diye bağırdı.

Jake cıva gibi hareket etti ve Ross'un dirseğinin yanında durdu. Grady acı içinde inlemeye ve Ross'un sert muamelesine itiraz etmeye başladığında, Jake eğilip tabancasını aldı. Burns hiçbir şey söylemedi ve onu durdurmak için hiçbir hareket yapmadı. Toplu sansür değişmişti. Cemaat, tek bir kişilik gibi davranarak, Burns'lerden Sheldon'a doğru küçümseyen bakışlarını çevirdi.

Jake Colt'u kurdu ve uzun, ölümcül namlusunu Grady'nin çenesinin yumuşak alt kısmına dayadı. "Pekala bayım, bekliyoruz."

Grady her iki adama da saf nefret dolu bir bakış attı. "Belki de o kızla birkaç kez birlikte oldum." Ross'un parmak eklemleri Grady'nin koyu renkli ceketine karşı beyazlaştı. Göğsünden vahşî bir hırıltı yükseldi. Grady kekeleydi, "Ş-ş-şehrdeki neredeyse her erkek onunla yatmıştır. Herhangi biri olabilir."

"Kasabadaki diğer tüm erkekler kızım ile evlenmiyordu," diye homurdandı Ross. Grady'yi o kadar ani bir şekilde bıraktı ki, adam neredeyse tekrar yere yığılacaktı. "Nasıl yapabildin?" Banner, ardından gelen gergin sessizlikte sordu.

Grady zorlukla yutkundu ve ona doğru sendeledi. "Banner," dedi, yalvarırcasına elini uzattı.

"Bana dokunma." Aslında geri çekildi. "Senin bana dokunduğunu düşünmeye dayanamıyorum, aynı ellerle..." Wanda Burns'e dönüp baktı.

Burns'e döndü.

Banner topuklarını döndürdü ve kilisenin koridorunda ilerlemeye başladı. Bu sefer duruşu ve adımları militan, kibirli ve gururluydu. Annesi de onun arkasında, aynı derecede yılmaz bir şekilde yürüdü. Langstonlar da onların peşinden koştu. River Bend kovboyları, küçük bir ordu gibi, kilise avlusunda sıralandılar ve onlar atlara binip arabalara tırmanırken etraflarını sardılar.

Hâlâ mihrapta duran Ross, öfkeden ayak parmaklarının üzerinde sallanıyor, öfkeyle titriyordu. Gözleri öfkeden parlıyordu. Tüm kasabanın, vaizin ve duyabileceği mesafede bulunan herkesin önünde, "Bir daha kızıma yaklaşırsan, seni öldürürüm. Anladın mı? Ve ben işimi bitirmeden önce, ölmek için yalvaracaksın" diye uyardı.

Arkasını döndü ve kiliseden çıktı. Jake, Grady'yi buz gibi bakışlarıyla bir süre esir aldı. Yavaş yavaş tabancayı indirdi ve kılıfına geri koydu. "Seni şu anda öldürmeyi çok isterdim." Kilise koridorunda yürürken, kilisede duyulan tek ses, mahmuzlarının çıkardığı seslerdi.

Dışarı çıktığında, Banner annesinin rahatlatıcı kollarında arabada oturuyordu. Ağlaması yürek parçalayıcıydı. Destekçileri sessizdi. Kimse kimsenin gözlerine bakmıyordu.

Jake ödünç aldığı atın eyeri üzerine atladı. Ross'un öncelikli endişesi kızı olduğu için, Jake liderlik rolünü üstlendi. "Micah, Lee, geride kalın. Bizi takip eden olursa bana haber verin. Diğerleri dağılıp gözlerini dört açsın." Onlar sorgusuz sualsiz emirlerini yerine getirerek, aileyi korumak için feodal sadakatle bir kalkan oluşturdular.

Jake atını diğerlerini yönlendiren arabaya doğru yönlendirdi. Yüzü granit kadar sert olan Ross, dizginleri elinde tutarken, Banner ve Lydia birbirlerine sarılarak sessizce ağlıyorlardı. Ross, atını onların yanına çekerek Jake'e baktı.

"Teşekkürler."

Jake kısa bir baş hareketiyle cevap verdi. Sözlere gerek yoktu.

* *

River Bend, asla gerçekleşmeyecek düğün resepsiyonu için süslenmişti. Nehir yolundan ana eve giden yol,

Banner'ın duygularını ilk kez incitti. Beyaz badanalı it direklerinin her biri kurdeleler ve çiçeklerle süslenmişti.

Eve baktığında mutsuzluğu daha da arttı. n verandayı çevreleyen korkuluk, iek açan hanımeli çiçekleriyle süslenmişti. Saksı bitkileri, sarı forsythia dallarıyla süslenmişti. n bahçeye, günler öncesinden çok sayıda konuk için hazırlanan yiyecek ve içecekleri yerleştirmek için uzun masalar kurulmuştu. Bu, l doğan bir bebek için sevgiyle hazırlanmış bir bebek odasına bakmak gibiydi.

Ross arabadan yere atladı ve Lydia'nın inmesine yardım etti. Jake attan indi ve Banner'ın elini tuttu. Lydia, dehşet içinde o kadar donakalmıştı ki, Jake koluna dokunup adını yumuşak bir sesle söyleyene kadar onu fark etmedi bile. Aşağıya baktı ve Jake'in yüzündeki sempatik ifadeyi gördü. Elini kabul ederken solgun bir gülümsemeyle karşılık verdi. Diğer elini Jake'in omzuna koyarak, onun kendisini yere indirmesine izin verdi.

Kovboylar yatakhaneye doğru at sürdüler. Genelde neşeli ve gürültücü olan bu grup, alışılmadık bir şekilde somurtkandı. Anabeth'in çocuklarından biri susadığını huysuzca söylüyordu. Bebek babasının göğsünde ağlıyordu. Hector onu biraz fazla sertçe okşadı. Cenaze taşıyıcıları kadar sessiz ve kasvetli bir şekilde eve girdiler.

Banner bir saldırıya daha maruz kaldı. Lydia n salonu iek sepetleriyle süslemişti. Teslim edilen ama henüz açılmamış düğün hediyeleri, dantel örtülerle kaplı birkaç masadan birinin üzerine yığılmıştı.

Banner hıçkırarak titredi. Ross arkasına yaklaşıp ellerini omuzlarına koydu. "Prenses, ben..."

"Lütfen, baba," dedi hızlıca, herkesin önünde gözyaşlarına boğulmak istemeden, "Yalnız kalmam lazım."

Eteklerini, birkaç yıl önceki erkek fatma tavırlarını hatırlatan bir şekilde yukarı çekti ve merdivenlerden yukarı koştu. Birkaç saniye sonra, yatak odasının kapısının çarpıldığını duydular.

"Orospu çocuğu," dedi Ross sessizce. Ceketini çıkardı ve kravatıyla boğuştu. "O pii kendi ellerimle ldrmeliydim."

Lydia onun sözleri için onu azarlamadı bile. "Onun böyle bir şey yapacağına inanamıyorum, gerçekten inanamıyorum. Ah, Ross, Banner'ın kalbi böyle kırılmamalıydı,

Ben..." Kocasının kollarına atıldı ve ağlamaya başladı. Ross onu salona götürdü.

Ma durumu pratik bir şekilde ele aldı. "Anabeth, çocukları mutfağa götür ve fırıncı dün getirdiği o süslü pastadan onlara birer dilim kes. Boşa gitmesine gerek yok. Lee ve Micah, Anabeth işini bitirince pastayı yatakhaneye götürün ve çocuklara bitirmelerini söyleyin.

"Marynell, punç bardaklarını doldurmaya başlayabilirsin. Herkesin içmeye ihtiyacı vardır herhalde. Hector, sen gördüğüm herkesten daha fazla terliyorsun. Erimeden önce ceketini ve kravatını çıkar."

Banner'ın düğünü, Langstonlar için bir araya gelmek için bir bahane olmuştu. Aile, Ross ve Lydia ile birlikte Tennessee'den Teksas'a seyahat etmişti. Colemanlar ve Langstonlar arasında, ne mesafe ne de zamanın etkileyemediği bir dostluk gelişmişti.

Ma Langston, Lee ve Banner'ın ikisi için de büyükanne rolünü üstlenmişti. Hâlâ uzun boylu ve iri yapılı olan Ma, fiziksel ve ruhsal olarak güçlü, ama nazik, etkileyici bir kadındı. Azarlamaları kulakları sağır ederdi, ama her zaman sevgiden kaynaklanıyordu.

Zeke Langston çok uzun zaman önce ölmüştü, Banner onu hatırlamıyordu bile. Ölümünden sonraki birkaç yıl boyunca Ma, Austin'in batısındaki tepelik arazide çiftliklerini işletmeye çalışmıştı. O dönemde iki çocuğu, Atlanta ve Samuel, kızıl salgınında ölmüştü.

Şans eseri, Langstonların en büyük kızı Anabeth, komşu bir toprak sahibi ve çiftçi olan Hector Drummond ile evlenmişti. Hector, iki küçük kızı olan bir duldu. Şimdi iki erkek çocukları vardı. Hector, kendi arazisiyle birlikte Langstonların arazisini de yönetiyordu. Küçük bir sığır sürüsü vardı ve bunu büyütmeyi umuyordu.

Marynell, Austin'de okula gitmek için evden ayrılmış, biraz entelektüel bir kadındı. Harvey House'da çalışmış, Santa Fe tren istasyonundaki restoranda garsonluk yaparak okul masraflarını karşılamıştı. Şimdi öğretmenlik yapıyordu. Evli değildi ve soran olursa, evlenmeye niyeti olmadığını söylüyordu.

Hector, annesinin çiftliğini devraldığında Ross ve Lydia, annelerini River Bend'e taşınmaya ikna etmişlerdi. Annem, bazı şartlar koymadan kabul etmemişti. Colemanların yardımını kabul etmeyi reddetmişti. Kendi geçimini sağlamak için çalışacaktı, en küçük oğlu Micah da öyle.

Langston da kovboy olarak işe alınmıştı.

Ross, Ma'ya küçük bir kulübe inşa etmişti. Kulübenin arkasında, kendi elleriyle temizleyip işlediği tarlada, River Bend'de yenilen tüm sebzeleri yetiştirip hasat ediyordu. Lydia iğne ile hiç yetenekli olmadığı için, Ma aile ve çiftlik çalışanları için dikiş de yapıyordu.

Langstonlar, Colemanlara akraba kadar yakındı. Ma, durum gerektirdiğinde emir vermekten çekinmiyordu. Artık kimse onun talimatlarını sorgulamıyordu ve herkes bu talimatlara uymak için dağılıyordu.

Salonda Jake, Ross'a bir bardak viski dolduruyordu. Sessizce ona uzattı. Ross gözleriyle teşekkür etti. Lydia'nın ilk gözyaşları kuruduğunda, başını kocasının omzundan kaldırdı. "Onunla konuşmalıyım, ama ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Ben de bilmiyorum," diye homurdandı Ross ve viskiyi bir dikişte içti.

Lydia ayağa kalktı ve eteğini düzelitti. Odadan çıkmadan önce Jake'in yanına gitti ve elini onun yanağına koydu. "Her zamanki gibi, desteğine güvenebiliriz."

Jake, Lydia'nın elini tutup sıkıca tuttu. "Her zaman," dedi anlamlı bir şekilde.

* *

Elbisesi kanla kaplı olması uygun görünüyordu. Kalbi parçalanmış gibi hissediyordu. Aynadaki yansımasına bakarak, sadece birkaç saat önce mutlu, masum ve hiçbir şeyden habersiz bir şekilde kendine baktığına inanamıyordu.

Artık gelinliğin alaycı görüntüsüne dayanamıyordu. Onu çıkarmazsa çılgılık atacağını düşündü. Kimsenin yardım etmesini beklemek istemedi, sırtındaki kancalarla boğuştu, çılgınca parmakları onları yeterince hızlı açamayınca kopardı.

Sonunda, elbisesini bir kenara attı. Gelinlik iç çamaşırları da kanla lekelenmişti. Çıplak kalana kadar soyundu, sonra lavabosunda acımasızca kendini ovuşturdu. Temiz hissetmeden çok önce, gözyaşları yanaklarından yağmur gibi akıyordu. Bir bornoz giydi ve gözyaşları sel gibi akarken yatağına yığıldı.

Ona bunu nasıl yapabilirdi? Gerçeği öğrenmenin acısı ikincil öneme sahipti. Başka bir kadınla birlikte olduğunu bilmek, onu öldüren darbe oldu. Ona aşkını ilan etmişken, nasıl o değersiz kıza gidebilirdi? Bu, en acımasız, en aşağılayıcı türden bir ihanetti. Grady ona olan tutkusunu ilan ederken, Wanda Burns'e olan tutkusunu tatmin ediyordu.

Onları birlikte düşünmek midesini bulandırıyor.

Kapının sessizce açılıp kapandığını duydu. Yanına döndü. Lydia yatağa doğru yürüdü. Tek kelime etmeden yatağın kenarına oturdu ve Banner'ı göğsüne çekti.

Banner'ın gözyaşları sonunda kuruyana kadar uzun süre birbirlerine sarıldılar ve hafifçe sallandılar. Başını Lydia'nın kucağına yaslayana kadar eğdi. Lydia, Ross'un ki kadar koyu ama onunkiyile aynı değışken dokuya sahip olan saçlarını parmaklarıyla taradı. Saçları, kendi iradesine sahip dalgalar ve buklelerden oluşuyordu ve çoğu zaman fırça veya tokaya boyun eğmiyordu.

"Baban ve ben, sana bunu yaşatmamak için her türlü acıyı göğslerdik, biliyorsun."

"Biliyorum anne."

"Ve bunu atlatmana yardım etmek için her şeyi, *her şeyi* yapacağız."

"Bunu da biliyorum." Burnunu çekip elinin tersiyle sildi. "Neden yaptı bunu? Nasıl bana böyle acı verebilir?"

"Sana zarar vermek istemedi, Banner. O bir erkek ve..."

"Bu yaptığı şeyi haklı mı kılıyor?"

"Hayır, ama..."

"Damatların gelinler kadar bakir olmasını beklemiyorum. O kadar naif değilim. Ama bir kadına aşkını ilan edip evlenme teklif ettiğinde, bu sadakat için bağlayıcı bir söz değil mi?"

"Bence öyle. Çoğu kadın öyle düşünür. Erkekler mi? Sanırım çoğu öyle düşünmez."

"Dürtülerini kontrol edemez miydi? Ben beklemeye değer değil miydim?"

"O, seni o kızla karşılaştırmadı, Banner. Bu çok açık."

"Ben de onun kadar evliliğin o kısmını istiyordum! Ona da öyle söyledim," diye haykırdı.

Çoğu anne, kızlarının böyle bir şey söylediğini duyunca bayılırdı. Lydia ise hiç tereddüt etmedi. Cinsel arzuyu anlıyordu ve kızının da

hayatın bu yönünü kendisi kadar keyifle yaşayacağını umuyordu. Bunu gizli ve utanç verici bir şey haline getirmeye inanmıyordu.

"Ya başka bir erkeğe gitseydim?" diye sordu Banner. "Grady bu konuda ne hissedirdi? Affedilir miydim?"

Lydia iç geçirdi. "Hayır. Ama dünya böyle işliyor. Erkeklerin... maceraları olması beklenir. Grady yakalandı. Bunun bedelini ödeyecek. Ama sen de ödeyeceksin. Bu adil değil." Banner'ın yanağını okşadı.

"Huysuz ve hoşgörüsüz mü davranıyorum? Onu affetmeli miyim? Sen babamın 'maceralarını' affetmek zorunda kaldın mı?" Banner doğruldu ve annesinin gözlerinin içine baktı. "Babam seninle tanıştıktan sonra başka kadınlarla birlikte oldu mu?"

Lydia, Ross'un LaRue adında bir madam ve onun fahişe grubuna arabalarıyla yardım ettiği geceyi hatırladı. Geç saatlere kadar kalmış ve sarhoş ve fahişelerin parfümünün kokusuyla eve dönmüştü. O zaman ve daha sonra madamın arabasına gittiğini, ama işi bitiremediğini yemin etmişti. Lydia ona inanmıştı. "Ross benden önce birçok kadınla birlikte oldu, ama tanıştıktan sonra olmadı. Ne kadar incindiğini anlayabiliyorum."

"Sanırım Grady beni babamın seni sevdiği gibi sevmedi." "Ama birisi sevecek, canım."

"Sanmıyorum, anne." Bu sözler yine gözyaşlarının sel gibi akmasına neden oldu.

Lydia sonunda yanından ayrıldığında, Banner yatağına uzanıp tavana boş boş bakıyordu. Duyguları hakkındaki gerçekle yüzleşmek zorundaydı. Hangisini daha yoğun hissediyordu? Acıyı mı, öfkeyi mi?

Grady'ye olan sevgisi, onun ihanetini fark ettiği anda yok mu olmuştu? Sadece kendi adını değil, ailesinin adını da lekelediği için ona çok kızgındı. Larsen halkı bugünü uzun süre unutmayacaktı. Başkasının talihsizliğine kapılmak insan doğasıydı. Coleman ailesinin suçsuz olması önemli değildi. Grady, kendini lekelediği gibi onları da lekelemişti.

Öfkeliydi. Ve bu öfke, incinmişliğini bastırıyordu. Grady'yi geri istemiyordu, milyon yıl geçse de. Onun acımasızlığından çok, anne babasının çektiği acıya üzülüyordu. Kendi yatağını kendisi yaptı, şimdi de o yatakta yatsın. Bu atasözü hiç bu kadar doğru olmamıştı.

Belki de onu sandığı kadar sevmemişti. Yine de, onun aldatmacası bugün ortaya çıkmasaydı ve zayıf karakterini ortaya çıkarmamış olsaydı, o da bundan mutlu bir şekilde habersiz kalacaktı. Sonsuza kadar onun sevgi dolu eşi olacaktı. Bundan emindi. Öfkesi

bu temelde affedilebilirdi.

Uzun bir süre yatakta uzandı, saatlerin geçtiğini fark etmedi, ta ki oda kararmaya başlayıp güneşin battığını fark edene kadar.

Yataktan aniden kalkarak, suçlu tarafmış gibi gizlenmeyeceğini yemin etti. Grady Sheldon ve kasabadaki tüm dedikoducuların onu yenmesine izin vermeden önce lanetlenirdi.

Gözlerinin etrafındaki şişliği gidermek için yüzünü soğuk suyla yıkadı. Basit bir pamuklu elbise giyip saçlarını düzelttikten sonra merdivenlerden aşağı indi. Herkes akşam yemeği için mutfakta toplanmıştı. Onu kapıda dururken gördüklerinde konuşmalar aniden kesildi.

Tüm gözler saygıyla ona çevrildi. Anabeth'in çocukları bile anormal bir şekilde sessizleşti. Ne bekliyorlardı? Hayatının geri kalanını odasında geçireceğini mi? Sakat kalacağını mı? Gri, kasvetli kıyafetlerin arkasına saklanacağını mı? Buruşuk bir yaşlı hizmetçi gibi bayılma eğilimi geliştireceğini mi?

"Acıktım," dedi. "Hiçbir şey kalmadı mı?"

Onu gördüklerinde, hepsi birden hareketsiz kalmış, Noel kartındaki bir resim gibi donakalmışlardı. Şimdi herkes aynı anda hareket etti, masada ona yer açmak için yerlerini değiştirdi, ona tabak ve çatal bıçak takımı getirdi, yemek kaselerini ona uzattı. Hepsi aşırı yüksek sesle konuşuyordu. Gülümsemeleri çok genişti. Gözleri çok parlaktı.

"Bize yeni boğalarından bahsediyordun, Hector," dedi Ross, Anabeth'in bebeğini ağlatacak kadar gür bir sesle.

"Uh, evet, şey, ben, uh, ben..."

Zavallı Bay Drummond, diye düşündü Banner, gözlerini tabağına indirirken. Normal bir sohbet yapmak zorunda kalmadan da yeterince gergindi. Fazla konuşmadı, ama gözlerini tabağına dikip bakmayı da reddetti. Aslında pek aç değildi, ama kendini zorlayarak en azından yarısını yedi.

Muhtemelen annesi, evin dekorasyonlarının kaldırılmasını sağlamıştı. İçtikleri meyveli kokteyl dışında düğün resepsiyonundan hiçbir iz kalmamıştı. Lydia, kirlenmiş gelinliğini yatak odasından getirmişti. Umarım yakılmıştır. Çiçek sepetleri de gitmişti. Bahçe temizlenmişti. Lydia ayrıca hediyeleri iade etme konusunda endişelenmemesini, bu zahmetli işi kendisinin halledeceğini söylemişti. Banner, bu işlemi başlatmış olabileceğini düşündü, çünkü hediye paketi yapılmış kutular

hiçbir yerde görünmüyordu.

Masanın etrafında toplanan olağandışı sayıda insan dışında, herhangi bir bahar akşamı gibi görünüyordu. Banner, aslında diğerlerinden daha rahat olduğunu düşündü. Sık sık endişeli bir şekilde ona bakıyorlardı, sanki her an saçlarını yolmaya başlayacakmış gibi.

Çocuklar yemeğini bitirince, Marynell onları dışarıda yürüyüşe çıkarmayı teklif etti. Lee ve Micah, yemeği bitirir bitirmez, barakada poker oyunu hakkında bir şeyler mırıldanarak odadan çıktılar. Ma bulaşıkları toplamaya başladı.

Lydia sandalyesinden kalkınca, "Sen olduğun yerde kal," diye sertçe emretti. "Bunu iki saniyede hallederim."

Anabeth ona yardım etmek için ayağa kalktı. Hector ve Ross genel olarak çiftçilik hakkında konuşuyorlardı.

Lydia, Ross'a bakarak onları dinledi.

Jake, Lydia'ya bakarak sessizce kahvesini yudumladı.

Banner bunu normal karşıladı, çünkü bu normal bir durumdu.

"Sanırım verandaya çıkacağım," dedi Banner, sandalyesini geri çekerek.

"Hepimiz oraya gidelim," dedi Lydia aceleyle. "Orası daha serin olacak."

Jake, Hector,

bitirmemişseniz kahvenizi de getirin."

Mutfaktaki işler bittiğinde, Marynell annesini kulübesine götürdü. Anabeth ve Hector da onlarla birlikte gidip huysuz çocukları yatırdı. Banner, etrafında akan dağınık sohbetleri dinledi. Sonunda verandadan inip bahçeye çıktı.

"Banner?"

"Sadece yürüyüşe çıkıyorum, baba," dedi omzunun üzerinden, sesindeki endişeyi fark ederek.

Otlakların sınırını oluşturan çitlere kadar gitti. Bir tay ve annesi, yemyeşil bahar çalılarının arasında kovalamaca oynuyorlardı.

"Neşeli birine benziyor."

Dönüp Lee ve Micah'ın kendisine doğru yürüdüğünü gördü. "Öyle olmalı. Babası Spartan değil miydi?"

"Evet. En iyilerinden biridir. Sence de öyle değil mi,

Micah?" "Elbette."

"Siz ikiniz buraya damızlık hayvanları konuşmak için mi geldiniz? Sıcak bir poker oyunu oynandığını sanıyordum."

"Her şeyimi kaybettim," dedi Micah ve ceplerini ters çevirir gibi bir hareket yaptı. Ay ışığı saçlarını Jake'inkiler kadar açık renkte gösteriyordu. Ama tam olarak değil.

Banner ellerini beline koydu. "Geçen gün kart oyununda herkesi yenebileceğini övünen kimdi?"

Micah, çenesinin altına hafifçe vurdu. "Hiçbir şeyi unutmaz mısın?"

Garip durumu hafifletmek için bu tanıdık şakalaşmaya başladılar. Kiliseden ayrıldıklarından beri kimse için hafif sohbet etmek kolay olmamıştı.

"Buraya gerçekten ne için geldiniz?" diye sordu Banner.

Lee, Micah'a baktı ve Micah ona cesaret verici bir şekilde başını salladı. "Şey, biz sadece kilisede olanlar hakkında seninle konuşmak istedik."

Kız, çitin üst rayına kollarını kavuşturdu ve öne doğru eğildi. "Ne olmuş ona?"

"Şey, Banner, Grady suçlu olmayabilir." "Ne demek istiyorsun?"

Lee yutkundu ve Micah'dan destek bekledi. Micah, otlakta bulunan midilliye dalmış, hiç yardım etmiyordu. "Demek istediğimiz, birçok erkek o küçük sürtükle birlikte olmuş. O, yanlış adamı suçluyor olabilir."

"Evet," diye Micah aniden araya girdi. "Kasabadaki elli adamdan herhangi biri olabilir. Ama Sheldon, şey, o kereste fabrikasının sahibi olduğu için onun için iyi bir av olabilir. Anlıyor musun?"

"Onunla birlikte olduğu için, bu çocuğun onun olduğu anlamına gelmez. Biz de bunu söylemeye çalışıyoruz," diye bitirdi Lee, yetersiz bir şekilde. "Belki bunu bilmek kendini daha iyi hissettirir."

Banner'ın boğazı duygudan düğümlendi. "Beni rahatlatan şey, ikinizin beni önemseydiğini bilmek." Önce Lee'yi, sonra Micah'ı kucakladı, Micah da onu beceriksizce kucakladı. O sadece başka bir kovboy değildi, ama yasal olarak da ailesi değildi.

Banner'ın saçlarını örgü yapabilecek yaşa geldiğinden beri onunla dalga geçiyordu, ancak son birkaç yılda, kardeşi fark etmemiş olsa da, onda meydana gelen değişiklikleri fark etmeye başlamıştı.

Micah da bu değişikliklerden etkilenmemişti, ama akıllı davranarak mesafesini korumuştı. Annesinin öfkesini üzerine çekmek istemiyordu, Ross'un öfkesini ise hiç istemiyordu.

Banner'a asılarak Lee ile olan arkadaşlığını feda etmek istemiyordu.

Banner, kovboylar için yasak bölgeydi ve buna o da dahildi. Bu, uzun zamandır bildiği tartışılmaz bir gerçektir. Dünyada pek çok kız vardı. Banner en güzellerinden biri olabilirdi, ama hiçbir kadın bir dostun dostluğunu feda etmeye, hele ki hayatını kaybetmeye değmezdi.

"Yapmaya çalıştığın şeyi takdir ediyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Grady o bebeğin babası olmayabilir. Ama onunla birlikte olduğu için suçlu. Bunu kendisi de itiraf etti. Her halükarda, beni aldattı."

"Evet, sanırım öyle," diye kabul etti Micah. Banner Coleman ile nişanlı olsaydı, pantolonunun önü ne kadar kalın olursa olsun, onu kaybetme riskine girmeyecek kadar sağduyulu olacağını biliyordu. Birçok aptal tanıyordu, ama bu Sheldon, şimdiye kadar karşılaştığı en büyük aptaldı.

Lee botunun burnuyla yeri kazdı. "Hepimizin, yani pek çok kişinin yaptığı şeyi yaparken yakalandığı için ona acıyorum. Ama aynı zamanda, yüzünü ezmek istiyorum."

Banner elini onun koluna koydu. "Yapma, ama düşüncen için teşekkürler."

Lee başını kaldırdı ve üvey kız kardeşine gülümsedi. "Banner, Tyler'da yeni bir kuru gıda dükkanı açtılar. Çok güzel bir yermiş. Micah ve ben, tüm kısraklar yavruladıktan sonra cumartesi günü oraya gitmeyi düşünüyoruz. Bizimle gelmek ister misin?"

O anda onların sevgisinin boyutunu anladı. Her zaman onların peşinden koşmuş, onlarla gitmek için yalvarmış, ama sonunda onların tozunun içinde kalmıştı. "Teşekkürler, isterim," dedi, ikisini de gülümsemesine dahil ederek.

Onlar onu bırakıp karanlığa karıştılar, gölgeler onları yuttuktan sonra da yumuşak konuşmaları uzun süre duyulmaya devam etti. O yavaşça eve doğru yürüdü. Sırtını ceviz ağacının gövdesine dayayarak, önündeki sakin manzarayı içine çekti.

Ahşap ev, karanlıkta beyaz bir şekilde göze çarpıyordu. İçeriden gelen yağ lambaları pencereleri altın rengi, sıcak ve davetkar bir şekilde aydınlatıyordu. Sabah zaferi sarmaşıkları, verandanın her iki yanında üçer tane olmak üzere altı sütunu tırmanmaya başlamıştı. Zinya ve larkspur çiçeklerinin ilk filizleri çiçek tarhlarını yeşillendiriyordu. Mutfağın bacasından hala duman yükseliyordu. Ortam aldatıcıydı. Orada yaşayan aileye bir trajedi yaşanmış gibi görünmüyordu.

Ross ve Lydia bu topraklara ilk geldiklerinde,

Ross, mümkün olan en kısa sürede, mutfak ve oturma odasının yatak odalarından açık bir koridorla ayrıldığı bir dog-trot evi inşa etmişti. Ev küçük ve kaba saba idi, ama Lydia bunu umursamamıştı. Önceliklerinin önce işi kurmak olduğunu anlıyordu.

Banner, köpek kulübesinde doğmuştu ve yeni ev inşa edilene kadar on yaşındaydı. Şehir standartlarına göre bile zarif bir şekilde inşa edilmişti. Üst katta dört yatak odası vardı, ancak Lee çoğunlukla ranzada yatıyordu. Alt katta bir ön salon ve bir informal salon, bir yemek odası vardı, ancak büyük mutfaktaki yemek alanı tercih edildiği için bu oda nadiren kullanılıyordu. Evin arka tarafında, perdeli arka verandaya bitişik olarak Ross'un ofisi vardı.

Banner, evinin huzuruna kendini kaptırırken gözleri yaşlarla doldu. Evden ayrılıp evlenmek konusunda hiçbir tereddüt yaşamamıştı, çünkü Grady ile birlikte daha da sevgi dolu bir yuvaya gireceğini düşünmüştü. Asla gerçekleşmeyecek olan şey için kalbi acıyordu.

Ross ve Lydia hasır sallanan sandalyede birlikte oturuyorlardı. Jake verandanın köşesinde, omzunu sütuna dayamış duruyordu. Purosuna parlak kırmızı bir nokta gibiydi. Banner, ağacın altında durduğu yerden purodan çıkan kokulu dumanı alabiliyordu. Sallanan sandalyede oturan çiftten ayrı, orada tek başına dururken çok yalnız görünüyordu.

Banner izlerken, Ross elini Lydia'nın yanağına koydu ve başını omzuna doğru yönlendirdi. Eğilip saç çizgisine yumuşak bir öpücük kondurdu. Lydia elini Ross'un uyluğuna koydu.

Banner'ın gözlerinden iki damla yaş süzüldü. O da böyle bir sevgiyi istemişti, özlemişti. Rahat ve huzurluydu. Dokunuşlar. Dünyanın geri kalanını dışlayan anlamlı bakışlar. O da bir erkekle böyle bir bütünlük paylaşmak istemişti. Hayal kırıklığı o kadar derindi ki, içini acıtıyordu.

Umutsuzluk onu zincirledi. Umutsuzluk onu bir kefen gibi boğdu. Aceleyle ağacın koruyucu gölgesinden ayrıldı, verandanın basamaklarını çıktı, kısa bir iyi geceler dedi ve odasına çıkan merdivenleri tırmandı.

Çeyizinin bir kısmını koyduğu valize gitti ve düğün gecesi için özel olarak dikilmiş geceliği çıkardı. Bu bir tür kendini cezalandırmaydı, ama yapmak zorunda hissettiği bir şeydi. Gecelik, yuvarlak yakalı, bileklerinde bantlı uzun kollu, şeffaf beyaz batistti. Yakası, sarı güllerle işlenmiş ve dar bir dantel sırası ile süslenmişti. Sade, zarif ve baştan çıkarıcıydı.

çıplak vücuduna giydiğinde, silueti şeffaf kıvrımların içinde belirginleşti.

Yatağa tek başına girdi, bu gecenin olması gerekeni kaybetmiş olmanın üzüntüsüne kapıldı. Yatağında yatarken, hayatında hiç olmadığı kadar yabancı ve yalnız hissediyordu. Bu gece herkesin birisi vardı. Ma Langston'ın yaşayan çocukları ve torunları onun çatısı altında toplanmıştı. Ross ve Lydia birbirlerine sahiptiler. Lee ve Micah dostlukla birbirlerine bağlıydılar. Marynell'in bile kitapları vardı.

Sadece gelin yalnızdı.

Ailesinin yukarı çıkıp odalarına gittiğini ve kapıyı kapattığını duydu. Banner'ın kalbi acı bir şekilde burkuldu. Bu adil değildi! Aldatılmıştı. Grady neden onu, ailesinin paylaştığı türden bir sevgiyle sevememişti? O mu kuralın istisnasıydı, yoksa onlar mı?

Vücudu, zihinsel olarak hazırladığı şeye özlem duyuyordu. Yanında başka bir vücudun sıcaklığını arzuluyordu. Bir erkeğin vücudunu. Bir erkeğin kollarının onu sarmasını, şefkatle dokunmasını. Bir erkeğin onu sevmesini. Kalbi, başka biriyle birleşmeyi arzuluyordu.

Huzursuz bir şekilde, hafif örtüyü üzerinden attı ve pencereye doğru yürüdü. Esinti yanaklarını serinletti, ama içindeki öfkeyi dindirmede. Gece, yarım ayın gümüş rengi ışığıyla yıkanmış, çok güzeldi. Yıldızlar göz kırpyordu. Otlaklardaki yoncalar kokularını yayıyordu. Tüm duyuları doğanın seslerine uyum sağlamıştı.

Bir hareket gördü. Kırmızı bir nokta verandadan uzaklaşarak bir ateşböceği gibi kayboldu. Jake'in purosusu. Birkaç saniye sonra verandadan indi. Yaralı atının bulunduğu çiftliğin en eski ahırına doğru bahçeyi geçerken mahmuzları hafifçe cınladı.

Jake.

Yalnız olan tek kişi o değildi. Jake de öyleydi. Ve o anda, Jake'in genellikle yalnız olduğunu fark etti. Colemanlar ve Langstonlar arasında bile, Jake'in ayrı bir yanı vardı. Herkes gibi konuşuyor ve gülüyordu, ama yalnızdı.

Banner bunun nedenini bildiğini düşünüyordu ve bu onu onun için inanılmaz derecede üzdü.

Onun ahıra girmesini izledi. Birkaç dakika sonra, tozlu pencerelerden birinden loş bir fener ışığı sızdı.

Bu, onun düğün gecesi olacaktı. Reddedilmişti.

Bir kadına yapılabilecek en ağır hakaretle karşı karşıya kalmıştı. Parlak bir geleceğin eşiğinde duran bir gelin, umutsuzluğun uçurumuna düşmüştü. Herkesin önünde küçük düşürülmüştü.

Bir kadın olarak kendine olan güveni geri kazanılmalıydı. Bu gece. Yoksa bir daha asla geri kazanamayabilirdi. Onu kucaklayacak, ona güzel olduğunu söyleyecek, Wanda Burns kadar çekici olduğunu ona telkin edecek birine çaresizce ihtiyacı vardı. Sevgiye ihtiyacı vardı. Ebeveyn sevgisi değil. Kardeş sevgisi değil.

Bir erkek tarafından sevilme ihtiyacı vardı.

Kalbi hızla çarpmaya başladı. Kafasında kök salmış olan düşünceyle başı zonkluyordu. Toprağa yerleşen bir tohum gibi, bu fikir onun verimli beyninde yerini sağlamlaştırmıştı. Çimlenip büyümesini engellemek mümkün değildi.

Tuvalet masasına doğru dönerek aynadaki görüntüsüne baktı ve onu nasıl göreceğini hayal etmeye çalıştı, bu gece onun kadar yalnız, terk edilmiş ve sevgisiz bir erkeğin onu nasıl göreceğini.

Fikrini değiştirmeden önce, bir şal kapıp omuzlarına attı. Kimse onu duymadan merdivenlerden aşağı süzülerek ön kapıdan dışarı çıktı.

Üç

Eski ahır saman, at ve deri kokuyordu. Banner bu tanıdık kokuları severdi. İçeri girip sessizce kapıyı arkasından kapattığında, kafasını bu kokularla doldurdu. Sıcak, misk kokulu hava, bir battaniye gibi etrafını sardı. Ortam sessizdi, ama gizli bir yaşamla doluydu. Hamile kısraklar ahırlarında dinleniyorlardı. Gizli saklanma yerlerinden cırcır böcekleri cıvıldıyordu.

Geceliğiyle ahırda durması o kadar da sıra dışı bir şey değildi. Bir kısrak zor bir doğumun sancıları içindeyken, sık sık gece boyunca nöbet tutmasına izin verilmişti. Ama geceliğiyle ahırda, bir erkekle yalnız kalmak sıra dışı bir şeydi, o erkek, hafızasının en derinlerinde yer alan bir erkek olsa bile.

İlk kez endişe duymaya başladı. Yapmak üzere olduğu şey cesurcaydı. Yirmi dört saat önce, bu düşünülemez bir şeydi. Ama yirmi dört saat önce, kaderin bu kadar acımasız bir dönüş yapabileceğini veya geleceğin kişinin rızası olmadan bu kadar radikal bir şekilde değişebileceğini bilmiyordu.

Karar verilmişti. Bu noktaya gelmişti. Geri dönüş yoktu.

Arka ahırlardan birindeki küçük ışık havuzuna doğru parmak uçlarında yürürken, saman sapları çıplak ayaklarını batırıyordu. Ahırdaki atlar onun kokusuna o kadar alışmıştı ki, ahır sırasını geçerken bile kişnemediler.

Jake'in geniş kenarlı, düz tepeli, siyah şapkası, destek direklerinden birinin üzerindeki çiviye asılıydı. Keçe kenarına dokundu ve parmağının tozu kaldırarak bıraktığı koyu izi gülümseyerek izledi.

Ahırları ayıran omuz yüksekliğindeki duvarın üzerinden bakındı. Jake, atının sağ ön bacağına yanında çömelmiş duruyordu. Bacığı geriye doğru bükmüş, toynak dizine dayayarak taşın yaptığı çürüğü inceliyordu.

Banner, onun haberi olmadan onu inceleyebildiği için mutluydu

. Onu tek bir açıdan görerek büyümüştü. Bu gece onu yepyeni bir şekilde değerlendirecekti. Artık sadece onun şampiyonu, ailesinin güvendiği arkadaşı, Lee ve Micah'ın idolü ya da annesinin oğlu olamazdı. Jake Langston hakkındaki tüm önceki görüşlerini zihninden silip atan Banner, onu sanki bir yabancının gözünden görüyormuş gibi, sadece bir erkek olarak değerlendirdi.

Gördükleri onu çok memnun etti ve onu hayatı boyunca başka bir şekilde sevmiş olmasının, şu anda ona bakarken yargılarını etkilediğini hiç sanmıyordu.

Beyaz sarı saçlarının her bir teli fenerin ışığını yansıtıyordu. Saçları da onun diğer özellikleri gibi canlıydı, asi, kontrol edilmesi zor, disiplinsizdi. Başı eğik olduğu için, saçlarının tepesinden bir kıvrımdan çıktığını ve kendi iradeleriyle çekici bir şekilde düzenlenmiş, asi teller halinde başının etrafına düştüğünü görebiliyordu. Grady'nin bazen kahverengi buklelerine yaptığı gibi, saçlarını pomatla başının üzerine yapıştırdığını hayal edemiyordu. Hayır, Jake hiçbir zaman vücudunun herhangi bir bölümünü bu kadar kısıtlamaya maruz bırakmazdı.

Saçlarını uzun tutuyordu, ihmalden mi yoksa kasıtlı mı, bilmiyordu. Hareket ettiğinde saçları gömleğinin yakasına değiyordu. İyi şekillendirilmiş kulaklarının etrafında sadece hafifçe kıvrılmıştı. Olgunlaşmış buğday renginde favorileri yanağından kulak ortasına kadar uzanıyordu. Bu saçlar daha kıvrıkcık ve canlı görünüyordu. Onlara dokunmak, kulak memesinin kadifemsi yumuşaklığıyla kontrastlarını hissetmek istedi. Konsantrasyonla alçalmış kaşları da aynı inanılmaz açık sarı renkteydi.

Çocukluğundan beri tanıdığı yüzünü, yaralı toynak üzerine eğildiğinde görebildiği kadarıyla analiz etti. Kaş kemikleri gözlerinin üzerinde hafifçe çıkıntı yapıyordu, elmacık kemikleri belirgindi, yanakları hafifçe içbükeydi. Belirgin bir kas gücü sayesinde zayıf görünmekten kurtulmuştu.

Çenesi sert ve keskin hatlıydı, kararlı görünmesini engelleyecek yumuşak konturlar yoktu. Ne kadar zorlu olursa olsun, herkese meydan okumaya hazır görünüyordu. Bırakılsa, sakalları da sarışın olurdu, ama şu anda yüzünün alt kısmını gölgeleyen sakalları vardı.

Babası gibi kalın bir bıyığı olsaydı nasıl görünürdü diye merak etti, ama bu düşüncüyü hemen kafasından silip attı. Ağzı genişti. Alt dudağı üst dudağından biraz daha dolgundu, ama üst dudağı da güzel bir şekle sahipti.

Ağızına bakarken midesi garip bir hisse kapıldı. Böylesine çekici bir ağız bıyıkla kapatmanın suç olacağına karar verdi.

Eve döner dönmez düğün kıyafetlerini çıkardığını düşündü. Hâlâ akşam yemeğinde giydiği, yumuşak pamuklu, soluk mavi gömleği giyyordu. Kot pantolon. Botları eski ve yıpranmıştı. Boynuna solmuş kırmızı bir bandana bağlanmıştı. Colt tabancasını taşıyan kılıfı, yeleği ya da daha önce giydiğini gördüğü deri çorapları yoktu.

Gömleğinin kolları dirseklerine kadar sıyrılmıştı. Banner, hareket ettiğinde kollarındaki kasların ne kadar esnek olduğunu fark etti. Cildi koyu bronzlaşmıştı ve lanternın ışığında beyaz görünecek kadar açık renkli tüylerle kaplıydı.

Elleri, atın yarasını incelerken ustaca ama yatıştırıcı bir şekilde hareket ediyordu. Parmakları ince ve uzundu, ama toynak etrafında sırayla sıkıp bırakırken güçleri belliydi. Bu ritmik masajı izlerken, Banner'ın midesi yine hiç olmadığı kadar bir takla attı.

Hiç bu kadar erkeksi bir şey fark etmemişti. Tamamen erkeksi. Olgun erkeksi. Bu kadar kompakt bir şekilde paketlenmiş. Ve buna olan merakı yersizdi, çünkü hayatı boyunca erkeklerin etrafında olmuştu. Ross, Lee ve Micah, çiftlik işçileri. Ama onları Jake'i incelediği gibi hiç incelememişti. İnceleyseydi de bu kadar etkilenmeyeceğini düşünüyordu.

Onun erkekliği, onu tedirgin edecek kadar güçlüydü. Bu kadar saf erkeklik karşısında korkuya kapıldı.

Ama garip bir şekilde, kadınlığı da ona çekiliyordu. Bu, onu ahırdan görünmeden kaçmaya ikna etmeden önce konuşmaya zorladı, eğer cesaretini toplayıp bunu yapabilseydi, bu gecenin ona neler getireceğini sonsuza kadar merak etmeye zorladı. Takvimde bu günü çok pişman olacaktı, ama kendini mecbur hissettiğinde harekete geçmemek, pişmanlık duyacağı şeylerden biri olmayacaktı.

"Atın nasıl?"

Jake başını kaldırdı. "Tanrım, kızım! İnsanlara gizlice yaklaşmaman gerektiğini bilmiyor musun? Az kalsın beni ve Stormy'yi korkutuyordun." Çıplak ayaklarını ve geceliğinin eteğini gördü, şalının derin saçaklarının altından görebildiği tek şey buydu. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, şalını bir Hintli'nin battaniyesine sarılmış gibi sarmıştı. "Burada ne

Burada ne yapıyorsun? Herkes yatmış sanıyordum."

Gözleri gerçekten inanılmaz derecede maviydi. Neden daha önce onlara hiç dikkat etmemişti? Oh, biri "Hey, Jake Langston'ın gözleri ne renk?" diye sorsaydı, otomatik cevabı "mavi" olurdu. Ama bu gece, çömelmiş pozisyonundan ona bakarken, gözleri onu delip geçecekmiş gibi parlıyordu.

Renkler çok belirgindi. Beyazlar çok beyazdı. Mavi irisler sonbaharın sonlarında gökyüzü kadar masmaviydi. Göz bebekleri, kendi görüntüsünü yansıtan abanoz rengindeydi. İlk kez, kirpiklerinin köklerinin koyu, kıvrılan uçlarının ise güneşten solmuş olduğunu fark etti.

İlginç gözlerdi ve o, onun haberi olmadan onları izleyip değerlendirebilmeyi diledi. Yapamadı; o, ona umutla bakıyor, neden güvenli bir şekilde yatağına girmediğini söylemesini bekliyordu.

"Uyuyamadım." Aniden utangaçlaşan kız, başını eğdi.

"Ah," dedi Jake, vücudunu tam boyuna dikip Stormy'nin boynunu okşayarak. Ellerini bir kova suya daldırdı, yıkadı ve salladı, sonra bir havluyla sildi. "Bugün olanlardan sonra bu anlaşılabilir bir şey."

Banner başını kaldırıp ona baktı. Söylemek üzere olduğu şey, sanki çenesine bir yumruk yemiş gibi, bir anlığına ertelendi. "Uh..." diye durakladı. Bakışları onun yüzüne kilitlenmişti. Zorla bakışlarını ondan ayırdı; gözlerini kırptı. Onun giyinik olmadığını fark etti. "Karanlıkta bu kıyafetle burada dolaşırsan başın büyük belaya girebilir." Sesi biraz kızgın bir tondaydı.

"Öyle mi?"

Jake'in zayıf yüzünde derin bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Dudakları hafifçe aralandı. Bir saniye sonra dudaklarını sert bir çizgi halinde birleştirdi. "Evet, kesinlikle başını belaya sokabilirsin. Hadi, seni eve kadar geçireyim."

Kızın koluna uzandı, ama kız ondan kaçtı ve elini Stormy'nin kaburgalarına koydu. "Stormy'nin nasıl olduğunu söylemedin."

"İyi."

"Öyle mi?"

"O toynak birkaç gün hassas kalacak. Hepsi bu. Hadi şimdi..."

"Apple Jack'e ne oldu?"

"Apple Jack mı?" Jake tekrarladı. Yüzünde spontane bir gülümseme belirdi. "O bir sığır atıydı, değil mi? Ben onu dizlerimle dürtmeden önce bile ne yapmasını istediğimi anlardı. Eskiden, bütün gün eyerimde uyuyabileceğimi ve Apple Jack'in tek bir başıboş hayvanı bile kaçırmayacağını söyledim. O çok iyi bir attı. Ama bir çayır köpeği deliğine basıp bacağını kırdı. Onu vurmak zorunda kaldım." Parlak kafasını bir yana eğdi. "Apple Jack'i nasıl hatırlıyorsun?"

"Hatırlıyorum." Hâlâ Stormy'nin parlak kızıl kahverengi tüylerini okşuyordu. Tüm kovboylar gibi Jake de atına kendinden daha iyi bakıyordu.

Nedense Jake, Stormy'nin geniş sırtında dolaşan elinden gözlerini ayıramıyordu. Şal dirseğine doğru kaymıştı. Elbisesi şeffaftı. Elbisesi sayesinde kolunun şeklini görebiliyordu.

"Ben on iki yaşındayken bizi ziyarete gelmiştin. Birkaç gün kalmıştın, ama o öğleden sonra ayrılacaktın. Annem akşam yemeği için kara gözlü fasulye ve mısır ekmeği, kızarmış tavuk ve elmalı turta pişirmişti. En sevdiğim yemeklerdi. Ama ben hiçbir şey yemedim. Babam kalmanı istemesine rağmen yine gideceğin için kızgındım. Babam bana düzgün davranmamı, yoksa masadan kalkmamı söyledi. Odama çıkıp somurtmaya başladım ve veda etmeyi reddettim. Yatak odamın penceresinden bahçeden ayrılışını izledim."

Sonra ona doğru döndü ve başını ata yasladı. "Ama dayanamadım. Merdivenlerden aşağı koştum ve peşinden gittim. Nehir yolunda seni kovaladım, adını seslendim, sonunda beni duyup atını durdurdun. Sana yetiştiğimde, beni Apple Jack'in üzerine kaldırdın ve bana sarıldın. Ağlamamamı, Noel'de geri döneceğini söyledin." Topazın sıcak parıltısı ve zümrütün sıvı ateşi gibi gözleri onu suçlayıcı bir şekilde baktı. "Ama dönmedin."

"Sanırım bir şey çıktı, Banner." "İki yıl boyunca geri dönmedin."

O günün ergenlik döneminde kendisi için ne kadar önemli olduğunu ancak şimdi fark etti. O uzaklaşalı çok sonra, yatağında yatıp acı acı ağlamıştı. Sezgisel olarak, onu tekrar görmesinin çok uzun zaman alacağını biliyordu ve genç kalbi bu yüzden kırılmıştı.

Ona aşık olmuş olmalıydı. Uzun boylu ve yakışıklıydı. Cesur ve heyecan vericiydi ve anlatacak harika hikayelerle doluydu. Onunla dalga geçmişti, ama Lee ve Micah'ın yaptığı gibi sinir bozucu bir şekilde değil. Onun dalga geçmesi, onu yetişkin gibi hissettirmişti.

Kalkıp cesurca ona bir adım yaklaştı, geceliğinin eteği onun botlarının burnuna değecek kadar yaklaştı. "Apple Jack'le birlikte kapıya kadar benimle gelmene izin verdin. Bu özel bir vedaydı çünkü ailenin geri kalanı etrafımızda toplanmamıştı. Seni tamamen kendime ait hissettim." Gözlerini onun gözlerine dikti. Başını geriye eğdi ve koyu renk saçları omuzlarından göğüslerine doğru döküldü.

"Beni öptün."

Bu, kardeşçe bir öpücüktü, ama o bunu hiç unutmamıştı.

Bu üç fısıltı kelimeyle Jake, vurulmuş gibi sıçradı. Güçlü parmaklarıyla kaba bir şekilde onun kolunu kavradı ve onu ahırın girişine doğru çevirdi. "Yatma vaktin geldi. İyi bir gece uykusuna ihtiyacın var."

Kasıtlı olarak, aceleci adımlarının arkasında topuklarını sürükledi. "Sen nerede uyuyacaksın? Yatakhane mi?"

"Hayır. Bir gece daha Stormy'yi gözetim altında tutmak istiyorum. Dün gece uyuduğum yerde yatacağım. Burada, ahırda."

"Orası pek rahat olamaz," dedi, kolunu onun elinden çekerek.

"Sorun yoktu, Banner, hadi gel..."

"Nerede uyuyordun? Yastığın var mıydı?"

"Yastık mı?" Neredeyse bağırmak üzereydi, ama ne yaparsa yapsın, kendisini rahatsız eden şeyi kelimelere dökemiyordu. "Sen, yatakta değil, dışarıda yerde daha fazla gece geçirmiş bir adamla konuşuyorsun."

"Bu, gerekli olmadığında da öyle uyuman gerektiği anlamına gelmez," diye karşılık verdi, onun sertliğine uygun bir sertlikle.

Onu durduramadan, kız arkasını döndü ve onun eyer çantalarını ve yatak takımını bulana kadar her bir ahır kontrol etti.

Ellerini beline koyarak ona döndü. "Jake Langston, River Bend'deki Colemanlar misafirlerini eyerli serseriler gibi uyutuyorsa insanlar ne düşünür?"

Duruşu, şalın göğüslerinin üzerinde açılmasını sağladı.

elbisesi, gül desenli yakası ve elbisenin altında yatanlar, ona açıkça görünüyordu. Neredeyse cesaretini kaybedip şalını göğüslerinin üzerine çekip kaçacaktı, ama yerinde durdu ve ona kızgınmış gibi davrandı.

"Sorun değil, Banner," dedi Jake sert bir sesle. Çenesindeki kaslar gergin görünüyordu ve zar zor hareket edebiliyordu. "Şimdi, buradan gidersen, bu yatağı olduğu gibi kullanacağım."

"Hayır, kullanmayacaksın. En azından ben senin için daha rahat hale getirmeden önce. Bana birkaç yedek at battaniyesi ver. Onlar temiz. En azından onları battaniyenin altına sererim."

Sabırsızca saçlarını eliyle taradıktan sonra battaniyeleri almak için arkasını döndü. Battaniyeleri ona verirken kısa ve öz bir şekilde, "Acele et. Saat geç oldu, burada olmamalısın," dedi.

Onun giderek derinleşen kaşlarını çatmasını görmezden gelerek ve bunun ne anlama geldiğini tahmin etmekten korkarak, battaniyesini bir kenara attı ve gereğinden fazla hareketle, ilk at battaniyesini havada çırttıktan sonra samanların üzerine serdi. Aynı şeyi üç kez daha yaptıktan sonra, onun battaniyesini bunların üzerine serdi ve diz çökerek kırıksıklıkları düzeltti. Şalının bir omzundan kayarak geceliğinin kolunu da beraberinde sürüklediğinin farkında olsa da, bunu düzeltmek için hiçbir hareket yapmadı.

Göğüsleri geceliğinin ince kumaşı altında hareket ediyordu. Onun yatağını hazırlamak için kollarını uzattığında, sallanan ağırlıklarını hissedebiliyordu. Dizleri kumaşa takılıp onu gerginleştirdiğinde, meme uçlarında batist kumaşın yumuşak okşamalarını hissetti. Fenerden gelen yumuşak ışık, teninin rengini güzelleştiriyordu. Bu, göğüs dekoltesinde bir gölge mi yaratıyordu? Jake, onun artık gözyaşlarıyla ıslanmış yüzü olan on iki yaşındaki bir kız olmadığını fark etmiş miydi? Tüm cesaretini toplayarak ayağa kalktı ve ona döndü.

"İşte, böyle çok daha iyi, değil mi?"

Jake avuçlarını pantolonunun paçasına sildi. Ağzının kenarlarında belirginleşen çizgiler oldukça derinleşmişti. Şakağında bir damar atıyordu. "Evet, böyle daha iyi. Şimdi, iyi geceler Banner."

Aniden arkasını döndü ve eyer çantasındaki eşyaları raf görevi gören çıtalardan birinin üzerine dizmeye başladı.

"Ama uykum yok."

"Yine de yat."

"İstemiyorum."

"Uyummanı
istiyorum."

"Neden?"

"Çünkü burada... böyle olmamalısın." "Neden?"

"Çünkü."

Omuzları savunmacı bir şekilde kamburlaşmıştı. Hareketleri hızlı ve beceriksizdi. Dar rafa tıraş kabını sığdırmakta zorlanıyordu.

"Jake?" O, onaylayarak homurdandı. "Jake, bana bak."

Elleri gereksiz hareketlerini durdurdu. Hatta bir an için ellerini kabinin üstüne dayadı. Banner, omuzlarının kalktığını ve göğüs kafesinin derin bir nefesle genişlediğini gördü. Sonra arkasını döndü.

Ona bakmadı, ama başının hemen üstündeki boşluğa bakakaldı. Elleri belinde birbirini buldu ve güçlü mıknatıslar tarafından çekiliyormuş gibi bir araya geldi. Düz ve sert bir şekilde durdu, bacaklarını kasıklarından ayak bileklerine kadar sıkıca birbirine bastırdı. Dilini dudaklarına sürdü.

"Jake, benimle seviş."

Saniyeler sessizce geçti. Hava gerginlik, söylenmemiş düşünceler ve zorlu kalp atışlarıyla doluydu. İkisi de kıpırdamadı. Sonunda ahırdaki atlardan biri burnunu çekti. Jake o yöne baktı. Ayaklarına baktı, birini topuğuna doğru çevirip, sanki daha önce hiç görmemiş gibi botunun burnunu inceledi. Ellerini pantolonunun arka ceplerine soktu, ama sanki içinde sıcak bir şeye dokunmuş gibi hemen çıkardı. Kollarını göğsünde kavuşturdu. Ahır sırasını, kirişleri, yanıp sönen fenerleri gözden geçirdi.

Sonunda gözleri Banner'a geri döndü. Bu sefer ona baktı. "Bence şimdi buradan gitsen iyi olur ve bunu hiç söylememiş gibi davranalım."

O sözünü bitirmeden Banner başını salladı. "Hayır. Söyledim. İstedğim bu. Bu yüzden buraya geldim. Lütfen Jake. Benimle seviş."

O hafifçe güldü, biraz rahatlayarak başını salladı. "Banner, tatlım, canım, sana gülmek istemiyorum ama..."

"Sakin bana gülme." Sözleri keskin ve sert çıkmıştı. "Tanrı biliyor ki, bu gece kasabadaki herkes bunu yapıyor."

Jake, onun bunu alay olarak algılamaması için yüzündeki tüm mizahı sildi. "Sana asla gülmem, Banner. Ama önerdiğin şey saçma

ve bunu sen de
biliyorsun."

"Neden?"

"*Neden mi?*" Bağırmayı birkaç atı ürküttüğünde yüzünü buruşturdu. Atların sakinleşmesi için onlara zaman tanıdı ve sesini kısık bir fısıltıya indirdi. "Bu saçma. Ben... biz... sen... sen çok gençsin."

"Evlenmek için yeterince büyüğüm."

"Ama benim için değil! Banner, ben senin iki katın yaşındayım."

O bu argümanı reddetti. "Bu gece gelin olacaktım Jake, bir erkeğin sevgisini tanıyacaktım. Bundan mahrum kaldım. Bana yardım et. Sana ihtiyacım var. Bunu benim için yap."

"Yapamam," diye tersledi.

"Yapabilirsin."

"Yapamam."

"Sen bunu her zaman yapıyorsun!"

"Bu, genç bir bayanın söyleyeceği bir şey değil."

"Ama doğru, değil mi? Erkeklerin senin zaferlerinden bahsettiğini duyuyorum."

O, sert bir şekilde parmağını ona doğrulttu. "Banner, şu anda bu müstehcen konuşmayı kes. Yatağına git yoksa kışına o kadar sert bir şaplak atarım ki..."

"Bana çocukmuşum gibi konuşmayı kes!"

"Benim için sen öylesin."

Şalını omuzlarından attı. Şal, yumuşak bir hışırtı ile samanın üzerine düştü. "Bana bak, Jake. Artık küçük bir kız değilim. Ben bir kadıyım."

Tanrım.

İçinde bir inilti yükseldi. O bir kadındı, evet. Güzel, çekici bir kadın. Bu gerçeği görmezden gelmek için elinden geleni yapıyordu, ama vücudu buna engel oluyordu. Ne zaman sevimli küçük Banner olmaktan çıkmıştı? Ne zaman en iyi arkadaşlarının değerli kızı olmaktan çıkmıştı? Ne zaman dirsekleri ve dizleri, uzun ve hantal uzuvları ve dağınık örgüleri olan bir çocuktan yumuşak bir kadına dönüşmüştü? Ne zaman at gibi zayıflığından, şehvetli kıvrımları olan ince ve yumuşak bir vücuda dönüşmüştü? Bu dönüşüm, onu gördüğünden beri yıllar içinde mi, yoksa son doksan saniye içinde mi gerçekleşmişti?

Saçları gece yarısı kadar siyahtı, oval yüzünü çevreleyen yumuşak bir bukle çelengi gibiydi. Bir erkeğin elleri o saçların içinde kaybolabilirdi. Jake, saçların parmaklarına dolandığını, yüzüne, dudaklarına, karnına değdiğini hayal edebiliyordu.

Yıllar önce onun güzel bir çocuk olduğunu kabul etmişti, ama bu, dumanlı gözleri ve aniden

tadına bakmazsa öleceğini düşündüğü bir ağızla ona bakan bir çocuk değildi.

Yüzü şehvetli ve kışkırtıcıydı. Ahlaksız, erkekleri iyi tanıyan ve onları nasıl tahrik edeceğini bilen bir kadına ait olmalıydı. O yüzün, beşikten beri tanıdığı tatlı, masum bir kıza ait olması, Tanrı'nın en acımasız şakalarından biriydi.

Gözleri, saflığını yağmacılardan korumak için fazla ateşliydi. Kavisli koyu kaşlarla çerçelenmiş ve sivri siyah kirpiklerle çevrili gözleri, onun iyiliği için fazla cesur, fazla ilgi çekici ve fazla davetkardı. Dürüstlüğü ve açık sözlülüğü, erdemine zarar veriyordu. O şehvetli ağza bir bakış, bir erkeği sadakat ve bağlılık sınırlarının ötesine sürüklemek için yeterliydi. Böyle bir cazibe kendini denemeye davet ederken, kim eski dostlukları düşünebilirdi ki?

Burnunun köprüsüne yayılmış çiller küstahça duruyordu. Cildi saten kadar yumuşak ve taze süt kadar sıcak görünüyordu. Jake bunun tadının nasıl olduğunu hayal etmeye cesaret edemedi. Çiçek kokulu bir sabunla yıkanmış gibi kokuyordu. Yüzünü bir buket çiçeğin içine gömmek istedi. Şeffaf, bakire geceliğinin altında çıplaktı. Banner Coleman'ın çıplak olduğunu düşünmek bile kesinlikle bir günahı. Ross'un, Banner'ı çıplak olarak düşündüğünü gösteren bir adamı vuracağından hiç şüphesi yoktu.

Ama kalbi atan ve ciğerleri nefes alan hangi erkek, yumuşak kumaşın üzerinde silüeti beliren o ince vücudu hayal etmez, onu kendi vücuduna dolanmasını istemez ki? Her titrek nefes alışında, onu örten yumuşak kumaşı dalgalandıran göğüslerinin dolgunluğuna hangi erkek kayıtsız kalabilirdi? Ve lanet olsun, eğer onların koyu renkli merkezlerini görebilseydi...? Kahretsin! İnce bacakları ve uyluklarının arasındaki koyu gölge hakkında hiç düşünemiyordu, yoksa çıldırıp, asılabileceği bir şey yapardı.

Ama onun seksiliği, kışkırtıcı yüzü ve baştan çıkarıcı vücudundan daha fazlasından geliyordu. Bir erkeğin hayal gücünü ilk ele geçiren, onun ruhuydu. Onda, yeterince cesareti olan herkesin onu evcilleştirmesini isteyen bir vahşilik vardı. Onun ateşli doğası, kendine saygısı olan her erkeğin, onu kırmak olmasa da, kendi iradesine boyun eğdirmek için mücadele etmek isteyeceği bir meydan okumaydı.

Bu minik kadınlık demeti ona yaklaşmış ve hayranlık uyandıran bir cesaretle, ondan bekaretini almasını istemişti.

Ama bu düşünce ne kadar çekici olursa olsun, Jake'in ona dokunacağına dair Tanrı'nın

onunla yatması mümkün değildi.

Onu olduğu gibi sevdi. Yirmi yıllık dostluğunu yirmi dakikalık zevk için feda etmeye niyeti yoktu. Dün gece Priscilla'nın fahişelerinden birini almadığı için kendine lanet etti. O zaman vücudu bu kadar aç olmazdı. Banner'a hayır demek daha kolay olurdu. Bu yüzden bu fikri bu kadar düşündüğünü kendine ikna etti. Cevabı hiç şüphe götürmezdi. Onu hayal kırıklığına uğratmak zorundaydı. Ama nazikçe.

Birbirlerine olan sevgilerini riske atmadan. Onun gururuna bir darbe daha vurmadan.

"Sen bir kadın olduğunu biliyorum, Banner. Açıkçası, ne kadar kadın olduğunun farkına varınca şok oldum."

"O zaman benimle seviş."

"Hayır. Bu sadece işleri daha da kötüleştirir. Bu gece incindin, başka bir kadın yüzünden reddedildiğini hissediyorsun. Anlıyorum. Çaresizsin. Bu, Sheldon'ın sana yaptıklarına karşı doğal bir tepki. Yaralı gururunu yatıştırmaya çalışıyorsun. O orospu çocuğu seni utandırdı ve gururunu geri kazanmalısın. Ama bu doğru yol değil."

"Öyle," diye ısrarla tartıştı.

Adam başını salladı. Bir adım öne çıkarak ellerini kadının omuzlarına koydu. Bu riskli bir hareketti, ama yapması gerektiğini hissediyordu. Hâlâ ona dokunabileceğini ve onu bir amca olarak sevgiyle düşünebileceğini kendine kanıtlaması gerekiyordu. Ve kadına da ona karşı böyle hissettiğini kanıtlaması gerekiyordu. "Banner, bu konuyu daha fazla konuşmayalım. Lütfen eve dön. Sabah her şey farklı görünecek. Söz veriyorum. Birlikte ata bineceğiz ve..."

"Jake, beni istemiyor musun?" diye yumuşak bir sesle ağladı. "Yeterince çekici değil miyim?"

"Banner," diye inledi Jake, gözlerini sıkıca kapatarak. "Başka bir kadın olsaydım, beni ister miydin?" "Ama sen değilsin."

"Bu kadar önemli mi?"

"Tek önemli olan bu. Sen *Banner'sın*, Ross ve Lydia'nın kızı. Tanrı aşkına, doğduğunda hatırlıyorum."

Kalbi gergin bir şekilde çarparak, ellerini onun göğsüne koydu ve yüzüne baktı. "Ama tüm bunları hatırlamıyorsan..."

"Ama ben görüyorum." O itti ve arkasını döndü. Başı öne düştü

ve ellerinin topuklarıyla göz çukurlarını ovuşturdu. Keşke göremese, koklayamasa, hissedemeseydi. Keşke tüm duyuları çalışmayı bıraksaydı. Ama tam tersine, duyuları çılgınca çalışıyor, gürültü yapıyordu. Cinsel dürtüsü her zaman onun çöküşü olmuştu, beyninin yönetmesi gereken kararları o yönetiyordu.

Kendinden iğreniyordu. Eskiden salıncakta yüksekte salladığında sevinç çığlıkları atan küçük bir kıza karşı ereksiyon olması mümkün değildi. Ama oldu. Hem de çok şiddetli. Nasıl? Vücudu nasıl vicdanını ihanet edebilirdi?

"Bu gece bir erkek istiyorsun, Banner," dedi sertçe. "Tamam, seni anlıyorum ve sana hak veriyorum, ama yine de bunun kalp kırıklığına bir çözüm olmadığını düşünüyorum." Nefes almak için durakladı. "Ama sana yemin ederim, ben istediğin kişi değilim. Ben bir serseriyim, çiftçilerin kızlarını sakladıkları beceriksiz bir kovboyum. Seni utandıracak şeyler yaptım, şahit oldum. Sorumluluktan kaçırım. Eyer çantama sığdırayabileceğim şeyler dışında hiçbir şeyim olmayan bir gezginim. Birkaç dolarım olduğunda onları viski, kumar ve fahişelere harcarım. Ve bunlardan da bolca var. Ellerim sana dokunacak kadar temiz değil. Bunu bir düşün."

"Sen ne olursan ol, ne yapmış olursan ol, seni seviyorum. Önemli değil. Seni her zaman sevdim."

"Ben de seni seviyorum, Banner. Ama biz tamamen başka bir şeyden bahsediyoruz." Ellerini, onun yanlış yorumlayamayacağı bir kesinliğiyle yanlarına indirdi. "Ben bu gece istediğin adam değilim, Banner."

"Ben de senin istediğin kadın değilim, Jake," dedi sertçe. "Sen annemi istiyorsun."

Banner keskin bir hareketle döndü. "Ne dedin?" Tavrındaki yorgun yenilgi kaybolmuştu. Alçakgönüllülük ve kendini küçümseme ortadan kalkmıştı. Yüzü sertleşmişti. Kaşları, onun yüzünü yoğun bir şekilde inceleyen gözlerinin üzerine çekilmişti.

"Annemizi istiyorsun dedim," diye cevapladı Banner net bir şekilde. Ona sert ve öfkeyle baktı. Çenesi bir parça yukarı kalktı. "Onu seviyorsun, Jake."

"Sen ne dediğini bilmiyorsun."

"Derinlerde, sanırım bunu hep biliyordum, ama ancak son zamanlarda farkına vardım." Gözleri, onu delici ve acımasız bir şekilde izlemeye devam etti. "Sanırım annem de biliyor. Bu yüzden sana burada kalman için baskı yapmıyor, değil mi? Bu yüzden uzun süre kalmıyorsun, çünkü onu ve babamı birlikte görmeye dayanamıyorsun."

Yüzünde bir duygu dalgası belirdi. Yazın kurak çayırlardan yükselen sıcak hava dalgaları gibi parıldıyordu. "Ross tanıdığım en iyi adam. En iyi arkadaşım."

Banner yumuşadı ve gülümsedi. "Biliyorum Jake. Muhtemelen babamı da onu sevdiğin kadar seviyorsun, sadece farklı bir şekilde. Ama annemi sevmediğini söyleyerek beni aşağılamayın. Sevdiğini biliyorum."

O yine ondan uzaklaştı, ama tamamen değil, sadece çeyrek dönüş kadar, böylece kız onun profilini görebildi. Parmaklarını saçlarının arasına geçirdi, sonra parmaklarını birbirine doladı ve birbirine çarptırdı. Yüzü suçluluk ve pişmanlıkla mahvolmuştu.

Banner'ın kalbi şefkatle doldu. Elindeki en güçlü kozu oynamıştı ve bu hamle galibiyetle sonuçlanmıştı, ama zaferinde hiçbir ihtişam yoktu. Jake'in kendi kendine dayattığı yalnızlığın nedenini hep şüphelenmişti. Şimdi şüpheleri doğrulanmıştı. Onun etrafından dolaşıp kendisine yaslandı, çocukken yaptığı gibi kollarını beline doladı.

Ancak bu seferki çok farklıydı. Vücudunun ona bu kadar iyi geldiği şaşırtıcıydı. Grady'den daha uzundu, daha sert, daha zayıftı. İçinde bir şey kıpırdadı, harika bir şey, yasak bir şey. Yasak olması onu daha da harika kılıyordu.

"Sorun yok, Jake. Seni üzmem için söylemedim. Annen ve ben muhtemelen bunu tahmin eden tek kişileriz ve kimseye söylemeyeceğiz. Onu sevmekten kendini alamazsın." Başını göğsünden kaldırdı. "Bu gece ona sahip olamayacağına göre, beni al."

Saçları yüzünden düşerek omuzlarına ve sırtına döküldü. Düşünmeden, Jake'in kolları onu sardı. Banner'ın, Tennessee'deki yağmurlu bir ormanda ölümün eşiğinde yatan Lydia'yı ilk gördüğünden beri, bunca yıldır Lydia'ya beslediği duyguları fark etmesinden dolayı hâlâ sersemlemişti.

"Yalnızsın Jake, yıllardır sevdiğin bir kadını özlüyorsun. Ama o başka birini seviyor, ona ait ve her zaman öyle olacak. Bu gece bir kadın olacaktım. Grady'nin beni aşağıladığı şekilde bir erkeği sevmeyi göze alabileceğimi sanmıyorum. Ama bir erkeğin sevgisini kazanabileceğimi bilmem gerekiyor. Bana güvenimi geri ver."

Ellerini kaldırıp onun yüzüne dokundu. Parmak uçları yüzünde kayarken, dokunma duyusu her bir pürüzlü konturu, her bir belirgin kemiği tanıdı.

kemiği tanıdı. Merakını giderdi ve kulak kepçelerinin yumuşak olduğunu, favorilerinin de tahmin ettiği gibi sert olduğunu gördü. Ağzının kenarlarından aşağı doğru kıvrılan sert çizgileri izledi.

"Biz birbirimizin tam da ihtiyacı olanız. Bu gece birbirimize rahatlık ve sevgi verelim, Jake."

Onun nazik dokunuşları onu transından uyandırdı. Aynı zamanda sözlerine de inanılrlık kattı. Elleri kadının sırtında genişçe açıldı ve onu kendine çekti. Yüzünü kadının saçlarına gömdü, saçları Lydia'nınkine çok benziyordu. Kadının vücudu doğal olarak onun vücuduna uyum sağlamak için kıvrıldığında inledi. "Bunu yapamayız. Banner."

"Yapabiliriz."

"Senin ihtiyacın olan son şey benim."

"Bunu yapmasını isteyebileceğim tek kişi sensin." "Sen bakiresin."

"Evet."

"Sana zarar vereceğim."

"Veremezsin."

"Bunun için daha sonra acı çekeceksin."

"Yapmazsan daha çok acı çekeceğim." Dudakları, gömleğinin açık olduğu yerden boynuna dokundu. Cildi sıcaktı.

O içini çekti ve hafifçe omuzlarını ısırdı. "Bu yanlış."

"Bu nasıl yanlış olabilir? Eskiden yaralarımı ve morluklarımı iyileştirmek için öperdin. Şimdi de beni öp, Jake. İçimdeki bu korkunç acıyı al. Annemmişim gibi davranman gerekse bile."

O, konuşmasını bitirmeden dudakları onun dudaklarına değdi. Nazik bir öpücük. Nefeslerin karışması. Yaprak kadar yumuşak. Ama elektrik gibi. Tekrar. Bu sefer daha uzun. Sonra dudaklarını onun dudaklarına bastırdı. Ve öyle kaldı.

Kollarını çekinerek boynuna doladı. Göğüslerinin uçlarını göğsüne değdiğini hissetti ve yavaş gitmeyi neredeyse unuttu. Ağzı, şimdi açgözlülükle onun ağzının üzerinde hareket etti. Dudakları açılana kadar ağzını onun ağzına eğdi. Dilini onun ağzına soktu.

Kız, şaşkın bir nefes alıp, vücudunu birden dikleştirip, sanki biri başının üstündeki bir ipi sertçe çekmiş gibi, onu sertçe ve yüksekçe kendine doğru çekti.

Kadının tadı, kokusu ve yumuşaklığında kayboldu, geri dönüşü olmayan bir şekilde kayboldu.

Birkaç saniye sonra, samanların üzerine yatağa düştüler. "Banner, Banner." Nefesi

Nefesi kesik kesikti. "Dur. Şimdi yapamam. Bu yanlış." "Lütfen, Jake. Beni sev."

Aklında sıraladığı tüm itirazlar, bir galerideki hedefler gibi vurulup düşerken, o bir omzundan elbisesini sıyırdı ve açık ağzıyla onun boğazına dokundu. Vücutlarının arasına uzandı, giysilerini düzeltti.

Onun çıplak teni onun tenini okşuyordu. Onun kadınlığı onu kucaklıyordu. Yumuşak ve esnek kadın teni.

Cehenneme giden yol ipekle döşenmişti.

"Tanrım, Tanrım, bunu yapmamam için bana yardım et," diye dua etti. Ama Tanrı başka işlerle meşguldü ve Jake Langston'ın ateşli duasını duymadı.

* *

Sırt üstü yatarak kırıslara bakıyor ve onun sessiz ağlamasını dinliyordu. Başını ona doğru çevirdi. Elini omzuna koydu. "Banner." Bu isim boğazını yırttı.

O, ona sırtını dönerek yan yatıyordu. Onun dokunuşuyla, daha da sıkı bir top haline geldi ve yüzünü koruyan koluna daha da bastırdı.

Jake oturur pozisyona geçti, ona bir kez daha baktı ve aklına gelen tüm küfürleri kendine söyledi. Ayağa kalkıp pantolonunun düğmelerini ilikledi ve ahırdan çıktı, ona ihtiyacı olduğunu bildiği yalnız kalma zamanını verdi.

Banner dışarı çıktığı anda anladı. Kız sırt üstü döndü ve gözleri yanana kadar gözlerini sildi. Yavaşça oturdu, önce dirseklerinin üzerine dayandı, dinlenmek için nefes aldı, sonra tamamen oturdu.

Titrek elleriyle samanla kaplı saçlarını düzeltti. Şalını aldı, silkeledi ve üzerine sardı, sonra ayağa kalkmaya çalıştı. Battaniyesindeki kan lekesini görünce eli bir dizi hıçkırığı bastırdı. Utanç onu baş döndürdü ve bir an için ahırın kapısına doğru uzun yürüyüşe başlamadan önce dengesini yeniden kazanmak için ahırın duvarına yaslandı.

Dışarıdaki serin hava, cildindeki ateşi düşürdü. Rahatlama geçiciydi. Gözünün ucuyla bir hareket gördü ve o yöne baktı. Jake, ahırın duvarına yaslanmış, gölgede duruyordu.

Onu gördüğü anda duvardan uzaklaştı ve tereddütlü bir adım attı.

"Banner?"

Ay ışığının zayıf ışığıyla daha da belirginleşen, parçalanmış yüz hatlarına hüzünle baktı. Gözlerindeki hayalet gibi ifadeyi, gözlerinde biriken gözyaşlarını gördü. Soluk yanaklarından akan ıslak izler, gözyaşlarını tutamadığını gösteriyordu. Dudakları şişmiş ve sakalın sürtünmesinden yıpranmıştı. Jake'in yağmacı elleri, kızın saçlarını mahvetmişti. Kız, Jake'in onu tekrar kaçırap götüreceğinden korkar gibi, şalını acınacak bir şekilde kendine sıkıca sarılıyordu. Hızla Jake'den uzaklaşıp eve doğru kaçı ve n verandanın gölgesinde kayboldu.

Jake ahırın duvarına yaslandı. Kafasının arkası beyaz badanalı tahtalara çarptı ve o vahşi bir şekilde gökyüzüne bakarak yüzünü buruşturdu.

"Siktir."

Dört

Banner, dünün hayatının en kötü günü olduğunu düşünmüştü. Yanılmıştı. Bugün öyleydi. Bugün sadece Grady Sheldon'ı değil, dün gece yaptığı utanç verici şeyden dolayı kendini de nefret ediyordu.

Sanki karnında dayanılmaz bir ağrı varmış gibi kendini kucaklayarak yatağa uzandı ve dizlerini göğsüne çekti. Onu bunu yapmaya iten neydi? Niyeti safçaydı. Böylesine radikal bir adım atmanın onu umutsuzluğundan kurtaracağını düşünmüştü. Jake haklıydı. Bu sadece utancını daha da artırmıştı.

Jake, Jake, Jake. Benim hakkımda ne düşünüyor?

O her zaman Lydia'yı taparcasına sevmiş, onu diğer tüm kadınların üstünde bir kaideye oturtmuştu. Banner, Jake'in bu yüzden hiç evlenmediğini, evlenmeyi düşünebileceği düzgün bir kadına hiç yaklaşmadığını sezgisel olarak biliyordu. Fahişelerle birlikte olduğunda Lydia'ya olan sevgisine sadakatsizlik etmiyordu, çünkü kalbi bu işin içinde değildi. Bedenini tatmin etmek zorunda olduğu için affedilebilirdi, ama ruhu Lydia'ya bağlı kalmıştı.

Banner'ı Lydia'nın kızı olduğu için sevmişti. Ama şimdi Jake, onun Wanda Burns'ten daha iyi olmadığını bilecekti. Kendini ona atmış ve onunla sevişmesi için yalvarmıştı. Ona ilk yaklaştığında yüzündeki şaşkınlık, şimdi bile onu rahatsız ediyordu. Onun küstahlığı karşısında şok olmuş, muhtemelen tiksinimişti. Daha önce değilse de, daha sonra, o...

Hayır, o eylemi düşünemiyordu. Düşündüğünde utanç onu çok derinden etkiliyordu.

Anıları o yoğun anları atlayıp, ondan uzaklaşarak yüzünü ve hain bedenini onun gözünden sakladığı anlara geldi. Davranışı, onun ona karşı duyduğu sevgiyi ve hayranlığı kesinlikle yok etmişti. Onu, birlikte olduğu fahişelerden daha fazla saymayacaktı. O, onun için bir anlam ifade etmeyecekti.

onun iyi işaretlenmiş kemerinde bir çentik daha fazla değildi. O, daha iyi bir muameleyi hak etmiyordu çünkü öyle davranmıştı.

"Banner?"

Oturur pozisyona geçti ve gözyaşlarıyla şişmiş gözlerini sildi. Çılgınca saçlarını düzeltti, hatta elini göğsüne bile sürdü. Farklı görünüyor muydu? Annesi onun yaptığını anlayabilecek miydi?

Yataktan atladi ve geceliği sırrını ele verecekmiş gibi bir bornoz giydi. "Evet, anne?"

Lydia kapıyı açtı ve odaya girdi. Kızının odasına büyük özen göstermişti. Lydia'nın ergenlik döneminde özlediği ve hep istediği her şey bu odada vardı.

Demir yatak, bozulmamış bir beyaz renge boyanmıştı. Lydia ve Ma, yatak örtüsü olarak kullanılan renkli yorganı yapmak için saatler harcamışlardı. İki pencereyi beyaz fırırlı delikli perdeler süslüyordu. Pencere kenarındaki koltuklar, kumaş parçalarından yapılmış ve kaz tüyü ile doldurulmuş yastıklarla doluydu. Örgülü paçavra halılar zemini süslüyordu. Her yerde sevgi dolu bir elin dokunuşları vardı. Banner ne kadar erkek fatma olsa da, bu kadar kadınsılık onun için boşa gitmemişti.

Lydia endişeyle kaşlarını çatı. Banner pencerelerden birinin önünde duruyordu. Tavırları gururluydu, ama geceyi ağlayarak geçirdiği belliydi. Lydia arkasından kapıyı kapattı.

"Senin için endişelenmeye başlamıştık. Kahvaltıya neden gelmediğini anlayabiliyorum, ama neredeyse öğlen oldu. Yemeğe inecek misin, yoksa sana bir tepsi getirmemi ister misin?"

Lydia'nın sevgi dolu endişesi, Banner'ın zorlukla tutmaya çalıştığı yeni bir gözyaşı seline neden oldu. Jake'in altında hareket ettiğini görselerdi, ailesi onun hakkında ne düşünürdü? Utanç, kırmızı bir dalga gibi onu sardı. "Hiçbir şey istemiyorum anne, ama teşekkür ederim. Bugün odamda kalacağım."

Lydia elini tutup sıktı. "Dün gece aşağı indin. O kadar kötü müydü?" Banner'ın hayatına devam etmesini, kovboyların vahşi atlardan düştükten sonra yaptıkları gibi hemen tekrar atın sırtına binmesini ummuştı.

"Öyle değil," dedi Banner kaçamak bir cevapla. "Bugün ne yapacağım konusunda düşünmem lazım."

Lydia kızını kollarının arasına aldı ve saçlarını okşadı. "Dün sana bunu asla söylemezdim. Yaraların çok tazeydi. Ama şimdi

sana bir şey söylemek istiyorum ve bunu iyi niyetle kabul etmeni istiyorum." Bir an durdu, kelimelerini dikkatlice seçti. "Grady ile evlenmediğin için rahatladım."

Banner, annesini daha iyi görebilmek için kendini itti. "Neden? Onu sevdiğini sanıyordum."

"Seviyordum. Hem de çok. Onu hep iyi biri olarak görmüştüm." Kehribar rengi gözleri bulutlandı. "Belki de sorun buydu. O fazla iyiydi. Bazı eksiklikleri, bazı küçük kusurları olmayan bir erkeğe güvenemem."

Banner acısını neredeyse unutarak güldü. "Anne, sen çok çelişkili birisin. Başka herhangi bir anne, kızının Grady gibi *kusursuz* bir gençle evlendiği için mutlu olurdu."

"Mutsuz olacağımı düşünmüyorum. Sadece onun pek bir özelliği olmadığını düşünüyordum. En azından senin için yeterli değildi." Grady, Lydia'ya her zaman Banner için fazla yumuşak gelmişti. Kızının istediği kadar iradeli değildi. Zamanla Banner'ın ondan sıkılacağından korkuyordu ve Lydia, bir evlilik için bundan daha tehditkar bir şey düşünemiyordu. O ve Ross kavga eder, sever, gülerlerdi. Onunla birlikteyken hayatında sıkılmak kesinlikle yoktu ve kızı için böyle bir yokluğu istemiyordu.

Banner'ın yanağına sevgiyle dokundu. "Bence çok daha iyisini hak ediyorsun. Bence seni bekleyen harika biri var. Ross'la tanışmadan önce hayatımın bittiğini düşünüyordum. Victoria öldüğünde ve onu yeni doğmuş bir bebekle yalnız bıraktığında o da aynı şeyi hissetmişti. İkinci bir şansın geleceğini tahmin edemezdik, ama bak, birlikte ne harika bir hayatımız oldu."

Banner'ın boğazı duygudan düğümlendi. Annesi yakından baktığında fark edeceği suçluluk duygusunu görmemesi için ona sarıldı. Onu bekleyen harika bir adam olsaydı, şimdi ona sahip olmazdı. O lekelenmişti. Jake tarafından değil, kendisi tarafından.

Jake bir erkekti. Erkeksi bir erkek. Bu konuda herhangi bir şüphesi varsa, dün gece bu şüpheler ortadan kalkmıştı. Onu bir azizin dayanabileceğinden daha fazla kışkırtmıştı. Olanlar için suçlu değildi. Suçluluk duygusunun bir kısmını ona aktarabilmeyi diledi, ama yapamadı. En azından adildi. Tam olarak istediğini almıştı. Bedelini ödemesi gereken oydu.

"Ross ve ben konuştuk," dedi Lydia. "Bir süre uzaklaşmak isteyebileceğini düşündük. Bir seyahate çık. Gerçekten heyecan verici bir yere. St. Louis ya da

New Orleans. Her neyse..."

"Hayır, anne," dedi Banner, başını sallayarak. "Bu bana göre değil. Asla kaçıp saklanmayacağım. Bu Grady'nin utancı, benim değil, ve onun beni sevdiğim insanlardan ve evimden uzaklaştırmasına izin vermeyeceğim." Derin, titrek bir nefes aldı. "Arazimin mülkiyetini üstlenmek istiyorum. Nehrin karşısına taşınmak ve planladığımız gibi çiftçiliğe başlamak istiyorum."

Lydia, şaşkın bir ifadeyle kızına baktı. "Ama canım, bu, Grady ile evlendiğinde yapacağın şeydi. Bekar bir kadın olarak bunu tek başına yapamazsın."

"Yapabilirim ve yapacağım." Sesinde kararlılık vardı. Sabahın erken saatlerinde Banner, kendini kurtarmanın tek bir yolu olduğunu fark etmişti: kendini işe verip, fiziksel ve zihinsel olarak zorlayacak, kendine saygısını geri kazanmasını sağlayacak bir projeye kendini adanmak. "Bunu yapmalıyım anne. Anlıyorsun, değil mi?"

Lydia, Banner'ın kararlı yüzünü incelerken iç geçirdi. "Anlıyorum, ama Ross'un anlayacağından emin değilim."

Banner, Lydia'nın ellerini tuttu. "Onu ikna et, anne. Burada oturup, başka bir sevgilinin ortaya çıkmasını boş boş bekleyemem. O aşamayı geçtim. Artık istemiyorum bile. Ross ve Lydia Coleman'ın düğünü mahvolan zavallı, talihsiz kızı olarak kalmaya devam edersem, solup öleceğim. Bunu yapmam lazım."

"Onunla konuşacağım," dedi Lydia sessizce. "Sen dinlen. İyi olduğundan emin misin? Yüzün solgun görünüyor."

"Evet anne, iyiyim. Ama babama söylediklerimi ilet. Planlar yapmak için sabırsızlanıyorum. Ne kadar çabuk işe koyulursam o kadar iyi."

Lydia kızının alnını öptü. "Ne yapabileceğime bakacağım. Ama çok düşünmeden hareket etme, Banner. Aceleci kararlar verme."

Annesi neden dün gecedan önce onu bu konuda uyarmamıştı? Onun tavsiyesine kulak vermiş miydi? Banner bundan gerçekten şüpheliydi. "Ne yaptığımı biliyorum anne," dedi yumuşak bir sesle ve bunun doğru olmasını umdu.

"Sadece kendine çok sert davranmanı istemiyorum. Kırık kalplerin iyileşmesi zaman alır."

Lydia, Grady'den bahsediyordu. Dün gecedan sonra, kilisede yaşananların hatıraları bulanıklaşmıştı. Jake ile arasında olanlar, Grady'nin ikiye bölünmüşlüğüne önemini azaltmıştı.

iki yüzlülüğünün

Lydia ayrıldığında, Banner şifonyere gitti, bornozunu çıkardı ve geceliğini yere bıraktı. Soğuk suya bir bez batırdı ve yüzünü yıkadı, yanan, kumlu gözlerine bezi bastırdı. Artık kaçınamayacağına karar verdiğiğinde, aynadaki görüntüsüne baktı. Kendisi geri dönülmez bir şekilde değişmiş gibi hissetse de, görüntüsü hiç değişmemişti. İçindeki her şey çıkarılmış, yeniden düzenlenmiş, yeniden birleştirilmiş ve aynı kalıba geri yerleştirilmişti. Ama hiçbir şey eskisi gibi değildi.

Dudaklarına tereddütle dokundu, Jake'in dudaklarıyla ilk kez dokunduğu anı hatırlayarak. Boynuna dokundu. Annesi bile fark etmediği kadar hafif bir morluk, anıları bir sinek kuşunun kanat çırpışları kadar hızlı bir şekilde geri getirdi.

Bu mümkün değildi. Her şeyi yanlış hatırlıyordu. Jake ona dokunmamış, onu öpmemiş, hatırladığı gibi ona sahip olmamıştı. Hayır.

Ama kendine yalan söylüyordu. Vücudu ona öyle söylüyordu. Gözlerini kapattığında, hala onun çelik gibi sert baskısını derinlerinde hissedebiliyor, cildinde onun yumuşak nefesini hissedebiliyor, dudaklarında onun tatlı ikna edici öpücüğünü hissedebiliyordu. Ne kadar unutmaya çalışsa da, unutamıyordu. Ne kadar hafızasından bu anıyı silmek istese de, kanındaki ateş ona izin vermiyordu.

* *

"Selam, Jake."

Yatakhaneğine girdi ve devasa bir kahve demliğinin dolu ve sıcak tutulduğu sobaya doğru gitti. "Evet?" diye homurdandı ve sert kahveyi porselen fincana döktü.

"Ross, kahvaltını bitirir bitirmez seni görmek istiyor," diye bir kovboy ona haber verdi. "Sana söylememi istedi."

Fincan Jake'in dudaklarına doğru ilerlerken durdu. "Ne istediğini söyledi mi?"

"Hayır."

"Teşekkürler."

Jake, bu sabah Ross'un tabancasının namlusuyla karşılanmış olsa da şaşırmasdı.

Eğer Ross dün gece ahırda olanları öğrenirse, onu öldüreceği kesindi, onu sırtından vurmaktan bile çekinmeyecekti.

Birkaç yıl önce, Lee bir kovboyun Banner'ın olgunlaşan vücudu hakkında yaptığı bir yorumdu duymuştu. Lee kız kardeşinin onurunu savunmuş ve ikisi kavga etmişti. Ross kavgayı ayırırken, kovboy kaba yorumunu tekrarlamak zorunda kalmıştı. Ross o kadar öfkeliydi ki, Jake ve diğer birkaç işçi onu çekip almamış olsaydı genç adamı öldüresiye dövmüş olacaktı.

Kadınların hiçbirisi bu olayı bilmiyordu, ama River Bend'deki erkekler bunu asla unutmadı. Ross'u işveren ve erkek olarak her zaman saygı duymuşlardı ve öfkesi patladığında ona geniş bir alan bırakmışlardı. Ama o günden sonra, ne kadar çekici görünse de Banner'a yan bakmamaya özen gösterdiler. O günden sonra işe alınanlar, patronun kızının girilmez kutsal bir alan olduğu konusunda arkadaşları tarafından gerektiği gibi uyarıldı.

Jake uzun sehpa masasına oturdu ve kaynar kahveyi yudumladı. Cookie ona bir tabak bisküvi ve pastırma ikram ettiğinde başını salladı.

Hayır, Ross dün gece olanları bilmiyordu. Bilseydi, Jake çoktan ölmüş olurdu. Ross ile olan dostluğu bile, Banner'a dokunduğu için üzerine çekeceği öfkeden onu koruyamazdı.

Ama o adama nasıl yüzleşebilirdi? Nasıl? Kızına tecavüz etmiş bir arkadaşına nasıl yüzleşebilirdi?

O, tatlı küçük Banner'ı kirletmişti.

Kendinden tiksindiği için yuttuğu kahveyi neredeyse geri çıkaracaktı. "Fort Worth'tan geçtiğini duydum, Jake."

"Evet," diye kısa bir cevap verdi.

"Hell's Half Acre'ı ziyaret ettin mi?" diye sordu gözleri fal taşı gibi açılmış başka bir kovboy.

Lee ve Micah, Jake'in River Bend'deki itibarını daha da artırmışlardı ve onu bir efsane olarak görüyorlardı. Çoğu, uzun yolculuklara çıkmak için çok gençti. Bu yolculuklara çıkmış ve hala hayatta olan kovboylar saygı görüyordu.

"Bir süre oradaydım." "Nasıl bir yerdi?"

"Gürültülü."

"Öyle mi? Cennet Bahçesi'ne mi gidiyorsun? Duyduğuma göre, Madam Priscilla eyaletteki en iyi fahişeleri barındırıyormuş. New Orleans'ta eğitilmişler. Öyle değil mi?"

"New Orleans, ha?" Jake onların saflığına gülümsedi. Onları hayal kırıklığına uğratmanın ne anlamı vardı ki? "Evet, sanırım birkaç tanesi oradaydı."

"Hiçbiriyle yattın mı?"

"Tabii ki yattı," dedi bir diğeri, arkadaşını alaycı bir şekilde. "Hepsinin teki. Jake o kızlar için bir tonik gibi. Duyduğuma göre, o ayrıldığından beri Madam Priscilla onların yüzlerindeki gülümsemeyi silememiş. Tamamen sersemlemiş gibiler, opossumlar gibi sırtarak dolaşıyorlar."

Masadakiler güldü. Jake sadece omuz silkti ve kahvesinden bir yudum daha aldı. Kadın düşkün olarak biliniyor olması, onun özellikle gurur duyduğu bir şey değildi, ancak bunu hak etmek için elinden geleni yapmıştı. Yatak odasındaki becerileriyle dalga geçilmeye alışmıştı.

Bu sabah, Ross ile yapacağı röportajdan dolayı çok endişeliydi ve tanıdık şakalara pek dikkat etmedi. Seks ya da seks yapmama, aylarca kadın arkadaşı olmayan yalnız kovboyların sık sık konuştuğu bir konuydu. Jake'in duymadığı müstehcen bir hikaye, kamp ateşinin etrafında tekrar etmediği müstehcen bir şaka yoktu. Bunlar artık onu, onları olduğu gibi kabul edip inanan genç erkekler kadar etkilemiyordu.

Hafif hakaretler ve abartılı iltifatlar bir kulağından girip diğerinden çıkıyordu, ta ki bir kovboy, "Dün geceki gibi kötü bir geceyi nasıl atlattıyorsun, Jake? Yoksa ahıra bir kadın sokmayı başardın mı?" diyene kadar.

Jake sandalyesinden kalktı ve tabancasını kılıfından o kadar hızlı çıkardı ki, diğer adamların boğazlarında kahkahalar kesildi. Silahı, talihsiz kovboyun burnuna bir santim uzaklıktaydı, Jake dişlerini sıkarak, "Bununla ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Diğer adam korkudan boğazına düğümlenen yumruğunu yuttu. Jake Langston'ın istediği zaman acımasız olabileceğini, öfkesinin çingiraklı yılaninkine benzediğini ve onunla dalga geçilmeyecek bir adam olduğunu duymuştu. Artık bunun doğru olduğunu biliyordu ve hayatına mal olabilecek bir alaycı söz söylemek yerine, Cookie'nin kurabiyelerinden bir tane daha ağzına tıkmış olmayı deli gibi diledi.

"Hiçbir şey, Jake, hiçbir şey. Sadece şaka yapıyordum."

Jake, adamın doğruyu söylediğini anlayabilirdi ve birdenbire öfkesine kapılıp silahını çekmiş olduğu için utanmaya başladı. Tabii ki, kovboy Banner'ın ahıra girdiğini gördüğünü ağzından kaçırıyordu, Jake onun itibarını lekelemeden önce onu vurmuş olacaktı.

Tabancasının horozunu ileriye doğru itti ve kılıfına geri koydu. "Üzgünüm. Sanırım bu sabah şaka yapma havasında değilim." Yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi, ama masadaki eski neşe geri gelmedi. Adamlar yavaş yavaş tabaklarını, yatakhanenin mutfağını yöneten Cookie'ye götürdüler ve şapkaları, eldivenleri ve ipleri alıp günün işine gittiler.

Jake bir fincan kahve daha içti. Artık daha fazla erteleyemeyeceğini anlayınca, eve doğru yavaşça yürüdü. Anabeth ve Lydia verandada oturmuş, bahçede oynayan küçük Drummonds'ları izliyordular.

"Günaydın," dedi Jake ihtiyatla.

"Merhaba Bubba," dedi Anabeth.

Lydia ona gülümsedi. "Günaydın. Kahvaltıda seni özledik." "Stormy'yi gezdirdim. Hâlâ o toynakla yürümeye çalışıyor."

"Yemek yedin mi?"

Yalan olmasına rağmen başını salladı. "Yatakhanede. Herkes nerede?"

"Hector, anneme mısır tarlasına koymak için korkuluk yapmasına yardım ediyor," dedi Anabeth gülümseyerek. "Çocukları korkutuyordu, ben de onları buraya getirdim. Marynell her zamanki gibi ders çalışıyor."

Jake yorum yapmadan başını salladı. Gözleri atlama oyununu oynayan çocuklara kaydı. "Banner nasıl?" Bu gayet normal bir soruydu. Dün olanlardan sonra herkes onun için endişeleniyordu. Ne kız kardeşi ne de Lydia, sorarken gerginliğini fark etmedikçe, bu sorunun arkasında başka bir anlam olduğunu anlayamazlardı.

"Az önce onu kontrol etmeye gittim," dedi Lydia. "Gözleri şişmiş. Bütün gece ağlamış olmalı." Lydia, en küçük Drummond'un kız kardeşinin sırtına tırmanmaya çalışmasını izliyordu, bu yüzden Jake'in dudaklarının bir köşesini kıvrıran pişmanlık ifadesini kaçırdı. "Konuştuk. Sanırım zamanla iyileşecek."

Suçluluk duygusu Jake'i boğuyordu ve onu bırakmıyordu. Banner, Sheldon'ın oyunlarından kurtulmuş olabilir. Ama dün geceden kurtulmak mı? Hayır. Bunu atlatmak mümkün değildi. Ona verdiği zarar kalıcıydı. "Ross evde mi? Adamlardan biri beni görmek istediğini söyledi."

"Evet," dedi Lydia, gözleri aniden parladı. "Ofisinde."

Jake iki kadına şapkasını kaldırarak selam verdi ve verandadan geçip ön kapıdan içeri girdi. "Onun için endişeleniyorum," dedi Anabeth, Jake duyamayacağı bir mesafeye uzaklaştığında.

"Endişeleniyorsun? Neden?"

"Babam öldüğünden ve o sığır sürüsüne katılmak için evden kaçtığından beri, sanki bir yabancı gibi. Yaşam tarzına bak. Elinden ne gelirse onu yapıyor, daha iyi bir gelecek umudu yok. Keşke bir eş bulup, çocuk sahibi olup, oradan oraya dolaşmayı bıraksa. O artık yetişkin bir adam. Öyle davranması gerek."

"Annem de onun için endişeleniyor," dedi Lydia. "Ben de öyle."

"Biliyor musun?" diye devam etti Anabeth. "Bence Luke'un cinayetini hiç atlatamadı. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum. Neredeyse yirmi yıl oldu, ama o zamandan beri aynı kişi değil. Belki katilin kim olduğunu bulup adaletin yerini bulduğunu görseydik, Jake bunu bu kadar zor kabullenmezdi."

Lydia gözlerini kucağına indirdi. Jake kardeşini kimin öldürdüğünü biliyordu: üvey kardeşi Clancey Russell. Ve kendi cezasını, ölüm cezası olarak uyguladı. Luke'un katilinden intikamını aldığı anda on altı yaşındaydı. Asla atlatamadığı şey, kardeşinin cinayeti idi. Lydia, bu sırrı onunla paylaşan dünyadaki tek kişiydi. Aralarındaki bağ asla kopmayacaktı.

* * *

Jake gölgeli koridordan evin arkasına doğru yürüdü ve kapı pervazına vurdu. Ross'la ilk tanıştığı zamanki kadar garip hissediyordu. Geçen yıllar ve Jake'in kaçınılmaz olgunlaşması, aralarındaki yaş farkını kapatmıştı. Ama suçluluk duygusu onu dayak yiyecek bir çocuk kadar gergin yapıyordu.

"Ross."

Ross'un esmer başı yukarı kalktı. Masasındaki kağıt yığınıncını inceliyordu. "İçeri gel Jake, otur. Geldiğin için teşekkürler. Seni bir şeyden alıkoyuyor muyum?"

"Hayır." Masasının karşısındaki sandalyeye oturdu ve bir bacağına diğer dizinin üzerine koyarak normalmiş gibi davranmaya çalıştı. Şapkasını çıkarıp duvardaki deri kanepeye attı. "Günün çoğunu

"

"İyi," dedi Ross ciddi bir şekilde. "Seni özleyorsun."

"Evet, biliyorum." İçini çekti. Babası öldükten hemen sonra ayrılması adil olmamıştı. Ama artık çiftçilik hayatını sürdüremezdi. Ebeveynlerini, o kayalık toprağın sığır yetiştirmek için yaratıldığına ikna etmeye çalışırken, o topraktan düzgün bir hasat elde etmeye çalışmaktan deliye dönecekti. Ama onların tek bildikleri çiftçilikti ve fikirlerini değiştirmeleri mümkün değildi.

Annesini terk ettiği için suçluluk duyuyordu. En büyük oğul olduğu için ailenin sorumluluğu ona aitti. Maaşını her aldığı anda eve para gönderirdi, ama annesinin paradan çok onun yanında olmasına ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Annesi haksızlığa uğramıştı. Şimdi ise, daha da büyük bir haksızlığa uğradığı adamın gözlerine bakıyordu. "Beni görmek istemenin sebebi ne, Ross?"

"Her zamanki gibi. River Bend'e her geldiğinde beni görmek istediğin şey. Bir iş."

"Cevabım aynı. Hayır."

"Neden, Jake?"

Jake sandalyesinde huzursuzca kıpırdadı. Daha önce her zaman nedeni Lydia olmuştu. Banner dün gece tam da konunun özünü vurmuştu. Onu çok sevdiği için River Bend'de uzun süre kalamazdı. Er ya da geç bu durum ortaya çıkacak ve hem Lydia hem de Ross ile olan arkadaşlığını mahvedecekti. Bu riski almaya değmezdi. Ama şimdi yeni bir nedeni vardı. Banner'ın yüzüne bir daha bakamazdı.

Suçlu olan sadece kendisiydi. Evet, Lydia ona gelmişti. Evet, onu baştan çıkarmıştı. Ama o da karşılık vermişti. Ve doğrusu, Lydia'nın fazla çaba sarf etmesine gerek kalmadan. O, sert, ateşli ve aç bir şekilde karşılık vermişti.

O daha yaşlıydı; daha iyi bilirdi. Kız incinmiş, kalbi kırılmış, teselli ve güvene ihtiyaç duyuyordu. Ona tek bir şey için gelmişti, ama başka bir şey istiyordu. Yine de, tüm bunları bilerek, bunun yanlış olduğunu bilerek, Coleman'larla olan dostluğunu feda ettiğini bilerek, onu yine de kabul etmişti.

Tanrım, bu sabah onu nefret ediyor olmalı. Her şey bittiğinde, onun dokunuşundan korkarak çekinmişti. Ona bakmaya bile cesaret edemiyordu, baktığında da gözleri tuzağa düşmüş bir hayvanın gözleri gibiydi. Onu o kadar incitmiş miydi? Hâlâ acı çekiyor muydu? Biraz daha nazik davranamaz mıydı?

nazik davranamaz mıydı? Hayır, o değil. Zevk saraylarının prensi o değil. Ona vahşice saldırmıştı. Onun içine girdikten sonra, onun bakire ve tecrübesiz olduğunu unutmuştu.

Kahretsin! Kız onu bir hayvan sanıyor olmalıydı. Onun hayatından ne kadar çabuk çıkarsa o kadar iyi. Ma ile biraz zaman geçirdikten sonra, oradan ayrılacaktı. Bugün, Stormy ayrılmaya hazırsa.

"Kalamam," dedi Ross'a sertçe.

"Son cevabını vermeden önce bunu konuşmak istiyorum." "Sen bilirsin. Senin zamanını boşa harcıyoruz, benimkini değil."

"Kahve ister misin?" "Hayır, teşekkürler."

"Viski?"

"Hayır." Jake sırtıttı. "Ne yapmaya çalışıyorsun, bana rüşvet mi veriyorsun?"

Ross da sırtıttı. "Kalmaman için bu gerekiyorsa. Vagon konvoyu dağıldığında Jefferson'da ayrıldığımızdan beri benimle çalışmanı istediğimi biliyorsun."

"O zaman ailem yüzünden imkansızdı. Şimdi de aynı şekilde imkansız."

"Lanet olsun, neden?" Ross masayı yumrukladı. "Başka bir işin mi var? Panhandle'daki işi bıraktığını söylemiştin."

"Öyle."

"Peki? Ne yapmayı planlıyorsun?" "Başka bir iş bulacağım."

"Neden, ben sana burada bir iş teklif ediyorum? Hem de çok iyi bir iş."

Ross sandalyesinden kalkıp masanın etrafında dolaştı. Koyu saçlarının arasına karışmış gümüş rengi saçlar dışında, Jake Langston'ın her zaman hayran olduğu adamdı. Midesini bir kez daha tiksinti sardı. Ross, Banner'a yaptıklarını bilseydi, kalmasını istemek yerine onu gömerdi.

"Senin nehrin karşısındaki Banner'ın çiftliğinin ustabaşı olmanı istiyorum."

Jake, onun adının geçmesiyle başını kaldırdı. "Banner'ın çiftliği mi? Hangi çiftlik?"

Ross, Jake'in ani ilgisinden cesaret aldı. "Birkaç yıl önce, ona ve Lee'ye ayrı ayrı birer arazi ayırdım. Yıllar boyunca, buradan bir parça, oradan bir parça, ucuza arazi satın aldım. Çoğu gelişmemiş durumda. Banner ve Grady'ye düğün hediyesi olarak onun payını veriyordum

hediye olarak veriyordum." Yeşil gözleri belirgin bir şekilde sertleşti. "Dün o piçi ne kadar öldürmek istediğimi bilemezsin."

"Evet, bilebilirim. Ben de aynı şeyi hissettim."

Jake, Ross'un öfkelenişini görmüştü. Onun geçmişini yeterince biliyordu ve onun ölümcül olabileceğini biliyordu... kelimenin tam anlamıyla. Ross'un cinayet işleyebileceğinden şüphe duymuyordu ve Sheldon'ı öldürmesini engelleyen ilahi müdahaleye şükrediyordu. Bu, aileye daha fazla zorluk getirmekten başka bir işe yaramazdı.

"Banner'a zarar veren herhangi bir adamı öldürürdüm," diyordu Ross. "Sheldon, onun kocası olarak beni pek etkilememişti, ama her babanın kızı için yeterince iyi bir erkek olmadığını düşüneceğini tahmin ediyordum. Sheldon'ı suçlayamazdım. Onun güvenli bir seçim olduğunu düşünüyordum. Kızım erkeklerin ilgisini çekecek yaşa geldiğinden beri, başıboş bir kovboyun gelip onun aklını başından alacağından korkuyordum."

"Bunun olabileceğinden korkmaya hakkın vardı."

"Onunla evlenip ona sadece çocuklar ve mutsuzluk verirken, benim paramı fahişelere, kumara ve içkiye harcayacaktı."

Jake acı bir gülümsemeyle gülümsedi.

"En azından Sheldon'ın bir işi, toplumda bir konumu vardı. Onun ahlakı konusunda endişelenmedim." Kötü küfürler etti. "Sanırım bu, karakteri ne kadar kötü değerlendirdiğimi gösteriyor."

"Her neyse," diye devam etti, sanki Grady Sheldon'ı zihninden silmek istercesine parmaklarını saçlarında gezdirerek, "bu araziye onun ve Grady'nin yaşaması için küçük bir ev inşa ettik. Banner ona şehre taşınmak istemediğini çoktan söylemişti. Şimdi Lydia bana Banner'ın yine de oraya taşınmak istediğini, planladığı gibi çiftçiliğe başlamak istediğini söylüyor. Grady olmadan. Kimse olmadan."

Jake, Ross'un açıklamasına kapılarak dürüstçe cevap verdi. "Bu delilik. Bunu yapamaz."

Ross, sanki kimse Banner'a bunu yapamayacağını söylemesin diye homurdandı. "Başlangıç için ona bir aygır ve birkaç kısrağı söz vermiştim, ama o ayrıca verimsiz otlaklardan birinde sığır yetiştirmeyi denemek istiyor."

"Sığır yetiştiriciliği hakkında ne biliyor ki?"

"Hiçbir şey. Ben de öyle, sadece biftekimin nasıl pişirilmesini sevdiğimi bilirim." Gözleri Jake'i delici bir şekilde süzdü. "Ama sen biliyorsun. Bu çok değerli bir

. Onunla harikalar yaratabilirsin."

Başka bir zaman Jake böyle bir fırsatı hemen değerlendirirdi. Sorumluluk onda olurdu. Çiftliği istediği gibi yönetebilirdi. Tanrım, ne büyük bir cazibe, toplanmayı bekleyen olgun bir elma. Ama bu teklifi kabul etmesi imkansızdı, bu yüzden üzerinde durmaya bile gerek yoktu.

Sandalyeden kalkıp pencereye gitti, ellerini avuç içleri dışarıda, kot pantolonunun ceplerine soktu. "Üzgünüm Ross, yapamam."

"Bana bunun için tek bir iyi neden söyle."

"Banner," dedi Jake, arkasını dönerek. Bu konuşmayı duyarsa kıyameti koparırdı. Onun bir daha kendisini görmek istemediğinden emindi, hele ki onu baştan çıkarıcı adamın çiftliğini yönetmesini hiç istemezdi. "Kendi ustabaşını işe almak isteyecektir. Eminim kendi fikirleri vardır."

Ross sevgiyle güldü. "Eminim öyledir, ama gerçek şu ki, mülkün kontrolü bende. Olan onca şeyden sonra onun bu işle uğraşmak isteyeceğini sanmıyorum. Ama Lydia oraya taşınmaya kararlı olduğunu söylüyor. Ancak," dedi, işaret parmağını kaldırıp tavana doğru işaret ederek, "orada tek başına yaşayıp çiftliği tek başına idare etmesine izin vereceğimi düşünüyorsa, başka bir şey düşünmesi gerekiyor. Öncelikle bu fiziksel olarak imkansız. Banner güçlü bir kız, ama yapılması gereken işi yapabilecek durumda değil. Hiçbir kadın bunu başaramaz."

"Başka işçiler tutabilirsin."

Ross ona koyu renkli kaşlarını kaldırdı. "Kovboylar kızıma el sürmek için can atıyor mu?" Jake hızla pencereye döndü. "Uh-uh. Dün olanları herkes duyduktan sonra, dedikodular yayılacaktır. Erkeklerin kadınlar hakkında nasıl konuştuğunu bilirsin. Banner'ın Sheldon'ı o kadar tahrik ettiğini ve onun Burns gibi bir kadını aramaya ittiğini düşünecekler."

"O güzel bir genç kadın, Ross," dedi Jake sessizce. "Belki de haklılar."

"Belki haklıdırlar," diye homurdandı Ross. "Ama Lydia ve ben onu doğru yetiştirdik. Onu kasten kırılma noktasına kadar kıskırtmadı. Buna yemin edebilirim. Ve eğer biraz cesareti olsaydı, dişini sıkıp dayanabilirdi. Her halükarda, onu görmek için iş başvurusunda bulunan şehvet düşkün kovboyların geçit törenini istemiyorum."

"Bu olay uzun süre onun aklından çıkmayacak. Lydia ve ben bu konuda çok endişeliyiz. Şu anda çok hassas bir durumda. Kendine güvenini geri kazanmak için her şeyi yapmaya hazır."

Bazı acınası kovboylar buraya gelip onun kırık kalbinden yararlanabilir. Onu o anda öldürürdüm, ama böyle bir ittifak onu kesinlikle mahvederdi."

Ailesi Banner'ı iyi tanıyordu. Jake pencere pervazında ellerini yumruk yaptı. Onları camdan dışarı fırlatmak, kendine acı çektirmek, hak ettiği cezayı vermek istiyordu. Suçluluk duygusu boğazında safra kadar acı bir tadı vardı. Onu rahat bırakmıyordu. Kanser gibi onu yiyip bitiriyordu. O, bu duyguyla hastalanmıştı.

Ross farkında olmadan durumu daha da kötüleştirdi. "Lydia ve benim ona güvenebileceğimiz tek kişi sensin Jake. Lütfen bizim için bunu yap. İş kabul et. Bu Banner için de senin için de doğru olan şey olacak."

Jake gözlerini kapalı tuttu, keşke kulaklarını da aynı şekilde kapatabilseydi. Sonunda yavaşça döndü. Uzun bir süre botlarının altındaki yere baktıktan sonra, "Yapamam, Ross. Üzgünüm," dedi.

"Ayda yüz elli dolar." Bu bir servetti.

"Mesele para değil." "O zaman ne?"

"Tek bir yerde kalamam. Ben bir gezginim."

"Bu saçmalık."

Jake'in gülümsemesi hüzünlüydü. "Öyle sanırım. Sanırım ben tam bir serseriyim. Benim gibi yaşlı bir kovboyun Banner'ın çiftliğini yönetmesini istemezsin."

"Tabii ki istiyorum. Sen, benden sonra, at binmede gördüğüm en iyi adamsın." Övünerek gülümsedi, sonra tekrar ciddileşti. "Fikrini değiştiremez miyim?" Jake başını salladı. "En azından buradayken bir düşün."

Jake şapkasını aldı ve kapıya yöneldi. Ross onu durdurduğunda kapıyı çoktan açmıştı. "Jake?"

"Evet?"

"Ben senin cevabını kabul etsem bile, Lydia kabul etmeyecek. Ve bir şeye karar verdiğinde nasıl olduğunu biliyorsun."

* *

O öğleden sonra onu nehir kıyısında balık tutarken buldu. Tek kelime etmeden, yanına çimlere oturdu. "Yakalıyor musun?"

"Bir şey var mı?" Açıkçası yoktu. Umursamadığı da aynı derecede açıktı.

"Buraya tesadüfen mi geldin?" diye sordu, dişlerinin arasında sıkıştırdığı puroyla. Evden en az yarım mil uzaktaydılar.

Ona gülümsedi, tıpkı ergenlik çağındaki kalbini ilk kez çalan yirmi yaşındaki genç kadın gibi görünüyordu. "Annem nerede olduğunu söyledi."

"Peki nasıl bildi? Beni bulmak istemediğimde beni bulma yeteneği gerçekten çok garip. Bir keresinde Priscilla Watkins ile bir dereye oyalanırken beni bulmuştu. Beni kel kafalı yapacağını sandım. On altı yaşındaydım." Havaya mavi bir duman bulutu üfledi. "Şimdi otuz altı yaşındayım ve o hala işime karışıyor."

"Seni seviyor."

"Biliyorum," dedi, üzgün bir şekilde. "İşte bu yüzden bu kadar zor. Onun kulübesine gidip akşam yemeği yedim. Hepimiz oradaydık. Annem, Anabeth ve çocukları, Marynell ve Micah. Ama aramızda çok fazla eksik var. Babam, bebeklik dönemini bile atlatamayan bebekler, Atlanta ve Samuel. Luke." Düşünceli bir şekilde suya baktı. "Onu hala özlüyorum, Lydia."

Kız elini onun koluna koydu. "Her zaman özleyeceksin, Bubba."

O hafifçe gülerek başını salladı. "Çok uzun zaman önceydi. Ama bazen hala onun güldüğünü duyduğumu hayal ediyorum. Kendimi onu ararken buluyorum, anlıyor musun?"

"Eski Moses'ı özlüyorum." Kara adam, vagon konvoyu dağıldığında onlara katılmıştı. Eski işvereni Winston Hill öldürülmüştü. Gidecek başka yeri yoktu.

Moses, Lydia'nın Ross ile evlendiği ilk zorlu haftalarda onun dostu ve destekçisi olmuştu. Onlar topraklarına yerleştiklerinde, Ross atları için ilk ahırını inşa etmekle meşgulken, Lydia da Lee'ye bakıyordu. Moses'ın yardımı paha biçilemezdi. Lydia onu hala en değerli dostlarından biri olarak görüyordu. "Onu gömdüğümüz gün, Luke'un cesedini vagonların oluşturduğu çemberin içine taşıdığını hatırladım. Winston öldürüldüğünde o kadar onurlu bir şekilde ağlamıştı. O, tanıdığım en şefkatli adamlardan biriydi."

Jake, koluna koyduğu elini kapattı. "O yaz hepimizi değiştirdi, değil mi?"

"Kesinlikle Ross ve ben." Jake'in profiline baktı. Oradaki olgunluk ona hala yabancı geliyordu ve onu şaşırtmaya devam ediyordu. Ona baktığında, onu ormanda bulan, yuvarlak mavi gözlü, sarı saçlı çocuk olarak görmeyi bekliyordu.

"Ve sen, Jake. Sanırım en çok seni değiştirdi."

Bunu kabul etmek zorundaydı. O yaz masumiyeti yok olmuştu. Vagon treninde geçirdiği o aylarda, bir insanın hayatı boyunca başa çıkması gerekenin çok daha fazlası kadar hayatın zorlukları yaşandı. Bubba Langston hızla büyümüştü. Hiç kimse, üzerinde iz bırakmadan bu kadar hızlı büyüyemezdi.

Lydia dizlerini kaldırdı, eteğini bacaklarına sardı ve çenesini dizlerine dayadı. "Ross'la konuştum."

"Ve sana benim cevabımı söyledi."

"Fikrini değiştireceğim."

"Buna güvenme, Lydia. Bana hiçbir şey için güvenme."

"Güvenirim. Senin dostluğuna güvenirim."

"Ona sahipsin, ama..."

"Şu anda sana ihtiyacımız var. Banner'ı bu felaketten kurtarmamıza yardım et." "Bu iş için uygun kişi ben değilim."

"Sen bu iş için uygunsun. Bu iş için gerekli deneyime sahipsin." "İşten bahsetmiyorum. Mesele... mesele Banner."

Lydia güldü. "Bazen onunla başa çıkmanın zor olduğunu kabul ediyorum. İnatçı ve fevri. Değişken. Yetişkin bir kadın, ama Ross ve ben onu serbest bırakıp sonsuza kadar pişman olacağı hatalar yapmasına izin veremeyiz."

"Ben polis değilim," diye tersledi.

"Öyle olmanı beklemiyorum. Ona karşı her zaman olduğun gibi, bir arkadaş, bir müttefik olmanı bekliyorum. Ona seninle güveniyoruz."

Lanet olsun, keşke bunu söylemeyi bıraksalar! Zaten kendini berbat hissediyordu. Ona ihanetini hatırlatmaya devam etmek zorunda mıydılar?

"Aynı derecede yetenekli ve muhtemelen çok daha güvenilir başka birini bulursun. O çiftliği kısa sürede işletmeye başlayacaktır."

"Anlamıyorsun Jake. Ross, sen kalıp onun için o çiftliği işletmezsen, onun bunu yapmasına izin vermez."

Sarışın başını çevirdi. "Bu adil değil. Benim kararım yüzünden Banner'ı cezalandıracak."

"Bu konuda çok kararlı. Bugün seninle konuştuktan sonra, sen kalmazsan onun o araziye taşınmasına izin vermeyeceğini söyledi."

"Lanet olsun." Ayağa fırladı ve öfkeyle odada volta atmaya başladı. Nehrin durgun akıntısına attığı puro, cızırdayarak söndü. Kamış oltayı çamura sapladığı yerden çıkardı

ve bir kenara attı.

"Bu şantaj," dedi. "Banner da bunu hoş karşılamayacaktır. Ross bunun onun için ne kadar önemli olduğunu anlamalı. Özellikle de şimdi."

"Anlıyor. Ama katır kadar inatçı. Bunun onun için en iyisi olduğunu düşünmezse, ne kadar ağlasa da, ne kadar tantrum yapsa da fikrini değiştirmez."

Jake su kenarına gitti ve bulanık derinliklere bakakaldı. Omuzları, birdenbire küçülmüş gibi görünen gömleğinin altında huzursuzca hareket ediyordu. Duvara sıkıştırılmıştı ve bundan hiç hoşlanmıyordu. Hiç hoşlanmıyordu. Belki Banner zorlanabilirdi, ama o zorlanamazdı. Kelepçeleri sevmezdi. Onlara tahammül edemezdi.

Boş versene. Onlara ne borcu vardı ki?

Sonra omuzları çöktü ve hareketsiz kaldı. Dün gecedен sonra onlara her şeyi borçluydu. Banner'ın namusunu geri veremezdi, ama eğer ondan istedikleri buysa, kalarak telafi edebilirdi.

"Zaten burada kalmalısın Jake," dedi Lydia. "Annem yaşılanıyor. Seni endişelendirmek istemedim ama eskisi kadar güçlü değil. Eğer bu sefer yıllarca uzaklara gidersen, onu bir daha canlı göremeyebilirsin."

Döndüğünde topukları nemli toprağa çukurlar açtı ve Lydia'ya suçlayıcı mavi bakışlarla baktı. Lydia suçlulukla gözlerini indirdi. "Annem bir at kadar güçlü," dedi. "Sen de bana şantaj yapıyorsun, Lydia."

Yaşına yakışmayan bir çeviklik ve zarafetle ayağa kalktı. Ona yaklaşarak başını geriye eğdi ve onun bakışlarına doğrudan karşılık verdi. "Tamam. Adil davranmıyorum. Ama kızımın hayatı için savaşıyorum ve onun söz konusu olduğunda gururum yok. Ona ihtiyacın var. Hepimizin var. Sana rica ediyorum, lütfen Jake, bu sefer kal. Bizi terk etme."

Bilinçli zihninden hiç uzaklaşmayan yüzüne baktı. O yüzü o kadar uzun süredir seviyordu ki, sevmediği bir zamanı neredeyse hatırlamıyordu. Savunmasının zayıfladığını, eski bir ip gibi çözüldüğünü hissetti.

Lydia ondan bir şey istediğinde, onu reddedebilir miydi? Onun için bir kez öldürmüştü, ona sadece utanç ve ıstırap getiren üvey kardeşinden kurtarmıştı. Clancey'nin Luke'un katili olması uygun bir tesadüftü. Zaten Clancey Russell'ı Lydia'nın hayatından memnuniyetle ortadan kaldırırdı.

"Şimdi cevap verme," dedi nazıkçe, elini tutup sıktı. "Bu gece uyu. Yarın bize söyle."

Nehre doğru eğimli tepeciği tırmandı ve tepenin zirvesinde kayboldu. Jake nehir kıyısı boyunca yürüdü. Botlarının altındaki çimler derin ve yeşildi. Başının üzerindeki ağaçlar yeni yapraklarla gürleşmişti. Hava yabani çiçeklerin kokusuyla doluydu. O fark etmedi.

Ne yapmalıydı?

Ross ve Lydia'ya, uzun zamandır sadık dostları oldukları için bunu borçluydu, ama bundan sonra hayatının her günü onlar için çalışsa bile, dün geceyi telafi edemezdi.

Onlar, bu işi yapmak için en uygun kişinin o olduğunu düşündüklerini söylerken samimiydiler. Tabii ki bu işi yapabilirdi. Bu konuda hiçbir tereddütleri yoktu. Ama her gün Banner ile yüzleşebilir miydi?

Annesi ona ihtiyaç duyuyordu. Onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Annesi ondan kalmasını asla istemezdi, ama onun bir yere yerleşmesinden memnun olurdu.

Ve Banner. Her şey yine ona dönüyordu. Güçlü bir desteğe ihtiyacı olacaktı. Korunmaya ihtiyacı olacaktı. Ross'un argümanı mantıklıydı. Şu anda her taşralı, kaşınıtlı bir aleti olan her erkek onun peşinde koşuyordu. Jake onu korumak için elinden geleni yapacaktı. Onu öldürmeden hiçbir erkek ona dokunamazdı.

Kıskançlığının derinliği ve sahiplenme duygusunun yoğunluğu onu şaşırtmıştı. Bunun Lydia'nın kızı olmasından kaynaklandığını düşündü ve bunun, kadının ağzının ne kadar duyarlı olduğu, kollarında ne kadar tatlı hareket ettiği, onunla birlikte olmanın ne kadar iyi hissettirdiği ile hiçbir ilgisi olmadığına kendini ikna etti. Sıkı ve sıcak ve...

Lanet olsun. Aklını bundan uzaklaştırıp asıl konuya dönmeye ne dersin?

Eğer kalmazsa, Banner onun arazisini alamayacaktı. Ross o kadar inatçı olabilirdi ve yine de Banner'ın çıkarları için hareket ettiğine kendini ikna edebilirdi.

Onun bekaretini elinden aldıktan sonra, toprağını da elinden alabilir miydi? Sonunda Ross fikrini değiştirecekti, ama ne zaman? Banner, Sheldon'ı aklından çıkarmak için bu çiftliğe şimdi ihtiyaç duyuyordu.

O zaman cevabı bu muydu?

Kalacaktı. Sadece o ayağa kalkana ve işler yoluna girene kadar.

Banner bundan hoşlanmayacaktı. Cehennem azabı çekecekti. Banner'ın birkaç öfke krizine tanık olmuştu ve onun her iki ebeveyninden de öfke miras aldığını biliyordu. Elbette, başından itibaren dün geceyi unutmaları gerektiğini, hiç olmamış gibi davranmaları gerektiğini açıkça belirtecekti.

Onun iyiliği için kaldığını ona ikna edecekti. Hoşuna gitse de gitmese de, onun ustabaşı olacaktı.

Bayan Banner Coleman, Jake Langston'ın etrafta olmasına alışmak zorunda kalacaktı.

Beş

"Ne?"

Jake'in düşündüğü gibi, bedeli çok ağır olacaktı. "Ne dedin?"

"Jake'in senin ustabaşı olarak işe alındığını söyledim."

Ross'un ağzından bu sözler dökülür dökülmez, Banner'ın yanakları soldu, sonra da canlı bir pembe renge büründü. Elleri yumruk oldu ve sırtı kaskatı kesildi. Saçları öfkeyle kıvrılmış gibiydi.

Kahvaltıdan hemen sonra babasının ofisine çağırılmıştı. Daha önce Ross'u parmağında oynatabilirdi. Bu sabah, geleceği onun kararına bağlı olduğu için, endişeyle ofisin kapısına yaklaşmıştı.

Jake'in de orada olduğunu görmek daha da rahatsız ediciydi. Odaya sırtını dönmüş, pencereden dışarı bakıyordu. İnce purosunu başının etrafında dumanlar oluşturuyordu.

Banner onu görünce bacakları titredi.

Ailesi biliyor muydu? Jake itiraf etmiş miydi? Tanrım, lütfen hayır. Onu seven ailesi, yaptıklarını öğrenirse büyük hayal kırıklığına uğrayacaktı. Jake onlara söylememişti elbette. Yüzlerinde endişe vardı, kınama değil.

Lydia cesaret verici bir şekilde gülümsemişti. "Bu yeni etek pantolonlarından biri mi? Beğendim. Gömlek de sana çok yakışmış."

"Günaydın, prenses." Ross ona doğru adım attı ve sevgiyle yanağına bir öpücük kondurdu. "Hâlâ solgun görünüyorsun. Bugün dışarı çıksana. Dusty'yi biraz egzersiz yaptır." Onu deri kanepeye götürdü ve sanki paha biçilmez bir kristalmiş gibi oturtdu.

"Lütfen benim için bu kadar telaşlanmayın," dedi onlara, eski enerjisini biraz göstererek. "Hayatta kalacağım."

Jake'i bilmedikleri için o kadar derin bir rahatlama hissetti ki

biraz huysuz davranabilirdi.

Ama Jake hala odadaydı, kasvetli bir varlık. Onunla aynı alanı paylaşıyor, her nefes için mücadele ediyordu. O zamandan beri onu ilk kez görüyordu.

Daha önce hiç fark etmediği şeyleri fark etti, örneğin dar pantolonunun kalçalarını nasıl şekillendirdiğini, ayırıp belirginleştirdiğini. Omuzları hep bu kadar geniş miydi? Duruşu bu kadar tembel miydi? Uylukları bu kadar kaslı mıydı?

Pencerenin önünde uzun, zayıf ve sırık gibi duruyordu. Vücudunun her bir santimini ve ona baskı yaparken nasıl hissettirdiğini hatırlayabiliyordu.

Sadece bir sevgilinin bilebileceği şeyleri hatırlıyordu ve düşünceleri onu titremesine rağmen her yerini sıcak hissettiriyordu. Eğer onun yönüne bakarsa, bayılacağını düşündü.

"Seni rahatsız etmek istemiyoruz, Banner," dedi Lydia diplomatik bir şekilde. "Sadece bir gezi yaparsak..."

"Bugün nehri geçeceğim," diye Banner nefes nefese sözünü kesmişti. Jake'in uzun parmakları ağzının yanında puroyu çevirip duruyordu. Parmaklarını önce bir yöne, sonra diğer yöne çevirip duruyordu. Sanki samimi bir hareketi izlerken yakalanmış gibi hızla başka yere baktı.

"Bu sabah seninle konuşmak istediğim şey buydu," demişti Ross. "Annen, senin mülküne taşınmak ve çiftçilik yapmak istediğini söyledi."

"Evet, baba, istiyorum."

Ross, Lydia'ya baktı, sonra tekrar kızına. Doğru şeyi yaptığını umuyordu. Kız o kadar zayıf, o kadar perişan görünüyordu ki. Düşünceleri Sheldon'a karşı cinayet işleme eğilimine dönüştü. O orospu çocuğunun kızının hayatını mahvetmesine izin vermeyecekti. Belki de Lydia haklıydı. Belki de Banner hayatına yeniden yön vermek için bu şansa ihtiyaç duyuyordu. İnatçı, enerjik bir genç kadındı. Tembelliği asla tolere edemezdi. Onların şımartmaları onu çoktan rahatsız etmeye başlamıştı. "Tamam. İznimizi aldın."

Banner'ın gözleri minnet gözyaşlarıyla dolmuştu. Grady'yi her şeyden çok sevdiğini sanıyordu. Artık onu bu toprağı sevdiği kadar sevmediğini biliyordu. Onu kaybetmek, Grady'yi kaybetmekten çok daha büyük bir kayıp olurdu. "Teşekkürler, baba."

"Jake, senin ustabaşı olmayı kabul etti."

O anda Banner, sanki

Yastıklardan bir şey çıkıp onu ısırması gibi kanepeden fırladı. Ross'tan az önce söylediğini tekrar etmesini istedi.

Nefret dolu sözler kafasına yerleşince, hala pencerenin önünde sessizce duran adama doğru döndü. Adam kıpırdamamıştı. Arkasında olup bitenlere gösterdiği tepkiyle, sağır ve kör olabilirdi.

Banner tekrar anne babasına döndü. "Ustabaşıma ihtiyacım yok."

"Tabii ki yaparsın," dedi Ross mantıklı bir şekilde. "Orayı tek başına idare edemezsin."

"Yapabilirim!"

"Yapamazsın. Yapabilsen bile, orada tek başına yaşmana izin vermem."

"Sadece birkaç kilometre uzaklıkta."

"Ne kadar uzak olduğunu biliyorum," dedi Ross, sesini biraz yükselterek. "Şimdi, bu konu kapanmıştır."

"Hayır, bitmedi baba." Banner sesini onun sesine uydurdu. "O arazi benim. Onu bana sen verdin. Kararları ben vereceğim."

"Arazi bu şartla senin." "Bu adil değil!"

"Belki değil, ama durum bu."

"Lütfen ikiniz de sakın olun," diye araya girdi Lydia sert bir sesle. "Söylediklerinizi dinleyin."

Banner ve Ross sakinleştiler, ama aynı öfkeleri hala yüzeyde kaynıyordu. Banner, Ross'un parıldayan yeşil gözlerine aynı derecede ateşli ve aynı derecede inatçı bir çeneyle karşılık verdi.

Lydia, arabulucu olarak, "Banner, bunun seni memnun edeceğini düşündük. İstedğin bu değil miydi? Jake'e itiraz edemezsin. Onu her zaman sevdin ve her ayrıldığında kalması için yalvardın." dedi.

Banner, Jake'e aceleyle bir bakış attı. Jake, sanki onların konuşmasından habersizmiş gibi, hâlâ pencereden dışarı bakıyordu.

"Jake'e karşı bir şeyim yok. Tabii ki nedeni bu değil." Banner gergin bir şekilde dudaklarını ıslattı ve devam etti. "Sadece kimsenin beni gözetlemesine ihtiyacım yok. Ben çocuk değilim. İyi bir iş çıkarabileceğimi düşünmüyor musunuz?"

"Annen ve ben sana güveniyoruz," dedi Ross. "O zaman çiftliği istediğim gibi yönetmeme izin verin."

"Jake senin söylediklerine karşı çıkmayacaktır," dedi Ross. "Jake,

senin haberini almadık. Orada Banner'ın hoşuna gitmeyecek bir şey yapmayı mı planlıyorsun?"

Jake yavaşça odaya döndü, ama Banner bunu görmedi. Bakışları hızla yere indi. Sadece iradesiyle, dehşet içinde ellerini nemli bir şekilde birbirine sıkıca tutmaktan alıkoydu.

"Ne yapılması gerektiğini biliyorum," dedi Jake keskin bir ses tonuyla. "Banner da biliyor. Birlikte iyi çalışacağımızı düşünüyorum. Ama o istemediği sürece bu işi kabul etmeyeceğim." Anlamalı bir şekilde durakladı. "Ne dersin, Banner?"

Bunu yapamazdı. O gözlere bakıp onun alaycı bakışlarını göremezdi. Ama başka seçeneği yoktu. Ailesi onu izliyor, cevabını bekliyordu. Yavaşça başını kaldırdı ve Jake'e baktı.

Yüzü acımasızdı. Gözleri soğuktu, ne suçlayıcı ne de kendini beğenmiş. Son iki gündür hissettiği kadar boş ve içi boş görünüyorlardı. O maskenin ardındaki düşünceleri anlamaya çalışarak bakmaya devam etmek istedi, ama konuşması gerekiyordu.

"Bu benim çiftliğim," dedi boğuk bir sesle. "Kendi ustabaşımı seçmeme izin verilmeli."

Jake'in dudağı seğirdi ve gözleri bir kez hızla kırıştı, sanki yüzünde keskin bir acı hissetmiş gibi. "Sence ben nitelikli değil miyim?"

Aniden ona öfkelenildi. Ross ve Lydia'ya bu kadar yardımcı olmasaydı, bu duruma düşmezdi. Savunmacı tavrı onu daha da kızdırdı. "Evet. Yeterli olduğunu biliyorum. Ama sen benim için bir dadı olarak ailem tarafından seçildin. Bir bekçi köpeğine ihtiyacım yok!"

"Dadım!" Jake, birkaç adım ileri atarak neredeyse çeneleri birbirine değecek kadar yaklaştı. "Orada sana kaşıkla yemek yedirmekle zamanımı geçireceğimi mi sanıyorsun? Bir daha düşün, genç bayan. Ağıllar inşa etmek, dikenli tel çekmek, saman taşımak ne kadar zor biliyor musun? Ross'a böyle bir yeri yapmak için ne kadar zorlu, yorucu bir iş gerektiğini sor. Sen, onun ve Lydia'nın River Bend'e harcadıkları kan, ter ve emeği hatırlamıyorsun, ama ben hatırlıyorum."

Gözleri tehlikeli bir şekilde parladı. "Ben aptal değilim, Jake Langston, ve bana öyleymişim gibi konuşmamamı rica ediyorum."

"Peki, o zaman bütün gün kırımın üstüne oturup seni eğlendireceğimi ima etmeyi bırak, çünkü öyle olmayacak."

"Eğlendirmek... seni..." diye kekeledi.

Ross ayak bileklerini çaprazladı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve masaya yaslandı. Bu manzaradan keyif alıyordu. Jake, Banner'ı herkesten fazla şımartan kişiydi. Artık onun karakterinin diğeryüzünü görmesinin zamanı gelmişti. Ross, Banner'ın kibirli tavırlarının işteklifini kabul etme kararını değiştirmeyeceğini, aksine onu bu işe girmeye teşvik edeceğini düşünüyordu.

Lydia sessizce kanepeye oturdu ve eteğini ayaklarının etrafına yaydı, sanki bir tiyatrodamatine keyfi yapıyormuş gibi görünüyordu. Banner'ın her zamanki inatçılığı kendini gösteriyordu. Artık ağlayan, terk edilmiş bir gelin değildi. Bu değişim annesini çok sevindirdi.

"Kimsenin beni eğlendirmesini beklemiyorum." "Peki, iyi. Anlaşıldı."

"Ben üzerime düşen işi yapacağım." Banner sabırsız bir hareketle saçlarını omzunun üzerinden attı.

"Tabii ki yapacaksın." Jake, parmağını kızın burnunun ucuna doğru sallayarak sözlerini vurguladı.

Banner parmağını kenara itti. "Bu konuda anlaştık. Bana bağırmayı kes."

"Oraya vardığımızda cesaretinin kırılmasını istemiyorum." "Hayatımda hiç cesaretim kırılmadı."

"Çünkü sadece çiftlikle ilgilenmekle kalmayacak," sanki o konuşmamış gibi devam etti, "ayrıca yemek pişirmek, su çekmek ve odun taşımak gibi günlük işlerle de ilgilenmek zorunda kalacaksın."

"Kendimi besleyeceğim, Bay Langston, ama dışarıda vakit geçirebilecekken sıcak ocak başında vakit kaybetmeyeceğim."

"Ama Banner, Jake'in yemeklerini pişirmen gerekecek."

Banner annesinin yüzüne baktı. Ağzını açtı ama hiçbir kelime çıkmadı. Şaşkınlıktan konuşamıyordu. "Ama... ama diğeryişçilerle birlikte barakada yemek yemeyeceği mi?"

"Bu çok sakıncalı olur," dedi Ross. "O da seninle birlikte orada kalacak. Ahırın arkasındaki malzeme odasında yatabileceğini düşündük."

Banner'ın gözleri inanamayan bir ifadeyle anne babası arasında gidip geldi. Sonunda Jake'e baktı. "Orada uyumayı... yaşamayı kabul ettin mi?"

Bu soru Banner ve Jake için çok büyük bir anlam taşıyordu. Çiftlikte birlikte çalışmaya neredeyse razı olmuşlardı. Her birinin kendi işi olacaktı. Birbirlerinin yoluna çıkacakları

ama her gece orada kalması, eve bu kadar yakın bir yerde uyuması, onunla yemek yemesi bambaşka bir şeydi.

"Bu işin bir parçasıydı." Sözcükler, sertçe tutulan ağzından çıkmakta zorlanıyor gibiydi.

Banner arkasını döndü. Belki, *belki* onun çiftliğini yönetmesini kabul edebilirdi. Ama ona bu kadar yakın yaşamak, her ona baktığında o geceyi hatırlayacağını bilmek? Asla.

Ross'a baktı ve başını gururlu bir açıyla eğdi. "Koşulunu kabul etmiyorum. Daha önce de söylediğim gibi, bağımsızlığımı istiyorum. Bir çocuk gibi gözetilmeyeceğim."

"O zaman bu konuşma zaman kaybı oldu," dedi Ross sertçe, "çünkü orada tek başına yaşamayacaksın."

Banner, onu bir şeker çubuğu daha ikna etmekte hiç başarısız olmayan gülümsemesini gösterdi. "Fikrini değiştireceksin, baba."

"Bu sefer olmaz, Banner. Jake'i mülkle birlikte almazsan, şimdilik onsuz idare etmek zorunda kalacaksın."

Onun kararlı ses tonuna titredi. "Bunu kastetmiyorsun."

"Evet, ciddi." Jake, Banner'ın dikkatini tekrar kendisine çekecek kadar sessiz ve kararlı bir ses tonuyla konuştu. "İlk başta işi reddettim. Ben de senin beni istemediğin kadar istemiyordum. Ama onun istediği gibi yapmazsan, sana o yeri hiç vermeyecek." Birbirlerine bakarken saniyeler geçti. Banner ilk olarak gözlerini kaçırdı.

"Anne?"

"Ross'un mantığına karşı çıkamam, Banner. Bu senin iyiliğin için. Jake'in korumasına ihtiyacın olacak."

Bu ironik durum Banner'a komik geldi, ama gülmeye cesaret edemedi. Gülmeye başlarsa bir daha duramayacağından korkuyordu. Histeri krizi geçirme zamanı gelmemiş miydi? Çığlık atmak, ağlamak, kontrolünü kaybetmek ne büyük bir lüks olurdu. Ama kendini serbest bırakma riskini göze alamazdı, yoksa bir daha kontrolünü asla geri kazanamayabilirdi.

Jake'in gözleri boş bakıyordu. Ne düşünüyordu? Gözlerinin derinliklerinde ne gizleniyordu? Acıma mı? Tanrı korusun. Ona acıyarak mı bu işi kabul ediyordu? Neden? Tüm kasabanın önünde rezil olduğu için mi, yoksa onu baştan çıkarmaya çalışırken kendini rezil ettiği için mi? O kadar acemi miydi?

Çenesini biraz daha kaldırdı. Jake Langston gibi bir kovboyun cömertliğini kesinlikle kabul etmeyecekti ve onun teklifini acı bir şekilde reddetti. "Düşüneceğim ve sana

cömertliğini kabul etmeyecekti ve onun bu teklifini acı bir şekilde reddetti. "Bunu düşünceğim ve sana haber vereceğim," dedi kibirli bir şekilde. Başını dik tutarak odadan çıktı.

Kapı arkasından kapanır kapanmaz Jake yüksek sesle küfretti. "Lanet olsun, ikinize de bu fikri kabul etmeyeceğini söylemiştim. Hadi bu işi hemen iptal edelim."

Ross güldü. "Fikrini değiştirecek, Jake. O araziye çok istiyor. Şu anda sadece inat ediyor. Ona biraz alçakgönüllülük öğretmek için iyi bir dayak gerekiyor. O çok şımarık ve her istediğini elde etmeye alışık. Lydia ona yeterince katı davranmadı."

"Ben mi!" Lydia, iki elini beline koyarak kocasına döndü. "Sen konuşacak son kişisin, Ross Coleman. Sen hep onun elinde oyuncak oldun. Üstelik o inatçılığını senden miras aldı, öfkesinden bahsetmiyorum bile."

Elini uzattı ve eteğinin bel kısmından tutup onu göğsüne doğru çekti. "Ve kavgacılığını da senden miras aldı," diye homurdandı ve dudaklarını arayarak dudaklarına yapıştı.

"Ross, kes şunu. Ciddiyim. Akşam yemeği vakti geldi ve benim gitmem gerek..." O, sahiplenici bir öpücükle dudaklarını onun dudaklarına yapıştırdı. O, bir kalp atışı kadar bir süre direndikten sonra kollarını onun boynuna doladı ve

başını eğerek öpücüğü derinleştirdi.

"Stormy'yi biraz egzersiz yaptırmam lazım," diye mırıldandı Jake, kapının yanındaki kancadan şapkasını alıp başına geçirdi. Çıkarken kapıyı sertçe kapattı, ama Lydia ve Ross fark etmedi.

* * *

Herkes öğle yemeğini birlikte yedikten sonra, Drummonds ailesi eve doğru yola çıktı. Marynell, Austin'e kadar onlarla birlikte gidecekti. Veda telaşesi içinde vedalaşmalar, kucaklaşmalar ve öpücükler yaşandı. Banner, Jake'e bakmamaya çalıştı. Pek başarılı olamadı. Ama Jake, Banner'ın vereceği karar konusunda endişeli olsa da bunu belli etmedi. Yeğenleriyle oynadı, Hector'la yem fiyatları hakkında ciddi ciddi konuştu ve Marynell'e bekarlığıyla ilgili takılmaya devam etti, ta ki Marynell ona teneke ölçü kabıyla kafasına vurana kadar.

Banner misafirleri uğurladıktan sonra, baş ağrısı olduğunu söyleyerek odasına çekildi. Jake'in kayıtsızlığı onu kızdırdı, özellikle de zihni karmakarışık olduğu için.

Babası Jake dışında başka birini atamış olsaydı...

Bu düşünce, dönüp duran zihnini durdurdu. Jake'den başka kim olabilir ki? Eğer saati kırk sekiz saat geri alıp ahırda geçirdiği o saati geçmişinden silebilseydi, Jake'in ustabaşı olmayı kabul etmesine çok sevinirdi.

Ancak, kendi suçluluk duygusu durumu dayanılmaz hale getirmişti. Ona baktığında ne görüyordu?

Onu sade beyaz gömlek ve yırtmaçlı lacivert etekle mi görüyordu? Yoksa, onun bilinen okşamalarına engel olamayan şeffaf geceliği giymiş hali mi zihnine kazınmıştı?

Ağzında onun dilini hissetmenin şokundan kurtulduğu ve onu kabul etmek için dudaklarını daha da açtığı anı hatırlıyor muydu? Onun dilinin ıslak, hızlı hareketlerini ve yavaş, şehvetli, içini delen ve okşayan hareketlerini kesinlikle asla unutmuyacaktı.

Tanrım, diye inledi. Ellerin kendi kendine hareket edip saçlarını avuçladığını hatırlıyor muydu? Ve vücudu ritmik bir şekilde onun vücuduna girmeye başladığında, utanmadan onun adını ritüel bir dua gibi tekrar ettiğini hatırlıyor muydu?

Elbette hatırlıyordu. Eğer onun anıları, kalbini çarptıracak ve vücudunu sanki her şey yeniden yaşanıyor gibi tepki verecek kadar canlıysa, Jake'in anıları da aynı şekilde canlı değil miydi?

Yüzünü elleriyle kapattı. Bir gecelik aptallığı yüzünden kendi çiftliğini kurma hayalinden vazgeçmek zorunda mı kalacaktı? Bu, gurur için çok pahalı bir bedel değil miydi?

Bir hata yapmıştı ve bunun sonuçlarına katlanmak zorundaydı. Ama hayatının geri kalanında kefaret çekemezdi. Jake, olanları geride bırakıp hayatına devam etmeye açıkça istekliydi. O kadar cesur değil miydi? Sonsuza kadar onun önünde korkakça davranacak mıydı? Ona bu zevki tattırmayacaktı!

Pencere kenarındaki koltuğa doğru yürüdü ve kendini yastıklara attı, yüzü duygularla doluydu. Pencereden, Anabeth'in ailesini ve Marynell'i kasabadaki istasyona götüren arabanın tozunu zar zor görebiliyordu. Banner, ziyaretleri boyunca dikkati dağınıktı ve

River Bend'de onlarla birlikte olmaktan büyük keyif almıştı. Onları özlemle ve sevgiyle hatırlıyordu. Akrabaları olmasa da, onlar onun ailesi gibiydi.

Büyürken neden kuzenleri, dedeleri ve nineleri olmadığını merak etmişti. Okula başladığında diğer çocuklardan kendi hayatında bu eksikliği fark edince, anne babasına bu konuyu sormuştu. Dedeleri, nineleri, teyzeleri, amcaları ve kuzenleri neredeydi? Neden diğer çocuklar gibi diğer çocukların sahip olduğu gibi?

Aldığı cevaplar belirsiz ve tatmin edici değildi. Ross ve Lydia'nın kasıtlı olarak kaçamak cevaplar verdiğini anlayacak yaşa geldiğinde, nazıkçe soru sormayı bıraktı. Teksas'a geldikleri günden önceki geçmişleri yokmuş gibi görünüyordu. Vagon treninde birlikte geçirdikleri zamanın ayrıntıları bile belirsizdi.

Kültürel mirasındaki bu boşluk Banner'ı hep rahatsız etmişti. Ross ve Lydia bir sır mı paylaşıyorlardı? Bu yüzden mi sık sık diğerlerini dışlayan bir şekilde birbirlerine gülümsüyorlardı? Onların etrafında, Lee ve onun bile ihlal edemediği bir mahremiyet vardı.

Neden sorularının cevaplanmasını istediğini bilmiyordu. Ama ebeveynlerinin kim olduğunu, nereden geldiklerini, onları bir araya getiren kaderin cilvesinin ne olduğunu keşfetmeye kararlıydı.

Eğer birisi ipucu verebilirse, o da Jake'ti. Birbirlerini sık sık göreceklerdi. Bu günlük temas, aralarında bir yakınlık yaratacaktı. Belki de Jake açılır ve onunla konuşur. Yanlışlıkla, bulmacanın eksik parçalarını tamamlayacak bilgileri ona verebilir. Ebeveynlerinin geçmişi hakkında bilgi edinmek, her bedele değerdi, değil mi?

Artılar eksileri ağır basıyordu. Her gün Jake ile yüzleşmenin garip olması dışında, her şey onun ustabaşı olması avantajlarına işaret ediyordu. Kolay olmayacaktı, ama son iki günde zorluklarla başa çıkmayı öğrenmişti. Ve bu ders çoktan alınması gereken bir ders değil miydi? Hayatının ilk on sekiz yılında, dünyanın pembe ve sevgi dolu bir yer olmadığını mutlu bir şekilde bilmiyordu. Masumiyet sonsuza kadar süremezdi. Artık hayatın acımasız gerçekleriyle tanışma zamanı gelmişti.

* *

Banner, akşam yemeği vaktine kadar aşağı inmeyi bekledi, inatla

Jake'i kararını beklemekten terletmek istiyordu. Langstonlar ve Drummondlar olmadan mutfak büyük ve boş görünüyordu. Lee yatakhane de yemek yiyordu. Jake orada değildi ve nerede olduğu da söylenmemişti. Sadece Ross ve Lydia Banner'la birlikte masada oturuyorlardı.

Bulaşıklar masadan kurutma lavabosuna taşınana kadar çiftlik konusunu hiç açmadı. Ross, aklında dikkate değ er bir şey yokmuş gibi, yemek sonrası kahvesini yudumluyordu.

"En kısa zamanda çiftliğime taşınmaya karar verdim," dedi Banner aniden. Ross merakla kaşlarını kaldırdı. Banner gururunu bir kenara bırakıp ekledi, "Ve Jake'i de benimle birlikte çiftliğe götüreceğim."

Anne babasının birbirlerine attığı memnun bakışları kaçırmadı, ama onlar sevinçlerini göstermediler. Ross sadece "İyi" dedi ve kahvesinden bir yudum daha aldı. "Başlangıç olarak iki aygır ve beş kısrak olacak. Bu, annenle benim sahip olduğumuzdan bir at fazla."

"Ve işletme sermayesi için biraz para," diye ekledi Lydia. Lavabonun başında, elini bir havluyla kuruluyordu.

Kocasının gözleri ona dikildi. "İşletme sermayesi mi?" dedi.

Lydia, onun tanıdık kaşlarını çatmasına sakın bir şekilde karşılık verdi. Bu, yıllar önce onu korkutmayı bırakmıştı. "Evet, işletme sermayesi."

Ross'un bıyığının altındaki dudakları incelirken, yeşil gözleri parladı. Sessiz bir irade savaşı başladı. Sonunda, kahve fincanından tekrar bir yudum almadan önce, "Ve biraz işletme sermayesi," diye mırıldandığını duydu.

"Teşekkürler, baba. Ve bana verdiğ in parayı bir yıl içinde faiziyle geri ödeyeceğim." Banner, sanki fikrini değ iştiren kendisi değ il de kocasıymış gibi, asil bir tavırla ayağ a kalktı. "Lütfen Jake'e şunu söyle..."

"Hayır. Sen söyle. O senin ustabaşın. Bu süreyi düşünmek için ısrar eden sensin. Aksi takdirde bu sabah halledilmiş olacaktı. Onun bir şekilde plan yapmasını geciktirdiğ ine göre, bence iyi haberi ona sen vermelisin."

"Ama..." İkisi de ona merakla bakıyordu, bu yüzden itirazını geri çekti. Jake ile yalnız konuşmak istememesinin nedenini merak etmelerini istemiyordu. Ayrıca, bir an önce bu iş e atılsa ve onunla düzenli olarak yüzleşmeye alışsa da olurdu. "Tamam."

Mutfaktan çıkarken topuklu ayakkabıları şık bir ses çıkardı. Sırtı dikti. Başı yukarıdaydı. İçinde ise titriyordu.

Koridorda durup aynada yansımalarını kontrol etti. Saçlarını daha önce taramıştı, ama baharın nemi saçlarının kıvrılmasını ve dalgalı olmasını sağlamıştı. Son iki günü içeride geçirdiği için solgun görünüyordu. Her iki yanağını hafifçe çimdikleyerek bunu biraz düzeltti. Hafifçe kırışmış keten gömleğini elleriyle düzeltti. İçini çekti. "Eh, idare eder."

Ön kapıyı iterek açtı ve idam sehпасına giden bir mahkumun tüm coşkusıyla verandayı geçti. Ondan ne yapmasını bekliyorlardı, yatakhane kapısına gidip onu sormasını mı? Acımasızca alay edilecekti. Üstelik yatakhane, çiftlikte onun girmesi yasak olan tek yerdi.

Önce ahır denemeli miydi? Stormy'ye bakıyor olabilir miydi? Adımları tereddüt etti. O ahıra bir daha girebileceğini sanmıyordu. Orada olanların hatıraları hâlâ çok tazeydi.

Kararsız bir şekilde avluda durdu. Sonunda şans ona gülümsedi. Jake'i, eve en yakın otlak sınırındaki çitin en üst rayında otururken gördü. Botlarının topukları bir sonraki en alttaki raya takılıydı. Sırtı hafifçe eğikti. Otlaklara bakarak, tamamen hareketsiz bir şekilde oturuyordu. Alacakaranlıkta profili görünüyordu. Dudakları arasında bir puro tutuyordu.

Banner sessizce ona yaklaştı. Neredeyse yanına gelene kadar onu duymadı. Sonra başını aniden çevirdi. Aptalca bir şekilde geri atladı. Bir eli, kalbi vücudundan fırlamadan onu yakalamak istercesine göğsüne gitti.

Aptalca davrandığı için kendine lanet okudu. "Ben... Seninle konuşmam lazım, Jake."

Çitin parmaklıklarından aşağı sarkarak, tek bir akıcı hareketle şapkasını başından çıkardı. Sonra, ne kadar gülünç görüldüğünün farkına varmış gibi, şapkasını tekrar başına taktı ve başparmağıyla şapkanın arkasını düzeltti. Omuzları az önce oturduğu parmaklığa dayandı ve kayıtsız bir tavırla çitin üzerine yaslandı. Banner, onun kalbi de kendisinininki kadar hızlı attığını bilseydi, o kadar gergin olmazdı. Oysa o, tamamen kontrolü elinde tutan, soğukkanlı, yaklaşılmaz, mesafeli ve soğuk biriydi.

Cesaret, nefesinin boğucu gece havasıyla karıştığı kadar hızlı ve kesin bir şekilde buharlaştı. Başını çevirip, birkaç saniye önce onun gözlerinin baktığı yöne doğru baktı. Profili,

Güneyden esen rüzgâr, saçlarıyla oynuyor, abanoz rengi bukleleri yanağına doğru üfleyip sonra uzaklaştırıyordu.

Diliyle dudaklarını ıslattı. Jake'in gözleri bu bilinçsiz hareketi yakaladı. Çok masum, ama aynı zamanda çok kışkırtıcı. Onu delen arzusun mızrağını savuşturmak için gözlerini kapattı. Tam da o anda gözlerini açtı ve sonunda ona bakan kadının bakışlarıyla karşılaştı.

"Senin benim ustabaşım olmanı istiyorum." "Benim olmamı mı istiyorsun?"

Kadın sabırsız bir hareket yaptı. "Başka seçeneğim yok."

"Evet, var Banner. Bana toparlanıp gitmemi söyle, bir daha beni asla görmezsin."

"Bu ne biçim bir seçenek?" diye sordu. "Kavga ettiğimizi düşünürler. Her zamanki gibi kalman için yalvarmak yerine seni kovduğum için aramızda bir sorun olduğunu anlarlar. O zaman ne yaparsınız? Sen gitmiş olacaksın ve ben geride kalıp açıklamalar yapmak zorunda kalacağım." Duygusal bir patlamayla sözlerini bitirdi ve hızla arkasını döndü. Alnını, çitin üst rayına dayadığı ellerinin üzerine koydu.

Onun mahmuzlarının çingırağını duydu ve onun yaklaştığını anladı. Ama onu fark etmesini sağlayan tek duyu organı kulakları değildi. Yaklaştığında vücudunun ısısının sırtına yayıldığını hissedebiliyordu. Purosus söndürülmüştü, ama tütün kokusu hala üzerindeydi. Ve deri kokusu. Ve erkek kokusu. İçinde bir ağırlık hissetti, sonra dayanılmaz bir ağırlık, sanki iç organları akıp gidiyor ve bacaklarının arasındaki vadide yoğunlaşıyor gibiydi.

"Banner?" diye sordu adam yumuşak bir sesle. "İyi misin?"

Başını kaldırıp ona baktı. "Ne demek istiyorsun?"

Gözleri onun gözlerinin içine daldı, aralarındaki tüm sahtecilikleri ortadan kaldırdı, ne kadar acı verici olsa da. "Tam olarak söylediğim şeyi kastettim. İyi misin? Herhangi bir... yan etki, ağrı var mı?"

Aniden onu cezalandırmak istedi. Kendini göğsüne atıp yumruklarıyla dövmek istedi. Ona, yaptığı şeyden sonra kanadığını ve dayanılmaz acılar çektiğini söylemek istedi.

Ama yapamadı. Çünkü öyle olmamıştı. Jake, onun yalvarmadığı hiçbir şeyi yapmamıştı. Kafasını salladı ve bir kez daha

"Hayır."

Onun rahatladığını hissetti. Açık bir hareket değildi, sadece vücudundaki gerginliğin aniden azalmasıydı, sanki uzun süredir nefesini tutuyormuş gibi.

"Tanrım, endişeden hasta oldum. Bu sabah sana sormak istedim, ama... şey, konuşma fırsatımız olmadı." Onun cevap vermemesi onu daha da cesaretlendirdi. Her şeyi düzeltmek için çaresizdi. Artık endişelenmemesini söylemesini istiyordu. İyi olduğunu ve onu affettiğini söylemesini istiyordu. "Sana bunun acı vereceğini söylemiştim, Banner."

"Öyle olacağını
tahmin etmiştim."

"Öyleyse oldu
mu?"

"Biraz."

"Daha nazik
davranmalıydım." "Önemli
değil."

"Seni incitmek istemedim."

"Lütfen, Jake," diye fısıldadı. Çenesini göğsüne gömdü ve kulaklarını elleriyle kapattı, böylece onun hatırlatmalarını duymayacaktı. Ne yazık ki bu, kafasında yankılanan sözleri kapatmaya yetmedi.

Seni incitmek istemiyorum,

Banner. Seni inciteceğim.

Tanrım, ne tatlısın.

Sonra bir çığlık tüm vücudunu sarstı. Yankısı tekrar tekrar yankılandı. Şimdi bile o muhteşem acıyı, onun tam olarak sahip olduğunu anladığı o anı yeniden yaşıyordu.

Jake ona bakarken, kendini çaresiz ve öfkeli hissetti. O kadar küçük ve savunmasız görünüyordu ki. Gömleğinin arkasındaki düğmeler, omurgasının zarif kıvrımlarını daha da vurguluyordu. Ona dokunmak, onu rahatlatmak istedi, ama ona dokunmaya cesaret edemedi.

Eskiden Banner ile fiziksel temas kurmayı hiç önemsemezdi. Ona sık sık dokunur, onu kucaklayarak sahte bir acı çığlığı attırır, asi saçlarını çekerdi. Düğün sabahı bile poposuna şaplak atmamış mıydı? Şimdi böyle bir şey yapmayı hayal bile edemiyordu. Kendilerini

Böyle bir şakacılıktan mahrum kalmışlardı.

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum," dedi Banner sert bir sesle, ellerini kulaklarından çekerek.

"Bunu konuşmak zorundayız. Aramızda böyle bir sorun varken her gün birbirimizi göremeyiz. Bir hafta içinde deli oluruz."

Ona öfkeyle baktı. "Neden bunu daha önce düşünmedin, Jake? Neden beni seçim yapma durumuna soktun? Neden işi reddedip gitmedin?"

"Denedim.

Yapamadım."

"Neden?"

Artık utanmıyor, artık uysal değil, yine ateşli bir kadın olmuştu. Bütün vücudu bastırılmış öfkeyle titriyordu. Jake de en az onun kadar heyecanlıydı.

Onu nasıl tekrar isteyebilirdi? Olanları geri almak için her şeyi yapmaya, dünyadaki her şeyi vermeye hazırken, o narin bedeni kendine bastırıp tatlı dudaklarını bir kez daha tatmak istemek nasıl mümkün olabilirdi? Sadece bir kez daha.

Anılar zihninden çıkmıyordu. Orada kalarak, boğanın önünde sallanan kırmızı bayraklar gibi onu eziyorlardı. Artık saçlarının parmaklarının etrafında kıvrıldığında ne kadar canlı hissettirdiğini biliyordu. Cildinin tadını ve kulak memesinin dokusunu biliyordu. İsteği dışında gözleri, öfkeyle titreyen göğüslerine indi. Ellerinin onları gerçekten yeniden şekillendirdiği mi, yoksa sadece öyle hatırlamak mı istediği?

Gözlerini tekrar kadının yüzüne çevirdi ve ağızına odaklandı. Onu kirletmiş, yalamış, dilini kullanarak tecavüz etmişti. Bazı düşük sınıf fahişeler bile bu kadar samimi bir şekilde öpülmeye izin vermezdi. Sonrasında kendinden nefret etmiş ve Banner'ın neden buna engel olmadığını merak etmişti. Ama şimdi, tek düşünebildiği şey bunu tekrar yapmaktı. Dudaklarının hemen ötesinde yatan tatlılığı ikinci kez tatmak istiyordu.

Ve yine kendinden nefret etti.

Aniden arkasını döndü ve dirseklerini çitin en üst basamağına dayadı. Parmaklarını sıkıca birbirine kenetleyerek, başparmaklarıyla ön dişlerine hafifçe vurdu. Çenesi gergindi.

"Kalmak senin borcumdu gibi hissettim."

"Bana borcun mu?" diye sordu kız sert bir sesle.

"Evet, sana borçluydum. Bu, sana yaptıklarımın karşılığını ödemenin benim yolum.

"

"Bana fedakarlık yapma. Benim teklif etmediğim hiçbir şeyi almadın."

Kollarındaki kaslar daha da gerildi. "Sen teklif ettin, ama ben senin başını okşayıp seni evinin güvenliğine geri göndermeliydim." Gözleri vücudunu süzdü. "Bunu yapmadım. Senin bu çiftliğinin iyi bir başlangıç yapmasını sağlamak sana olan borcum. O zaman belki vicdanım rahat bir şekilde buradan ayrılabilirim."

"Senin merhametini istemiyorum!"

Başını ona çevirdi ve kız, gözlerindeki soğuk, parıldayan ışıktan geri çekildi. "Geçen gece sana acımadım, değil mi? Yaptığım şeyin nedenlerinden biri kesinlikle merhamet değildi." Bir adım öne çıktı ve kızın omuzlarını tuttu. "Seni istedim. Basitçe, seni istedim. Beni çok tahrik ettin, Banner. O kadar tahrik ettin ki kendimi tutamadım. Ama bunu yapacaksam, neden yavaş yavaş yapmadım, sana öyle saldırmadım..."

Daha sonra, sözlerinin akışını neyin durdurduğunu asla söyleyemedi. Aniden dudakları sessizleşti ve zihni boşaldı. Banner ona bakıyordu. Gözleri berraktı. Dudakları hafifçe aralanmıştı. O da ona bakarak, yüzündeki yumuşak ifadeye büyülenmiş bir şekilde bakakaldı.

O düşünce aktarımında, bir oldukları o şiddetli sahip olma anlarını yeniden yaşadılar. Bu anı, ölü bir şey gibi zihinlerinin derinliklerinde saklanmayı reddetti. Çok canlıydı. Aralarında kaynıyordu, canlı bir şey, neredeyse elle tutulur. Etraflarında dönüyordu, Jake'in doruk noktasında titrediği gibi, ruhlarının temellerini sarsan görünmez, sessiz bir fırtına.

Sonra her şey bitti.

Banner ilk olarak gözlerini kaçırdı. Jake ellerini onun omuzlarından çekti. Sessizlik sonsuza dek uzadı. İkisi de utanmıştı. Banner, Jake'in onun hala bilinmeyen, ulaşamayacağı bir şey için acı çektiğini bilmediğini umuyordu. Jake, Banner'ın onun tekrar içine girmeyi ne kadar çok istediğini biliyor mu diye merak etti.

"Neden kaldın?" "İşe ihtiyacım vardı."

Sessizce konuştular. Birbirlerine bakmadılar. Bu, söylenmesi gereken bir şeydi. Şimdi halledilmeliydi, yoksa mayalanıp ekşimeye başlayacaktı.

"Her zaman kovboy olarak iş bulabilirsin."

"Evet, ama bu hayat değil. Benim yaşımdaki biri için değil. Bunu yapmam lazım, Banner."

"Anlıyorum." Ve anlıyordu. "Tek nedeni bu mu?"

"Anneme yakın olmam lazım." Lydia'nın ona kullandığı aynı saçma argümanı Banner'a da kullanıyordu. Ama annesi yaşlıydı. Ve kim bilir ne zaman ölecekti?

"Anlıyorum."

"Ama yine de Ross'un ilk teklifini reddettim. Bunu bilmeni istiyorum." "Neden?"

"Çünkü o gece olanlardan sonra benim yanımda olmanın sana nasıl hissettireceğini biliyordum."

"Fikrini ne değiştirdi?"

"Ross'un inatçılığı. Beni de içeren bir anlaşma olmadığı sürece sana istediğini vermeyecekti."

"İkimiz de biliyoruz ki, sonunda onun fikrini değiştirebilirdim." Şimdi ona baktı. Sorması gereken soruyu hiç istemiyordu, ama bilmek zorundaydı. "Neden kaldın, Jake?"

O, onun bakışlarına dürüstçe karşılık verdi. "Çünkü Lydia benden istedi."

Banner sessizce başını salladı. Dönüp çimlerin arasından eve doğru yürüdü. Eh, sormuştu. Ve o da cevap vermişti.

Bunu öğrenmenin bu kadar acı verici olmasına şaşırmış ve biraz da korkmuştu.

Altı

"Hepsi bu mu?"

Wanda Burns, her zamanki gibi dağınık bir şekilde, yumruklarını beline koydu ve yeni kocasıyla yüzleşti. Babasıyla paylaştığı kulübeye taşıdığı kutuları karıştırmıştı. Giysiler, şapkalar, ayakkabılar ve eldivenler, çıplak tikli şilte üzerinde dağınık bir şekilde duruyordu.

"Hepsi mi?" Grady homurdandı. "Yeterli değil mi? Zaten veledin gelene kadar hiçbirini giyemezsin."

Ona açıkça tiksinti ile baktı. Kadın kirliydi. Yüzü şişmişti. Elleri ve ayak bilekleri şişmişti. Vücudu, onun babası olduğuna hala ikna olamadığı bir bebekle müstehcen bir şekilde yüklenmişti. Neden ona yeni bir gardırop sağlaması konusunda ısrar ettiğini anlayamıyordu. Bunun, ona pençelerini geçirmek, onun gerçekten Bayan Grady Sheldon olduğuna dair şüpheleri ortadan kaldırmak için başka bir yol olduğunu düşünmekten başka bir açıklaması yoktu.

"Seninle şehre gittiğimde düzgün bir hanımefendi gibi giyinmek istiyorum," demişti.

Grady, onunla birlikte herhangi bir yere gitmektense ölmeyi tercih edeceğini biliyordu, özellikle de her geçtiği sokakta gölgesi gibi onu takip eden fısıltılı alayların olduğu şehre.

Yeni kıyafetler istemesi üzerine gülmüştü. Ama Doggie'nin av tüfeğinin namlusunu okşarken sırtarak gülümsemesi fikrini değiştirmişti. Grady, bir sonraki sefer çam ormanlarının derinliklerindeki kulübelerine geldiğinde birkaç şey getireceğine söz vermişti. Burayı medeniyetten uzak gösteren tek şey mesafe değildi.

Burns ailesi onu aptal yerine koymuştu ve bu hoşuna gitmemişti. Bu konuda bir şeyler yapması gerekecekti. Yakında. Ama ne? Ve ne zaman?

"Onlar çok güzel görünüyor, Wanda," dedi Doggie kapıdan. İki ölü sincap taşıyarak içeri girdi ve hala kanamaları olmasına rağmen onları kaba masanın üzerine attı. "Kocan sana

sana iyi davranıyor mu, tatlım?"

"Sanırım öyle, baba," dedi somurtarak. "Ama yine de beni şehirdeki o lüks evine taşınmama izin vermiyor." Grady'ye dudaklarını bükerek baktı ve Grady, o somurtkan ağzı nasıl öpücek kadar çekici bulduğunu merak etti.

Onu ilk gördüğü gece, yeterince güzel görünüyordu. Ay ışığında içki almak için atla dışarı çıkmış ve Doggie'yi değil, işi yürüten Wanda'yı bulmuştu. Akşam, ağaçların tepesinde alçakta ve büyük duran sonbahar ayı ile aydınlanmıştı. Hava serin ve ferahdı.

Yakındaki dereye banyo yapıp gelen Wanda, en azından nispeten temizdi. Dar, yıpranmış elbisesi nemli cildine yapışmış ve onun altında hiçbir şey giymediğini hemen anlamasını sağlamıştı. Ona, kıvrımlı hareketlerle, ona sürtünerek, onun göz alıcı vücudunu fark etmesini sağlamak için elinden gelen her şeyi yapmıştı.

Sanki aralarında lezzetli bir sır paylaşıyorlarmış gibi fısıldayarak konuşmuştu. Onu duyabilmek için başını onun seviyesine eğerek yakınında durmak zorunda kalmıştı. Ama bu çabaya değmişti. Her sözü onun kibirini okşamıştı.

O çok uzundu.

Kıvrıcık saçları seviyordu.

Hatta varillerden birini kaldıramıyormuş gibi davranmış ve o varili omuzlarına alıp onun için taşıdığında takdirle övgü dolu sözler söylemişti.

Ne kadar da saf olmuştu. Ve hepsi Banner'ın suçuydu. Eğer o, onun kanını bu kadar kaynatmasaydı, bir kadına bu kadar şehvet duymazdı. Eğer Banner'ın masum öpücükleri bu kadar tutku vaat etmeseydi, Wanda'nın dudaklarını tatmak için bu kadar can atmazdı. Wanda'yı öptüğünde ve vücudunun sıcak karşılama hissini hissettiğinde, onu durduracak hiçbir şey kalmamıştı. Vücudu esnek ve cömertti.

Sonrasında harika hissetmişti. Wanda, bir dişi panter gibi zevk çılgınlıkları atmıştı. Ona yakışıklı olduğunu, hiçbir erkeğin sevgili olarak onunla boy ölçüşemeyeceğini söylemişti.

Duyması gereken her şeyi söylemişti. Ross Coleman gibi bir adamın kayınpederi olması onu rahatsız ediyordu. Coleman'ı kıskanıyordu. Ama Banner'a ve onunla evlenmenin getireceği tüm faydalara sahip olmak için Coleman'ın gölgesinde yaşamayı göze almıştı. Örneğin o orman arazisi. Yine de, River Bend'den her ayrıldığında,

Gururu büyük bir darbe almıştı. Ross Coleman'a asla yetişemeyecekti, ne toplumun gözünde, ne de Banner'ın gözünde.

Wanda Burns, Grady'ye özgüvenini geri vermişti. Vücudunu gümüş bir tepsi gibi kullanarak ona sunmuştu. O ilk geceden sonra, sık sık geri gelmişti. Her seviştiklerinde, bu sevişmeler müstehcen, ahlaksız ve vahşiydi. Fiziksel olarak onu yoruyordu. Ama o, cinsel iştahı olan bir kadını tatmin edecek kadar erkeksi olduğu için gurur duyuyordu.

Kasabadaki bazı erkeklerle konuşmuştu. Wanda'nın itibarından habersiz değildi. Bu onu güvenli kılıyordu. Diğerlerinin çoğunun, eşleri rahatsız olduğunda hak ettiklerini düşündükleri şeyi yaşıyordu. Lanet olsun, Banner ile evlendikten sonra bile Wanda ile görüşmeye devam edemeyeceğini anlamıyordu.

Oh, Banner'ı yeterince seviyordu. Çok güzel bir kadındı ve şüphesiz vücudu da görüldüğü kadar canlıydı. Evlilik yatakları kısır olmayacaktı. Ama Grady, onu sevdiğini söylemiş olsa da, aşk hakkında herhangi bir düşünceye kapılmayacak kadar pragmatik biriydi.

Banner uygun biriydi. Colemanlar çok saygın bir aileydi, onu karısı olarak almak toplumdaki konumunu yükseltecekti. Güzel olması ve kasabadaki ev sahipleri arasında popüler olması da ek birer artıydı. Evliliğe getireceği mal varlığından bahsetmeye bile gerek yoktu.

Banner, bir çiftlik kurma hayallerini onunla paylaşmıştı. Grady, Banner'ın yetiştirmek istediği atlar ve sığırlarla ilgili her şeyi biliyordu. İlgi ve coşku göstererek dinlemiş, ama aslında sıkıntıdan patlıyordu.

Çünkü o arazide ne yapacağına dair fikirleri Banner'ınkinden farklıydı. Onu mutlu edecekse birkaç at, hatta birkaç inek yetiştirmesine izin verebilirdi, ama o araziye istiyordu çünkü eyaletin en yoğun ormanlarından birine komşuydu. Orada, kasabadakine ek olarak bir kereste fabrikası kurmayı planlamıştı. Böylece bir yıl içinde üretimini üç katına çıkarabilirdi.

Tabii ki bunu Banner'a söylememişti. Balayı bittikten sonra söylemesi yeterli olacaktı. Ama balayı olmamıştı. Hepsi şu anda önünde duran, ona aldığı şemsiyelerin altında dolaşan sürtük yüzündendi. Şemsiye almakta ısrar etmişti.

Şimdi, kadının az önce açtığı konuyu ele aldı. "Şehrin içindeki eve neden taşınamayacağını açıkladım. Ev satılık. Banner ve ben nişanlandığımızda evi satışa çıkardım. O, kendi çiftliğinde yaşamak istedi."

Wanda kahkahalarla güldü. "Yüzündeki ifadeyi asla unutmayacağım. O kibirli Bayan Coleman," dedi, minik adımlarla yürüyüşünü taklit ederek, "her zaman burnu havada kasabada dolaşırdı."

Taklit ne kadar gülünç olsa da, Grady bundan sapkın bir zevk aldı. Uzun zamandır Colemanların kendilerinden biraz fazla emin olduklarını ve bir iki basamak aşağı indirilmeleri gerektiğini düşünmüştü. Özellikle Ross. Düğünde onu aptal yerine koyduğu için lanet olsun o adama. Hayatını tehdit etmeye nasıl cüret eder! Grady bunu asla unutmayacak ve affetmeyecekti.

"Düğün gününde hak ettiklerini buldular, değil mi tatlım?" Wanda ona yanaştı ve elini pantolonunun önünden aşağı doğru kaydırды. Grady onu itti. "Bütün Colemanlar Burns'leri hatırlayacaklar, değil mi Grady, tatlım? Onlar ve boğazına silah dayayan uzun boylu sarışın adam." Grady'nin yüzü öfkeyle kızardığında kıkırdadı. "Adı ne demiştin?"

"Langston. Jake Langston." Masaya gitti ve mide bulandırıcı sincaplara rağmen, yanlarında duran sürahiyi dudaklarına götürdü ve Doggie'nin yakıcı kaçak içkisini uzun bir yudumla içti.

"Jake Langston," diye tekrarladı Wanda rüya gibi. Dudaklarını yaladı ve gözlerini kısarak Grady'ye baktı. "Mmm. Colemanların arkadaşı olabilir, ama ben o kovboyu tatmak isterim."

Doggie ona doğru atıldı ve kafası geriye doğru uçacak kadar sert bir tokat attı. "O fahişe konuşmalarını kes. Artık bir eşsin ve o fahişe tavırlarını bırakacaksın, yoksa o gurur duyduğun yüzünü yeniden düzenleyeceğim."

Korkarak, dudağından akan kanı sildi. "Öyle demek istemedim, baba."

"Acıktım. Sincapları pişirmeye başla. Grady, akşam yemeğine kalıyorsun."

"Yapamam, ben..."

"Kalacağını söyledim." Doggie yumuşak bir sesle konuştu, ama o kısık ses, bağırmaktan daha fazla tehditkar bir etki yaratıyordu. Kalın kaşlarının altındaki gözleri boncuk gibiydi ve delice parlıyordu. Kötü niyetli bir şekilde gülümserken dudaklarından tütün suyu sızıyordu. Sürahiyi Grady'ye doğru itti. "Wanda'nın neden seninle kasabada yaşayamayacağını anlatırken bir içki daha iç."

Grady, öfkeli ve sinirli bir şekilde, sallanan sandalyeye çöktü. "Satın almak isteyen bir aile var. Satın alma işlemi gerçekleşirse, onu oraya taşıyıp sonra tekrar buradan taşıyamam."

Satış gerçekleşirse onu oradan taşıyamam."

"Satma," dedi Doggie, sürahidten bir yudum aldıktan sonra ağzını kumlu yumruğuyla silerek.

"O kadar basit değil."

Doggie sürahiyi masaya geri koydu ve sincapların bıraktığı yapışkan, pıhtılaşmış kanın üzerine vurdu. Wanda, ön verandada çürümüş cesetleri derisini yüzmek için dışarı çıkarmıştı. Et için acımasızca kavga eden uyuz köpek sürüsüne iç organlarını atıyordu.

Grady mide bulantısını bastırdı. Bu pisliklerle yaşaması imkansızdı. Wanda ile evlenmekten başka seçeneği yoktu. Papaz oradaydı ve Doggie'nin av tüfeği, kelimenin tam anlamıyla olmasa da mecazi olarak omurgasını gıdıklıyordu. Onu evine taşıma konusunda onları oyaladı ama bu bahane artık işe yaramıyordu.

Onlar onun akıl sağlığını ve her şeyini elinden almadan önce bir şeyler yapmalıydı. O, bu beladan kurtulmak için çaresiz önlemler almaya hazır çaresiz bir adamdı.

* * *

Kararını verdikten sonra, Banner harekete geçti. Ertesi gün, o ve Lydia, bir ev kurmak için gerekli olabilecek her şeyi topladılar. Kutular, nehri geçmek için bir vagona yüklendi.

"Bunlar paketlenmiş halde bana bir faydaları yok," dedi Banner, özenle işleyip çeyiz sandığına koyduğu yastık kılıfları ve bardak havlularını yere bırakarak. "Onları kullanmak daha iyi olur."

"Banner, Grady hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Lydia. "O Burns kızıyla evlenmeye zorlandığını biliyorsun. Ross dün kasabaya geldiğinde herkes bunu konuşuyordu."

Banner içini çekti ve annesinin yanına, lavanta kokulu çarşafı bir kutuya koyduğu yere oturdu. Yastık kılıfının süslü kenarıyla oynadı. "Hiçbir şey hissetmiyorum anne. Garip değil mi? Onu sevdiğimi sanıyordum. Bir bakıma hala seviyorum galiba. Hayatını mahvettiği için ona üzülüyorum. İlk başta kızgındım. Şimdi ise içimde bir boşluk hissediyorum."

Lydia elini sıktı. "Doğru şeyi yapıyorsun. Senin hatan olmayan bir şey için kendini paralamıyorsun. Benim kızım olduğun için gurur duyuyorum."

"Ah, anne." Banner annesinin yüzüne baktı. Lydia'nın iki erkeğin sevgisini kazanmasının nedeni hiç de gizemli değildi. Klasik anlamda güzel değildi. Güzelliği kendine özgüydü. Renkleri gösterişli, vücudu baştan çıkarıcıydı. Banner bunun nedenini anlamadan çok önce, kovboyların işlerini bırakıp annesi avludan geçerken ona bakışlarını diktiğini görmüştü. Banner seçim yapabilseydi, Lydia'ya kıyasla cansız görünen kasabadaki zarif hanımlardan birini annesi olarak seçmezdi. Kendisine bahşedilen kadını seçerdi.

Öne eğildi ve annesinin yanağına öpücük kondurdu. "Senin de benim annem olmana seviniyorum. Seninle her zaman gurur duydum."

Lydia, artan duygularını bastırmak için burnunu çekti. "Duygusal olmaya başlamadan önce işimize dönsek iyi olur."

Gün boyu ve akşama kadar özenle çalıştılar, böylece Banner merdivenleri çıkıp yatağına girdiğinde, uyanık kalmasına neden olacak rahatsız edici anılar olmadan uykuya dalacak kadar yorgun ve bitkin düşmüştü.

Ertesi sabah erken saatlerde dinç ve zinde uyandı. Ross ve Lydia, Lee ile birlikte mutfaktaydılar.

"Sanırım bu bizim birlikte geçirdiğimiz son sabah," dedi Lee. "Lee!" diye haykırdı Lydia. "Bunu bu kadar kesin bir şey gibi söyleme."

"Lütfen yapma," diye inledi Ross. "Bütün gece ağladı."

"Sen de öyle," diye karşılık verdi Lydia. Ross, o ocak başına giderken yanından geçerken poposuna bir şaplak attı.

"Öyle mi, baba?" Banner gülümseyerek sordu. "Sen benim prensesimsin, değil mi?"

"Her zaman."

Ross ona göz kırptı. "Kahvaltını yap. Herkese saat sekizde bahçede toplanmalarını söyledim."

Bir saat sonra, Banner odasına son bir kez bakarak önemli bir şey unutmuş mu diye kontrol etti. Bir anlığına evini özledi, ama bu duygu oluşur oluşmaz bastırdı. Kendi evini kurmak ona kalmıştı. İsteddiği buydu. Kararlı bir şekilde merdivenlerden aşağı indi ve kapıdan çıktı.

Ma, elinde dizginlerle vagonun üstünde oturuyordu. "Sen de

bizimle geliyor musun, anne?" diye sordu Banner sevinçle.

"Hmph!" diye homurdandı. "Her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için benim de gelmem gerek."

"Beni sık sık ziyarete geleceksin, değıl mi?" "Davet edildim mi?"

"Tabii ki."

Anne gülümsedi. "O zaman gelirim."

Lydia, kolunda bir sepetle ön kapıdan telaşla çıktı. "Sandviç getirdim." Annemin yanına, arabanın koltuğına oturdu.

Ross, Lee ve Jake avluya girdiler. Onların arkasında River Bend'in üç işçisi vardı. Ross kovboyları Jake'e tanıttı.

"Peter, Jim ve Randy. İyi adamlar. Onları senin için kendim seçtim. Çocuklar, yeni ustabaşınız Jake Langston. Onu tanıdığınızda eminim."

Üç adam başlarını salladı ve Jake kısa bir şekilde, "Hoş geldiniz," dedi.

Dün gece Ross, onunla birlikte çalışacak adamların isimlerini vermişti. Jake, Micah'ı özel olarak aramıştı. "Onlar hakkında ne biliyorsun?"

"Pete, gri saçlı yaşlı adam. Pek konuşkan değildir. Ama iyi bir işçidir, çivi kadar serttir. Onun kötü tarafına denk gelmek istemezsiniz, ama ben onun sinirini bozduğunu hiç görmedim.

Jim, yüzünde yara izi olan adam. Dikenli telin geri tepmesiyle ağzının yarısı kopmuş. Öyle olduğunu sanıyorum, ama başkalarının öyle olmadığını söylediğini duydum. Yara izini, melez bir Komançi ile bıçaklı kavgada aldığını söylüyorlar. Çirkin bir adam, ama yeterince dost canlısı. Gördüğüm en iyi ip atıcı.

"Randy buraya sadece birkaç ay önce geldi, ama kimseye sorun çıkarmadı. Viski sever, ama içki içmeyi cumartesi gecelerine saklar ve o zaman da sarhoş olur. Pokerde hile yapar, ama yakalandığında sadece güler. Ve, Jake, Banner'ın yanında ona dikkat etsen iyi olur."

Jake, bu anlatıyı yorum yapmadan dinlemişti. Ancak bu yorum üzerine, başını hafifçe çevirip sarışın kaşlarını çatmıştı. "Neden?"

"Randy isminin ona yakıştığını söylüyorlar."

Jake bir dakika düşündü. "Ne dersin?" Jake, Micah'ın arkadaşı olarak gördüğü kovboyu kötülemek istemediğini anlayabilirdi, ama pes etmedi. "Ee?"

Micah alt dudağını ısırđı. "Muhtemelen haklılar,"

isteksizce cevap verdi. "Kasabada çok popüler. Her zaman gülümsüyor. Kadın bulmakta hiç sorun yaşamıyor, anladın mı?"

"Evet," dedi Jake, yavaşça ayağa kalkarak çiğnediği samanı bir kenara attı. "Ne demek istediğini anlıyorum."

Jake, siyah şapkasının geniş kenarından adamlara baktı ve onların iyi kovboylara benzediğine karar verdi. Hafta içi çalıştıkları sürece, cumartesi günleri sarhoş olmaları ya da melezlerle bıçaklı kavga etmeleri umurunda değildi. Ama Banner'dan uzak durmaları gerekiyordu.

"Herkes hazır mı?" diye seslendi Ross. Herkes "Evet" diye cevap verince, atını kapıya doğru yönlendirdi.

Lee onu takip etti. Ma dilini damağına vurdu ve arabayı çeken atların dizginlerini çırttı. Banner, Dusty'ye doğru yürüdü. Canlı kısarak, verandadaki bağlama direğine bağlıydı.

Jake henüz ona doğrudan bakmamıştı, ama onun farkındaydı. Şimdi sırtı dönük olduğu için, kendini bu zevke kaptırdı. Saçları, düz kenarlı şapkasıyla örtmeden önce, sabah güneşini koyu bir ayna gibi yansıtıyordu. Gömleği, giydiği siyah etekli eteğiyle çarpıcı bir beyaz kontrast oluşturuyordu. Gümüş süslemeli siyah deri kemerle bağlanmıştı. Ross, birkaç yıl önce at satın almak için Meksika'ya gittiğinde ona bu kemeri getirmişti. Jake, River Bend'e yaptığı gezilerden birinde onunla gururla bu kemeri gösterdiğini hatırladı.

Kemer, belini sıkıca sarıyordu. Sıkı bel, kalçalarının kadınsı kıvrımlarını vurguluyordu. Etek, kalçalarına sıkıca oturuyor, sonra genişleyerek dizlerinin hemen altına kadar uzanıyordu. Siyah deri binici çizmeleri pürüzsüz ve esnekti, baldır kaslarına yapışarak şekillerini belirginleştiriyordu.

Sol ayağını üzengeye koyup eyerin ön kısmına uzanmasını izledi. Yükseltilmiş diz, eteğinin kumaşını gerginleştirerek yuvarlak kalçalarını ortaya çıkarmaya yaradı. Eyerin üzerine atladı ve yürümeyi öğrenmeden önce öğretildiği gibi pozisyonunu aldı. Bu kusursuz duruş, kalp durduran, ağız kurutan, avuç içlerini nemlendiren, belini gıdıklayan göğüslerinin görüntüsünden kısmen sorumluydu. Ama sadece ondan değil. Fazla yardıma ihtiyaçları yoktu. Jake, onların yüksek ve yuvarlak olduğunu biliyordu ve...

"Lanet olsun," diye mırıldandı ve Stormy'nin dizginlerini çekerek onu döndürdü. Stormy, Randy'nin atıyla burun buruna geldi. Kovboy

eyerinde öne eğilmişti. Cam gibi gözleri, Jake'in az önce yaptığı gibi Banner'a odaklanmıştı.

"Neye bakıyorsun?" Jake'in sorusu, cevabın onun hoşuna gitmesi gerektiği yönünde bir tehdit içeriyordu.

"Hiçbir şey. Hiçbir şey, Jake, efendim."

"O zaman devam et. O atları köprüden geçirmek için üçünüzün de yardımı gerekecek."

Randy şapkasını kaldırdı ve diğerlerini yakalamak için atını mahmuzladı. Banner, Dusty'yi Jake'in yanına çekti. "Randy sanki şeytan atının kuyruğunu tutmuş gibi görünüyor. Ne sorunu var onun?"

"Giyecek başka bir şeyin yok mu?" Jake sinirli bir şekilde sordu. Kız şaşkınlıkla ona baktı. "Ne?"

"Giyecek, bilirsin, kıyafetler, giydiğin şeyler," dedi sabırsızca. Ne demek istediğini anlamayan kız şaşkınlıkla kendine baktı. Kendisi de ne demek istediğini bilmiyordu ve bu onu daha da sinirlendirdi. "Ah, boş ver. Şu anda bir şeyi netleştirelim, Banner. Bu adamlar arasında sorun çıkmasını istemiyorum. Kavgaları ayırmak zorunda kalmadan da endişelenecek yeterince şeyim var. Onlardan uzak dur."

Kadının gözleri öfkeyle parladı. "Uzak durmaya odaklanacağım tek kişi *sensin*." Dusty, dizleriyle hafifçe iterek uzaklaştı. Atın nalları yolun çakılları üzerinde gürültüyle yankılandı, ama Banner kapıdan geçmek yerine çitin üzerinden atladı.

"Şımarık velet," dedi Jake, dişlerinin arasına bir puro sıkıştırarak. Sonra, dudaklarını sıkıp kaşlarını çatarak, Stormy'yi karavana katılmak için ileriye doğru sürdü.

* *

"Sanırım hepsi bu kadar," dedi annem. Bardak havlusunu katladı ve dikkatlice kurutma rafına koydu.

Jake'in gözleri mutfağın içinde dolaştı. "Her şey güzel görünüyor. Banner'ın, eşyalarını yerleştirmesine yardım ettiğin için sana minnettar olduğunu biliyorum."

"Akşam yemeğini hazırlamaya başladım," dedi, başını köşedeki parlak siyah demir sobaya doğru eğerek.

"Kokusu güzel."

Anne, en büyük oğluna keskin bir bakış attı. Oğul, fasulye ve jambonun pişirme kokusunu aldığı kadar, mutfaktaki işlerini de görmemişti. Aklında bir şey vardı. Jake'i rahatsız eden bir şey olduğunda bunu her zaman anlayabilirdi. Kendini içine kapanır ve sanki bu onu rahatsız ediyormuş gibi, eldiveniyle yaptığı gibi, yerinde duramaz hale gelirdi.

Küçük bir çocukken bile, onun dikkatini çekene kadar etrafında dolanırdı. Ondan sonra, onu rahatsız eden şeyi söylemesi için genellikle fazla zorlamasına gerek kalmazdı. Çoğu zaman, içinden çıkmak için can attığı küçük bir günahın itirafı olurdu.

Bir olayı çok net hatırlıyordu. İkinci kez Kansas'a sürü güdüşünden dönmüş ve ziyarete gelmişti. Akşam yemeğinden sonra masada oyalanmıştı. O da ipucunu anlamış ve Jake ile baş başa kalana kadar diğerlerinin odadan çıkması için bahaneler uydurmuştu.

Kovboy olarak hayatı hakkında sorular sordu. Cevapları dağınıktı. Sonunda açıkça sordu: "Utanman gereken bir şey mi yaptın?"

O anda gözleri onun gözleriyle buluştu ve Bubba'nın artık bir çocuk olmadığını anladı. O bir erkekti ve dünyanın yükünü omuzlarında taşıyordu. "Gerekli olan bir şey yaptım anne."

Onu göğsüne sıkıca sarıldı ve o bir bebek gibi ağladı. O "gerekli" şeyin ne olduğunu hiç sormadı çünkü bilmemenin daha iyi olacağını düşündü. Ama bir erkeğe dönüşen ve büyüme süreci çok acı verici olan o çocuk için yas tuttu.

Şimdi de aynı bakış vardı gözlerinde. Kasvetli, umutsuz bir bakış, ona söylemeye cesaret edemediği bir şey olduğunu ima ediyordu.

Elbette onun Lydia Coleman'ı sevdiğini hep biliyordu. O da onunla birlikte acı çekmişti. Lydia'nın da bildiğinden şüpheleniyordu. Yıllardır birbirlerine sırlarını ve en içteki düşüncelerini paylaşmışlardı, ama bu konu hiç gündeme gelmemişti. Sanki bunu yüksek sesle söylerse aralarındaki ilişkilerin bir daha eskisi gibi olmayacağından korkuyorlardı. Ve haklıydılar.

Jake, oynadığı eldivenden gözlerini kaldırdı. Annesi ona bir fincan kahve doldurmuştu. Kahve, elinin yanında soğuyordu, hiç içilmemişti. "Burada kalmamla ilgili hiçbir şey söylemedin."

Ma, karşısındaki sandalyeye oturdu. "Bana sormadın."

"Şimdi soruyorum."

Derin bir nefes aldı ve kocaman göğsü daha da genişledi. "Bir yere yerleşmene sevindim. Her gece yatağa girerken nerede olduğunu merak etmekten hoşlanmıyordum. Biliyorum, bu bencilce, ama hepinizin her zaman etrafımda olmasını isterim."

O üzgün bir şekilde gülümsedi. "Bizden çok fazlasını feda etmek zorunda kaldın."

Kadın burnunu küçümseyerek salladı. "Birçok kadın kocasını ve çocuklarını gömdü. Ben de onlardan farklı değilim."

Eldiveni bir kenara atmış ve kahve fincanını sonsuz bir döngü içinde döndürmeye başlamıştı. Ma, onun henüz konuşmasını bitirmediğini biliyordu. Vicdanını rahatsız eden şey hâlâ oradaydı.

"Banner'la birlikte burada çalışmamızın işe yarayacağını düşünüyor musun?"

Annemin zihni, yemle tuzağa düşürülmüş bir hayvan gibi onun sözlerine kilitlendi. Banner. *Banner mı?* Olabilir mi? Jake'in haberi olmadan onu dikkatle izledi. Sanki pantolonunda karıncalar varmış gibi sandalyesinde kıpır kıpırdı; parmakları, fincan sıcakmış gibi huzursuzca hareket ediyordu. Tüm belirtileri gösteriyordu. Evet, oydu. Banner'la ilgili bir şey.

Kız annesine çok benziyordu. Erkeklerin görmezden gelemeyeceği, şehvetli bir çekiciliği vardı. Ama Jake ve Banner? Buna alışmak biraz zaman alacaktı. Sadece yaş farkları bile... on yedi, hayır, on sekiz yıl. Jake ona hep küçük kız kardeşi gibi davranmıştı. Yine de, daha garip şeyler de olmuştu.

"Öyle olacağını düşünüyorum," dedi annem kayıtsızca. "O kız başa bela olacak, şüphen olmasın." Kendini kaldırıp ocakta kaynayan fasulyeleri karıştırmaya başladı. "O kız, River Bend'deki herkes tarafından, ben dahil, hayatı boyunca şımartıldı. Hayatındaki ilk büyük hayal kırıklığını yaşadı. Sheldon denen adama pek ısınmadım. Bana sorarsan, bu ona olabilecek en iyi şey. Hayatın Bayan Banner Coleman'ın her isteğini yerine getirmeyeceğini bir gün öğrenmesi gerekiyordu. Kulağa acımasız gelebilir, ama onu kendi kızım gibi sevdiğimi biliyorsun.

"Yine de, onun inatçı ve dik başlı olduğunu biliyorum. Patlamaya hazır bir dinamit fiçisi gibidir. Ve bunu yapan adam, fitili ateşlediği için ya hayatının geri kalanında pişman olacak ya da çok mutlu olacak. Bu, adama bağlı."

Adam'ın elma çekirdeğinin bir anda aşağı indiğini, sonra da tekrar yerine oturduğunu gördü. Bu kesinlikle Banner'dı. Annem arkasını döndü ve fasulyeleri

fasulyeleri tuzladı.

"Onu ateşleyecek kişinin bir erkek olacağını nereden biliyorsun?"

Ma güldü. "Çünkü o annesinin kızı, bu yüzden. Ve babasının. Ve o, ikisi arasındaki o ateşi hissederek büyüdü. Erkeklerin ve kadınların davranışları ona yabancı değil. Ne düşünüyorum biliyor musun?"

"Ne?" Jake, sanki kendisine ait olmayan bir sesle sordu. "Onun Grady Sheldon ile evlenmek için can attığını sanmıyorum.

evlenmek için can atıyordu. Bu konuda 'eğer', 've' ya da 'ama' yok."

"Bununla ilgili hiçbir şey bilmiyorum." Jake aniden ayağa kalktı ve kahve fincanını lavaboya götürdü, üzerine su döküp yıkadı. Pencereden dışarı baktı. Banner ailesine veda ediyordu. Lee eğilip yanağına öpücük kondurdu. Banner ona hafifçe tokat attı. Ross da onun karnına yumruk attı. Birlikte güldüler. Ross ve Lydia, kollarını birbirlerinin beline dolamış, sevgiyle gülümsüyorlardı.

"Ama sana bir şey söyleyeceğim," dedi Jake sert bir sesle, dönerek annesini sert tavrıyla şaşırttı. "Ross bana bir iş verdi. Çok iyi bir iş ve bu işi aldığım için mutluyum, ama çok çalışmam gerekecek. Banner'ın saçmalıklarına tahammül etmeyeceğim. Onun öfke nöbetlerine kesinlikle katlanmayacağım. Bunu ne kadar çabuk anlarsa o kadar iyi." Bunun üzerine şapkasını başına geçirdi ve arka kapıdan dışarı çıktı.

"Peki," dedi annem. Sonra gülümsedi ve dışarıdaki diğerlerinin yanına gitti. Gitme zamanı gelmişti.

* *

"Mısır ekmeği iyi miydi?" "Evet.

İyiydi."

"Öyleyse bir şey söyleyebilirdin."

"Söyledim ya! İyi olduğunu söyledim."

"Teşekkürler." Banner, tabağını neredeyse elinden kaparak götürdü.

Jake, masanın kenarına koyduğu ellerini yumruk haline getirip yavaşça ona kadar saydı. Öfkesini kontrol altına almaya çalışırken gözlerini sıkıca kapattı. Bu, birlikte yedikleri ilk akşam yemeği idi.

Colemanlar ve Ma gitmişti. Kovboyar da kısa süre sonra ayrılmıştı. Ertesi sabah güneş doğana kadar geri dönmeyeceklerdi. O zamana kadar o ve Banner yalnız kalacaklardı.

Bu ilk gecenin nasıl geçeceği, diğerlerinin nasıl geçeceğini belirleyebilirdi. Bu geceyi atlatabilirlerse, belki de bu ilişkinin yürümesi için bir şansları olabilirdi.

Gözlerini açtığında, kız lavaboda sırtını ona dönük olarak bulaşıkları yıkıyordu. Günün birinde kıyafetini değiştirmişti. Etek ve gömlek yerine, kaliko desenli bir elbise giyiyordu. Bu elbise vücudunu daha fazla kamufle ediyordu, ama daha yumuşaktı ve onu daha dokunulabilir gösteriyordu.

Ama ona dokunamazdı. O yüzden bu düşüncüyü kafasından silip atması daha iyi olurdu. Sandalyesini geri itti ve servis tabaklarını lavaboya taşıdı.

"Buna gerek yok," dedi kadın, tabakları süzgecin üzerine koyduğunda.

"Gerekmediğini biliyorum. Sen de benim akşam yemeğimi pişirmek zorunda değilsin, ama bu anlaşmanın bir parçasıydı. Sana yardım etmek istiyorum, bu yüzden bu konuda tartışmayalım."

Küçük bir kızken ona kullandığı ikna edici tonu kullandı. Bu, onu somurtkan ruh halinden çıkarmakta hiç başarısız olmamıştı. Ama ona bakan küçük bir kızın yüzü değildi. Bir kadının yüzüydü. Lamba ışığında yumuşak. Sıcak bulaşık suyuna elleri daldığı için nemli. Bugün dışarıda geçirdiği saatlerden dolayı pembe ve çilli.

Gözleri dikkat çekiciydi. Her zaman Lydia'nın gözlerinin dikkat çekici olduğunu düşünmüştü, ama Banner'ınki daha da nadirdi. Yeşil ve altın rengi gözlerinin derinliklerinde kendi yansımasını görebiliyordu ve yüzündeki şaşkın ifadeye neredeyse gülecekti. Görünmez bir duvara çarpmış bir adamın aldatılmış ifadesini takınıyordu.

Ama hayatı buna bağlı olsa bile gülmekten kendini alamazdı. Gözlerini başka yere çevirmek için irade gösteremediği gibi.

Evin duvarları, nazık bir yumruk gibi etraflarını sarmıştı. Küçük bir evdi, sadece bir ön oda, bir tarafta bir yatak odası ve diğer tarafta bu mutfak vardı. Daha sonra eklemeler yapılmak üzere tasarlanmış ve inşa edilmişti. Ama şimdi minyatür boyutu onları birbirine daha da yaklaştırıyor gibiydi. Her yeri kaplayan sessizlik, samimiyete katkıda bulunuyordu.

"Bir çingiraklı yılan kadar hassassın, Banner," diye fısıldadı. Yüksek sesle konuşursa büyüünün bozulacağından mı korkuyordu?

"Sen de öyle."

"Sanırım öyleyim."

"Söylediğim her şeye alınıyorsun."

"Artık birbirimizle dalga geçemeyiz, değil mi?"

"Hayır."

"Eskisi gibi sana davranmaya devam edemem."

Titrek bir iç çekişle, "Biliyorum. İşler asla eskisi gibi olmayacak." dedi.

"Bunun için üzülüyor musun?"

"Evet, sen pişman değil misin?" O başını salladı. "Sana bunu istemeden önce bunu düşünmeliydim..." O, alt dudağını dişlerinin arasına alıp, devam etmeden önce bir süre öyle tuttu. "O gece, bundan sonra aramızda bir engel olacak. Onu hep hatırlayacağız."

Tanrım, o geceyi hatırlıyordu. Vücudundaki her erkek hücresiyle hatırlıyordu. Gözleri, beyninin emirlerine açıkça karşı gelerek, dudaklarının mükemmel şekline takıldı. Keşke dilini ilk kez ağzına soktuğunda çıkardığı o çekici küçük inlemeleri hatırlamasaydı. Keşke ağzı cevap vermeyi öğrendiğinde uyanışını hatırlamasaydı.

Yanlışlıkla ona doğru eğildi, ta ki vücut ısısı onunkiyle birleşip ayırt edilemez hale gelene kadar. Dudaklarının bastığı boğazının dibinde nabzının atışını gördü ve tekrar bastı. Tadı hala dilinde kalmıştı.

Göğüsleri gözlerini aşağıya çekti. Elbisesinin kumaşı altında meme uçları belirgindi. Onları gördü ve arzuladı.

İstem dışı bir inilti sesi göğsünden boğazına doğru yayıldı. Pantolonunun fermuarının altında sertleşmiş ve taş gibi olmuştu. Gözlerini kaldırıp kadının yüzünü, onu çevreleyen disiplinsiz siyah saçlarını taradı ve onu arzuladı.

"Banner...?"

"Evet?"

Aniden, onu tekrar öpmek üzere olduğunu fark etti. Ve eğer öpersen... Eğer öpersen, orada durmayacaktı. Başını eğip elbisesinin üzerinden göğüslerini öpecekti. Dudakları arasında o tatlı tepeleri yalayacaktı. Ellerini kalçalarına koyup, daha önce yaptığı gibi onu kendine çekecek, sert erkekliğinin üzerine kaldıracaktı. Yine akıl almaz bir şey yapacaktı.

Bu cazibeye kapılmadan önce, ondan uzaklaştı. "Hiçbir şey. Sabah görüşürüz. Bir şeye ihtiyacın olursa, seslen."

"Nereye gidiyorsun?" Yatmak için çok erkendi.

"Bugün kurduğumuz geçici ağılı kontrol etmeye. Randy düzgün çivi çakamıyor."

"İlk gün için gayet iyi iş çıkardığını düşünmüştüm."

Kızın kovboyu savunması, onun patlaması için tek katalizördü. Sinirini, öfkesiyle dışa vurdu. "Bana pek de harika bir izlenim bırakmadı. İşin gereğini yerine getiremezse, gider." Bunun üzerine arka kapıyı çarparak çıktı.

Yedi

Gece inanılmaz derecede karanlıktı. Banner, karanlık çökene kadar küçük evinin ne kadar uzak olduğunu fark etmemişti.

Doğduğu günden beri diğer insanlarla birlikte bir evde uyumuştı. Bu gece hayatında ilk kez tamamen yalnızdı.

Uyku, yalnızlığını ortadan kaldırmaya yetmiyordu. Kulakları her sese duyarlıydı. Evin yerleşme sesleri onu hiç rahatsız etmemişti. River Bend'de, pencere kenarındaki koltukları ve delikli perdeleri olan üst kattaki yatak odasında, bu sesler ona tanıdık ve güven verici gelirdi. Penceresinin dışındaki her gölgenin şeklini tanırırdı.

Ama bu gece yaprakların her fısıltısı ürkütücüydü. Yeni kerestenin inlemesi bir ağıt gibi geliyordu. Gölgeler dostça değildi.

Evini ve ailesini terk ederek hata mı yapmıştı? Ma Langston'ın kulübesinde tek başına nasıl yaşayabildiğini hiç anlamamıştı. Lydia ve Ross sık sık ona evlerine taşınmasını ve üst kattaki yatak odalarından birini kullanmasını önermişlerdi. O ise her zaman kesin bir şekilde reddetmişti. Banner, sevdiğiniz ve sizi seven insanlarla çevrili olmaktansa yalnızlığı tercih etmeyi hayal bile edemezdi.

Bu yalnızlık korkunçtu. Belki de buraya tek başına taşınarak aceleci davranmıştı. Ya geceleri yanında kimse olmadan günlerini geçirmek zorunda kalırsa? Ya burada tek başına yaşlanıp gidersen? Paylaşacak kimsesi yoksa, karlı bir çiftlik işletmenin ne anlamı vardı?

Bu kasvetli düşüncelere kapıldığı için kendine kızan Banner, yorganını tekmeledi ve pencereye gitti. En azından ay soluk bir ışık saçıyordu. Bakışları ahıra kaydı. Ahır yeni görünüyordu, neredeyse yapay bir yenilikteydi. Çocukken Lee ile saklambaç oynadıkları River Bend'deki en eski ahırın rustik havasından eser yoktu. Bu ahır yabancı görünüyordu.

Ama pencerelerinden birinden, kısık bir fenerin yaydığı zayıf bir ışık sızıyordu. Jake oradaydı, çok uzak değildi, karanlık ve yalnızlık ona fazla gelirse, seslenebileceği mesafedeydi.

Onun varlığı ona rahatlık verdi ve yatağına döndüğünde uykuya dalabildi. Şafak sökünce hemen kalktı ve iş kıyafetlerini giydi.

Banner kahvaltayı hazırlarken, mutfağının pencerelerinden inci gibi güneş ışığı süzülüyordu. Tereyağı rengindeki ışık, odaya daha ev gibi bir hava katıyordu ve gecenin karanlık, yalnız saatlerinde hissettiği ruh halini önemli ölçüde iyileştiriyordu. Hatta domuz pastırmasını dilimleyip kalın dilimleri tavaya koyarken mırıldanmaya bile başladı.

Ancak Jake'in ahırdan çıktığını görünce mırıldanması kesildi. Hatta tüm vücudu tamamen hareketsiz kaldı. Parmaklarından bir dilim domuz pastırması sarkıyordu. Dudakları hafifçe açıldı.

Jake kafasını kaşıyarak çıktı ve pembe güneş ışığı vurduğunda karışık altın iplikler gibi görünen saçlarını parmaklarıyla taradı. Geniş bir esnemeyle düz beyaz dişlerini gösterdi. Alt dişleri biraz eğriydi ama bu kusur neredeyse hiç fark edilmiyordu.

Parmaklarını birbirine bağlayıp ters çevirerek, ellerini başının üzerine kaldırdı ve bir dağ kedisi gibi kıvrımlı bir rahatlıkla gerindi.

Domuz pastırması dilimi, cansız parmaklarından dikkatsizce kaydı.

Pantolonunu ve botlarını giymişti, ama... pantolonun düğmeleri henüz iliklenmemişti. Banner'ı meraklandıran, görebildikleri değil, göremedikleri idi.

O, ayaklarını genişçe açarak, sırtını kavisleyerek, kendinden emin bir lüksle gerinirken, Banner onun kaslı gövdesini sınırsızca görebildi. Ağzı kurudu, ama vücudunun başka bir kısmı tam tersi tepki verdi. Daha önce hiç gömleksiz bir erkek görmemiş değildi. Birçok kez görmüştü. Babası, Lee, Micah. Ama Jake'i hiç gömleksiz görmemişti. Mümkün olduğunca tarafsız kalmaya çalışsa da, onun muhteşem bir manzara olduğunu düşündü.

Omuzları genişti. Üst kollarındaki kaslar kıvrımlıydı ve omuzlarına yumuşak bir şekilde uzanıyordu. Koltuk altlarında açık kahverengi tüyler yumuşak bir yuva oluşturunuyordu. Göğsü, teninin bakır rengi tonuna karşı açık renkli, canlı altın rengi tüylerle kaplıydı. O açık renkli tüylerin arasında neredeyse gizlenmiş gibi duran düz kahverengi

sabahın serin havasının etkisiyle sertleşmiş kahverengi meme uçları neredeyse görünmezdi. Banner yutkundu ve dizlerini sıkıca birbirine bastırdı.

Jake'in göğüs kasları bir heykeltıraşın parmaklarının eseri olabilirdi. Zayıftı, ama her bir kas hattı net bir şekilde belirgindi. Göğsü, sert ve düz bir karın ve daha da ince bir karın bölgesine doğru inceliyordu. Göğsündeki orman ile göbeğinin etrafında dönen saçları, düzgün bir saç çizgisiyle birbirine bağlanıyordu. Orada saçlar daha koyu ve daha yoğundu. Banner'ın gözleri, bu çizgiyi, açık bel bandının oluşturduğu V şeklinde kaybolana kadar takip etti.

Merakı doruğa ulaştı. Neden pantolonunu bu kadar bu kadar yukarı çekmişti?

Garip, diye düşündü, bu adamla yatmış olmasına rağmen, onu ilk kez tamamen giyinik olmayan bir şekilde görüyordu. Gurur içini kapladı. O muhteşimdi. Güzeldi. Altın rengi ve zayıftı. En azından ilk ve muhtemelen tek sevgilisinin istenmeyen biri olması gerçeğiyle aşağılanmak zorunda kalmamıştı.

Jake kollarını indirdi ve kan dolaşımını yeniden sağlamak için salladı. Ev ile ahır arasındaki avludaki su pompasına giderek eğildi ve pompalarken suyun başı ve boynuna sıçramasına izin verdi. Ayağa kalktığı anda, yüzünü elleriyle kapattı ve titredi. Yavaş yavaş ellerini indirdi ve başını sallayarak damlayan suyu silkeledi. Su, her bir prizma güneş ışığını yakalayan elmas yağmuru gibi etrafına sıçradı.

Sadece bir gömlek almak için ahıra geri döndü. Tekrar dışarı çıktığında gömleği giyiyordu. Banner'ın görüş alanından kaybolana kadar ahırın arkasında dolaştı.

Birkaç saniye boyunca onu son gördüğü yere baktı. Sonra, sanki trans halinden çıkmış gibi, gözlerini kırptı ve derin, düzensiz bir nefes aldı. Kasları tek tek gevşedi ve uzuvlarındaki gerginlik azaldı. Bir dilim pastırmanın yere düşmüş olduğunu görünce şaşırdı.

Dengesi pek sağlam değildi, ama kendini zorlayarak kahvaltıyı hazırlamayı bitirdi. Jake her an gelip kaynar kahve ve sıcak bir yemek bekliyor olabilirdi.

Yanakları düşündüğü kadar kızarmış mıydı? Onu gözetlediğini anlayacak mıydı?

Ama öyle olsa ne olurdu ki? diye düşündü, aniden öfkelenerek. Öyle yarı çıplak dolaşmaya hakkı yoktu! Ona bakmak *istememişti*

; bu bir kazaydı. Dokunmak da istemiyordu... hiçbir şeye. Ve midesinin derinliklerinde hissettiği o belirsiz hayal kırıklığı, o gece seviştiklerinde gömlek giymiş olması yüzünden değildi. Kesinlikle değildi! Muhtemelen yine de hoşuna gitmezdi, tüm o kıllar ve sert kaslar göğüslerine değse.

Boğazındaki ani tıkanıklığı gidermek için öksürdü.

Adam arka kapıyı çaldığında, korkmuş bir tavşan gibi sıçradı ve tam zamanında dönerek adamın içeri girdiğini gördü.

Adam onun telaşını hemen fark etti ve "Ne oldu?" diye sordu. "Hiçbir şey," dedi nefes nefese.

"Emin misin?"

"Evet. Tabii ki. Ne olabilir ki?" "Bilmiyorum, o yüzden sordum."

Ona sırtını döndü. "Otur. Kahvaltı hazır."

Ona tuhaf bir bakış attı, ama dediğini yaptı, masadan bir sandalye çekip oturdu. Kız hızla masaya doğru yürüdü, kahve fincanını da yanında götürdü. Omzunun üzerinden uzanarak ona bir fincan kahve doldurdu. "İyi uyudun mu?" diye sordu.

Adam başını çevirip kadına baktı. İkisi de donakaldı.

Kollarını uzatarak öne eğildiğinde, göğüsleri onun yüzüyle aynı hizaya geldi. O kadar yakındılar ki, dudaklarını büzseydi ona dokunacaktı. Hatta meme ucuna karşı onun nefesini hissetti, meme ucu gergindi, bu durum anlaşılmazdı çünkü mutfak kesinlikle serin değildi. Aslında Banner hayatında hiç bu kadar rahatsız edici bir sıcaklık hissetmemişti.

Kahveyi bardağa döktü ve hızla geri çekildi. "Evet, iyi uyudum. Sen?"

"İyiyim, iyiyim." Dişlerini gıcırdatıyordu ve sandalyesinde hafifçe sallanıyordu. Ama şimdi öne doğru bakıyordu ve sonsuza kadar öyle kalacakmış gibi görünüyordu. Ders bir: Banner sana hizmet ederken asla, *asla* başını çevirme. Boğazını temizledi. "O oda yeterince rahat." Yalancı. Bir seferde sadece birkaç dakika uyku uyumuştı. Evde onu düşünerek, kapıları kilitlemeyi hatırlamış mı, üşüyor mu, sıcak mı, aç mı, korkmuş mu diye endişelenerek, bir o yana bir bu yana dönüp durmuştu. Yapmaması gerektiğini çok iyi bilmesine rağmen, onu kontrol etmesi gerektiğini kendine binlerce kez ikna etmeye çalışmıştı.

"Bu yaz orada çok sıcak olmaz, değil mi?" Servis tabaklarını masaya taşıırken, kendi gerginliğini gizlemek için boş konuşma yapmanın gerekli olduğunu hissetti.

"Öyle olursa dışarıda uyuyabilirim. Bunu sık sık yaptım."

O gece ahırda uyku alışkanlıklarından bahsetmişti. Neden şimdi bunu tekrar ederek hatırlatmak istemişti ki? Belki de hatırlamazdı. Ama bakışları onun bakışlarıyla buluştuğunda, hatırladığını anladı. Yanakları daha da pembeleşti ve aceleyle başka yere döndü.

O anda pantolonunu fark etti.

Kadın pantolon giymişti. Ya Lee'nin bir beden küçük pantolonuydu ya da ona göre özel dikilmişti, çünkü o sevimli küçük popoyu akıl almaz bir şekilde sarıyordu.

Kahretsin! O, mutfakta o lanet olası dar pantolonla dolaşıp dururken, onun tam da sevdiği gibi pişirilmiş omleti nasıl yutmasını bekliyordu?

Bu pantolonlar yasaklanmalıydı. Çünkü daha önce kızın uyluklarının şeklini tahmin etmeye çalışmış olsa da, artık onun için hiçbir gizem kalmamıştı. Uzun ve düzgündüler ve bir erkeğin ağzını sulandırmak için tasarlanmışlardı. Jake, dans salonunda skandal derecede şeffaf taytlarla dans eden kızları görmüştü, ama hiçbirisi Banner'ın vücuduna oturan soluk kot pantolon kadar kışkırtıcı değildi. Sadece birkaç gün önce, kızın poposuna şakacı bir şekilde vurmuş ve bunu hiç önemsememişti. Ama şimdi bunu düşünüyordu. O kadar çok düşünüyordu ki avuç içleri karıncalanmaya başladı. Eli bir daha o tatlı yuvarlak ete değerse, şakacı bir şaplak değil, bir okşama olacaktı.

Her şey masaya taşındığında, kız onun karşısına oturdu. Jake rahat bir nefes aldı. Ama rahatlaması kısa sürdü. Kızın göğüsleri, Jake'in gözlerini mıknatıs gibi çekiyordu. Kız, basit, süssüz bir pamuklu gömlek giyiyordu; herhangi bir kovboyun giyebileceği türden bir gömlek. Ama Banner, gömleğin şeklini önemli ölçüde değiştirmişti. İstesek bile ceplerine hiçbir şey koyamazdı. Cepler zaten göğüsleriyle doluydu.

"Sos?"

"Ne?" Gözlerini kadının göğüslerinden, meraklı yüzüne çevirdi.

"Henüz sosumu tatmadın. Korkuyor musun?" Banner başını bir yana eğdi. Bu alaycı söz, durumu normale döndürmek için cesur bir girişimdi. Jake de onun kadar garip davranıyordu. Muhtemelen dün geceki tartışmaları yüzünden hala kızgındı ve bu yüzden ağzının etrafında gerginlik vardı.

İyi arkadaş ve sırdaş oldukları günleri özliyordu. Kayıp bir kedi yavrusu için ağlarken başını göğsüne bastırmamış mıydı? O zaman karnında bu sıcak, kıvrılan heyecan hissetmemişti. Neden bu tür bir dostluğu yeniden yakalayamıyorlardı?

Kendine ne kadar anlamsız bir soru soruyordu. Nedenini biliyordu.

Aralarında hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı, ama belki ahırdaki gece hiç yaşanmamış gibi *davranabilirlerdi*. En azından o deneyecekti. "Yemek yapamayacağımı mı düşünüyorsun?"

Adam güldü ve parçaladığı bisküvinin üzerine bol miktarda kalın, buharlı sos döktü. "Demirden bir midem var, yoksa yemek vagonlarında yemek yiyerek hayatta kalamazdım. Senin yemeklerini de yiyebileceğimi düşünüyorum." Bir ısırık aldı, gözlerini kapattı ve çiğnerken tadını çıkardı. Komik bir abartıyla yuttuktan sonra gözlerini açtı. Dudaklarını şapırdatarak "Lezzetli" dedi.

Kız ona gülümsedi ve çok daha rahat hissetti. "Çiftlik için bir isim düşünüyordum."

"Zaten bir adı olduğunu sanıyordum."

Kahvesinden bir yudum aldı ve başını salladı. "River Bend'in bir uzantısı olmasını istemiyorum. Kendi adı olsun istiyorum. Önerin var mı?"

"Hmm. Bu konuyu düşünmemiştim."

Çatalını tabağına koydu, parmaklarını birleştirdi ve dirsekleriyle öne doğru eğildi. "Plum Creek nasıl sence?"

"Plum Creek mi?"

"Bu, arazinin ormanlık kenarından geçen ve nehre akan derenin adı."

"Plum Creek Çiftliği mi?" diye yüksek sesle düşündü, kaşlarını çatarak. "Kulağa biraz... şey..." Doğru kelimeyi aradı. "Kadınsı geliyor."

O, onun da bu isim için aynı heyecanı paylaşıyor yüzünün ışıldamasını istemişti ve bunun olmaması onu rahatsız etti. "Eh, *ben* kadınsıyım."

Gözleri birdenbire kadının gözlerine baktı, sonra hemen yine göğüslerine indi. Bu sefer göğüsleri öfkeyle hafifçe dalgalanıyordu. Elleri, o titreyen heyecanı deneyimlemek için kaşınıyordu. Ve kadının kadınsı olduğu gerçeğini kesinlikle inkar edemezdi.

Sinirleri kopma noktasına gelen adam, bakışlarını tekrar kadının yüzüne çevirip keskin bir sesle, "Bu senin çiftliğin, istediğin adı koy," dedi.

"İznin için çok teşekkürler." Sesi bal kadar yoğun bir alaycılıkla doluydu. Sandalyesini geri çekip ayağa kalktı, tabakları istiflerken birbirine çarptırdı.

Jake de sandalyesinden kalktı. "İşçilerin bu kadar kibirli bir isme sahip bir çiftlikte çalışmaktan hoşlanacaklarını sanmıyorum."

"Bu sadece bir öneriydi. Henüz kararımı vermedim."

Taşıdığı tabaklardan biri lavaboya düştü. Eğilip bıçağı aldı ve poposunu havaya kaldırdı. Jake içinden "Kahretsin!" diye inledi. Onu bilerek delirtmeye mi çalışıyordu? Kapıya doğru döndü. "İşçiler yakında gelecek. İşe gitmem lazım."

"Bugün ne yapacaksın?" "Kalıcı ağılı inşa etmeye başlayacağım." "Daha sonra gelip bir bakacağım."

O pantolonla, saçları dağınık ve serbestken, bir hadım bile dikkatini dağıtırdı. Tam da ihtiyacı olan şey, Banner'ı dikizlemekle meşgul olup işlerini yapmayan bir grup azgın kovboydu.

"Peki, çıkmadan önce o pantolonları çıkar." "Ne?"

"Duydun."

"Neden?"

"Çünkü dar pantolonla ortalıkta zıplamıyorsan, seni korumak benim için çok daha kolay olur."

"Eğlenmek!"

"Onlar... onlar uygunsuz."

O, bir tabağı bulaşık süzgecine sertçe vurdu. "Uygunsuz!" diye bağırdı öfkeyle. Ama Jake çoktan bahçeyi geçip gitmişti.

* * *

"Oh... Priscilla... tatlım."

Dub Abernathy'nin gözleri arzu ile parlıyordu. Alnı terden nemliydi. Her bir teline çok değer verdiği seyrek gri saçları, nemli kafa derisine yapışmıştı. Parmakları, yeleğinin düğmelerini çılgınca açmaya çalışıyordu.

Yeleğinin düğmelerini çılgınca açmaya çalışıyordu. İçeri girer girmez paltosunu çıkarmıştı. Madamın en iyi viskisini kabul etmeden önce her zaman böyle yapardı.

Kadın ve viski, her salı ve perşembe öğleden sonra ve bazen de Priscilla'nın rızası ve programını ayarlayabilmesi durumunda cumartesi sabahları tadını çıkardığı yasak zevklerdi.

"Hmm." Yeleğini çıkarıp yere attı ve inledi. Küçük, üç ayaklı masanın kenarındaki bardağı yakaladı ve bir yudum aldı. "Devam et, bitir."

Priscilla, korse ve gecelik, çoraplar ve yüksek topuklu ayakkabılarla önünde duruyordu. Korse göğüslerini yukarı ve dışarı doğru itiyor, belini aşırı derecede daraltıyor ve kalçalarının doğal kıvrımlarını abartıyordu. Uyluklarından aşağıya doğru uzanan jartiyerler, fildişi rengi teniyle çarpıcı bir kontrast oluşturan siyah şeffaf çorapları tutuyordu.

Priscilla, Dub'ı sınırlarına kadar kıskırtmaktan zevk alıyordu. Onun için duyduğu arzu çok açıktı. Yatakta utanmazca ahlaksız ve ahlaksızdı. Bu yüzden onu seviyordu. Tutkusundan utanmıyordu, bunun aşkla ilgisi olmadığını uzun zaman önce öğrenmiş ve kabul etmişti. İnsan yapımı idealler tarafından aldatılmıyordu. İnsanlar kendilerinden başka kimseyi sevemezlerdi. Ama birbirlerine zevk verebilirlerdi. Priscilla ve Dub da tam olarak bunu yapıyordu. Bu yavaş striptiz, eğlence için oynadıkları erotik oyunlardan biriydi.

Son birkaç yıldır Dub Abernathy, Priscilla'nın düzenli müşterilerinden biri ve onunla bizzat ilgilendiği az sayıdaki müşteriden biriydi. Sabit randevularından hiçbiri iptal edilmemişti. Dub maceracı olduğu için onunla olan eğlencelerinden zevk alıyordu. O da ona bencilce zevk veriyordu. Birkaç nedenden dolayı onun değerli bir arkadaşındı, en önemlisi de toplumdaki konumu idi.

Abernathy, Garden of Eden'ın en sadık destekçilerinden biri olabilirdi, ama aynı zamanda Fort Worth'ta saygın bir iş adamıydı. Şehrin bankalarından birinin yönetim kurulunda görev yapıyordu, First Baptist Church'ün diyakozlar başkanlığı görevini yürütüyordu, Şehir Meclisi'nde aktifti.

O bir sahtekardı.

Priscilla'nın onu sevmesinin bir başka nedeni de buydu. Mükemmel bir vatandaş gibi yaşıyordu, ama ahlaksızdı. Toplumun bu tür direklerini yozlaştırmayı çok seviyordu.

Priscilla yavaşça kollarını kaldırdı ve saçından tokaları çıkardı.

parlak, uzun bukle, sanki bunu yapmak için eğitilmiş gibi, omzunun üzerinden düşerek göğsünde baştan çıkarıcı bir şekilde kıvrıldı.

Pazar sabahları dua ederken Rab'bi çağıran aynı dudaklar, şimdi küfürlü bir şekilde onun adını söylüyordu. Priscilla kedimsi bir kendini beğenmişlikle gülümsedi.

Başını geriye attı ve bir yandan diğer yana salladı, Dub'ın saçlarının sırtındaki çıplak teni okşamasını izlemeyi sevdiğini biliyordu.

"Kendine dokun," diye kısık bir sesle fısıldadı. Elleriyle göğsünü kapattı ve her biri bir göğsünü kaplayana kadar hafifçe aşağı doğru kaydırды. "Tanrım, Tanrım, Tanrım," diye nefes nefese kaldı Dub. Pantolonunun düğmelerini açtı ve pantolonunu açtı. Bankacının muhafazakar gri çizgili pantolonunun içinde, onun dizginlenemeyen arzusu yatıyordu. Priscilla sevinçle gülümsedi.

Ellerini göğüslerine bastırdı, dairesel hareketlerle yavaşça ovuşturdu, gözlerini kapattı ve şehvetle sallandı. Dub'ın nefesi hızlandı. Onu bu kadar çok istediği için ödüllendirmek için Priscilla, kaşkorseyi aşağı indirdi ve göğüslerini ortaya çıkardı.

"Onları benim için sertleştir," dedi Dub boğuk bir sesle.

Bu da rutin bir şeydi, ama Priscilla'yı her zaman heyecanlandırıyordu. Bu adamı, onu arzulamaktan neredeyse deliye çevirmişti. Belediye Meclisi'nde oyları etkileyebilir ve pazar okulunda verdiği derslerde cehennemin dehşetini anlatabilir, ama bu odaya girdiğinde, onu elinde tutuyordu. Ve güç, en güçlü afrodisyaktı.

Parmaklarıyla meme uçlarını okşadı, önce yavaşça, sonra Dub'ın düzensiz nefesine uyarak daha hızlı. Başparmağı ve parmakları arasında sıkıştırdı, onun inleyen iç çekişlerinden zevk aldı.

Sonunda, "Onları bana getir" dedi.

Kadın, onu hipnotize eden dalgalı bir yürüyüşle ilerledi. Ondandır birkaç metre uzaktayken, adam sandalyesinden fırladı, kadını belinden kavradı ve geriye düşerken onu kendine doğru çekti. Ağzı bir göğsünü ateşli bir şekilde kapladı. Priscilla, adamın hoşuna gittiğini bildiği gibi ellerini adamın başına doladı. Başparmaklarının uçları adamın şakaklarına bastırdı. Adamın kucağına oturdu ve kendini ona saptırdı.

Ağzı, bir göğüsten diğerine ateşli bir şekilde geçerken, Priscilla onu ustaca emdi. Dilini meme uçlarına vurdu, acı verecek kadar sertçe ısırды. Elleriyle yakasını kavradı. Pompalama hareketleri daha da çılgınlaşırken, tırnakları boynunun yanlarına vahşice saptırdı.

Sonra, birçok şirkette kontrol hissesi olan, yönetim kurulu toplantılarını ustaca yöneten, karısını asla kırmayı düşünmeyen iş adamı, ölmek üzere olan bir hayvan gibi çığlık attı ve Teksas'ın en ünlü fahişesinin bacakları arasında kendini boşalttı.

Priscilla da orgazm olduğu için, göğüslerinin üzerine salya akıtan gevşek ağzını affetti.

Zarifçe ayağa kalktı ve bir paravanın arkasına çekilip kendini yıkayıp toparlandı. Dub'ın yanına döndüğünde, o her zamanki gibi yıkamayı bekleyerek çıplak bir şekilde yatağında yatıyordu. Priscilla, artık çıplak olan vücudunu ılık bir havluyla yıkadı.

"Bir içki daha ister misin?" diye sordu yatıştırıcı bir sesle.

Adam onun göğüsleriyle oynadı. "Hayır, içmesem daha iyi. Öğleden sonra bir toplantım var."

Havluyu bir kenara bıraktı. Yatağa yanına uzandı, yastık yığınının yaslandı ve her zamanki ritüelleri gibi onun başını göğüslerine çekti. Bu, ilişkilerinin en değerli kısmıydı. Seksten zevk alıyordu, ama sonrasında edindiği bilgiler başka hiçbir yerde elde edilemezdi.

"Demiryolu hisselerim nasıl gidiyor?"

"Yatırımını iki katına çıkardın bile," diye mırıldandı, kadının boynuna öpücükler kondururken. "Aynen dediğim gibi. Çelik şirketi de iyi gidiyor. Yarış atına yatırım yapmak ister misin?"

"Eğlenceli olur."

"Onun eğitimini takip edip sana haber vereceğim." Onu daha iyi görebilmek için hafifçe kendini kaldırdı. Kısa parmağıyla bir göğsünün etrafında daireler çizdi. "Atlardan bahsetmişken, bir keresinde Larson County'deki River Bend'deki Coleman'ları tanıdığınızı söylememiş miydiniz?"

Onun sırtını hafifçe kaşıyarak okşayan parmakları hareketsiz kaldı. "Evet. Onlarla ne var?"

"Geçen gün bir dedikodu duydum. Bir kızları varmış." "Biliyorum.

Yeni evlendi."

Dub güldü. "Öyle olması gerekiyordu. Ama düğün, beyaz çöp kaçak içki üreticisi tarafından kesintiye uğradı. Hamile kızını kiliseye sürükledi ve damadın bebeğin babası olduğunu ilan etti."

Priscilla'nın gözleri parladı, zihninde o tatsız sahne canlandı. "Olamaz!"

"Yemin ederim, ortalıkta dolaşan hikaye bu. Müşterilerimden biri düğüne davet edilmişti

düğüne davet edildi. Bana anlattı ve yalan söylemesi için hiçbir nedeni yok." "Ne oldu?"

Dub, bildiği kadarıyla olanları anlattı. "Evleneceği adam, Grady ya da Brady Sheldon, sanırım adı buydu, Coleman'ın kızı yerine kaçak içki üreticisinin kızıyla evlenmeye zorlandı."

"Colemanlar ne yaptı?"

"Arkadaşları ve müttefikleri tarafından çevrelenmiş olarak eve doğru yola çıktılar."

Jake Langston, diye düşündü Priscilla. Onun Colemanların kucağında dinlendiğini düşünmekten nefret ediyordu, ama Lydia'nın kızının erkeğini elinde tutamamış olması ona gizli bir tatmin veriyordu.

"Bana söylediğin için teşekkürler," diye Dub'a fısıldadı. Onu telafi etmek için, elini ikisinin vücutları arasında gezdirdi.

"Tanrım, kızım, beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" diye sordu, parmakları onu sardığında nefes nefese.

"Hoşuna gitmedi mi?" Diliyle onun kulağını yaladı.

O bundan çok hoşlanmıştı ve Priscilla'nın arzusu geri gelmesi uzun sürmedi. Bu sefer öncekinden daha güçlü ve daha etkiliydi. Priscilla'nın üzerine yığıldı, ama sevinç doluydu. Priscilla'yı her aldığında özgüvenine çok büyük bir katkı sağlıyordu. Çok ciddi ve düzgün olan karısı, Priscilla ve onun yaptığı şeyleri insanların yapabileceğinden habersizdi. Bayan Abernathy ona hiç tatmin olmamıştı ve ondan sadece bir tane, pek de çekici olmayan bir kızı olmuştu.

Onun kadar çok çalışan bir adam, Priscilla'nın sağladığı zevkleri hak etmiyor muydu? O, bu eğlencesini haklı çıkardı, ama bu, Dub Abernathy'nin kalan azıcık vicdanını yatıştırmaya yaradı.

Priscilla, ceketini giymesine yardım ederken, ikisinin de ilgisini çeken bir konuyu gündeme getirdi. "Tatlım, sana dikkatli olmanı tavsiye etmeliyim."

"Neden?"

"Kadınlar Derneği, Hell's Half Acre'yi ortadan kaldırmak için yeni bir hareket organize ediyor."

Priscilla bir saç fırçası alıp saçlarını taradı. "Daha önce de denediler," dedi kayıtsız bir şekilde. "Her zaman başarısız oldular."

Dub'ın yüzü asıldı. "Belki bu sefer olmaz. Yeni cehennem ateşi ve kükürt vaizimizin desteğini aldılar."

Fırçayı bir kenara koydu ve arkasını döndü. "Onun buraya gelmesini engelleyeceğimi sanıyordum."

Omuz silkti. "Denedim. Oy çokluğuyla reddedildim." Ellerini Priscilla'nın omuzlarına koydu. "O ciddi, Priscilla. O bir fanatik ve çok destek alıyor. İnsanlar onun tarafında."

"Belki çiftçiler ve aptal..."

"Hayır. İş adamları."

Kadın ellerinden kurtulup odada volta atmaya başladı. "Ama lanet olsun, biz Fort Worth'un iş dünyası için iyiyiz. Bizi kapatırlarsa tüm ekonomi bunun etkisini hisseder. Kovboylar buraya gelip para harcamayı bırakır. Onların patronajından kar eden tek yer salonlar değil, biliyorsun. Kasabadaki tüm işletmeler buraya getirdiğimiz trafiğin tadını çıkarıyor."

Bir yelpaze aldı, parmağını ipek üzerinde gezdirdi ve onu makyaj masasına geri attı. Sinirlenmişti. Buna şüphe yoktu. "Bizi eleştirip, bağırıp çağırıyorlar, ama yıllardır protestolarının sadece gösteriş için olduğu biliniyor. Bizim burada olmamızı seviyorlar."

Dub, onun gerçekleri olduğu gibi görmemesi karşısında sabırsızlanıyordu. "Eskiden öyleydi, ama kovboylar olmadan işler iyi gidiyor. Giderek daha fazla aile buraya taşınıyor. Burasını saygın insanlar için güvenli bir şehir haline getirmek istiyorlar." Priscilla kaba bir ses çıkardı, ama Dub ısrarla fikrini savundu. "Fort Worth artık sadece kovboyların oyun alanı, paralarını kumarda kaybetmek, sarhoş olmak ve belsoğukluğu kapmak için bir yer değil." Ona döndü. "Bir şey yap, Dub. Onları sakinleştir. Geçmişte yaptığın gibi onları tatmin etmek için gösterişli bir jest yap. Geçen yılki grev hatlarını hatırlıyor musun? Neredeyse her pankart taşıyan benim müşterimdi. Eşlerini yatıştırmak için o protestoyu organize ettiler ve

işe yaradı. Yine işe yarayacak."

Onu bu kadar kızdırmak istememişti. Priscilla görebiliyor muydun bilmiyorum ama, o duvar yazısını görebiliyordu. Cennet Bahçesi'nin günleri sayılıydı. Priscilla yine de zengin bir kadın olacaktı. Hayatının geri kalanında rahatça yaşayabileceği kadar iyi kazançlı işleri vardı. Ama Dub, onun eyaletteki en tanınmış madam olmayı sevdiğini biliyordu. Bu onun için bir gurur meselesiydi. Kimse bu unvanı ondan mücadele etmeden alamazdı.

Onu kucakladı ve sırtını okşadı. "Seni endişelendirmek istemedim. Sadece neler olup bittiğinin farkında ol. İşler kızışabilir."

"Ama sonunda her zaman sakinleşir." Elleriyle onun ceketinin altına girip onu kendine daha yakın çekti. "Senin gibi arkadaşlarım yanımda olduğu sürece

güvendeyim. Değil mi?"

"Doğru." O, onun ikiyeüzlülüğünü fark etmeden önce onu hızlıca öptü.

O gittikten sonra Priscilla uzun süre oturup geleceğini düşündü.

Kontrolü elinde tutmamaktan nefret ediyordu.

Sekiz

İlk iki haftayı ikisi de cinayet işlemeden atlatmışlardı. Karakterleri ve yaşadıkları kavgaların sayısı göz önüne alındığında, bu büyük bir başarıydı. Banner, arabayı engebeli zeminde sürerken, bu başarılarından dolayı ikisini de zihninde tebrik etti.

Öğlen olmuştu. Güneş yakıcıydı. Jake ve üç işçi, otlak olarak ayrılmış arazinin bir kısmını çevirmek için dikenli tel çit çekiyorlardı. Evde huzursuz ve sıkılmış olan Banner, bir sürahi limonata hazırlamış ve bir sepet sandviç ve kurabiyeyle birlikte çalışma alanına götürüyordu.

Onun sevgi dolu çabası, Jake'in kaşlarını çatmasından başka bir şey kazandırmayacaktı. Jake sık sık kaşlarını çatardı. Aslında, ona her baktığında, kaşları onaylamayan bir şekilde çatılırdı. O ilk sabah, ona pantolonunu başka bir şeyle değiştirmesini emrettiğinden beri, Jake'in akşamları eve yemeğe geldiği zamanlarda bile, her gün o pantolonu giyerek ona karşı gelmişti.

İçindeki asi bir şeytan onu Jake'i kışkırtmaya itiyordu. Nedenini bilmiyordu. Jake, patlamak üzere olan bir fırtına gibiydi. O da buna hazırды. Aralarındaki karanlık, çalkantılı, küükürtlü atmosferi artık daha fazla tahammül edemiyordu. Fırtınanın patlaması ve havayı temizlemesi, sürekli birikmesinden daha iyiydi.

Atın kışına dizginleri vurdu. Engebeli zeminde yolculuk, ona olduğu kadar at için de zor olamazdı. Arabasının tekerlekleri bir kayanın üzerinden geçtiğinde dişleri sarsılıyordu. At sırtında, safkan atlardan birini sürmeyi tercih ederdi. İş yerine yolculuk üçte bir sürede tamamlanmış olurdu. Ama Jake'in özellikle gitmemesini söylediğı yere izinsiz girmek için limonata, kurabiye ve sandviçleri bahane olarak kullanması gerekiyordu. Ve bunları taşımak için arabayı getirmesi gerekiyordu.

arabayı getirmek zorunda kalmıştı.

Çiti kendisi dikmek ya da en azından denetlemek istemişti. Jake bunu kabul etmedi. Kararlı bir şekilde başını salladı. "Bu zor bir iş."

"Zor işlere alışkırım." "Bu tür işlere değil."

"Her türlü."

"Bu tehlikeli. Yaralanabilirsin."

"Yaralanmam."

"Doğru, yaralanmayacaksın çünkü ortalıkta olmayacaksın. Sen evde işlerle meşgul ol, çiftliği yönetmeme izin ver."

Bu sözleri ona meydan okuyan bir tavır ve kaplan gözlü bir bakış kazandırdı. "Hayatım boyunca çiftlik işleriyle uğraştım. Evden sıkıldım. Orada yapacak hiçbir şey yok. Her şeyi istediğim gibi düzenledim. Sabah onda işlerimi bitiriyorum ve bütün gün yapacak hiçbir şeyim kalmıyor."

"Dusty'yi sür."

"Nereye? Bahçede mi? Bana uzaklara gitmememi söyledin."

"O zaman bir hobi edin. Ama benden ve erkeklerden uzak dur!"

Çoğu karşılaşmalarında olduğu gibi, o da mırıldanarak uzaklaşmıştı.

Ama bugün içeride kalmayacaktı. İlk kez yazın geldiğini hissettiği bir gündü ve dışarıda bunun tadını çıkarmak istiyordu.

Arabayı, çayırın ormana karışmaya başladığı noktada gölgeli bir ağacın altında durdurdu. Onu görünce, üç işçi durup kollarının arkasıyla alınlarındaki teri sildiler. Banner'ın duyamadığı Jake'in kısa bir sözü, onların dikkatini hemen çitlere geri çekti.

Arabadan atladı, arkadan sürahiyi ve sepeti aldı ve kalan mesafeyi yürüyerek gitmeye başladı. "Hepinizin dinlenmeyi hak ettiğinizi düşündüm," diye neşeyle seslendi. Neşesi, Jake'in ona attığı öfkeli bakışlara kasıtlı bir alaydı. Onu görmezden geldi ve diğer üç adama gülümsedi. "Limonata, sandviçler ve kurabiyeler."

"Bu tam bir piknik," dedi Randy, şapkasını çıkarıp nazikçe selam vererek.

Banner'ın kıkırdaması Jake'in içini tırtıklı bir bıçak gibi deldi. *Şu kadına bak, o lanet pantolonla kendini sergiliyor*, diye düşündü. O pantolonlardan nefret ediyordu.

Hayır, onu seviyordu. Hem de çok.

Ama diğer erkekler de öyle ve o bunu tahammül edemiyordu. Onun sadece onu kızdırmak için giydiğini biliyordu. Buna katlanabilirdi. Onu sinirlendiren, Banner pantolon giydiğinde erkeklerin ona bakışlarıydı.

"Çok nazıksın." Jim'in yaralı ağzı bir gülümseme taklidi yaptı. Pete hiçbir şey söylemedi, ama sepeti takdirle süzdü.

Ona danışmadan, erkekler onun getirdiği öğle yemeğini yemeye ve limonata sürahisini dolaştırmaya başladılar. Sanki iş günü değil de pazar günü gibi Banner ile hoş sohbetler ettiler. Hiçbiri bu molayı almanın uygun olup olmadığını sormayı düşünmedi. O onların ustabaşıydı, değil mi? Ama çiftliğin sahibi Bayan Coleman'dı. Aile dostu olarak kadınlara aç erkeklerle tehlikeli bir şekilde flört ettiği için ve ustabaşı olarak otoritesini tehlikeye attığı için onu azarlamak istese de, tek kelime etmedi. Bunun yerine arkasını döndü ve az önce toprağa çaktıkları direğin etrafına teli germeye başladı.

"Jake, sen istemiyor musun?" diye sordu Banner.

Saçları parlak güneş ışığında yanardönerdi, kuzgun kanadı kadar pürüzsüzdü. Dalgalar ve buklelerle dolu, canlı bir şey gibi görünüyordu ve o, bu saçları bağlamak ya da mütevazı bir şapka altında saklamak nezaketini göstermiyordu. Yanakları kızarmıştı. Koyu kirpiklerinin arasından gözlerini zar zor görebiliyordu, ama alaycı olduklarını biliyordu.

O gülümsemeyi dudaklarından öpmekten başka bir şey istemiyordu. "Hayır, teşekkürler."

"Sen bilirsin." Ona sırtını döndü ve tüm dikkatini, sesi eriyen tereyağı kıvamına gelen Randy'ye verdi.

Kovboy onu güldürmek, başını geriye atmasını sağlamak ve o abanoz rengi saçlarının sırtında parıldamasını sağlamak konusunda gerçek bir yeteneğe sahipti. Bunu yaptığında, boğazı ortaya çıkıyordu, sıradan iş gömleğinin yakası arasındaki V şeklindeki göğüsleri ise söylemeye gerek bile yoktu. Jake'in hayal gücü müydü yoksa bugün göğüslerine daha sıkı mı oturuyordu?

Bir çekiç aldı, çit direğine çivi çaktı ve başparmağını ikisinin arasına sıkıştırdı. Onun abartılı küfürleri, sadece birkaç metre ötesinde devam eden neşeli ortamı bir anlığına durdurdu, ancak

Banner, Randy'den katıldığı son rodeoyu anlatmasını istediğinde neşe yeniden başladı.

Jake rodeolarda sayısız ödöl kazanmıştı. Ona ödülleri hakkında hiç soru sormuş muydu? Hayır.

Sonra erkekleri spontane bir ip atma yarışmasına dahil etti. Randy üçüncü kez çit direğine kement atmayı başardığında ve Banner hayranlıkla elini onun koluna koyduğunda, Jake çileden çıktı.

"Parti bitti," diye bağırdı. Çekicini yere attı ve sanki kimse ona karşı çıkmaya cesaret edemezmiş gibi onlara karşı çıktı. Birçok kaslı kovboyu korkutmuş olan buz gibi bakışlarıyla hepsini tehdit etti.

Jim ve Pete, Banner'a teşekkür edip alçakgönüllülikle işlerine geri döndüler. Jake ile uğraşmamak daha akıllıcaydı. O adil bir ustabaşıydı. Kendisinden daha fazlasını onlardan talep etmezdi. Ama kız söz konusu olduğunda, bir anne ayı kadar huysuz olduğunu hissetmişlerdi.

Randy o kadar anlayışlı değildi. "Banner, bunları senin için arabaya taşıyayım."

"Teşekkürler, Randy."

Ne zamandan beri ilk isimleriyle hitap ediyorlardı? Jake merak etti.

Randy'nin yardım teklifini reddederse kaba biri gibi görünecekti. Bu yüzden Banner ona gülümsediğinde dişlerini sıktı ve "Burada iyi iş çıkarıyorsun Jake," dedi, sanki onun için alçakgönüllü bir işçiden başka bir şey değilmiş gibi.

Jake, Randy ile birlikte uzaklaşan kadını izledi. Kadın yüzünü ona doğru eğerek cilveli bir şekilde baktı. Jake'in çenesi gerildi. Ross, onu tam da bu tür bir tutkuya karşı korumakla görevlendirmişti. Ama kadın bu şekilde görünürken ve sahip olduğu tüm kadınsı cazibesini kullanarak kovboyların kanını kaynatırken, Jake bunu nasıl yapabiliyordu ki?

* *

Banner'ın akli, Randy ile yaptığı neşeli sohbetin içinde değildi. Onun tembel gülümsemesiyle yüzüne bakıyordu, ama Jake'i, onun soğuk gözlerini ve ona bakışındaki nefret dolu bakışını görüyordu. Onu o kadar mı hor görüyordu?

O ve Randy vagona vardılar ve Randy sepeti ve sürahiyi arkaya koydu.

arkaya koydu. Banner koltuğa tırmanmak üzereyken Randy onu engelledi.

"Oops, oops, Banner. Hareket etme, tatlım." Randy, Banner'ı belinden tuttu.

"Ne var?"

"Yakanın üzerinde bir tırtıl var. Ağaçlardan birinden üzerine düşmüş olmalı."

Vücudunda böylesine ürpertici bir şeyin olması, onu tipik bir kadın paniğine sürükledi. "Nerede? Nerede? Çıkar şunu! Çabuk!"

"Bekle, bekle... Ah, lanet olsun. Yakana girmiş."

Çığlık attı ve çılgınca dans etmeye başladı. "Yakala onu, Randy. Oh, onu hissediyorum. Yakala, yakala."

"Tamam, alacağım, ama sakinleşip sabit durman gerekiyor." Sonunda bir kolunu onun beline dolayarak onu kendine doğru çekmeyi başardı. Diğer eliyle ise tırtılı aramak için gömleğinin arkasına daldı.

"Oh, Randy, hayır—"

"Sessiz ol. Kıpırdamayı

kes." "Randy, lütfen."

"Onu bırak!"

Bu sözler, Randy'ye doğrultulmuş tabancanın çelik namlusu kadar sert ve soğuktu. Tuhaf bir şekilde birbirlerine sarılmış olan ikili donakaldı. Banner'ın ilk çılgılığıyla koşarak gelen ve şimdi onlardan üç metre uzakta duran Jake'e dört geniş göz bakıyordu. Jake, silahını omuz hizasında uzatmıştı.

"Ondan ellerini çekin dedim." Dişlerini sıkarak sözlerini söyledi.

Randy dudaklarını ıslattı ama başka hiçbir hareket yapmadı. "Silahı öyle sallama, Jake."

"Ondan uzak dur," diye bağırdı.

Randy, soğuk bakışlı adamın yaptığı herhangi bir hareketi yanlış anlamasını istemediği için yavaşça, dikkatlice hareket etti. Önce Banner'ın beline doladığı kolunu çekti. Sonra yavaşça elini Banner'ın gömleğinin arkasından çıkardı. Sonunda uzaklaştı. Banner aralarına daha fazla mesafe koydu ve Jake'e sessizce baktı.

Randy, Jake'in görebileceği bir yerde yumruğunu açtı. Tüylü tırtıl

avuç içinden süründü. "Sadece bunu sırtından alıyordum." Randy elini salladı ve tırtıl yere düştü.

Jake, Randy'nin eline baktı. Başka bir zaman olsa, gülüp, kendini rezil ettiği için şaka yapardı. Ama başka bir adamın Banner'ın ellerine dokunduğunu görmek onu o kadar sarsmıştı ki, bu durumda komik bir şey bulamıyordu. Silahını kılıfına koydu ve Jim ve Pete'in bulunduğu yere doğru başını salladı. İkisi, çalıştıkları çit direğinin yanında durmuş, bir kadın söz konusu olduğunda erkeklerin ne kadar aptalca davranabileceğine üzülerək başlarını sallıyorlardı.

"Yapacak işin var." Jake'in söylemesi gereken tek şey buydu. Randy hızla şapkasını Banner'a doğru eğdi ve hayatından kurtulduğu için mutlu bir şekilde uzaklaştı. "Arabaya bin," dedi Jake, Banner'a.

Banner, aşağılanmış ve öfkeli olduğu için tartışmaya giremedi. Koltuğa atladı ve atın kışına dizginleri vurdu. Jake dişlerinin arasından ısıklık çaldı ve Stormy, gölgede otlanmakta olduğu ağaçların arasından ortaya çıktı.

Banner'ı yakaladı ve onun yanında at sürdü, Banner ise gözlerini ileriye dikmiş, ona bakmaya tenezzül etmiyor, konuşmaya ise hiç tenezzül etmiyordu.

Arabayı evin önündeki avluya çektiğinde, arabadan indi ve sert bir şekilde verandaya doğru yürüdü. Jake, Stormy'den olağanüstü bir çeviklikle indi ve onun peşinden gitti, tam ön kapının koluna uzanırken onu yakaladı. Elini pantolonunun beline soktu ve onu durdurmak için çekip durdurdu.

"Seninle konuşmak istiyorum."

On sekiz yıllık hayatında hiç olmadığı kadar öfkelenerek ona döndü. "Ben seninle konuşmak istemiyorum. En azından sakinleşene kadar. Aksi takdirde, söylememesi daha iyi olacak şeyler söyleyeceğimden korkuyorum."

"Ne gibi?" Yüzünü ona doğru uzattı.

"Senin otoriter, zorba, huysuz biri olduğunu..." "Ben mi? Huysuz mu?"

"Evet, sen."

"Senin öfken de övünecek bir şey değil, Bayan Coleman."

"Eh, benimkini kaybetmek için geçerli bir nedenim var. Aslında, son iki haftadır sana katlanmak zorunda kaldığım için pek çok nedenim var. Yaptığım hiçbir şey seni memnun etmiyor. Kıyafetlerimi, saçımı, her şeyi eleştiriyorsun. Kahvaltı ve akşam yemeğine geldiğinde sinirli ve huysuzsun. Yemeğin sırasında mızızlanıp

"Başka bir şey var mı?" diye sordu, tam da onun bahsettiği şekilde homurdanarak.

"Başka bir şey var mı?" diye, tam da onun bahsettiği şekilde homurdandı.

"Evet. Lütfen benim kişisel işlerime karışmamanızı rica ediyorum, bunlar sizi ilgilendirmez!" Topuklarını döndü ve kibirli bir şekilde kapıdan çıktı.

Jake hemen arkasındaydı ve onun yüzüne çarpmaya çalıştığı kapıyı tekmelerek açtı. Kapı duvara çarptı ama kimse aldırış etmedi.

"Randy gibi bir kovboy sana dokunduğunda bu kesinlikle benim işimdir. Ross'a söz verdim ki..."

"Beni *elle* mi? O benim gömleğimden bir tırtıl çıkarıyordu."

"Ve bunu yapmak için çok uzun zaman aldı!" diye bağırdı. "Neden bağıırıyordun?"

"Korkmuştum."

"Sen de beni çok korkuttun. Sana ne yaptığını bilmiyordum. Ne düşünmem gerekiyordu?"

"Ben de onu söylüyorum. Hiçbir şey düşünmemen gerekiyordu."

"Yani gece yarısı çığlık atmaya başlarsan, dönüp uyumaya devam etmem mi gerekiyor, öyle mi? Yardıma ihtiyacın olmadığını varsaymam mı gerekiyor?"

Onun bakışları, onun aptallığına karşı saf bir küçümsemeye doluydu. "Sırtımda bir tırtıl vardı."

"O zaman neden çığlık attın? Eskiden tırtıllarla, farelerle, solucanlarla ve kim bilir başka nelerle oynadığını hatırlıyorum."

O, tüm gücüyle öfkesine karşı koymaya çalışıyordu. Birkaç derin nefes almak için durakladı. Bu, onu sakinleştirmiş olabilir, ama Jake'i sakinleştirmek için hiçbir işe yaramadı. O, kadının genişleyen gömleğinin önünü izliyordu. "Tırtıllarla oynadığımdan beri değiştim."

Gözleri hala kadının göğüslerine takılıyken, ona bu konuda hak verebilirdi. Ama hala mantıklı davranamayacak kadar öfkeliydi. "Peki, bir dahaki sefere sırtına tırtıl düşerse, beni ara, ben çıkarırım."

"Seni Randy'den veya diğerlerinden ayıran ne?"

"Sen görüldüğünde her seferinde dilimi dışarı sarkıtarak dolaşmıyorum, işte bu yüzden."

Kadın, sanki adam deliymiş gibi ona baktı. "Bu *delilik*," dedi inanamayan bir sesle. "Onlar öyle yapmazlar."

"Öyle mi?" O, ona emir veren bir parmakla işaret etti. "O dar pantolonları giyip erkeklerin önünde kendini sergilememen konusunda seni uyarmıştım."

"Gösteriş!" Suçlayıcı parmağını kenara itti.

"Evet, gösteriş yapıyorsun." Deri iş eldivenlerini çıkardı ve ortaçağ geleneğinde meydan okuma olarak eldivenleri yere attı. Şapkası da eldivenlerin akıbetini paylaştı. "Burada bir kraliçe gibi dolaşıp, onları baştan çıkarıyorsun, ta ki..."

"Ben hava atmıyorum." Her kelimeyi titizlikle söyledi. "Ve kimseyi baştan çıkarmıyorum."

"Tabii ki baştan çıkarıyorsun."

"Pantolon giyiyorum çünkü çiftlik işlerinde en rahat ve pratik olanı bu ve tek nedeni bu."

Ona doğru eğildi ve fısıldadı, "Ama buradaki tüm erkeklerin seni istediğini bilmek sana heyecan vermiyor mu?"

Sanki ona vurmuş gibi geri çekildi. Yüzü soldu. Öyle mi düşünüyordu? Ona utanmadan sevişmek istediğini söylediği için, başka bir erkekle de aynısını yapacağını mı düşünüyordu? "Hayır!" diye fısıldadı, gözyaşları dolmak üzereydi.

"Hayır mı?"

"Hayır."

"Öyleyse, davranışlarını düzelterip daha hanımefendi gibi davranmaya başlasan iyi olur. Bir dahaki sefere Randy'nin istediğini sana vermesini engelleyecek kimse olmayabilir."

"Peki neydi o, Jake Langston? Ne istiyordum?" "Bunu."

Ona uzandı ve vücutları çarpıştığında ciğerlerindeki havayı boşaltacak bir ivmeyle onu kendine çekti. Ağzı, acımasızca, cezalandırırçasına sertçe onun ağzına indi.

Yüzeyin hemen altında biriken duygular, öfke olarak değil, tutku olarak fişkırdı. Ellerini kadının saçlarına gömdü. Parmakları kıvrıkcık saçlara dolandı. Kadının başını sertçe bir yana çevirdi ve ağzını kadının ağzına eğdi. Dili kadının dudaklarının bariyerini aştı ve yağmaladı.

Banner'ın ilk tepkisi öfkeli bir kızgınlıktı. Sonra da kafa karışıklığı. Nasıl tepki vermeli? Onunla kavga mı etmeli? Ve kavga ederek, onun suçladığı gibi bir erkeğin dokunuşuna aç olmadığını ikna etmeli. Yoksa teslim mi olmalı? Dilinin tatlı ihlaline teslim olmalı.

İşte yapmak istediği buydu. Kendini onun kucaklamasının tavizsiz sahipliğinde kaybetmek, öpücüğünün tadını çıkarmak,

bahar yağmurları sonrası şişmiş dereler gibi vücudunu dolduran hislerin tadını çıkarmak istiyordu.

Seçim hakkı elinden alınmıştı. Düşünmeden, sadece tepki verdi. Kolları onun beline dolandı ve elleri sırtında genişçe açıldı. On parmağı, gömleği ve yeleğinin altındaki kaslı etine gömüldü.

Jake inledi ve artık şefkatle yumuşayan dili, ağzının derinliklerine daldı. Bir eli saçlarından sırtına kaydı, ince esnekliği üzerinde yukarı aşağı kaydı, ta ki belinin altına kayana kadar. Eli, günlerdir onu tahrik eden kalçalarının kıvrımlarını kapladı. Onu kendine doğru çekerek bastırdı.

Banner onun sert arzusunu hissetti ve boğazının derinliklerinden mırıldandı. İtilmek yerine, vücuduna doğru hareket etti. Artık utançtan muaftı. Öpüşmelerinin ihtişamı, sanki hiç tanımamış gibi, onu varlığından silip süpürmüştü. Kolları onun kolları altında kıvrıldı, elleri arkadan gelip omuzlarını kavradı ve onu kendine daha da yaklaştırdı.

Jake de aynı şekilde kendini kaybetmişti. Birkaç dakika önce içinde yanan öfkenin kırmızı sisi, arzusunun altın rengi sisine dönüşmüştü. Ona takıntılıydı. Gözeneklerinden sızıyordu.

Onun ağzı. Tanrım, onun ağzı. Hatırladığından daha da lezzetliydi. Dilini tekrar tekrar o lezzetli gizeme daldırdı, ama bal toplama seferlerinin sayısı ne olursa olsun, doyamıyordu.

Göğüsleri, göğsüne karşı dolgun ve olgunlaşmıştı. Evet, evet, ellerinin altında nasıl hissettiklerini hatırlıyordu. Dinlenirken bile avuçlarını doldurmuş, taşmıştı. Masaj yaparken gelinlik geceliğinin yumuşak kumaşı cildinin üzerinde kaymıştı. Başparmakları meme uçlarının üzerinde kaymıştı. Ve onlar da tatlı, sert ve küçük bir şekilde tepki vermişti.

Ama geceliğini çıkarmaya cesaret edememişti. Göğüslerini istediği gibi görmemişti. Onu tatmamıştı. Dilini onun dilinin ucunda gezdirirken, şu anda tek düşünebildiği şey buydu. Nasıl görünüyordu? Tadı nasıldı? Diline değdiğinde nasıl hissettirirdi?

Vücudunun derinliklerinde düşük bir uğultu başladı ve dışarıya doğru yayıldı. Daha yakın olmak için boşuna bir çabayla kalçalarını onun beline sürttü. Tanrım, onu bu kadar sıkı ve doğru bir şekilde saran o ipeksi kanala tekrar gömmek için neler vermezdim.

İnleyerek ağzını ondan ayırdı ve yüzünü kadının boynunun çukuruna gömdü, ona sıkıca sarıldı. Anının kaybolması, onu serbest bırakmak için irade bulması ve vücudunun ona yapmasını istediği düşünceleri asla düşünmemesi için dua etti.

Onun bakirelik zırhının yıkıldığı anı canlı bir şekilde hatırladı. Ona verdiği acıdan pişmanlık duyuyordu, ama bu bile, vücudu onun vücudunu sardığı anda hissettiği hayranlık ve tam bir çaresizlik duygusunu azaltmamıştı. Kaçınılmaz bir şeyin, uzun zamandır ulaşamadığı bir bitiş çizgisini geçtiği hissine kapılmıştı.

O, sevmek için yaratılmıştı, en azından onun sevgisi için. Hiçbir kadın ona bu kadar uygun olmamıştı. Hareket etmekte tereddüt etmişti. O anda onu bıraksaydı, bu onu tatmin ederdi. O farkı anlamazdı ve o da yaptığını yapmanın yanı sıra bundan bu kadar zevk aldığına suçluluğuyla yaşamak zorunda kalmazdı.

O anda, ne gökteki ne de yerdeki hiçbir güç onu ondan ayrılmaya zorlayamazdı. Yavaşça hareket etmeye başladı, şoktan kaskatı kesilmiş vücudunun altında onun vücudunun farkında olarak. Ama kısa sürede kız gevşedi ve işler kolaylaştı. İçindeki baraj hiç olmadığı kadar patlayıcı bir şekilde patlayana kadar itti, okşadı.

Ondan zayıf, bitkin bir halde ayrılmıştı. Ama şimdi bunu hatırlamak, o küçük ölümü tekrar yaşamak istemesine neden oldu. Vücudu terle kaplandı. İçinden geçen ve belinde acı verici bir şekilde biriken arzuyu yenmek için dişlerini sıktı.

Sonunda onu itti ve arkasını döndü. Derin nefes aldı, ama pek işe yaramadı. Sanki titreme geçiriyormuş gibi titriyordu. Omzunun üzerinden ona hızlıca baktı ve solgun yüzünün belirsiz bir izlenimini aldı - Tanrım, muhtemelen şimdi ondan korkuyordu - kapıdan çıktı ve ona seslendi, "Öğleden sonra şehre malzeme almaya gidiyorum. Akşam yemeği için beni bekleme."

* * *

Pekan ağacının yapraklı dallarına bakarak yukarıya doğru gözlerini dikti. O her zaman ağaç tırmanmada şampiyon olmuştu. Lee ve Micah'ı geçmek için sayısız kez denemeler yaparken, sert ağaç kabuğu bacaklarını çizmişti.

Cennete ve dünyaya asılı kalarak huzur bulmak için, olabildiğince yükseğe tırmanma eğiliminden vazgeçmemiştir. Burada, sanki yere bağlı sorunlar artık ona ulaşamıyormuş gibi, net bir şekilde düşünebiliyordu.

Öğleden sonra yavaşça geçmişti. Ev, dayanamayacağı kadar dar gelmişti. Depresif, üzgün ve tedirgindi. Tüm sorunları tek bir kaynaktan kaynaklanıyordu.

Jake Langston. Jake konusunda ne yapacaktı?

O, hayatındaki bir sorundu ve bundan kaçınmanın bir yolu yoktu. O gece ahırda olanlar olmuştu. Olmamış olmasını dilemek ya da olmuş olmasını pişmanlık duymak boşuna çabaydı. Bu olay, Jake ile ilişkisini sonsuza dek değiştirmişti. Eskisi gibi olmaya dönüş yoktu. Bu gerçekleri kabullenmişti.

Kabul edemediği şey ise şimdiki durumdu. O ve Jake, bir leşin üzerinde açgözlü leş yiyiciler gibi kavga ederek yaşamaya devam edemezlerdi. İkisi de çok inatçı, çok dik başlı, çok huysuz ve o gece olanlar yüzünden çok suçluydular, birbirlerini yok etmeden olduğu gibi kalamazlardı. Plum Creek'in gelecekteki umutlarını da kendileriyle birlikte yok edeceklerdi.

Ve o, Jake istese de istemese de çiftliğine Plum Creek adını verecekti!

Neredeyse gülümsedi. O etrafta olmasa bile zihninde onunla tartışıyordu. Ama gülümseme tam olarak gerçekleşmedi. Öğleden sonraki o öpücükten sonra, yüzünden gülümsemeyi silmek için yepyeni bir dizi endişesi vardı.

O öpücüğü sevmişti. Çok sevmişti. Sevmesi gerekenden çok daha fazla. Uygun olandan çok daha fazla. Ve onu yakında unutabileceğini ummaktan çok daha fazla.

Bunu ne tetiklemişti? Bir dakika önce ona bağılıyor, sanki boynunu kolayca kırabilecekmiş gibi görünüyordu. Bir dakika sonra ise, kaçamayacağı bir kucaklamayla onu büyülemişti. Ağzını, onu sahiplenircesine ağzına bastırmıştı, bunu hatırlamak bile içini sıcak hislerle dolduruyordu.

Jake ona dokunduğunda ona ne olmuştu? Aralarındaki kimya, ona hiç yaşamadığı duyguları ateşlemiş ve onu kendine yabancılaştırmıştı. Neden bu duyguları tekrar yaşamayı arzuluyordu?

Ağaç dalındaki pozisyonunu değiştirdi ve yanağını kabuğa dayadı. Boş boş bir yaprağı parçaladı, kalıntılarını yere düşmesine izin verdi ve başka bir yaprak kopardı.

Aklına yerleşen düşünce bir türlü kafasından çıkmıyordu. Cesurca ve düşünülemez bir şeydi, ama yakın geçmişte cesurca ve düşünülemez şeyler yapmış ve cesurca ve düşünülemez eylemlerin onu daha önce hiç caydırmadığını biliyordu. Bu fikir, bir yel değirmeninin kanatları gibi aklında durmadan dönüp duruyordu.

O ve Jake evlenebilirdi.

İşte, bu fikri kendi kendine dile getirmişti ve dünya sona ermemişti. Yıldırım çarpmamıştı. Yer açılıp onu yutmamıştı.

Peki, bu neden bu kadar saçma bir fikirdi?

Mantıklıydı. Çiftliğini işletmek için ona ihtiyacı vardı. Onun da çiftliğe ihtiyacı vardı. Plum Creek ona sağlam bir gelecek vaat ediyordu. Yıllardır dolaşıp durmuş, yeteneğini boşa harcamış ve gençliğini amaçsız uğraşlarla geçirmişti. Böyle bir fırsat bir daha gelmeyecekti. Neden onu değerlendirmek istemesin ki?

Görünüşe göre evlenecek başka kimse yoktu. Banner'ın gerçekten sevdiği kişiyi biliyordu. Ama Lydia müsait değildi ve her zaman da öyle olacaktı. Bu Jake'i daha az erkek yapmazdı. Sık sık bir kadına ihtiyacı vardı ve bu öğleden sonraki öpücük ve ahırdaki o gece bir göstergeyse, Banner'ı yetersiz bulmuyordu.

Evlilik yatağını paylaşmakta hiçbir sorun yaşamazlardı. Samimi bir şekilde paylaşırlardı. Buna hiç şüphe yoktu. Ayrıca, ikisi de çocuk istiyordu.

Her gece Jake ile yatma düşüncesi tüm vücudunu ısıttı. Tamam. Tutku hissetmekten utanç duymuyordu. Utanılacak bir şey miydi bu? Ailesi ona bunun utanılacak bir şey olmadığını öğretmişti. Ama aynı zamanda tutkuyu "evliliğin sınırları içinde" tutması gerektiğini de öğretmişlerdi.

Jake'in öpücüğünden hoşlanmadığını iddia etmek aptalca olurdu. Aslında, hoşlanmaktan biraz daha fazlasıydı. Onun durmasını istememişti. Eğer Jake onu yatak odasına götürseydi, seve seve giderdi ve beşikten beri aldığı ahlak derslerine rağmen, gitmeyeceğini kendine inandırmaya çalışmanın bir anlamı yoktu.

İçgüdüsel olarak, ilk seferinde ulaşamayacağı bir şey olduğunu biliyordu. Jake'in vücudunun şiddetli bir şekilde titremesine ve ardından memnuniyetten o kadar zayıf düşüp hareket edemeyecek hale gelmesine neyin sebep olduğunu merak etmek sinir bozucuydu. Sıcak, huzursuz ve adını bile koyamadığı bir şey için endişeli hissediyordu. Başka bir neden olmasa bile, bugün Jake'i yatağa kadar takip edip o şeyin ne olduğunu keşfetmek isterdi.

Ona aşık değildi. Değil miydi? O, başlangıçta koca olarak seçeceği kişi değildi, ama onu her zaman başka bir şekilde sevmiştir. Bir dizi duyguyu başka bir dizi duyguya aktarmak, onun uğraşmak zorunda olduğu şeydi.

Bunun yanı sıra hayatındaki yalnızlık da vardı. Yalnızlığa pek alışamıyordu. Her gece Jake ahıra çekilip onu evde yalnız bıraktığında, umutsuzluk içini kaplıyordu. Jake'in oturma odasında onunla birlikte oturup, o gömleklerini onarıırken Jake'in puro içtiğini hayal etmişti. Elbette bu hayal çok gülünç bir ev hayatıydı, ama bir erkekle arzuladığı yakınlığı gösteriyordu. Jake de en az onun kadar yalnızdı.

Diğer erkekler söz konusu olduğunda savunmasız olduğunu biliyordu. Randy onu baştan çıkarmaya çalışmasaydı - ve Jake'e inkar etmesine rağmen, kovboyun tırtıl olayından önce onunla flört ettiğini biliyordu - başka biri yapardı.

Sonunda, yalnızlıktan dolayı pes edebilir. Başka bir erkek, Jake kadar onun itibarını önemsemeyebilir. Başka bir erkek, babası bunu öğrenene kadar övünür ve sonunda onu öldürmek zorunda kalır. Bütün ailesini utanç ve kanunsuzluğa sürüklediği için suçlanır.

Ya da, evlenecek kadar sevdiği birini bulacak kadar şanslı olursa, o adam onun saf olmadığını keşfedecekti. Böyle bir hayal kırıklığı, evliliğe başlamak için felaket bir yol olurdu. Hayır, başka biriyle evlenemezdi.

Sonunda, bir gün Jake'in gitmesiyle sonuçlanacak bir bağırış çağırış yaşayacaklarından korkuyordu. Bu, zihninde korkunç derecede kasvetli bir tablo çiziyordu. O kadar umursamak istemiyordu, ama umursuyordu. Çocukken yaptığı gibi, gözyaşları yüzünden akarken, gitmemesi için yalvararak onu yolun üzerinde kovaladığını görebiliyordu.

Bu da düşünülmesi bile dayanılmaz bir şeydi.

Öyleyse, onu hayatından tamamen çıkarmak istemiyorsa ve olduğu gibi onunla yaşamaya devam edemiyorsa, olanlar yüzünden ikisinin de suçluluk duygusuyla

tek alternatif ne olabilirdi?

Ağacın en alttaki dalına tırmandı ve oradan yere atladı. Cevap aklına geldiğinde ellerini pantolonunun koltuğuna silerek tozunu aldı.

"Jake'in benimle evlenmesini sağlayacağım."

Ona  ltimatol veremezdi. O, tam tersi yönde kaçardı. Bu, onun fikri gibi görünmeliydi. Daha e  gibi davranmaya ba larsa, o da onu öyle görmeye ba layabilirdi. Sinirlenmeyi bırakmalı, erkeklerin kadınlarda sevdiği gibi yumuşak ve yakla ılabilir olmalıydı. En azından evlendikleri kadınlarda.

Hiçbir şeyi  ansa bırakmayan Banner, planlarını yaptı. Kadere inanmıyordu. Bir şey istiyorsan, onun peşinden gitmelisin. Kişi kendi geleceğini istediği gibi şekillendirir.

Eski bunalımını yenerek, ağız sulandıran bir yemek pi irdi. Su ısıtıp küveti doldurmakla uğraşmak istemediği için yatak odasındaki lavaboda yıkandı. O eve dönene kadar her şey hazır olmalıydı. Gün batımına kadar vakti vardı. Kovboylar River Bend'e döndükten sonra onu yalnız bırakmayacaktı.

Jake arabayı avluya çektiğinde, Banner  n kapıdan  ıktı. Pencerelerden sızan lamba ışığı, ba ının üstünde gevşek bir topuz haline getirilmiş saçlarına bir hale oluşturuyordu ve boynuna ve yanaklarına baştan çıkarıcı sa  telleri d  y yordu.

"Merhaba Jake," dedi yumuşak bir sesle. "Merhaba."

"  lerini hallettin mi?  htiyacın olan her şeyi aldın mı?"

"Evet. Oldukça pahalıya mal oldu." Jake arabadan indi. Gözlerine bakamıyordu, bu yüzden kadın birkaç adım daha atarak verandanın kenarına geldi. Nefret ettiği pantolonun yerine elbise giydiğini fark etse de, yorum yapmadı.

"Bu gece yükü boşaltmak zorunda değilsin, değil mi?"

"Yapmam gerek." Sonunda gözlerini verandaya kaldırdı.

Gözlerinin hoş bir sürprizle büyüdüğüne yemin edebilirdi, ama bu, alacakaranlıkta zayıf ışığın bir oyunu da olabilirdi. Ellerini birleştirdi. "O zaman sonra. Senin için ak am yemeğini sıcak tuttum."

"Beni beklememeni söylemiştim," dedi kızgın bir şekilde.

O anda, kadının öfkesi neredeyse patlak verecekti. Ama kendini kontrol etti, alt dudağını ısırarak öfkesini fiziksel olarak içinde tuttu. Öfkesi güvenli bir şekilde bastırıldığında, "Şehirde yemek yedin mi?" diye sordu.

Adam omuz silkti. "Bir şeyler yedim."

"Ama biraz daha yiyebilir misin? Biftek ve patates?"

Adam utangaç bir şekilde omuzlarını silkti ve başparmaklarını kemerine taktı. "Sanırım biraz daha yiyebilirim."

"O zaman içeri gel."

Ona sırtını döndü ve ön kapıya doğru uzun, ıstırap verici adımlarla yürüdü. Arkasında, verandada onun botlarının sesini ve mahmuzlarının tınlamasını duyduğunda, uzun, rahatlamış bir nefes aldı.

Dokuz

Jake, Banner'ı takip ederek oturma odasına girdi. İdamı ertelenmiş bir mahkum gibi hafif adımlarla yürüdü. Kadın oldukça sakın görünüyordu, ama Jake onun ruh haline güvenmiyordu. Kadın, kişisel hayatına karışmasının hoş karşılanmadığını açıkça belirtmişken, Jake onun işine burnunu sokmuştu. Randy ile oynamak istiyorsa, onu kim durdurabilirdi ki?

Sonra onu öpmüştü. Bu öğleden sonra onu öpmek için onu ne ele geçirmişti? Onu boğacak kadar kızgındı, ama duygularını başka bir şekilde dışa vurmak istemişti, daha da zarar verici bir şekilde. Bahçeye girdiğinde ona ateş açsa bile şaşırmazdı. Bunun yerine, onu kalesine yeni dönmüş bir kral gibi davranıyordu.

"Şapkanı askıya as, Jake," dedi. "Ve bu gece o silah kemerine ihtiyacın olmayacak sanırım."

"Banner, bu öğleden sonra olanlar..." "Boş ver onu."

"Özür dilerim."

"Özür dilemek istiyorsan, Randy'den özür dile. O sana silah doğrultacak bir şey yapmadı."

"Yarın ondan özür dilemeyi düşünüyorum. Ne oldu bana bilmiyorum." Çaresiz bir hareketle ellerini genişçe açtı. "Ross sana göz kulak olmamı söyledi ve senin çılgınlıklarını duyduğumda..."

"Anlıyorum."

"Diğer konuya gelince..."

"Beni öptüğün için pişman mısın, Jake?"

Yüzü tüm dikkatini çekiyordu. Altın rengi lamba ışığında soluk ve kremi bir parlaklıkta, koyu renk saçlarının gölgesinde duruyordu. Gözleri, sanki onun cevabı son derece önemliymiş gibi, merakla açılmıştı. Dudakları, sanki az önce öpmüş gibi titriyor ve nemliydi.

Cevabı hayırdı. Ama bunu yüksek sesle itiraf edemedi, bu yüzden hiçbir şey söylemedi. O, bu ağır anı bozdu. "Hadi mutfağa gel." "Henüz yıkanmadım."

"Burada yıkanabilirsin. Sıcak su hazır."

Dönerek odadan süzülür gibi çıktı, geniş eteği arkasında hışırdadı. Üzerinde basit bir pamuklu kumaş elbise vardı, ama Banner'da hiçbir şey basit görünmezdi. Elbise yeşil renkteydi ve krem rengi dantelle süslenmişti. Her iki renk de ten rengini ortaya çıkarmıştı. Fırfırlı önlük, kullanışlı olmaktan çok gösterişliydi. Kuşağı, belinin arkasında neşeli bir fiyonkla bağlanmıştı. Topukları yere her vurduğunda hafifçe sallanıyordu. O fiyonk, büyüleyici bir manzaraydı.

Ona doğru döndü ve onun bakışlarını yakaladı. Bir an gözleri birbirine kilitlendi ve o, "Ben akşam yemeğini servis ederken sen lavaboda bulaşıkları yıkayabilirsin" dedi.

O sessizce başını salladı.

Masanın ortasında bir vazo dolusu kır çiçekleri duruyordu. Masa çoktan hazırlanmıştı. Chuck vagonunun arkasında teneke tabaklardan birçok öğün yemiş olan Jake'e, masa, keten masa örtüsü ve düzgün üçgenler halinde katlanmış peçeteleriyle Fort Worth'daki Ellis Hotel'in yemek salonu kadar şık görünüyordu. Ocakta yayılan kokular çok lezzetliydi. Lambalar kısılmıştı, yağla ıslatılmış fitillerinden zar zor bir alev titriyordu.

Eğer daha iyi bilmiyor olsaydı, Banner Coleman'ın kötü bir şey peşinde olduğunu düşünürdü.

"Bu bifteği bütün gün yavaşça pişirdim ve lezzet vermesi için soğan ekledim," dedi ocaktan.

Lavabonun önünde duran adam, gömleğinin düğmelerini açıp kolları dirseklerine kadar sıvadı. "Kokusu gerçekten çok güzel." Söz verdiği gibi, onu bekleyen bir leğen ılık su vardı. Ellerini suya daldırıp sabunla köpürttü. "Kasabadaki Mabel's Café'de jambon ve yumurta yedim, ama hiç lezzetli değillerdi."

Banner alaycı bir ses çıkardı. "Bu, çalışkan bir adam için akşam yemeği sayılmaz."

Omzunun üzerinden ona gülümsedi ve Jake'in midesi düğümlendi. Sanki vicdanını temizlemek istercesine ellerini acımasızca ovuşturdu. Ellerini sallayarak kurularken, "Tamam. Her şey hazır. Gel otur

Jake."

Kollarını sıvadı ve manşetlerini ilikledi, masaya geçip oturdu. Buhar çıkan yemek tabaklarına, masadaki kaynar kahve fincanına, çiçeklere baktı. Her şey çok güzeldi. Bu tür kraliyet muamelesine çok çabuk alışabilirdi. Bu tür düşünceler tehlikeliydi. Şu anda her şeyi doğru perspektife oturtmak en iyisiydi. "Kendinle gurur duyabilirsin, velet."

Gözleri öfkeyle parladı. Duymak istediği şey bu değildi. Bu da Jake'i söylediği şeyden daha da memnun etti. Banner'ın bir planı varsa, bunu önceden bilmesi gerekiyordu.

Hızla kendini toparladı ve gülümsedi. "Eğer hemen başlamazsan, her şeyi kendim yiyip bitireceğim. Açlıktan ölüyorum."

Tabağını doldururken, satın aldığı malzemeler hakkında ona sorular sordu. Yemek yerken çiftlik işleri hakkında sohbet ettiler. Yemekler lezzetliydi. Banner tabağını hiç boş bırakmadı, sürekli ona hizmet etti. Her zamanki gibi küstah, alaycı ve neşeliydi, ama onda onu meraklandıran yeni bir unsur vardı. Daha yumuşak ve daha belirgin bir şekilde kadınsıydı.

Jake, kızın yemek yerken ağzına hayranlıkla bakıyordu. Peçeteyi dudaklarına götürüp ağzını sildikten sonra tekrar kucağına sererken elleri zarifçe hareket ediyordu. Lambaların fitillerinin her hafif dalgalanışında gözlerinde yeşil ve altın rengi ışıklar parıldıyordu. Bir kara saç buklesi boynunun yanına cilveli bir şekilde düşmüştü.

Elbisesi üzerindeki geniş yaka, her iki omzunun ucundan başlayarak sırtındaki omuz kemiklerine ve önündeki göğüslerinin kıvrımlarına kadar uzanıyordu. Dikiş, her hareketinde dalgalanan bir santim genişliğinde pamuklu dantel şeritle çevriliydi.

Jake gözlerini o dantelden ayıramıyordu. Ya da dudaklarının şeklinden, gözlerinin renginden, yanağının kıvrımından, saçlarının dokusundan. Tamamen büyüleyiciydi.

Bu, birlikte paylaştıkları en keyifli yemektir, Jake'in hayatındaki en keyifli yemeklerden biriydi. Yakında sona erecek olması onu üzdü. Kız, bakması çok hoş biriydi. Onu izlemekten bu kadar keyif almasının nedeni, ona Lydia'yı hatırlatmasıydı. Yine de...

"Yemeğin bitti mi, Jake?"

Ellerini karnının üzerine koydu. "Bir lokma daha yiyemem."

"Bir fincan kahve daha ister misin?" Gülümsedi. "Belki yarım fincan."

Kadın tabakları lavaboya götürdü, sonra kahve fincanıyla geri geldi. Onun fincanını doldurdu ve Jake "Vay!" dediğinde ona gülümsedi. "Düşündüğünden daha susamış olabilirsin."

Kendi temel kuralını çiğneyerek gözlerini ona çevirdi. Kız ona bakıyordu. Hayal gücü müydü, yoksa kız kollarını normalden daha uzun süre o garip açıda mı tutuyordu? Bu, ona kızın göğüslerini sınırsızca görme imkânı sağladı. Kızın göğüsleri elbisesinin korsesini bolca dolduruyordu.

Lanet olsun! Cinsel organı kemerinin altında hareketlenmeye ve şişmeye başladı. Hızla gözlerini indirdi.

Kadın masanın karşısına oturup kahvesini yudumladığında, gözlerini kararlı bir şekilde ondan uzak tuttu. Sessizce kahvelerini içtiler. Sonra Banner dirseklerini masaya koydu ve çenesini ellerinin üzerine dayadı, sanki yüzünü ona sunuyormuş gibi.

"Jake, böyle büyük bir ailen olduğu için çok şanslısın."

Konuşmanın konusu onu şaşırttı, ama aynı zamanda rahatlattı. O ağır sessizlik onu rahatsız ediyordu, ama kendileri hakkında konuşmalarını istemiyordu. Ya da ona bu akşam yemeğini hazırlamak için bu kadar uğraştıktan sonra tartışmalarını da istemiyordu. "Evet, öyleyim. Ama biliyorsun, birkaç kardeşim ve babamı kaybettim."

"Biliyorum." Kadın iç geçirdi ve ona hüznü bir gülümsemeyle baktı. "Annem bana her birinin hikayesini anlattı, vagon treninde yaptıkları şakaları. Sen ailemle ilk kez orada tanışmıştın."

"Evet." Kahvesinden bir yudum aldı. "Anlat bana."

Fincanını masaya koydu. "Neyi?"

"Annemle babamla nasıl bu kadar iyi arkadaş olduğun hakkında."

"Ross, atlarına bakmam için beni işe aldı. Beş kısrak ve Lucky adında bir aygırı vardı. O, gördüğüm en güzel attı."

"Onu hatırlıyorum. Ben beş yaşındayken onu vurmam zorunda kalmışlardı. Annem günlerce ağlamıştı. River Bend'deki atların çoğu Lucky'nin torunları." Peçeteyi katlayıp tekrar katladı, masanın kenarına göre şekillendirdi.

"Peki anne? Onunla ne zaman tanıştın?"

Ne peşindeydi? Jake merak etti. Neden birdenbire geçmişe bu kadar ilgi duymaya başladı? Ross ve Lydia'nın çocuklarından geçmişlerinin bazı yönlerini sakladıklarını biliyordu ve kesinlikle o sırları ifşa edecek kişi olmayacaktı.

Dikkatlice seçilmiş kelimelerle cevap verdi. "Kardeşim Luke ve ben onu ormanda bulduk. Kaybolmuştu. Onu anneme götürdük. O sıralarda Ross'un karısı Lee'yi doğururken öldü. Annem Lydia'yı arabasına götürdü ve... şey..."

Banner, Lydia'nın Lee'ye süt anneliği yaptığını biliyor muydu? O ve Luke onu bulduğunda annesinin ölü bir bebek doğurduğunu biliyor muydu? Öyle olduğunu sanmıyordu ve ona söylemeyecekti.

"... Lee'ye bakmasına yardım etmek için," diye bitirdi.

"Ama o ormanda kaybolmuş ne yapıyordu? Nereden gelmişti? Ailesi yok muydu?"

Clancey Russell, diye düşündü Jake, yüzü sertleşip yumruklarını sıkarken, kardeşini hiçbir neden ve provokasyon olmadan, sırf kötülükten öldüren adamı düşündü. "Hayır," dedi kısa bir şekilde. "Bildiğim kadarıyla ailesi yok."

Banner bunu düşündü ve sanki yalan söylediğini biliyormuş gibi ona şüpheyile baktı. "Keşke daha büyük bir ailemiz olsaydı, büyükbabalarımız ve kuzenlerimizle oynayabilseydik."

"Sen Langstonlarla çevrilisin," dedi neşeyle, konuyu değiştirmek için.

"Evet, ve bundan memnunum. Ama kan bağı olan akrabalarla aynı şey değil. Kimse 'Banner bana falanca teyzemi hatırlatıyor' ya da 'Falanca kuzenimin gut hastalığı nasıl?' demedi."

"Ross ya da Lydia'nın da bahsedilecek bir ailesi olduğunu sanmıyorum."

"Aynen öyle. *Hiç* bundan bahsetmediler," diye haykırdı Banner. "Ölen akrabalarından bile hiç söz etmediler. Sanki birbirleriyle tanışana kadar hiç var olmamışlar gibi. Bu beni hep rahatsız etmiştir."

"Neden?"

"Bilmiyorum," dedi, hayal kırıklığıyla ellerini bir kenara atarak. "Bir gün ortaya çıkacak ve hepimizi mahvedecek korkunç bir sır var gibi hissediyorum."

Jake'in de sakladığı sırları vardı. Kızın bilmediği ve hayal kırıklığına uğradığı mı, yoksa bildiği ve geçmişin hayaletleriyle başa çıkmak zorunda kaldığı mı daha iyi olur

bilmeden hayal kırıklığına uğramasının mı, yoksa bilip geçmişin hayaletleriyle başa çıkmak zorunda kalmasının mı daha iyi olduğunu bilmiyordu. "Önemli değil, Banner."

Kız ona alaycı bir bakış attı. "Yaşlı Moses da bana öyle derdi."

Jake gülümsedi. "O, anne babana çok bağlıydı. Ondan sırlarını öğrenemeyeceğini bilmeliydin."

"Onu çok seviyordum," dedi, ruh hali yine duygusal bir hal aldı. "O benim ilk arkadaşlarımdan biriydi. Annem ve babam meşgulken ve Lee beni görmezden gelirken bana ilgi gösterirdi. Beni balık tutmaya götürürdü. Bana oyma yapmayı öğretti. Asla bu işin püf noktasını öğrenemedim, ama oynadığım ilk oyuncakların bazılarını o benim için yapmıştı. Öldüğü gün onu bulan bendim."

Jake, gözlerinin yaşlarla dolduğunu gördü. İçgüdüsel olarak masanın üzerinden uzanıp elini kendi eliyle kapattı. "Bunu bilmiyordum."

Kadın başını salladı. "Bir sabah erkenden kulübesine gittim. O gün çilek toplamayı planlamıştık. Kulübesinin verandasında oturuyordu." Aniden dik oturdu ve ses tonu değişti. "Babanın onun için hiçbir şey yapmasına izin vermezdi. Bir zamanlar köle olduğunu ve bir daha kimseye bakılması için bağımlı olmayacağını söylerdi. Dere kenarında kendi kulübesini inşa etmişti." Jake başını salladı.

"Neyse," diye devam etti, "verandasında oturuyordu. Yaklaştığımda başını tuhaf bir şekilde tuttuğunu fark ettim. Adını seslendim ama kıpırdamadı. Öldüğünü anladım. Ağlamaya başladım ve eve koştum."

Jake, başparmağıyla kadının elinin arkasını şefkatle okşadı. "Moses'ın Teksas'a birlikte geldiği Winston Hill'i tanıyor muydun?" diye sordu sonunda, gözlerini peçeteyle silerek.

"Evet. O bir güneyli beyefendiydi, çok nazikti. Hastalıklıydı." "Moses bana yolda öldüğünü söyledi."

Ama nasıl öldüğünü söylemedi, diye düşündü Jake. Hill, Lydia'yı üvey kardeşinden korurken göğsünden vurulmuştu. Bunu Jake dışında kimse bilmiyordu. Clancey'nin Lydia'ya Winston Hill ve Luke'u öldürdüğünü övünerek anlattığını duymuştu. Clancey bundan sonra fazla yaşamamıştı.

Jake sadece on altı yaşındaydı, ama Luke'un bıçağı Clancey Russell'ın karnına saplandığı anda, onun yüzündeki boş bakışı ve öleceğini anladığı anı hatırlayarak mezara girecekti.

Jake, elinin Banner'ın elini sıkarak canını aldığını fark etti ve

hemen bıraktı. Gözlerini ona kaldırdığında, Lydia ona tuhaf bir şekilde bakıyordu. Kendi sırlarını sakladığını bilmesini istemiyordu. Kendini zorlayarak kahvesinden kayıtsız bir yudum aldı.

"O yazla ilgili hatırladığım hiçbir şey tekrar anlatılmaya değer değil," dedi sertçe. Luke. Luke. Onunla Luke hakkında konuşmak isterdi, ama bu konuda ruhunu boşaltmaya asla cesaret edemedi. Bunca yıl geçmesine rağmen, acı hala çok taze idi.

"Annemle babamdan vagon treniyle ilgili hikayeler anlatmalarını istedim, ama hiç anlatmıyorlar. Ya da anlatırlarsa, ben soru sormaya başladığımda konuşmayı kesiyorlar."

"Çok uzun zaman önceydi. Belki o kadar eskiyi hatırlamıyorlar." Ona sert bir bakış attı ve o da güldü. "Ciddiyim. Belki sen doğduğunda, böyle bir kızları olduğu için o kadar mutluydular ki, ondan önce başlarına gelen her şeyi unuttular." Masaya doğru eğildi ve fısıldadı, "Biliyor musun, bence sen o vagon treninde doğdun."

Üst dişlerini alt dudağına sıkıştırdı ve omuzlarını kamburlaştırarak yaramazca gülümsedi. "Ben de öyle düşünüyorum," diye fısıldadı. "Doğum günüm, onların Teksas'a ulaşmalarından neredeyse dokuz ay sonra."

Jake güldü ve arkalarına yaslandı. "Düzgün bir genç hanım bir erkekle böyle şeyleri konuşmamalı. Bunları bilmemelisin bile."

Gözleri buğulandı. Yavaşça onun yüzüne, göğsüne ve tekrar gözlerine baktı. "Bunları biliyorum, Jake."

Bu çok yakından ilgilendiriyordu. Erkeklerin ve kadınların birlikte yaptıkları hakkında bildikleri, ahırdaki saman yığınlarının üzerine serilmiş bir at battaniyesinde, ona öğretmeye hakkı olmayan bir adamdan öğrenmişti.

Jake cebine uzanıp bir puro çıkardı. Sonra onu tekrar cebine sıkıştırdı ve "Üzgünüm" diye mırıldandı.

"Ne için?"

"Puro için. Çoğu kadın evlerinin puro dumanıyla kokmasını istemez."

"Senin puro kokunu seviyorum. İstersen iç."

Konuşmaları yine kişisel konulara kaymadan önce gitmesi gerektiğini bildiği halde, yine de cebinden puroyu çıkardı ve ucunu ısırdı. Ucu kahve fincanının altındaki tabağa dikkatlice koydu.

Puroyu dişlerinin arasında tutarken, elleri ceplerinde kibrit aramak için boşuna bir arayışa girdi.

"Dur, ben senin için bir tane alayım." O itiraz etmeden, Banner sandalyesinden kalkıp sobaya doğru uçtu ve bir kutu kibrit aldı. Geri döndüğünde, Jake elini uzatıp kibrit kutusunu istedi, ama Banner başını salladı ve kutuyu kendisi açtı. Kibriti çaktı ve kırmızı renkte parlayana kadar puronun ucuna tuttu. Jake puroyu içti ve aralarında bir duman bulutu yükseldi.

Jake, mavi-gri dumanın içinden ona baktı. Banner, gözlerini ondan ayırmadan dudaklarını nazıkçe büzüp kibriti söndürene kadar üfledi.

Jake'in tepkisi çok güçlüydü. İçine çektiği dumandan neredeyse boğulacaktı. Arzu okları içinden geçip hedefini buldu. Vuruş gücünün isabetliliği ile belinde bir ağrı hissetti. Gözlerini ondan kaçırdı, o kışkırtıcı yüze bir saniye daha bakarsa puroyu yere atıp, o öğleden sonra şehre giderken kendine verdiği tüm sözleri çiğneyerek onu zonklayan kucağına çekeceğinden korktu.

Banner sandalyesine geri çekildi. Yüzünü ellerine dayadı ve utanmadan onun sigara içmesini izledi. "Kokusu kadar tadı da güzel mi?"

"Bazen, şu anda olduğu gibi, öyle."

"Ben de deneyeyim." İlhamla dolu, dik oturdu ve göğüslerinin üzerinde sallanan danteli titretmeye başladı.

"Hayır!"

"Lütfen."

"Ne düşünüyorsun kızım?"

"Denemek istiyorum."

"Hayır. Ailen beni öldürür." "Lütfen, Jake.

Öğrenmezler." "Öğrenebilirler."

"Onlara söyler misin?"

"Hayır."

"Ben de söylemem. Lütfen. Bunun nesi yanlış?"

"Bayanlar sigara içmez."

"Bazı hanımlar içer."

"O zaman onlar hanımefendi değildir."

"Sigara içen kadınlar tanıyor musun?" diye sordu, gözleri yuvarlaklaşarak. Böyle bir şeyin mümkün olabileceği konusunda sadece vahşi bir tahminde bulunmuştu.

"Birkaç tane."

"Kimler?"

"Senin tanıdığın kimse yok."

"Fahişeler mi?"

Jake öksürdü ve gözleri yaşardı. "Bu kelimeyi nereden duydun?"

"İncil'de var." Jake şüpheyle gözlerini kısınca, itiraf etti. "Lee ve Micah'tan."

"Sana fahişelerden mi bahsettiler?" Jake şaşkınlıkla sordu.

"Tam olarak değil," dedi savunmacı bir tavırla. "Ama bazen onları duymadan edemiyorum."

Jake kahkahalarla güldü. "Seni küçük kulak misafiri. Dikkatli olsan iyi olur," dedi, puroyu ona doğrultarak. "Duymak istemediğin şeyler duyabilirsin."

"Ben bebek değilim. Sadece kelimeyi bilmiyorum, anlamını da biliyorum. Şimdi, bana sigara içen bir kadın söyle. Eminim o bir fahişedir. Priscilla Watkins mı?"

Altmış saniye içinde ikinci kez onu şok etmişti. "O ismi nereden duydun?"

"Lee ve..."

"Micah," diye tamamladı. "Tanrım, onlar bilgi kaynağı, değil mi?"

Banner göz kapaklarını indirdi. "Senin onu tanıdığını söylüyorlar, bu ünlü Watkins kadını."

Onun, baştan çıkarıcı kirpiklerinin altından onu izlediğini görebiliyordu. O anda, Priscilla'nın yüzünü hatırlayamıyordu. Ya da başka herhangi bir kadının yüzünü. Sadece Banner'ı görüyordu, ama ifadesini değişmez tutmaya özen gösteriyordu. "Evet, onu tanıyorum."

"Senin arkadaşın olduğunu söylüyorlar."

Omuz silkti. "Belki öyle denebilir." "Ama o bir fahişe."

O gülümsedi ve külün bir kısmı düşene kadar puroyu fincan tabağının kenarında döndürdü. "Kesinlikle bir fahişe."

"Onu ziyaret ediyor musun?"

"Bazen."

"Onun genelevinde mi?"

"Evet."

"Sen..." Sesi boğuk bir fısıltıya dönüştü. "Onun yatağını paylaşıyor musun?" Cesur, ateşli gözleriyle onun bakışlarını sabit bir şekilde karşıladı ve ona yalan söylememesi için meydan okudu.

"Hayır." O kadar sessiz, ama o kadar kesin ve dürüst bir şekilde konuştu ki, Banner onun doğruyu söylediğini anladı.

"Oh," dedi küçük bir sesle.

Jake onu dikkatle izledi. Kışkırdığını söyleyebilirdi. Erkek egosu, Priscilla'nın sevgilisi olduğunu itiraf etseydi ne yapacağını merak etti. Bu öğleden sonra Randy'nin ellerini Banner'ın üzerinde gördüğünde deli gibi davranmıştı. Priscilla'yı kışkırdığı belliydi. Aralarındaki kıskançlık tehlikeliydi. Ve o bunu biliyordu. Ve bu keyifli akşamı ne kadar çabuk bitirirse o kadar iyi olurdu. Sandalyesini geri itti ve ayağa kalktı. "Gitmem gerek..."

"Hayır, bekle." Sandalyesinden yay gibi fırladı ve iki hızlı adım attı. O, sanki aklını kaçırmış gibi ona baktığında, bir adım geri çekildi. Ellerini beline koyarak, hızlıca, "Senden bir ricam var. Eğer... eğer vaktin varsa." dedi.

"Neymiş?"

"Oturma odasında. Asmam gereken bir resim var ve bana yardım edebilir misin diye merak ettim."

Omzunun üzerinden orta odaya doğru baktı. Köşede küçük bir lamba yanıyordu. Oda, ahırdaki kadar samimi bir şekilde gölgelerle kaplıydı. Salon, o öğleden sonra öpüşükleri yerd. Jake'in bunu hiç hatırlamaması daha iyiydi.

"Resim asmakta pek iyi değilim," diye kaçamak cevap verdi.

"Oh, peki." Elini küçümseyici bir şekilde salladı. "Zaten bütün gün çalıştın ve resim asmak ustabaşının işi değil, sanırım."

Kahretsin. Şimdi de ona yardım etmek istemediğini düşünüyordu. Hayal kırıklığına uğramış, resmini asamayacağı için üzgün ve yardım istediği halde reddedildiği için utanmış görünüyordu.

"Çok uzun sürmez, değil mi?"

"Hayır, hayır," dedi, başını heyecanla kaldırarak. "Her şeyi hazırladım."

Oturma odasına girerken yanından hızla geçti. "Öğleden sonra sen yokken ahırdan çekiç ve çivi getirdim. Kendim asmaya çalıştım ama doğru yere asıp asmadığımı anlayamadım."

Nefes nefese konuşuyordu. Jake, onun da bu odaya dönmek konusunda kendisi kadar gergin olabileceğini düşündü. Ama lambayı yakmak ya da başka bir lamba yakmak için hiçbir çaba göstermedi. Bunun yerine, doğrudan karşı duvara doğru gitti.

Bu, öğleden sonraki davranışını affettiğini, güneş battıktan sonra onunla boş bir evde kalmaktan korkmadığını söyleme şekli miydi? Bu gece yaptığı her şey barışmak için bir jest miydi? Öyleyse, ona minnettardı. Birbirlerini öldürmeden ya da...

"Ya da" kısmını düşünmemesi daha iyi olurdu. Özellikle de kadın tekrar ona dönmüşken.

"Bunu bu duvara, yaklaşık buraya asmayı düşündüm," dedi, parmağıyla işaret ederek ve başını bir yana eğerek.

"Bu iyi olur." Resim asma konusunda tavsiye verecek kadar yetkin olduğunu, şapka dükkanında şapka seçecek kadar yetkin olduğunu düşünüyordu.

"Göz hizasında mı?"

"Kimin göz hizası? Seninki mi, benimki mi?"

Kadın güldü. "Ne demek istediğini anlıyorum." Avucuyla başının üstünü kazıdı ve avucunu yatay olarak kaydırarak adamın göğüs kemiğine değene kadar sürdü. "Senin boyunda sadece buraya kadar geliyorum, değil mi?"

Kadın ona baktığında, adamın nefesi ciğerleri ile boğazı arasında takıldı. Bu büyüleyici gözleri ve alaycı gülümsemesi olan yaratığı nasıl çocuk olarak görebilirdi? Adamın kanını kaynatacak her şeyi bilen fahişelerle birlikte olmuştu. Ama hiçbir kadın bu kadın kadar onu etkilememişti. Belki de vagon treninde birlikte geçirdikleri o aylar boyunca Lydia hariç.

O zamandan beri ona olan sevgisi yumuşamıştı. Artık onu her gördüğünde tutkulu bir arzu duymuyordu. O yaz Tennessee ile Teksas arasında seyahat ederken sürekli azgın bir haldeydi. Lydia'ya, Priscilla'ya, kadınlara karşı arzu duyuyordu, nokta.

O zamanlar on altı yaşındaydı, gençliğin özü tatlı ama acı bir şekilde vücudunda dolaşıyordu. Ama Banner'a her baktığında böyle hissediyordu. Yine on altı yaşında hissediyordu ve vücudu üzerinde o zaman sahip olduğu kontrolü kaybetmişti.

o zamanlar olduğu kadar.

Eteği pantolonuna sürtünüyordu. Göğüsleri göğüsüne acı verecek kadar yakındı. Yasadışı olacak kadar güzel kokuyordu. Nefesi çenesine yumuşakça çarptığında, neredeyse tadını alabiliyordu. Gözlerinin derinlerinde boğulmadan önce, "Belki de biz..." dedi.

"Oh, evet," dedi kadın canlı bir sesle. Koltuğun önünden üç ayaklı bir tabure aldı, onu duvarın yanına koydu ve eteğini ayak bileklerinin üzerine kadar kaldırıarak tabureye ıktı. "Resim masanın üzerinde. Lütfen bana uzat, sonra geri ekil ve doğru göründüğünde bana söyle."

Çerçeveli resmi aldı. "Bu çok güzel."

Yeşil bir otlakta otlayan atların olduğu pastoral bir manzaraydı. "Plum Creek'e benziyor diye düşündüm." Ona sert bir bakış attı, seçtiği isim hakkında aşağılayıcı bir şey söylemeye cesaret edemesi için onu kışkırttı.

"Ben bir şey demedim."

"Hayır, ama ne düşündüğünü biliyorum," dedi suçlayıcı bir şekilde. O sadece iyi niyetle gülümsedi ve resmi ona uzattı.

Sırtını döndü, kollarını kaldırdı ve resmi yerleştirdi. "Nasıl görünüyor?"

"Belki biraz daha

aşağı." "Orada mı?"

"Tamamdır."

Resmi duvara düz bir şekilde tutarak, başını çevirdi. "Gerçekten yargılıyor musun yoksa sadece bu işi bitirmeye mi çalışıyorsun?"

"Elimden geleni yapıyorum," dedi, kırılmış gibi davranarak. "Yardı mı takdir etmiyorsan, başka birine sorabilirsin."

"Randy gibi mi?"

Onun alaycı sözleri şaka amaçlıydı, ama Jake bunu ciddiye aldı. Kaşları burnunun üzerinde V şeklinde birleşti, o taburede oturmuş, kollarını kaldırmış, duvara doğru eğilmiş halini izledi. İnce bileklerinin üzerinde iki inçlik dantelli etek görünüyordu. Poposu dışarı çıkmıştı. O sevimli yuvarlak poponun üstündeki nlğn fiyonku, hiçbir erkeğin karşı koyamayacağı bir baştan çıkarma idi. Göğüslerinin öne doğru çıkıntısı, şekillerini açıkça ortaya koyuyordu. Hayır, Randy değil. Jake'in elinden gelirse kimse değil.

Bu sefer resmi daha dikkatli bir şekilde yerleştirmeyi düşündü. "Ortaya almak istiyorsan biraz sola kaydır." O da resmi buna göre kaydıldı. "İşte.

Mükemmel."

"Tamam. Asılı olduğu kordon nedeniyle çivi yaklaşık 15 cm daha yukarıya çakılmalı. Çiviye ve çekici getir. Ben çerçeveyi tutarken sen çakabilirsin."

Söyleneni yaptı, tabureye bacaklarını açarak oturdu ve kadının etrafına eğildi. Ona dokunmamaya çalışarak kollarını birkaç pozisyonda ayarladı, ama hiçbirisi tatmin edici değildi.

"Bir elinle kollarımın arasından uzan, diğer elinle de üstünden geç."

Yutkundu ve nefesini tuttu, eli göğüslerinin arasına girerken onları fark etmemeye çalıştı. Diğer eliyle çiviye yerinde tuttu, ama bu kolay bir iş değildi çünkü içi titriyordu.

Bu çok saçmaydı! Kaç kadınla yatmıştı ki? Lanet olası bir çocuk gibi davranmayı bırak ve işini yap da buradan defolup git! diye içinden bağırdı.

Çekiç tutan elini dikkatlice geri çekti. Ama yeterince dikkatli değildi. Dirseği kadının yan tarafına bastırdı. Dizlerinden biri kadının dizinin arkasına çarptı. Parmak eklemlerinin arkası kadının dolgun göğüslerine gömüldü.

"Affedersiniz," diye
mırıldandı. "Önemli değil."

Çiviye vurdu ve tek vuruşla duvara girmesi için dua etti. Ama girmedi. Elini geri çekip tekrar vurdu, tekrar vurdu, ilerleme görene kadar. Sonra, hızlı bir şekilde, birkaç kez sertçe vurdu.

"Yeterli," dedi sert bir sesle ve kollarını çekti. "Evet, sanırım öyle." Kadının sesi de onunki kadar titriyordu.

İpek ipi çivinin başına doladı ve taburede dengesini koruyarak olabildiğince geriye eğildi.

"Nasıl oldu?"

"İyi, iyi." Çekici en yakın masanın üzerine koydu ve terli alnını koluyla sildi.

"Düz mü?"

"Sol taraf biraz daha
aşağıda." "Orada mı?"

"Henüz değil."

"Orada mı?"

Lanet olsun, diye içinden küfretti. Buradan çıkması gerekiyordu, yoksa patlayacaktı. Hızla ilerledi, resmi çabucak düzelterek buradan çıkıp kafasını boşaltmak için çok ihtiyaç duyduğu havayı almak istiyordu. Ama aceleyle, botunun burnu taburenin üç ayağından birine takıldı ve tabure tehlikeli bir şekilde sallandı.

Banner alarm vererek çılgılık attı ve kollarını salladı.

Yıllarca süren yol hayatı, Jake'e yazın şimşekleri kadar hızlı refleksler kazandırmıştı. Göz açıp kapayınca kadar kolları onun etrafına dolandı ve onu kendine doğru çekti. Tabure yan yatarken, Banner yerden birkaç santim yukarıda tutuluyordu.

Jake'in bir kolu Banner'ın belini sarmış, diğer eli ise göğsüne yaslanmıştı. Banner'ın aşağı kaymasına izin vermek yerine, onu yavaşça indirdi. Banner'ın peşinden aşağı inerken sırtı hafifçe kavis yaptı ve Banner'ın üzerine eğildi.

Ama Banner'ın ayakları güvenli bir şekilde yere basınca onu bırakmadı. Jake, Banner'ın düşmesini engellemek için bacaklarını genişçe açmıştı. Şimdi Banner'ın kalçaları Jake'in uyluklarının arasındaki girintiye sıkıca yerleşmişti.

Yanağı kızın yanağına değiyordu ve kızın yakınlığı, sıcaklığı ve kokusu ona karşı koyamayacağı kadar fazla olunca, başını çevirip burnuyla kızın kulağına dokundu. Kolları otomatik olarak kızı daha sıkı sardı. Kızın adını inleyerek söyledi.

Bu kadar doğru hissettiren bir şey nasıl bu kadar yanlış olabilirdi? Tanrım, onu istiyordu. O diğer sefer olanların ahlaka aykırı bir iğrençlik olduğunu en derininde biliyordu, ama yine de onu istiyordu. İstemediğini kendine yalan söylemenin bir anlamı yoktu. Onu bir kez incitmişti. Bir daha asla yapmayacağına yemin etmişti. Kendisi için dünyadaki her şeyden daha değerli olan bir dostluğu ihanet etmişti.

Ancak dudakları kadının saçlarında dolaşırken ve burnu, kadının kulağının arkasındaki en yumuşak noktaya sürülen kolonyanın kokusunu içine çekerken, bu tür argümanlar öğle güneşinde sis gibi buharlaşıp yok oldu.

"Banner, seni yalnız bırakmamı söyle." "Yapamam."

Kafasını bir yana çevirerek ona erişim imkânı verdi. Dudakları boynuna dokundu.

"Bunun bir daha olmasına izin verme." "Beni kucaklamayı istiyorum."

"İstiyorum, istiyorum."

Elini göğsünden boynuna, sonra çenesine kaydırdı, ta ki eli yüzünü hafifçe kaplayana kadar. Aralıklı dudaklarından çıkan nefesi, avucunda sıcak ve hızlıydı.

Kör bir adam gibi, her bir nüansı yakalamak için aniden hassaslaşan nasırlı parmak uçlarıyla yüzünün her bir özelliğini çizdi. Koyu siyah ve güzel kavisli olduğunu bildiği kaşlarını düzeltti. Parmakları elmacık kemiklerinin üzerinde gezindi. Çiller vardı. Her bir çili sevmeye başlamıştı. Burnu biraz küstah olsa da mükemmeldi.

Ağzı.

Parmakları dudakları üzerinde ileri geri kaydı. Dudakları inanılmaz derecede yumuşaktı. Dudaklarından süzülen sıcak nefes parmaklarını nemli bıraktı.

Ağzını kızın yanağına, kulağına, saçlarına bastırdı.

Belindeki eli, karnının ortasında genişçe açıldı. Parmaklarını gergin ete doğru kıvırdı. Kız inledi. Kendi kendine tartıştı, ama elinin, kızın dalgalı mükemmelliğindeki kaburgalarını yukarı doğru kayarak göğsünü kaplamasını engelleyemedi. İkisinin inlemeleri birbirini tamamlıyordu.

Onun olgun dolgunluğu elini doldurdu ve dönen başparmağına karşı, göğsünün ortası uyarılmanın bir damlası gibi sıkılaştı.

"Jake..."

"Tatlı, çok tatlı."

"Bu bazen olur." "Ne?"

"O," diye cevapladı, parmakları meme ucunu kavradığında. "Bazen öyle olurlar... sana baktığımda."

"Tanrım, Banner, bana bunu söyleme." "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, hiç kalmamam gerektiği anlamına geliyor."

"Ve inmeyecekler. Uzun bir süre inmeyecekler. Öyle kalıyorlar, kaşınıtlı ve karıncalanıyor gibi..."

"Oh, sus."

"...ve o zaman ben..." "Ne?"

"...tekrar ahırda olmayı ve senin..." "Söyleme."

"...içimde olmanı."

"Tanrım, Banner, dur."

Avuç içini bir beşik gibi yapıp yanağına koydu ve yavaşça başını kendisine doğru çevirdi. Başı döndükçe vücudu da döndü. Giysilerinin kumaşı, deniz kıyısındaki gelgit gibi onun giysilerine sürtündü, ayrı ama birbirine bağlı.

Gözleri buluştuğunda ve açgözlülükle kilitlendiğinde, ağzını onun ağzına indirdi. Kalçalarını şişkin ön tarafına bastırırken dilini ağzının derinliklerine soktu. O, onun sertliğini bacaklarının arasında kucakladı.

Adam ağzını onunkinden ayırdı. "Hayır, Banner. Seni daha önce incittim, hatırladın mı?" "Evet, ama ağlamamın sebebi o değildi."

"O zaman neden?"

"Çünkü hoşuma gitmeye başlamıştı ve ben... davranışlarımdan dolayı benden nefret edeceğini düşündüm."

"Hayır, hayır," diye fısıldadı saçlarına. "Sen çok... büyüktün."

"Özür dilerim."

"Sadece bu kadar... ve... ve bu kadar... olacağını beklemiyordum." "Senin için hiç iyi hissettirdi mi, Banner?"

"Evet, evet. Ama çok çabuk bitti."

Sert yanağını onun yanağına dayadı. Nefesi zorlanıyordu, ama başka hiçbir hareket yapmadı. "Çok çabuk mu?"

"Bir şey olmak üzereymiş gibi hissettim, ama olmadı."

Jake şaşkına dönmüştü. Bu mümkün müydü? Fahişelerin numara yaptığını biliyordu. İyi kadınlarla hiç deneyimi yoktu. Kesinlikle bakirelerle yoktu. Asla bakirelerle olmamıştı. Hiç kimseye karşı şefkat hissetmemişti.

Ama şimdi Banner'a karşı şefkat duygusu onu sarmıştı. Ellerini kızın yüzüne koydu ve gözlerinde gerçeği aradı. Orada korku görmedi, sadece kendi arzusuna uyan keskin bir arzu gördü. Boğazının derinliklerinden bir hırıltı sesi çıkararak başını tekrar eğdi.

"Merhaba!" neşeli bir ses duyuldu. "Evde kimse var mı?"

Ancak o zaman koşum takımlarının çingirak sesini ve dışarıda bir arabanın durdurulduğuna dair şüpheye yer bırakmayan sesleri fark ettiler.

"Banner? Neredesin?"

Lydia'ydı.

On

Banner, yatak odasının penceresinden zayıf bir şekilde süzülen şafak ışığının pembeden altına dönüşmesini izledi. Yanağını yastığa dayamış yatıyordu. Sık sık bir gözyaşı alt göz kapağından süzülüp yanağından aşağıya doğru akıyordu. Diğerleri gibi bu da yumuşak yastık kılıfına emildi.

Düşünceleri dün geceye takılmıştı. Olanlara inanamıyordu. Lydia'nın zamansız gelişi öncesinde her şey plana göre gitmişti. Jake, onun yarattığı romantik havaya kapılmıştı.

Daha önce hiç bir erkeği baştan çıkarmak zorunda kalmamış olan Banner (ahırdaki o gece sayılmazdı), kız arkadaşlarının bir koca bulmak için kullandıkları baştan çıkarma yöntemlerini ve planları hatırlamaya çalışmıştı. İyi bir yemek, yumuşak ışıklandırma, çiçekler, güzel bir elbise ve tatlı bir mizaç, bir erkeğin duyularını cezbetmek ve ona her zaman bu tür şefkatli ve sevgi dolu bir bakıma sahip olmanın harika olacağını düşündürmek için gereken her şey.

Banner, bu tür entrikaların onuruna yakışmadığını, dürüstlüğünü tehlikeye attığını ve düpedüz saçma olduğunu düşünmüştü. Arkadaşlarının inanamayacağı şekilde, bu kadar kolay manipüle edilebilen bir erkeği istemeyeceğini bile ilan etmişti.

Ama bu tür kadın hilelerinin bir işe yaradığına dair bir kanıt olmalıydı, çünkü her şey çok iyi gitmişti. Ta ki Lydia kapıyı çalana kadar.

Jake vurulmuş gibi sıçradı. Hâlâ yan yatmakta olan tabureye takıldı. Sadece bir mucize ve bazı ustaca ayak hareketleri onu yere yığılmaktan kurtardı.

Banner saçlarını düzeltti, ellerini kızaran yanaklarına bastırdı ve birkaç değerli saniye boyunca zonklayan alnını kapı pervazına dayadıktan sonra kapıyı açarak, "Anne! Ne güzel bir sürpriz," dedi.

"Merhaba canım."

Lydia, taze gece kokularını da beraberinde getirerek içeri girdi.

saçlarına ve giysilerine yapışıyor, tıpkı bir dal hanımeli bütün evi güzel kokutması gibi.

Banner'ın kalbi sıkıştı.

Lydia, sade ekru gömlek ve kahverengi etekle çok güzel görünüyordu. Viski rengi gözleri ve tarçın rengi kırmızımsı kahverengi saçlarıyla hala her erkeğin başını döndürüyordu. Vücudu zayıftı, ama göğüsleri ve kalçaları kadınsı bir dolgunluğa sahipti. Hangi erkek başını onun anne göğüslerine yaslayıp bütün gece orada kalmak istemezdi ki? Lydia rahat görünüyordu, sanki bir erkeği mutlu ve kendini tatmin edecek her şeye sahipmiş gibi.

"Merhaba Jake." Ona gülümsedi ve Banner'ın kalbi, ruhunun derinliklerine doğru bir adım daha kaydı. Lydia'nın gülümsemesi samimi, açık ve dostçaydı, ama o bu gülümsemenin altında erimekten kendini alıkoyabilir miydi?

Jake, az önce iğrenç bir şey yutmuş ve kusmak üzereymiş gibi görünüyordu. "Lydia." Sarışın beyaz kafasını hızlıca sallaması, onun aldığı tek selamlamaydı ve Banner bunun, henüz konuşmaya cesaret edemediği için olduğunu biliyordu. Bir kadını öpmek üzereyken, gerçekten istediği kadın içeri girmişti. Bu, en sadık erkekleri bile sarsmaya yeterdi.

Garip bir sessizlik uzadı, ta ki Banner anı yakalayıp eliyle resmi işaret ederek öne çıkıncaya kadar. "Ne düşünüyorsun anne? Jake, senin arabasının geldiğini duyduğumuzda onu asmama yardım ediyordu."

"Kapıyı açmak için neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ediyordum," diye cevapladı dalgın dalgın resmi incelerken. "Beğendim." Topukları üzerinde yavaşça dönerek salonu baştan sona süzdü. "Odayı harika yapmışsın, Banner. Her şey tam yerinde ve... ev gibi."

"Teşekkür ederim."

"Belki bir lamba daha lazımdır," dedi Lydia, düşünceli bir şekilde parmağını yanağına koyarak. "Burası biraz karanlık."

Banner, yerin açılıp onu yutmasını diledi, ama bu olmadığından, "Kahve ister misin?" diye sordu. Ellerini nemli bir şekilde ovuşturmaktan başka bir şey yapmak için çaresizce bir şey arıyordu.

"Hayır. Hava çok sıcak." "Başka bir şey?"

"Bir koltuk?" diye sordu Lydia alaycı bir şekilde.

Banner'ın eli göğsüne gitti. "Özür dilerim, anne. Tabii ki, otur. Jake...?" Ona dönerek başka bir sandalyeyi işaret etti.

"O arabayı boşaltmam lazım," dedi Jake beceriksizce ve kapının yanındaki, şapkası ve silah kemerinin asılı olduğu rafa doğru yürüdü.

"Otur Jake, Tanrı aşkına," dedi Lydia biraz sinirlenerek. "Bu resmi bir ziyaret değil. İkinizin nesi var?"

"Hiçbir şey." Bu kelime Banner'ın dudaklarından neredeyse takılıp çıktı. Destek için Jake'e baktı, ama o bir sandalyeye çökmüş, yere bakıyordu. "Jake sadece somurtuyor. Ona resmi asmasını istememi beğenmedi."

"Ross da aynı. O da 'evde önemsiz işler yapmak'tan nefret ediyor."

Banner, annesinin tanıdık gülümsemesinden cesaret aldı. "Beni görmeye geldiğine sevindim anne."

"İkiniz River Bend'e yabancıydınız. Sizi kırmış olabileceğimizden endişeleniyorduk." Hâlâ gülümsüyordu, ama gözlerinde bir soru işareti vardı.

"Hayır," dedi Banner, sahte bir gülümsemeyle. "Sadece çok meşguldük. Burada yaptığımız tüm işleri hayal bile edemezsin."

"Çalışanlardan öyle duyuyoruz," diye cevapladı Lydia. "İşler yolunda mı, Jake?"

Gözlerini Lydia'ya dikip sandalyesinde daha dik oturdu. Okulda az önce çağrılmış bir çocuk gibi görünüyordu. "Evet, iyiler."

"Açıkçası, genç olan Randy için endişeleniyordum," dedi Lydia.

Jake'in gözleri bir anlığına Banner'a kaydı, sonra "Evet, biraz yaramaz, ama onu hizaya getirebildim. Annem nasıl?" dedi.

"İyi. Seni görmeye gelmediğin için sana biraz kızgın."

"Yakında ona uğramam lazım."

"Bu yüzden bu akşam uğradım," dedi Lydia. "Yarına kadar bekleyecektim, ama Ross ve Lee bitmek bilmeyen dama turnuvalarından birine daldılar ve hava o kadar güzeldi ki, şimdi uğramaya karar verdim." Bir süre durdu ve derin bir nefes aldı. "Cumartesi gecesi bir parti veriyoruz."

"Parti mi?" diye sordu Banner şaşkınlıkla. "Ne için?"

"İnsanlara, hayatlarımızın, özellikle de senin hayatının, düğününde olanlar yüzünden sona ermediğini göstermek için."

Banner'ın içi soğudu. Uzun bir süre hareketsiz kaldı. Sonra ayağa kalktı ve odada dolaşmaya başladı, şunu düzeltti, bunu yeniden düzenledi, hayali toz zerreciklerini süpürdü.

"Herkes böyle mi düşünüyor?" diye sordu sert bir sesle. "Hayatımın bittiğini, özlem çektiğimi mi?"

"Lütfen bunu yanlış anlama, Banner. Baban ve ben insanların ne düşündüğünü veya ne söylediğini umursamıyoruz. Uzun zaman önce, insanların istediklerini düşünmelerini veya söylemelerini engelleyemeyeceğimizi öğrendik. Ama ikimiz de etiketlerin ne kadar acı verdiğini biliyoruz. Bir kez etiketlendiğinde, ondan kurtulamazsın."

"Ne demek istiyorsun?"

Lydia Jake'e baktı, ama onun yüzü taş gibi kalmıştı ve hiçbir şey belli etmiyordu. "Sadece insanların senin hakkında yanlış bir izlenim edinmesini istemiyoruz, çünkü bu izlenim kalıcı olabilir. Ross birkaç gün önce şehre gitti. İnsanların seni, her an hayatını kaybetmenize neden olabilecek ölümcül bir hastalığa yakalanmışsın gibi sorduklarını söyledi. Lee ve Micah, senin buraya kış uykusuna yatmak için taşındığın söylentisinin dolaştığını söylediler."

"Bu doğru değil!" diye bağırdı Banner. Yanakları şimdi tamamen farklı bir nedenden dolayı kızarmıştı. Sinirlenmişti ve bunu, kendini asil bir şekilde dikleştirerek vücudunun duruşuyla da gösteriyordu. "Kendi evimde çalışırken, hayatımda hiç olmadığım kadar canlı ve zinde hissediyorum."

"Bu yüzden parti veriyoruz. İnsanların seni eski halinle görmelerini ve bu söylentiler kontrolden çıkmadan önce durdurulmasını istiyoruz."

"Ama bir parti." Banner, herkesin ona bakacağı düşüncesiyle aniden cesareti kırıldı ve koltuğuna geri çöktü. "Bu gerekli mi? Düğünden beri şehre gitmedim. Bununla başlayamaz mıyım... orada insanlar tarafından görülmek?"

Lydia başını salladı. "İnsanların nasıl olduğunu bilirsin. Sana yaklaşmazlar. Fanlarının arkasında dedikodu yapar ve kendi kararlarını verirler. Bu şekilde seninle konuşmak zorunda kalacaklar ve senin gayet iyi olduğun konusunda hiçbir şüphe kalmayacak. Resmi bir şey olmayacak. Sadece dışarıda bir barbekü. Ne dersin?"

"Sanırım öyle." Gözleri Jake'e kaydı. Jake ona bakmayı reddediyordu ve bu onu incitiyordu. Onu kucakladığında, sadece bir kadına olan doğal açlığını gidermek mi istemişti? Herhangi bir kadın da olur muydu? Bu gece sadece uygun bir kadın mıydı?

? Ve Lydia'ya olan duygularını lekelediği için şimdi ondan ve kendinden nefret mi ediyordu?

Onu evlenme fikrine ikna etmeyi planlamıştı. Ne kadar aptalca bir davranış. Diğer erkekler böyle kadınsı hilelere kanabilirlerdi, ama Jake asla. Onun ne yapmaya çalıştığını biliyordu ve sadece eğlenmek için ona ayak uyduruyor muydu? Her halükarda, şansı vardı ve bu felaketle sonuçlandı.

"Sanırım tekrar insanlarla görüşmeye başlamam gerekiyor." İnsanlar derken erkekleri kastetmişti. Görünüşe göre partinin ardındaki fikir buydu.

Lydia, görevini tamamlamış gibi hızlıca ayağa kalktı. "Harika. Tabii ki sen de geleceksin, Jake." Onun cevabını beklemeden Banner'ın yanına gitti ve onu sıkıca kucakladı. "Ross ve ben seni çok özledik, ama burada yaptıklarından çok gurur duyuyoruz. Her şey yolunda mı?"

"Evet, anne, her şey yolunda. Seni daha sık görmeye geleceğim." Lydia'nın yanağına bir öpücük kondurdu. "Bu kadar erken gitmek zorunda mısın?"

"Evet. Ross'a uzun sürmeyeceğime söz verdim. İyi geceler," dedi ve Banner'ın şakağına öpücük kondurdu. "Cumartesi görüşürüz."

"Seni uğurlayayım," dedi Jake, şapkasını ve silah kemerini raftan alarak. "Sen geldiğinde ben çıkmak üzereydim. Akşam yemeği için teşekkürler, Banner."

Ve o, onlar birlikte verandadan geçip merdivenlerden inerken, Jake'in eli şefkatle Lydia'nın kolunun altında, kapıda tek başına durmuştu. Başları birbirine yakındı.

"Gerçekten iyi mi, Jake? Onun için çok endişeleniyoruz," Banner annesinin fısıldadığını duydu.

"O iyi."

"Ross ve ben, ona bakacak sen olmasaydın endişeden deliye dönerdik."

"Elimden geleni yapıyorum." Onu arabaya bindirdi. "Ross ne düşünüyor, karanlık bastıktan sonra seni tek başına buraya sürmeye izin vermekle?"

"Jake Langston, ben kendime bakabilirim, teşekkürler," dedi Lydia kibirli bir şekilde, şakacı bir şekilde onun koluna vurarak.

"Silahın var mı?"

"Evet," dedi yorgun bir sesle. "Ross silahım olmadan hiçbir yere gitmeme izin vermez. Siz ikiniz, yemin ederim! Sanki ben çaresizmişim ve bakılmam gerekiyormuş gibi davranıyorsunuz."

"O köprüden geçerken dikkatli ol. Bazı yerleri çürümüş görünüyor."

buradaki işleri halleder etmez, köprüyü sağlamlaştırmaya başlayacağım."

"Benim için endişelenme. Ben iyiyim. İyi geceler. Cumartesi saat yedide görüşürüz

. Banner'a saati söyledim mi?"

"Söylüyorum. Geç olmadan eve git."

"İyi geceler, Jake," dedi ve arabayı çeken ata dilini şaklattı.

"İyi geceler, Lydia."

O uzaklaştıktan çok sonra, Jake avluda durup ona bakmaya devam etti. Banner, annesini izleyen, onu kocasına geri gönderen, onu seven Jake'i izledi.

Gecenin boyunca ara ara olduğu gibi, şimdi de gözleri yaşlarla doldu. Ne kadar aptalca davranmıştı! Jake'in gözleri, kafası ve kalbi Lydia ile doluyken, onu birazcık bile olsa kendine aşık etmeyi nasıl düşünebilirdi? Omuzları çökmüş, morali bozuk bir şekilde ahıra geri dönerken onu görmek, kalbini ikiye bölmüştü.

Dün gece kendini ona atmışken, şimdi onunla nasıl yüzleşebilirdi? Onunla konuştuktan sonra...

Tanrım, o diğer seferki hislerini gerçekten açığa vurmuş muydu, haftalardır içinde sakladığı, düşünmekten bile utandığı düşünceleri yüksek sesle söylemiş miydi? Onun tutkulu öpücüklerine aynı şekilde karşılık vermiş miydi? Bu, onun gözünde kendini daha aşağılık hale getirmekten başka bir işe yaramamıştı.

İki konuda başarısız olmuştu. İlk olarak, ona kendini atmış ve reddedilmişti. Lydia gittikten sonra, kaldıkları yerden devam etmek için geri dönmemişti. Ve onu sorguladığında, ailesinin geçmişiyle ilgili hiçbir bilgi vermemişti. Onu kışkırttığında, herkes gibi suskun kalmıştı.

Bir şeyler uyuşmuyordu. Lydia neden insanlara yapıştırılan etiketlerden bahsetmişti? Lydia'ya ideal bir çiftçinin karısı ve annesi dışında başka bir etiket yapıştıran olmuştu ki? Geçmişlerinde, ebeveynlerinin Lee ve onun bilmesini istemedikleri bir şey vardı ve onları seven herkes bu sırrı saklıyordu.

Jake ile ilgili aşağılanması ve mirası ile ilgili ıstırabına, Cumartesi gecesi partide duyduğu korku da eklenmişti. Sadece kendisi söz konusu olsaydı, Larsen County'deki herkese burun kıvırırdı. Bırakın konuşsunlar. Ne isterlerse düşünsünler.

Ama anne ve babası da bu işin içindeydi. Onlar her zaman onun için mümkün olan en iyi hayatı istemişlerdi. Dünyanın geri kalanının Colemanları nasıl gördüğü onlar için önemliydi. Babası kasabadaki adamlarla iş yapmak zorundaydı. O adamların dedikodu yapan eşleri vardı. Annesi haklıydı. Colemanların Grady Sheldon'ın elinde yenilgiye uğramadıklarını herkese göstermeleri gerekiyordu.

Ama o lanet olası parti başının üzerinde asılı dururken bu haftayı nasıl atlatacağını bilmiyordu.

* *

Küvetteki su ılıklaşmıştı, ama Banner hala içinde yatıyordu. Öğleden sonra, arka kapının dışındaki bir varilde topladığı yağmur suyuyla saçlarını yıkamıştı. Banyoya girmeden önce saçlarını başının üstüne toplayıp iğnelemişti. Küvet mutfak zemininin ortasına yerleştirilmişti. Lavabodaki pompadan ve ocaktaki su ısıtıcısından doldurulmuştu.

Normalde bütün hafta boyunca partiyi iple çekerdi. Ama bugün partiye hazırlanmak ona hiç keyif vermiyordu. Jake aç bir kurt kadar huysuzdu. Gereksiz yere birbirleriyle konuşmadılar. Hatta, mümkün olduğunca ondan kaçınmıştı. Sanki şeytan ona bir süre sınırı vermiş gibi yemeklerini hızla yemişti. Bir fincan kahve içmek veya puro içmek için kalmamış, sadece "Teşekkürler" diyerek arka kapıdan çıkıp gitmişti.

Banner, her sabah atları egzersiz ettirdikten sonra çoğunlukla içeride kalmıştı. Jake'in öfkesini kışkırtmak istemediği için kovboylardan özenle uzak durmuştu.

Çiftlikte ise verimli bir hafta geçmişti. Otlak çevresindeki dikenli tel çiti bitirmişlerdi. Banner, erkekler günün işini bitirip atlarına binip gittikten sonra, ağıldaki tahtaları badana ile boyamıştı.

Ancak, çalışanların hakim olan havayı hissettiği gergin bir hafta olmuştu. Bunun tırtıl olayının bir kalıntısı olduğunu düşünerek, Jake'in etrafında diken üstünde yürüyorlardı. Son birkaç gündür Plum Creek mutlu bir yer değildi.

Banner, sinirlerini yatıştırmak ve kaslarındaki gerginliği biraz olsun gidermek için sıcak banyoyu kullanmıştı.

Ama giyinmek için bolca zamanı olsun istiyorsa, şimdi çıkması gerekiyordu. Tam o sırada biri arka kapıyı tıklattı.

"Banner?"

Jake! "Bir dakika." Bornoğunu kapıp üzerine sardı, arka kapıya giderken yere su sıçrattı ve kapıyı açtı.

Onu görünce yüzü tamamen ifadesizleşti. "Ne yapıyorsun?" "Banyo yapıyorum," diye samimi bir şekilde cevap verdi.

"Tanrım!" diye dişlerinin arasından tısladı ve atlarına binmiş, onun emrini bekleyen üç kovboya baktı. "Sadece bu geceki partiye katılmayacağımı söylemeye geldim. Şimdi çocuklarla geri dönüyorum. Lee'yi peşinden göndereceğim. Ve lütfen giyin."

"Hayır."

"Hayır mı?" diye fısıldadı.

"Hayır, bu akşamki partiyi kaçırmayacaksın."

"Cumartesi gecesi ne istersem onu yaparım."

Kapının hemen ötesinde atların hırıltılarını duyabiliyordu, bu yüzden o da sesini alçak ve gergin tutuyordu. "Diğer cumartesi gecelerinde ne yaptığın umurunda değil, ama bu gece o partiye gideceksin."

"Neden gitmeliyim?"

"Çünkü orada olmazsan garip görünür ve kimsenin aramızda bir sorun olduğunu düşünmesini istemiyorum, bu yüzden."

Ona uzun ve sert bir şekilde baktı, sinirlenmesi ağzını düz ve dar bir çizgi haline getirdi. Omzunun üzerinden, "Siz gidin. Banner'ın benimle konuşması gereken bazı işleri var," dedi.

Üç adam veda ederek mırıldandılar. Jake, onlar bahçeden güvenli bir şekilde çıkıncaya kadar bekledi, sonra Banner'a döndü. "Aramızda bir sorun *var*."

Bakışları onun yüzünden boynuna bağladığı bandanaya kaydı. O bandanayı hiç çıkarmazdı, hiçbir kovboy çıkarmazdı, ama Jake'e çok yakışıyordu, şu anda tozla kaplı olsa bile. "Geçen geceyi kastediyorsun," dedi yumuşak bir sesle.

"Hepsinden bahsediyorum. Ahırda ilk kez *ve* geçen gece *ve* aradaki tüm zamanlar..."

Sözünü kesti ve kız gözlerini tekrar ona çevirdi. "Ne zaman ne yaptık?"

Şimdi Jake'in gözlerini kaçırma sırası gelmişti. Günlerce, bu kadar tehlikeli bir şeyle flört ettiği için

yeni bir şekilde lanetlemişti. Elinde meşalelerle bir dinamit fiçisinin etrafında dans ediyor, yüzünde patlamasına cesaret ediyordu.

Lydia, kızını onun kollarında, Banner'ın ağzını kendi ağzının altında bulsaydı ne düşünürdü? Bu soru bütün hafta boyunca onu rahatsız etmişti. Dehşet içinde ellerini havaya kaldırırđı. Lydia'nın onu kardeşı gibi sevdiğini, elinden gelen her şeyi ona vereceğini biliyordu. Bunu herhangi bir Langston için yapardı.

Ama onu damadı gibi sevmiyordu. Onun arkadaşı ve Ross'un arkadaşı olması sorun değildi, ama kızlarının eşı olarak? Hayır. Jake kendini kandırmamayı iyi biliyordu. Banner onların prensesiydi ve o bir erkeğin prens olmaktan olabildiğince uzaktı.

Ross, Banner'ı öpmek üzere olduğunu görseydi, Lydia'nın öfkesi buna kıyasla hafif kalırdı. Ross onu o anda öldürürdü. Jake'in kadınlar arasındaki ününü biliyordu. Hatta Ross'a en çılgın maceralarından bazılarını anlatmıştı. Gece yarısı viski ve puro eşliğinde karşı cinsle yaşadığı maceralarına gülmüşlerdi. Ne kadar sarhoş olurlarsa, hikayeler o kadar müstehcen hale geliyordu.

"Eğer biraz dinlenmezsen, o gurur duyduğun güzel penisin düşecek," demişti Ross bir gece, gözlerinden kakhaha gözyaşlarını silerken.

"Tanrı bana yorgunluktan ölmemi nasip etsin," diye cevaplamıştı Jake, yüzünde duygusal bir gülümsemeyle.

Ross o zamanlar bunu çok eğlenceli bulmuştu, ama Jake'in itibarı hakkındaki görüşü, Banner'a uygulandığında büyük ölçüde değişecekti. Jake'in fahişelerle lekelenmiş ellerinin kızına dokunmasını ister miydi? Kesinlikle hayır. Jake'i vurmazsa deli ya da aptal olurdu.

Akıllıca olan şey, temiz bir şekilde ayrılmak, vedalaşmak, Stormy'yi eyerlemek ve Banner'ın güvenli bir şekilde evlendiğini duyana kadar geri dönmemektir.

Ama bunu yapmaya kendini ikna edemiyordu.

Bu yer çoktan onun içine işlemişti. Bu yer için döktüğü her damla teri seviyordu. Bu çiftliğin River Bend kadar görkemli olacağını hayal ediyordu. Bunun bir parçası olmak istiyordu. Hayatının bir anlamı olmalıydı. İşi yarım bırakmak istemiyordu.

Clancey Russell'ı öldürdüğünden beri sorumluluktan kaçıyorđu. Ama bir erkeğin görevi ihmal edip, anlamlı her şeyden uzak durarak yaşayacağı bir yol değildi bu. Ona bir şans verilmişti, belki de son şans

, hayatında bir şeylerin yolunda gidebileceğini kendine kanıtlamak için. Bunu yapmak zorundaydı.

Ama kızdan nasıl uzak durabilirdi? Özellikle de şu anda olduğu gibi, yeşil ve altın rengi kıvılcımlar saçan gözleriyle ona baktığında. Banyodan çıktığı için cildi nemli ve kokulu idi. Tanrım, bornozunun nemli bir şekilde vücuduna yapıştığını, gururlu, sıkı göğüslerinin ve sivri uçlarının şeklini, uyluklarının sütunlarını, aralarındaki üçgeni, her ne pahasına olursa olsun gizlenmesi gereken her şeyi ortaya çıkardığını bilmiyor muydu? Saçlarının ne kadar çekici olduğunu, gelişigüzel toplanmış, toplandığı kadar dağınık olduğunu biliyor muydu? Ağzının ne kadar öpülesi olduğunu biliyor muydu?

"Jake, neredesin? Ne düşünüyorsun? 'Aramızdaki tüm zamanlar' dedin ve sonra durdun, aklından ne geçtiğini bilmek istiyorum."

Jake şaşkınlığından kurtuldu ve sert bir şekilde, "Aramızda olanlara gereğinden fazla önem verdik," dedi.

"Kendi adına konuş," diye bağırdı kız. "O gece istediğimi aldım. Pişman değilim."

"İyi o zaman!" diye öfkeyle bağırdı. Ahırda rastladığı herhangi biri de aynı işi görmez miydi? Daha genç biri? Daha yakışıklı biri? Randy? "O zaman bu akşamki partiyi iple çekmelisin." Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Bu sana, Banner Coleman'ı tavlama isteyen kasabadaki tüm genç erkeklerle dans etme ve flört etme şansı verecek."

"Ah, ne kadar kaba olabiliyorsun."

"Partiler bunun için değil mi?" "Ne için?"

"Senin süslenip, tüm uygun erkeklerin önünde kendini göstermen için. Flört etmek, kıkırdamak ve bu civardaki evlenmemiş diğer genç bayanlarla dans kartlarını karşılaştırmak için."

Gözlerini kapattı ve öfkesini dizginlemek için boşuna bir çabayla yavaşça ona kadar saydı. "Yine mi bu konuya döndük?"

"Neyin?"

"Bana çocukmuşum gibi konuşmana." "Bana kıyasla öylesin."

Ellerini beline koydu, bu akıllıca bir hareket değildi çünkü gergin göğüslerinin üzerindeki nemli kumaşı daha da sıkılaştırdı. Başını geriye eğdi, bu da

saçlarının dökülmesine ve boğazının ortaya çıkmasına neden olduğu için akıllıca değildi. Ama o bunların hiçbirinin farkında değildi. Tartışmaya dalmıştı.

"Oh, evet. Zavallı Jake Langston. Sen neredeyse yaşlısın. Çok yaşlısın. Eminim annem partisine seni davet etti ki, biz gençlerin refakatçisi olasın."

Dişlerini gıcırdatarak, "Ben gitmiyorum," dedi. Sanki ilk kez konuşmayı öğreniyormuş gibi her kelimeyi vurgulayarak söyledi. Vurgulamak için öne eğildiğinde burnu tehlikeli bir şekilde kadının burnuna değecek kadar yaklaştı.

"O zaman ben de gitmiyorum," dedi havalı bir şekilde. Döndüğünde, kapıyı onun yüzüne çarptı. Kapı, menteşelerinden neredeyse kopacak kadar bir saniye kadar kapalı kaldı. Jake içeri daldı, uzandı, kolunu yakaladı ve onu döndürdü. "Bu ne anlama geliyor?"

"Söylediğim gibi. Sen gitmezsen ben de gitmem." İşaret parmağıyla onun göğsüne vurdu. "Ve *sen* bizim mazeretlerimizi uydurursun."

Jake onu bıraktı ve şapkasını kapının yanındaki kancalara doğru fırlattı. Şapka kancaları iskaladı ve kızın ıslak ayaklarının bıraktığı su birikintisine düştü. Jake küfürler savurarak saçlarını taradı ve etrafındaki herkesin hayatını cehenneme çeviren şımarık veletler hakkında küfürler mırıldandı.

"Tamam, Banner," dedi sonunda, parmağıyla onu işaret ederek. "Ama bu son kez istediğini elde ediyorsun. Ciddiyim. Ve oradan bana uzak dur, duydun mu? O lanet partiye gitmek zorundaysam, çılgınca eğlenmeyi planlıyorum, anladın mı?"

Kız kirpiklerini kırpı. "Tabii ki, Jake," dedi şeker gibi tatlı bir sesle. "Ben de öyle yapmayı planlıyorum. Partilerin amacı bu değil mi demiştin?"

Onu dizinin üzerine yatırıp canını çıkarmak için güçlü bir dürtü hissetti. Ama bu, ona dokunmak anlamına gelirdi. Ve ona dokunamazdı, aralarında o pamuklu şal dışında başka bir koruma olmadan. O şalın altında çıplaktı. Bunu anlamak için ansiklopediye gerek yoktu. Cildi pembeydi. Hiç şüphesiz sıcaktı ve...

Lanet olsun! Kapıya doğru döndü. "Seni alacağım..." "Banyo yapmak istemez misin?"

Ayağı takıldı ve yavaşça geri döndü. "Ne?" "Banyo. Suyu ısıtacağım."

"Dereye gidecektim."

Kız burnunu kırıştırdı, çillerini ortaya çıkardı. "Bu, güzel, rahatlatıcı, sıcak bir banyo ile aynı şey olmaz."

Onun kabulünü beklemeden, başka bir banyo hazırlamaya başladı. Ocağın üzerindeki su ısıtıcılarını kontrol etti ve içinde hala kaynar su olduğunu gördü. Kendi kendine mırıldanarak, küvetteki suyun bir kısmını bir kovaya doldurdu ve arka kapıdan dışarı döktü. Böylece, içine döktüğü taze buharlı su için yer açılmış oldu. Parmaklarını suda oynattı.

"İşte. Tamamdır." Suyu hazırlamakla meşgulken onu görmezden gelmiş, şimdi ona dönerek sordu. "Kullanacaksın, değil mi?"

Yanağının içini ısırdı. O, küçük parmağıyla onu parmağında oynatırken, o orada aptal gibi durmuştu. Ama o, vücudunun o dar bornozun içindeki görünüşünden o kadar etkilenmişti ki, kıpırdayamamıştı. O, küvete eğildiğinde bornoz kalçasına yapışmış, onun meraklı gözlerine yumuşak kıvrımlarını göstermişti. O, kovayı boşaltırken bornoz açılmış ve ona göğüslerinin kremi tenini göstermişti.

Buna karşılık, kadının geri kalanı savunmasız görünüyordu. Siyah saçları nemli yanaklarına yapışmıştı. Çıplak ayakları bir yetişkin için çok küçük görünüyordu. Onları yakından incelemek istedi. Yanından geçerken, inanılmaz derecede küçük ve korunmaya muhtaç görünüyordu.

Elinden geldiğince hızlı koşması gerektiğini bilmesine rağmen, kendini şöyle derken buldu: "Sen bu kadar zahmete girip tamir ettiğine göre, sanırım ben de bunu yapmak zorundayım."

"Sen ahırdan temiz giysiler getirirken ben sana bir havlu getireyim."

Banner mutfığa geri döndüğünde, çocuk henüz dönmemişti. Endişeyle pencereden dışarı baktı. Çocuğu binadan kıyafetlerini taşıyarak çıktığını gördüğünde rahat bir nefes aldı. Çocuk arka kapıyı açtığında, kız onun ulaşabileceği masanın üzerine havlu, yüz havlusu ve sabunu özenle yerleştiriyordu.

"Şimdi sana biraz mahremiyet vereceğim," dedi yumuşak bir sesle. "Teşekkürler."

"Rica ederim."

Mutfak ile salon arasındaki kapıyı kapattı ve onu yalnız bıraktı. Yatak odasına gitti. Arkasında kapıyı kapatmadı. İçinde, daha önce hiç fark etmediği bir yaramazlık, kapıyı kapatmasını engelliyordu. Bornozunu çıkarırken mutfığın kapısına döndü ve Jake'in kapıyı açıp onu görmesini diledi.

Ama Jake bunu yapmayacaktı. Suyun sıçradığını duyabiliyordu. Jake küvetteydi. Bu düşünceyle birlikte, uyluklarının etrafında, aralarında, belinde, göğüslerinde dolanan sıcak, kıvrımlı hisler uyandı. Göğüs uçları sertleşti.

Tereddütle elini birine uzattı. Jake'in ellerinin ona dokunduğunu, kendisine hakkında bilmediği şeyler öğrettiğini canlı bir şekilde hatırladı. Vücudu duyarlıydı. Titredi. Uyluklarının arasında sıvı bir sıcaklık oluştuğunu hissetti.

Elini hızla indirdi, bu kadar kötü davrandığı için Tanrı'nın gazabıyla öldürüleceğinden korkuyordu.

Ama küvetteki Jake'in görüntüsü aklından çıkmıyordu. Bir erkek kardeşle büyüdüğü için, çoğu akranı gibi erkek anatomisini tamamen bilmiyor değildi. Ama hiç yetişkin bir erkeği çıplak görmemişti ve bu yasak konuyu cesaretle açan birkaç evli arkadaşından, *bunun* korkutucu bir manzara olduğunu anlamıştı.

Bunun güzel olmaktan başka bir şey olabileceğini hayal edemiyordu. Jake'in geri kalanı güzeldi, neden bu olmasın? Şok olmayacaktı. Bir damızlık çiftliğinde büyümüştü ve erkek hayvanların tahrik olduklarında ne olduğunu biliyordu.

Üstelik, bunu deneyimlemişti. Onun vücuduna ilk sert girişini korkutucu bulmuştu, ama acı geçiciydi. Onu hissetmişti, ipeksi uzunluğunu ve çelik gibi sertliğini. Ama onu hiç görmemişti ve nasıl görüldüğü konusunda merakla yanıp tutuşuyordu.

Belki de sırtını yıkamayı teklif etmeliydi.

Ama kapıya doğru adım attığı anda, bu fikri çok bariz olduğu için reddetti.

Kendini çok ahlaksız buluyordu, ama bu, bir gün Jake ile bunu tekrar yapmayı ve bir dahaki sefere çıplak olmayı ummaktan alıkoymuyordu. Giysilerini giyerken, vücudundaki her santimetreyi fark ediyordu. Soğuk kumaş, ateşli cildinin her yerine dokunuyordu.

Canlı yeşil bir elbise seçti. Elbisenin yakası derin ve beline tam oturuyordu. Etek, yürürken hafifçe sallanacak kadar genişti. Elbisenin arkası düğmeli idi ve sorun da buradaydı. Korse çok iyi oturduğu için üstteki birkaç düğmeye ulaşamıyordu.

Mutfak kapısına baktı. Hala kapalıydı, ama son birkaç dakikadır su sesi duymamıştı. Salonu geçip

kapıyı çaldı. "Jake?" "Evet?"

"Girebilir

miyim?" "Burası

senin evin."

Kapıyı iterek açtı. Adam küveti yerde sürükleyerek ilerliyordu. Arka kapıda küveti öne doğru eğdi ve suyu merdivenlere boşalttı.

Banner büyülenmiş bir şekilde duruyordu. Üzerinde sadece temiz bir siyah pantolon vardı. Çıplaktı ve gömleği yoktu. Boş küveti kaldırıp dolaba geri koyarken, göğsü, kolları ve sırtındaki kaslar onun dikkatini çekti. Ona döndüğünde, nefesi boğazında düğümlendi.

Yakından bakıldığında göğsü uzaktan görüldüğünden daha da muhteşemdi. Altın rengi kılların arasında yer alan bronz renkli meme uçları onu meraklandırdı. Dokunulduğunda, okşandığında, onunki gibi tepki verirler miydi?

Göğsünün ortasından aşağıya doğru uzanan ipeksi saç şeridini takip etti, ta ki pantolonunun düğmesinin hemen üstünde, göbeğinin etrafında dönen saçlarla birleşene kadar. Siyah kumaş, cinsel organını örtüyordu. Dar kesim, hayal gücüne pek yer bırakmıyordu. Son zamanlardaki düşünceleri, kaynar bir dalga gibi üzerine çöktü ve başını döndürdü.

Gözlerini tekrar onun gözlerine çevirdi. "Düğmelerimi iliklemem için yardıma ihtiyacım var." Sesi boğuktu, istemeden samimi bir tondaydı. Ona doğru yürüdü ve sırtını döndü. Eliyle saçlarını boynundan çekti.

Jake, düğmeleri onun istediğinden daha hızlı bir şekilde ilikledi. Kaç tane düğmeyi iliklemesi istenmişti? Ya da açması? Bu düşünce onu rahatsız etti. Jake'in tanıdığı diğer kadınlara kıyasla yeterli miydi? Eğer yeterli değilse, yeterli olacaktı! Kimse Jake için onun kadar iyi olamazdı. Bunu sağlayacaktı. Şimdi vazgeçemezdi.

Saçlarını kenara çekerek, arkasını döndü ve kirpiklerinin altından ona baktı. "Banyo suyunu paylaşıyoruz, sen düğmelerimi ilikliyorsun. Görünüşe göre evli olabiliriz, değil mi?"

Yüzü sert ve hareketsizdi. Gözlerinin mavisini neredeyse renksiz hale gelmişti. "Hiç de değil, Banner. Eğer evli olsaydık ve beni kapıda sadece ıslak bir bornozla karşılasaydın, seni çoktan yatağa atmış, eteğini başına geçirmiş, kulakların çınlayana kadar sikmiş olurum."

Ağzı açık kaldı. İnanamayan bir nefesle havası vücudundan çıktı. Bir adım geri çekildi ve sanki ona vurmuş gibi elini göğsüne götürdü.

yüzündeki deri soldu ve gerildi.

Sonra arkasını dönüp mutfaktan kaçtı. Yatak odasının kapısının arkasında çarpıldığını duydu.

Jake kapı pervazına yaslandı. Yumruklarını yanlarında o kadar sıkı sıkıya ki, parmak eklemleri beyazlamıştı. "Üzgünüm, Banner, üzgünüm," diye tavana fısıldadı.

Ne zaman farkına vardığını tam olarak bilmiyordu. Belki de bütün hafta boyunca farkında olmadan yaklaşmıştı. Belki de birdenbire aklına gelmişti. Ama ev ile ahır arasında, temiz kıyafetlerini almaya gittiği sırada, farkına varmıştı.

Banner onu yatağa değil, evliliğe ikna etmeye çalışıyordu.

Geçen gece olanların sebebi buydu. Nezaket, mükemmel akşam yemeği, düşünceli ilgi, eğer isteseydi onunla yatabileceğine dair sessiz bir vaat. Ne kadar kör bir aptalmış!

Neredeyse işe yarayacaktı. Lydia o sırada ziyarete gelmemiş olsaydı, bedeninin isteğine boyun eğip Banner'la sevişecekti. Bir kez, onun isteği üzerine, belki, *belki* affedilebilir. Ama iki kez? Asla. Onunla evlenmek zorunda kalacaktı.

Banner'ı suçlamıyordu. O hala sadece bir çocuktuk, gururu ölümcül bir darbe almış, sinirli bir genç kadındı. Pratik olarak, evlenmeleri mantıklıydı. Bu fikri zihninin gizli bir köşesinde mi düşünmüştü?

Eğer düşünmemişse, Lydia bahçeden ayrıldığında neden her zamanki gibi onu özlememişti? Neden eve dönüp Banner ile başladıkları şeye devam etmeyi çok daha fazla arzulamıştı? Lydia onu Ross'a dönmek için terk ettiğinde, kalbinde o tanıdık sızıyı hissetmemiş olması onu üzmüştü. Her zamanki gibi çok güzel görünüyordu. Ama artık en güzel kadın değildi. Banner ne zaman diğer tüm kadınları değerlendirdiği bir ölçüt haline gelmişti? Lydia'yı sevmesi gerekiyordu. Burada ne haltlar dönüyordu?

O ve Banner çok samimi olmaya başlamışlardı, hepsi bu. Çok yakınlaşmışlardı. İzol edilmişlerdi ve yalnız insanlar gibi, ulaşabildikleri herkese uzanıyorlardı. Bu durdurulmalıydı. Lydia, aralarındaki ilişkinin olduğundan daha fazla olduğu konusunda aptalca fikirler edinmeden önce, bu yakınlığa bir son vermesi gerekiyordu.

Onu yaralamaktan başka seçeneği olmadığını düşünmüştü. Bu yüzden

banyo için geri döndüğünde, onun aç gözlerle kendisine baktığını gördüğünde, kendi vücudunun iyi niyetini ihanet ettiğini hissettiğinde, o korkunç şeyi söylemişti.

Onu incitmişti. Ve onu incitmeye devam edecekti. Başka yolu yoktu. Aralarında hiçbir şeyin olamayacağını ona kabul ettirmeliydi.

Ve onu ikna ederken, Tanrı'dan kendini de ikna edebilmeyi umuyordu.

On bir

Grady Sheldon, atını açıklığa sürmeden ve onu üzgün bir çam ağacının alt dallarına bağlamadan çok önce çığlıkları duymuştu.

Doggie Burns'ün Wanda'yı ölümüne dövdüğünü düşündü ilk olarak. Ama attan indiğinde, Doggie'yi sarkık ön verandada otururken gördü. Her iki ayağının yanında birer av köpeği duruyordu, biri de kucağında uzanmıştı. Kaçak içki üreticisi, kendi yaptığı içkiden bir sürahiyi gevşek dudaklarına götürdü ve anlamsızca mırıldandı. Grady, Doggie'nin o gün ilk içkisini içmediğini tahmin etti.

Cehennemin zindanlarından çıkmış gibi yüksek tiz bir çığlık kulübeden yükseldi. Grady, acele etmeden, terk edilmiş eve doğru yürüdü. Pürüzlü tüyleri olan av köpeklerinden biri ona doğru koşarak geldi, hırlayarak ve topuklarına ısırma çalısarak. Grady köpeğin kafasına tekme attı ve köpek verandanın altına geri dönerek sızlanmaya başladı.

Doggie'nin bulanık gözleri damadına döndü. "Orada neler oluyor?" diye sordu Grady.

"Senin genç kızın doğmak üzere, o oluyor."

Başka bir çığlık havayı yırttı, ardından Grady'nin midesini bulandıran sert, keskin nefes alma sesleri geldi. "Bu," dedi Doggie, başını kapıya doğru çevirip sürahinin ağzından uzun bir yudum aldıktan sonra ağzını silerek, "bütün gün böyle devam etti ve ben bundan bıktım usandım. Çığlık atıyor, bağılıyor, sanki bebek doğuran tek kadın oymuş gibi bir erkeğin huzurunu bozuyor. Aptal lanet olası kaltak."

Doğum düşüncesi Grady'yi mide bulandırıcı ve açıklanamayan bir şekilde gergin hale getirdi. Böcekleri, hayvanları ve her türlü haşarıyı içeriye davet eden, aralık kalan ön kapının loş boşluğuna baktı. "O... doktoru çağırmaya çalıştın mı?"

Doggie, alkolün etkisiyle bulanık gözlerle ona baktı. "Haydi ama dostum, beni deli mi sanıyorsun? Neden bir doktorun yardımıyla

Lanet olası şarlatanlar. Bir erkeğin zor kazandığı parayı çalmak dışında hiçbir işe yaramazlar. Hayır. Wanda'nın annesi onu bu yataktan daha iyi olmayan bir yatakta doğurdu ve gayet iyi idare etti. Bütün o ağlama ve çığlık atma sadece gösteriş için, evlat. Sakın kanma."

Bir sonraki çığlık, Grady'nin kanını donduran bir iniltiyle sona erdi. "O, şey, gerçekten acı çekiyormuş gibi geliyor."

Doggie kahkaha attı. "Öyle sanırım, öyle sanırım. Bu, fahişelik yaptığı için Tanrı'nın cezası. Tanrı, Havva'dan beri tüm fahişeleri kötü davranışları nedeniyle cezalandırıyor. Orada susun," diye bağırdı, etrafını saran köpekleri rahatsız edecek kadar yüksek sesle. Köpekler duygulu gözlerini kaldırdılar, sonra tekrar uykuya daldılar. "İçeri gir," dedi Doggie Grady'ye. "O senin karın. Ve Tanrı aşkına onu sustur. Artık o çığlıklara dayanamıyorum."

Grady loş, dumanlı, havasız odaya girdi. Kokular iğrençti, insan burnuna hakaret gibiydi. Uzun süre nefesini tutmaya çalıştı. Nefes aldığı anda, hava pislik ve sefaletle doluydu.

Wanda kirli çarşafların arasında yatakta yatıyordu. Grady boğazını dolduran yakıcı safrayı yuttu. Pürüzlü çarşaflar, rahminden akan ve doğumunu hızlandıran sudan dolayı pembe lekelerle kaplıydı.

Dizleri bükülmüş, yukarı kaldırılmış ve genişçe açılmıştı. Yüzü gri ve buruş buruş olmuştu. O nefes nefese seslerin çıktığı dudakları, çığlıklarını bastırmak için ısırıldığı için morarmış ve çatlamıştı. Saçları terden yapış yapış olmuştu. Gözleri kapalıydı. Üzerindeki ince gecelik göğüslerine kadar kalkmış, alt kısmı çıplak kalmıştı.

Grady, onu görünce tamamen tiksindi. O kadar tiksindi ki, kusmak istedi. Bir zamanlar onu cezbeden göğüsleri şimdi sütle şişmiş, meme uçları büyük ve koyu renkteydi. Vücudunun kıvrıldığını, bir sonraki acı verici saldırı için enerji topladığını görebilmesine rağmen, onda hiç acıma duygusu uyandırmadı.

Omuzları yataktan kalktı ve dizlerini göğsüne doğru çekerek, yüzü çabayla pancar kırmızısı ve şişene kadar homurdandı ve zorladı. Geriye düşüp gözlerini açtığı anda, Grady'nin onu izlediğini gördü.

"Sonunda ortaya çıktın," dedi, sığ ve hızlı nefesler alarak. "Bana ne yaptığını bir bak, seni orospu çocuğu. Beni bu hale sen getirdin."

"Bunu yapanın ben olduğumdan emin misin, Wanda?" diye alay etti Grady.

"Sen mi yoksa benimle konuşmak için kendini fazla iyi gören

ama iyi bir sevişmek istediğinde buraya gizlice gelen başka bir piç mi?" Dişlerini gıcırdatarak acı içinde inledi. Ama acısını bastıramadı ve kulübenin harap duvarlarını delen bir çığlık daha attı.

"Babanı rahatsız ediyorsun. Seni susturmak için beni buraya gönderdi."

"Lanet olsun ona. Ve lanet olsun sana."

"Her zamanki gibi çekicisin, Wanda. Annelik sana yakışıyor." Gözleri şişkin vücudunu aşağı doğru kayd. Açılmıştı, genişlemişti. Bebeğin başı ortaya çıkıyordu. Yine midesinin bulantısı arttı.

Wanda, çığlık atarak dirseklerine dayanıp tüm gücüyle itti. Grady'nin kulaklarına iğrenç gelen, düşük, gırtlaktan gelen, hayvani sesler çıkarırken çenesini göğsüne dayadı. Sonra başını geriye attı ve sesi çatlayana kadar çığlık attı.

"Onu susturmanı söylemiştim," diye bağırdı Doggie dışarıdan. "Lanet olası kadınlar," diye mırıldandı ve verandadan sendeleyerek uzaklaşırken, köpekleri her yöne kaçışmaya başladı. "Gidip bir şişe daha alacağım." Alacakaranlıkta uzaklaşmaya başladı.

Grady'nin gözleri Wanda'ya döndüğünde, kadın başka bir kasılmanın sancıları içindeydi.

"Yardım et bana Grady, yardım et." Artık tüm kibri kaybolmuş, yalvarıyordu. Acı onu acınası bir varlığa dönüştürmüştü. "Bebek doğmayacak. Doğmayacak. Yardım et bana. Bir şey yap!" Grady orada durup ona bakarken çığlık attı.

"Baban seni sessiz tutmamı söyledi." Sesi, yüzü kadar ifadesizdi.

"Çığlık atmamak elimde değil. Çok acıyor." Yine ter lekeli yastığa yığıldı. Sonra vücudu başka bir acı ile sarsıldı, boğazı açıldı ve uzun ve yüksek sesle ağlamaya başladı.

Bebeğin omuzları dışarı çıkmıştı. Birkaç saniye içinde doğacaktı. Genç, yakışıklı iş adamı Grady Sheldon, bir başka Burns ile daha uğraşmak zorunda kalacaktı. Wanda Burns'ten bir velet sahibi olabileceği düşüncesi, etrafındaki manzara ve kokulardan daha fazla midesini bulandırıyor. Hayatı boyunca bu beyaz çöp klanını desteklemek zorunda kalabileceği düşüncesi akıl almazdı.

Haftalarca ne yapması gerektiğini tartışmıştı. Bir sonuca varmıştı, ancak bu da düşünülemezdi. Ama çaresizdi.

Ve çaresizlik, insanları normalde düşünülemez şeyler yapmaya itiyordu.

"Doggie sana bağırmanın söylememi istedi. Sanırım öyle yapmalıyım." Yataktaki yedek yastığı aldı. "Artık bağırma, Wanda."

Gözleri cam gibi bakarak ona baktı, gözlerinde artık sadece acı değil, korku da vardı. "Ne yapıyorsun? Ha? Tanrım." Bir başka spazm onu sardığında dişlerini sıktı. "Tanrım, Tanrım," diye mırıldanırken, vücudu rahmindeki canı yok etmek için çabalıyordu.

"Bağırma," diye Grady tehditkar bir şekilde uyardı.

"Yapamıyorum... yapamıyorum..." Ağzını genişçe açtı ve öncekilerden daha yüksek bir çığlık attı. Vücudu ikiye ayrılırken boğazı da yırtıldı ve çocuk dışarı çıktı.

Grady harekete geçti.

Yastığı yüzüne kapattı, sırtını yatağa bastırdı ve orada tuttu. Kısa bir süre direndi. Saatler süren acı verici doğum onu zayıflatmıştı. Grady, uzuvları hareketsiz hale gelene kadar yastığı kaldırmadı.

Yastığı kaldırdığında, ter soğuk nehirler halinde vücudundan akıyordu. Wanda'ya bakmadı, gözlerini kadının bacaklarının arasında yatan ağlayan bebeğe indirdi. Bebeğin erkek mi kız mı olduğunu görmek için onu çevirmedi bile. Bunun için enerji harcamaya gerek yoktu. Bebek uzun yaşamayacaktı. En azından planı işe yararsa. Ve işe yaramak zorundaydı.

Doggie'nin sürünerek yürüdüğünü duyunca hızla döndü. Parmak uçlarında kapıya gitti, dışarı baktı ve adamın sendeleyerek kulübeye doğru yürüdüğünü gördü. Her üç adımda bir, sürahiyi omzuna kaldırdı, başını geriye eğdi ve kaçak viskiden uzun bir yudum aldı.

Doggie kulübeye vardığında, alkolün etkisiyle bulanıklaşmış beyni bir şeylerin ters gittiğini fark etti. "Ne oluyor?" diye mırıldandı. İleri doğru adım attı, sendeledi ve neredeyse av köpeklerinden birinin üzerine düşecekti. Küfrederek verandaya çıktı, düşmemek için sert sedir direklerinden birine tutundu ve "Orada ne oluyor, ha? Wanda? Sheldon? Çocuk doğdu mu?" Sarsılarak bir adım attı. "Neden ses yok? Ha? Neden..."

Kapıdan çıktığı anda kafasına çarpan meşe odununu hiç görmedi. Ağır bir şekilde yere düştü.

Birkaç dakika nefesini tutan Grady, gölgelerin içinden çıktı ve Doggie'nin üzerine eğildi. Adam kıpırdamıyordu. Grady terli yüzünü koluna sildi.

Grady, böyle ölmenin kaderleri olduğuna kendini ikna etti. Onlar çöptü, iyi insanlarla aynı gezegende yaşamaya layık değillerdi. Doggie Burns ve onun sürtük kızını kim özleyecekti ki? Onları ortadan kaldırarak dünyaya bir iyilik yapmıştı. Sadece kadere biraz yardım etmişti, hepsi bu.

Yatağın başucunda duran elma kasasına gitti ve gaz lambasını rahatça devirdi, camının tahta zemine kırıldığından ve yakıtın geniş bir alana yayıldığından emin oldu.

Kimse onu bunun için suçlayamazdı. Kader son zamanlarda ona pek de iyi davranmamıştı. Banner'ı, değerli bir gayrimenkulü ve Larsen County'de çok önemli olan Colemanların desteğini ve onayını kaybetmişti. Eskiden ona yalakalık yapan insanlar tarafından halkın önünde aşağılanmış ve kasabada dışlanmıştı. Alay edilmişti. Bir insanın dayanabileceği her şeyi dayanmıştı, değil mi? Bundan sonra, kaderin işleri onun lehine karar vermesini istiyordu.

Bir kibrit çaktı ve şans eseri yanında getirdiği puroyu yaktı. Gördün mü? Kader çoktan akışı değiştirmişti. Kulübeden dışarı çıktı ve tütün dumanını ciğerlerine çekti, uzun ve yavaş bir nefesle dışarı verdi.

Herkes Burns ailesinin domuzlar gibi yaşadığını, Doggie'nin sürekli sarhoş olduğunu biliyordu. Wanda da öyle. Kimse onun kasabadan ayrıldığını görmemişti. Gördüler bile, buraya geldiğini kim söyleyebilirdi ki? Etrafta dolaşp, kasabaya ters yönden geri dönecek ve şerif Burns'lerin evindeki yangından şüphelenirse, daha sonra bunu hatırlayacak birkaç kişiye el sallayacaktı.

Grady purosunu kulübenin açık kapısına attı. Yanıp yanmadığını görmek için beklemedi bile.

Kader artık onun yanındaydı.

* *

Banner ve Jake vardıklarında parti çoktan başlamıştı. Geç kalmışlardı.

Coleman'ların nasıl eğlence düzenleneceğini bildikleri tartışılmaz bir gerçektir.

. Ağaçların en alt dallarına, rengarenk kağıtlarla kaplı fenerler asılmıştı. Bahçede uç uca dizilmiş masalar yiyeceklerle doluydu. Barbekü ocaklarından mesquite ağacında tütsülenmiş etin lezzetli kokusu yayılıyordu. Bira fiçileri yerleştirilmişti. Ma, bayanlar için limonata dolu punch kaselerini hazırlamıştı.

Müzik ayakları ritim tutacak kadar yüksek sesliydi. İki keman, bir banjo, bir mızık ve bir akordeon birbiri ardına canlı melodiler çalıyordu. Müzisyenlerin repertuarı yetenekleri kadar sınırlıydı, ama her ikisini de coşkuyla telafi ediyorlardı.

Lydia ve Ross tanıdık arabayı avluya girerken gördüklerinde, kızları ve Jake'i karşılamak için arabaya doğru koştular. Ross, Banner'ı arabanın koltuğundan kaldırdı ve onu döndürdü.

"Ne kadar güzel olduğunu neredeyse unutuyordum, prensesim. Çiftçilik seni hiç de çirkinleştirmiş değil."

"Baba." Banner onu yere indirdiğinde ona sıkıca sarıldı. Şimdiye kadar onu ne kadar özlediğini fark etmemişti. Kendini çok güvende ve güçlü hissediyordu. Uzun süre onun koruyucu kollarında kalmak istiyordu. Ama bu olağan dışı bir durum olurdu ve kalbi kırılrsa da, partide olmaktansa gitmek isteyeceği yüzlerce yer olsa da, her şeyi olağan gibi göstermeye çalışmalıydı.

Jake ona o korkunç şeyi söylediğinden beri konuşmamışlardı. Elbette, o kelimeyi bilmiyordu, ama bağlamdan ve Jake'in onu söylerken gözlerindeki kırılganlıktan, ne kadar iğrenç bir kelime olduğunu tahmin edebiliyordu.

Giyinmeyi bitirdiğinde, ön verandaya çıktı. Jake arabada oturmuş, puro içiyordu. Ona zar zor bir bakış attı, ama arabadan indi ve ona yardım etmek için yanına geldi. O, Jake'in uzattığı eli reddetti ve kendini koltuğa çekti. Jake sadece omuz silkti ve yerine geri döndü, dizginleri eline aldı ve sessizce nehri geçerek yola devam etti.

Banner, onun damarlarında her kalp atışında akan saf nefretini hissedebilmeyi umarak, taş gibi hareketsizce oturmuştu.

Yine kendini aptal durumuna düşürmüştü, ama bu son kez olacaktı. Onu bir daha küçük düşürme fırsatı bulamayacaktı. Aralarındaki dostluk sona erecekti. Onunla sadece çiftlik işleri hakkında ve sadece gerektiğinde konuşacaktı. Artık onun mutfağında yemek yemeyecekti.

ön verandaya bir tepsi bırakacaktı. Onu bir evcil hayvan gibi besleyecek, yemeği hazırlayacak ama paylaşmayacaktı.

"Jake, nasılsın?" Babasının içten karşılama sözleri onu tekrar gerçeğe döndürdü. Ross, Jake'in elini içtenlikle sıkıyordu. "Şurada bira var, ya da ofisimde daha sert bir şeyler."

"Daha sert bir şey alayım," dedi Jake, ağzı sıkı.

Ross bıyığının altından gülümsedi. "Öyle olacağını tahmin etmiştim. Zaten seninle bir şey konuşmak istiyordum."

"Ross," diye inledi Lydia, "bu gece iş konuşma. Partiyi kaçıracaksın."

Ross ona uzandı, onu kendine çekti ve şaşkın ağzına derin bir öpücük kondurdu. "İddiaya var mısın? Seninle benim için daha sonra bir parti planladım."

"Ross, sesini alçalt ve bırak beni. Herkes bakıyor," diye itiraz etti, ama yanakları kızarmış ve gözleri kocasınınkiyle aynı heyecanla doluydu. Hızlı bir öpücük daha verdikten sonra onu bıraktı.

"Hadi Jake," dedi Ross, genç adamın omuzlarının arasına bir şaplak atarak ve elini dostça orada tutarak, bahçedeki kalabalığın arasından eve doğru ilerlediler.

"*Erkekler!*" Lydia kızına öfkeli bir yüzle döndü, ama hemen gülümsemeye başladı. "Çok güzelsin, Banner."

"Teşekkürler anne." Bunu duymak güzeldi. Jake, görünüşüyle ilgili ona hiç iltifat etmemişti. Onun ilgisizliği, tahmin edebileceğinden daha fazla canını sıkıyordu ve bu da başlı başına sinir bozucu bir durumdu. "Her şey harika görünüyor. Her zamanki gibi çok uğraşmışsın."

"Çok yardım aldım. Annem ve çocuklar."

"Çocuklar" Lydia'nın Lee ve Micah için kullandığı toplu terimdi. "Onlar nerede bu arada? İkisini de özledim, ama nedenini bilmiyorum."

Lydia gülümsedi ve Banner'ın mükemmel bir şekilde taranmış saçlarına dokundu. Saçlarını yüksekte toplamıştı, ama yanaklarına ve boynuna dolanan tutamlar bırakmıştı. Koyu renk saçlarına, elbisesine uyan yeşil bir saten kurdele sarılmıştı. "Asla itiraf etmezler, ama onlar da seni özleyiyor."

"Eziyet edecek kimse kalmadı."

"Bütün arkadaşların burada," dedi Lydia yumuşak bir sesle, Banner'ın onlarla ilk kez yüzleşmesinin ne kadar zor olacağını biliyordu. "Pekan ağacının altında toplanmışlar."

"Şimdi gidip onları göreceğim." Banner, annesinin elini güven vermek için sıkıttı.

"İyi eğlenceler."

Banner başını salladı ve kalabalığın arasından geçerek ilerledi. Herkesle konuşmak için yolundan saptı, parlak bir gülümsemeyle başını salladı ve Grady'nin ona yaptıklarından sonra yıkılmadığını herkese gösterdi. Utanç onun, onun değildi. Herkesin bunu bilmesini istiyordu ve başını gururla dik tuttu.

"Georgia, Bea, Dovie, merhaba," diye seslendi genç kadınların grubuna ulaştığında. Hepsi yazlık pastel renkler giymişti. Banner, parlak yaprak yeşili giysileriyle onlara yaklaşırken, diğerleri onun yanında sönük kalıyordu.

"Banner!" diye hep birlikte bağırdılar ve onun etrafında toplandılar.

Birbirlerine nezaket sözleri ve ortak tanıdıkları hakkında dedikodular söylediler. Onları birkaç haftadır görmediği için, güncel olaylarda geri kalmıştı. Banner'a çiftçilik yaptığı doğru mu diye sorduklarında, olumlu cevap verdi ve ardından hayatını gerçekte olduğundan çok daha renkli bir şekilde anlattı.

Ancak onların çitler, ağıllar ve melezleme konusundaki ilgisi hızla azaldı ve konuşma nişanlar, düğünler, çay partileri, bebekler ve porselen desenlerine kaydı. Banner çok geçmeden sıkılmaya başladı ve kendisinin de bir zamanlar onlar kadar sık ve dar görüşlü olup olmadığını merak etti.

İznini isteyerek oradan ayrıldı. Omuzlarını bir ağaca dayamış duran Lee ve Micah'ın arkasına geldi. Onun duyabileceği mesafede olduğunu fark etmeden, onların konuşmaları kız arkadaşlarınınkinden çok daha ilginçti.

"Sence öyle mi?"

"Tabii ki. Gözlerinden anlaşılıyor. Gözleri her zaman onları ele verir."

"Peki ya Lulu Bishop?"

"Hmm. Bilmiyorum. Muhtemelen hayır. Annesinden çok korkuyor." "Evet, ama duyduğuma göre öpüşürken ağzını açıyormuş." "Kim söyledi?"

"Babasının yem dükkanında çalışan adam."

"Kızılderili bölgesinden olan mı?"

"Evet. Sence yalan mı söylüyor?" "Olabilir."

"Şimdi Bonnie Jones..."

"Üstleri güzel, ha? Kavun gibi büyük ve olgun." Micah dirseğiyle Lee'nin yanına dokundu ve birlikte güldüler. "Tadı da aynı derecede sulu olmalı."

"Bir kez dokundum," diye övündü Lee.

"Ne diyorsun sen," diye alay etti Micah, dikleşip arkadaşına meydan okurcasına baktı.

"Yemin ederim."

"Ne zaman?"

"Yaklaşık iki yıl önce. O zaman bile muhteşemdi. Kilisenin tüm gençler için düzenlediği 4 Temmuz kutlamasıydık."

"Kilise!" Micah fısıldayarak dedi. "Yalan mı söylüyorsun?"

"Hayır! Sen de gelmeliydin."

"İshal oldum ve annem izin vermedi. Bonnie'ye ne oldu?" "Diğerlerinden gizlice kaçtık. Nehrin akıntısının olduğu yeri biliyorsun O kayaların üzerine eğildi, dengesini kaybetti ve neredeyse suya düşecekti. Onu yakalamak için uzandığımda, yakaladığım şey buydu."

"Yalancı."

"Yemin ederim."

"Ne yaptı?"

"Oh, kızardı ve elbisesini düzeltti. 'Lee Coleman, ellerinin nereye dokunduğuna dikkat etsen iyi olur' dedi."

' Ben de 'Dikkat ediyorum Bonnie tatlım, dikkat ediyorum' dedim. Tam da ellerime bakıyordum, anlarsın ya."

Micah kıkırdadı. "Sonra ne oldu?"

Lee'nin yüzü düştü. "Sonra pazar okulu öğretmeni ormana daldı ve hepimizi havai fişek gösterisine çağırdı. Kahretsin, Bonnie ile bir dakika daha yalnız kalsaydım, havai fişekler patlardı." Ağaçtan kopardığı bir kabuğu yere attı. "Tyler'dan bir adamla evleneceğini duydum. Bak ne diyeceğim, düğün gecesinde onu büyük bir sürpriz bekliyor."

"Siz ikiniz gerçekten iğrençsiniz." Banner gölgelerin arasından çıktı ve aralarına girdi. Üstünlük taslayan bir tavırla onlara baktı.

"Lanet olsun, Banner," dedi Lee öfkeyle, "orada olduğunu bilmiyorduk."

"Belli ki."

"Yine eski numaralarına mı başladın?" diye sordu Micah gülümseyerek. "Bizi mi gözetliyorsun?"

Banner'ın iyi huylu yapısı galip geldi ve kıkırdadı. "Bu partide herkesten daha eğlencelisin. Ama Lee, nasıl benim arkadaşlarımdan birini bu şekilde konuşursun? Bonnie Jones iyi bir kız ve eğer vücudunun herhangi bir yerine dokunduysan, eminim çok utanmış ve çok kırılmıştır."

"Dinlememeliydin," diye kendini savundu. "Bu, erkeklerin tartıştığı türden bir konu."

"*Erkeklerin* neyi tartıştığını nereden biliyorsun?" Lee tehditkar bir şekilde kaşlarını çatı, ama Banner hiç de korkmadı. "Biri benim hakkımda böyle konuşsa ne yapardın?"

İkisi de koruma içgüdüleriyle neredeyse kükreyerek bağırdı. "Saçlarını yolardım," dedi Lee.

"Bonnie'nin bir erkek kardeşi olsaydı... *Onu* kim davet etti?" Banner, cümlesinin ortasında durdu ve hala ceviz ağacının altında toplanan gruba katılan başka bir genç kadının gelişini yorumladı.

"Kim?" diye sordu Micah, gözleri kalabalığı tarayarak. Artık daha fazla insan dans ediyordu ve yüzleri ayırt etmek zordu.

"Dora Lee Denney. Ona tahammül edemiyorum."

Çocuklar birbirlerine anlamlı bakışlar attılar. "Neden?" "O sinsi, kibirli ve alaycı."

"Ama çok güzel," dedi Micah.

"Hmph!" Banner, mavi gözlü sarışını her zaman zevksiz bulmuştu. Saçları çok abartılı, kıyafetleri çok titiz, parfümü çok güçlüydü. Banner'ın en çok hoşlanmadığı şey, Dora Lee'nin hem erkeklere hem de kadınlara kendini sevdirmeye şekliydı. Her sohbeti domine ediyordu ve en sevdiği konu kendisiydi. Banner'ın sahte olduğunu bildiği şekerli bir ses tonuyla konuşuyordu. Banner, Dora Lee'nin huysuz ağzına bir yumruk atıp ondan dürüst bir tepki almak istemişti.

"Gidip ne dediğine baksam iyi olacak. Düğünden sonra intihar girişiminde bulunduğumu herkese anlatması tam ona göre bir şey."

Onları terk etti. Micah, Dora Lee'nin tekrar genç kadınların arasına karışmasını izleyerek ona baktı. "Ne düşünüyorsun?"

Lee'nin gözleri Micah'inkiyle aynı yöne odaklanmıştı. "Kız kardeşimin Dora Lee'yi sevip sevmemesi umurumda değil. Ben de onu denemek isterim. Sen ne dersin?"

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Ciddi bir şey değil, anladın mı? Sadece

hoş, hızlı bir kaçamak."

"Evet," Lee onayladı, gözleri kısık ve bulanık. "Sence öyle mi?" "Hiç şaşırmam. Şundan anlayabilirsin..."

"Gözlerinden," diye tamamladı Lee.

"Gözlerinden neyi anlayabilirsin?" Jake ağaca kibrit çaktı ve iki çocuk da suçlu suçlu sıçradı. Onların şaşkın ifadelerine gülümsedi.

Ross'u ziyaret ettikten sonra verandaya çıkmış, bu partiyi katlanmak zorunda kalmamayı dilemişti. Kasabaya gidip ortalığı birbirine katmalı, öfkesini boşaltmalıydı. İhtiyacı olan şey iyi bir viski, kötü bir kadın ve sert bir kumar oyunuydu. Belki o zaman Banner'ın görüntüleri zihninden silinir ve o lanetli gece ahırda olanlardan önceki gibi hayatına devam edebilirdi.

Onun görüntüleri zihninde o kadar canlı bir şekilde parılıyordu ki, Ross'un ne düşündüğünü bildiğini sanıyordu. Gelinlik geceliğiyle Banner, dar pantolonuyla Banner, ona akşam yemeği servis eden Banner, purosunu yakarkenki Banner, taburede sırtını dönüp poposunu havaya kaldırmış Banner, banyodan yeni çıkmış Banner. Banner, Banner, Banner. Düşünceleri tamamen ona aitti. Ross onu lanetlese, sandalyesinden kalkıp tabancasını çekse ve gözlerinin arasına bir kurşun sıkarsa hiç şaşırmazdı. Jake'in kızı hakkında düşündükleri yüzünden Ross haklı çıkardı.

Ama Ross ona her zamanki gibi davrandı ve bu Jake'i daha da kötü hissettirdi. Lydia ofis kapısından başını uzatıp Ross'tan yeni gelen Larsen belediye başkanını karşılamaya gelmesini isteyerek ziyaretlerini sonlandırdığında Jake sevinmişti.

Jake verandaya çıktığı anda Banner'ı gördü. Arkadaşlarıyla gülüyordu. Gülüyor olmasına sevindi. O öğleden sonra ona söylediklerinden sonra çok sert ve incinmiş görünüyordu. Ama onu incitmek gerekliydi. Onu en acımasız, en kaba şekilde aşağılamak zorunda hissetmişti. Şu anda onun gerçek doğasını görmesi, kafasından romantik düşünceleri silip atması için daha iyi olacaktı.

Kafasındaki karmakarışık düşüncelerden uzaklaşmak isteyen Jake, başlarını birleştirip komplo kurar gibi duran Lee ve Micah'a doğru yavaşça yürüdü. Onların kötü bir şey peşinde olduklarını tahmin etmişti ve suçlu ifadelerinden de anlaşıldığı üzere, tahmininde haklı çıkmıştı.

"Neden bütün kızlar orada ve siz ikiniz burada karanlıkta gizleniyorsunuz?"

Korkuttular mı sizi?"

"Hayır," dedi Micah ağabeyine. "Sadece kadınlar hakkında genel olarak ve özellikle bir tanesi hakkında konuşuyorduk."

"Özellikle hangisi?"

Dora Lee'yi işaret ettiler. "O ne olmuş?" Jake hafif bir ilgiyle sordu.

"Onun hakkında duyduğumuz söylentilerin doğru olup olmadığını tartışıyorduk," dedi Lee.

"Ne tür söylentiler?" Jake'in analitik gözleri, el hareketleri ve kirpiklerini kırıştırarak sohbet eden kızıdan ayrılmamıştı. Bu mesafeden bile Dora Lee'nin, onun nefret ettiği türden bir kadın olduğunu anlayabilirdi. Priscilla Watkins'in her zaman yaptığı gibi, kendini ve çekiciliğini fazla abartıyordu. Güzelliğiyle övünüyordu ve hareketleri hesaplıydı.

Ama bu gece tam da ihtiyacı olan türden bir kadındı, ona karşı hiçbir şefkat duygusu beslemediği türden.

"Söylentiye göre o, bilirsin..." Micah göz kırparak cümlesini bitirdi.

Jake yavaş ve tembel bir gülümsemeyle, "Öyle mi? Belki de bu konuyu burada ve şimdi halledebilirim," dedi. Onlardan uzaklaştı ve onlar hayranlıkla onu izlemeye devam ettiler.

"Jake," Micah onun arkasından fısıldadı, "dikkat et. O belediye başkanının kızı."

Jake yine o kalp durduran ama tehlikeli gülümsemesini gösterdi. "En iyisi budur." Birbirlerinin kaburgalarına acımasızca dürten çocuklara göz kırptı.

"Annem ve babam Waco'daki yeni kız okuluna gitmemi istediler, ama ben..."

Dora Lee övünme konuşmasını kesip dansçıların arasından geçen adama baktı. Fener ışığında, cildi koyu olmasına rağmen saçları beyaz parlıyordu. Uzaktan bile gözlerinin yoğun mavi olduğunu anlayabilirdi. "O kim?" diye fısıldadı.

Banner onun bakışını takip etti ve Jake'in dans eden kalabalığın arasından geldiğini gördü. Yürürken kalçaları sallanıyordu ve gevşek kemikli kovboy havasıyla yürüyüşü, silah kemerinin belini ikiye böldüğü yere dikkat çekiyordu. Eğer daha önce onun cinsiyetinin kesin kanıtını fark etmemişse, şehvetli Dora Lee'nin şimdi fark ettiğinden emindi.

Omuzlarının genişliği, omuzlarının genişliğini kaplayan gergin beyaz pamuklu gömlek ve tereyağı kadar yumuşak görünen siyah deri yelek altında gizlenemezdi. Boğazına bağladığı kırmızı bandana ona çapkın bir hava katıyordu. Az önce fare yakalamış bir kedi kadar kurnaz ve av peşinde bir dağ aslanı kadar tehlikeli görünüyordu.

Jake durdu, ağzındaki puroyu çıkardı, toprağa attı ve botunun burnuyla ezdi. Her hareketi duyusal, yavaş ve kasıtlıydı.

"Bu Jake Langston," dedi Banner. "O benim ustabaşım."

Dora Lee, Banner'ın düğününü kaçırdığı için çok pişman olmuştu. Düğünü kasten kaçırmış, kuzenini ziyaret etmek için Galveston'a gitmişti, böylece "Banner Coleman Günü"nü kutlamak zorunda kalmayacaktı. O, spot ışığını kimseyle paylaşmayı sevmezdi, özellikle de her konuda ondan üstün olan Banner'la.

Ancak Dora Lee seyahatinden döndüğünde olanları öğrendiğinde, Banner'ın hak ettiğini düşündüğü cezayı kaçırdığı için kendine çok kızmıştı. Ayrıca Coleman'ları savunmak için harekete geçen kovboy hakkında da konuşmalar duymuştu. Onunla ilgili anlatılanların abartılı olduğunu düşünmüştü, ama belli ki öyle değildi.

Jake, ağzı açık Dora Lee'nin birkaç adım ötesine gelene kadar yırtıcı yürüyüşünü sürdürdü. "Dans eder misin?" Tek söylediği buydu. Bu yeterliydi. Bir kez olsun söyleyecek bir şeyi olmayan Dora Lee, ona doğru süzüldü ve kıskanç genç bayanların grubundan uzaklaşarak onun kollarına kendini bıraktı.

Banner içinde bir şeyin öldüğünü hissetti. Jake ona bakmamıştı bile. Gözleri, onun çirkin, gürültücü, iğrenç ve hiç sevimsiz olduğunu düşündüğü kıza odaklanmıştı.

İyi! Bırak onu alsın! Birbirlerini hak ediyorlardı.

"Neden hepimiz burada duruyoruz?" dedi zoraki bir neşeyle. "Bu beyefendileri dansa kaldırmaya çalışalım."

Grady Sheldon'a söz vermeden önce birçok umutlu kalbi baştan çıkaran gülümsemesini sergileyerek dolaşmaya başladı. Birkaç saniye içinde bir partneri oldu, sonra bir tane daha, sonra bir tane daha. Müziğin ritmine göre dönerek neşeyle gülüyor, gülümsüyor, dans ettiği genç erkekleri henüz kalbini kazanma umudu olduğuna ikna ediyor ve ailesini, korkunç bir sınavdan zarar görmeden çıktığına ikna ediyordu.

Ama Banner, Dora Lee ve Jake'in her hareketini kaydetti. Jake'in kollarını sıkıp onu kendine çektiğini ve Dora Lee'nin buna boyun eğip izin verdiğini biliyordu. Ayrıca, ahırın arkasında kayboldukları anı da biliyordu.

Birkaç dakika içinde Jake, Dora Lee'yi gölgelerin içine çekmekle kendini lanetledi. Dora Lee aptal, kibirli ve saçma biriydi, ama Jake ona aşık olduğunda bunu biliyordu. Dora Lee'nin öngörülebilirliği yorucuydu. Utangaç gibi davranıyordu, ama direnmeden teslim oluyordu.

Fetih çok kolay olmuştu ve onun korsesini çıkarıp göğüslerini ay ışığına ve gözlerine maruz bıraktığında bulduğu şeyde hiçbir heyecan yoktu.

"Genelde bir erkeğin..."

"Evet, izin verirsin." Adam kadının boynunu öptü, sonra başını kaldırıp kadının onun centilmenlik eksikliğine tepkisini ölçmek için ona baktı.

Kadın boş gözlerle ona baktı. Dudaklarını ıslattı ve tekrar denedi. "Ama senden gerçekten hoşlanıyorum, Jake."

"O zaman göster bana," diye fısıldadı boğuk bir sesle.

Dili, vurucu bir yılan gibi ağzının içinde dolaşıyordu. Tadı, dereotu turşusu gibi hoş değildi. Onu istemiyordu, ama kendini zorlayarak elini onun cömert göğüsleriyle doldurdu. Vücudu kadın bedeninin dokunuşuna tepki verdi, ama belden yukarısı, onda en ufak bir arzu bile yoktu. Onu elde edebilirdi, belki de haftalardır içinde biriken arzuyu giderebilirdi. Ama bu rahatlama geçici olurdu. Açlık yarın geri gelecekti, çünkü bu başka biri içindi.

Bu kıza adil davranmıyordu, kız aptal ve bencil olsa da. Kalp kırıcı Jake Langston ne zamandan beri adaletle ilgilenmeye başlamıştı? Ahırdaki geceden beri. Yaşlandıkça yumuşak ve duygusal olmaya başlamıştı. Normalde Dora Lee gibi bir kadını hiç tereddüt etmeden alırdı.

Bunun yerine, onu nazikçe uzaklaştırdı. "Geri dönsek iyi olur." Artık ondan kurtulmak isteyen Jake, kızın elbisesinin düğmelerini açmaya çalıştı. Kızın itiraz etmek üzere olduğunu görünce, "Baban seni aramaya gelmesin istiyorum" diye ekledi.

Yüzünü kurtarmak için Dora Lee, her şeyi durdurmuş gibi davrandı ve titrek ellerle saçlarını düzeltti. "Hakkımda yanlış bir fikre kapılmanı istemiyorum. Sanırım sana dokunmana izin verdiğimde bir an için aklımı kaçırdım.

... Saygını istiyorum." Partiye dönene kadar konuşmaya devam etti.

Jake hemen ondan izin isteyip bira almaya gitti. Lee ve Micah nefes nefese ve gözleri fal taşı gibi açılmış halde yanına geldiğinde uzun bir yudum aldı. "Ee?"

Onların masumiyetine hüznle gülümsedi ve bir an için sırtını dönmüş olmayı diledi. "Dora Lee kesinlikle öyle. İyi şanslar."

Parti sona erdi. Jake, uzun süredir ziyaret etmeyi ihmal ettiği annesiyle biraz zaman geçirdi. Annesi verandadaki sallanan sandalyede dinleniyor ve kendini yelpazeliyordu. Jake, konuşmaya odaklanmaya çalıştı ama gözleri sürekli Banner'a kayıyordu. Dora Lee, orada bulunan genç ve yaşlı tüm erkeklerle dans ediyordu.

Ve bunu yaparken de çok eğleniyordu. Kafasını o açıyla tutmak zorunda mıydı, boğazını ısırarak isteyen o köylüye göstererek? O ahmak onu çok sıkı tutmuyor muydu ve o umursamıyor muydu? Kime el sallıyordu? O parlak gülümseme kime yönelikti? Randy bir kez daha dans etmesini isterse, Jake o yakışıklı adamla bir kez ve sonsuza kadar bir şeyler yapmak zorunda kalacaktı. Aklına hadım etmek geldi.

Kendini öfkeye boğdu. Konuklar ayrıldığında ve Jake bekleyen arabalarına doğru yola çıktığında, bağırsakları o kadar gergindi ki bir şeye vurmaya hazırdı.

Veda ettiler.

"Acaba o nedir?" diye sordu Ross. Kuzeydoğu ufkuna doğru baktı. Ufuk donuk kırmızı renkteydi.

"Yangın," diye cevapladı Jake, Ross'un bakışını takip ederek.

Micah dişlerinin arasından ısıklık çaldı. "Gökyüzünü böyle aydınlatacak kadar büyük bir yangın olmalı."

"Ne olabilir acaba? Kasabadan oldukça uzak," dedi Lydia. "Çalılar olabilir," dedi Ross düşünceli bir şekilde. "Yağmura çok ihtiyacımız var. Kuru bir bahar geçirdik."

Bu, herkesin yangınla ilgili merakını gidermiş gibiydi. Ama yangın, Banner'ın gözlerindeki yeşil kıskançlık kadar parlak değildi.

On iki

"Ross, bu..."

"Sessiz ol kadın, öp beni."

"Ama..."

Ross, Lydia'nın ağzını kendi ağzıyla kapattı ve onun samimiyetsiz itirazlarını durdurdu. Onun kovalamayı sevdiğini bilen Lydia, bazen ona bir şans verirdi. Ama onun karşılık verdiği öpücük, onunki kadar açgözlüydü.

Onu samanların üzerindeki battaniyenin üzerine çekti ve altında yuvarladı, partide giydiği elbiseye verdiği zararı umursamadan. Konuklar ayrılmış, müzisyenler enstrümanlarını toplayıp evlerine gitmiş, Ross annesini temizliğe başlamasına izin vermeden kulübesine göndermiş, River Bend'deki herkes yatmaya gitmişti. Mutlu bir şekilde yalnız kalmışlardı.

Dili, ağzına dalıp çıkarak onu tahrik ederken, elleri saçlarını yağmaladı, çevik parmaklarıyla saç tokaları aradı ve onları çıkardı.

"Utanmalısın," diye fısıldadı, sonunda ağzını bırakıp boynunu öpmeye başladığında.

"Bir gecelik nezaket ve saygınlık sınırimi zorladım." Ross güldü. "Eski kötü alışkanlıklarımı, kötü gençliğimi hatırlatacak bir şeye ihtiyacım vardı."

"Demek bu yüzden beni güzel, saygın yatak odamıza değil de samanlığa sürükledin."

"Samanlıkta sevişmenin bir tür yaramazlığı var, değil mi?"

"Sen bilirsin," dedi alaycı bir ciddiyetle. "Beni gün ortasında birden fazla kez buraya getirdin. Çocuklar saklambaç oynarken bizi yakalayacaklarından hep korkardım."

Ross, ellerini kadının korsesinin düğmelerini açarken güldü. "Bu

tehdit heyecanı daha da artırıyordu."

Parmağını onun koyu saçlarına geçirdi ve yüzünü görmek için başını kaldırdı. "Heyecanı artıracak bir şeye ihtiyacım yok. Seninle her seviştiğimde heyecan vericiydi."

"Bu tür konuşmalar başını belaya sokabilir, hanımefendi," diye uyardı, düşük, titreyen bir sesle.

"Senin bu vahşiliğini seviyorum," diye fısıldadı. "Sonny Clark'ın izleri hala orada, beni dışında kimse fark etmese de. Sen benim kanun kaçağımsın ve seni seviyorum, hangi isimle yaşarsan yaşa."

Gözleri, zümrüt rengi ateşler yağdırarak ona baktı. Yüzünde parıltıyan duygular, onunki kadar vahşiydi. "Seni seviyorum, Lydia."

"Biliyorum. Ben de seni seviyorum."

Yirmi yıldır birlikte yaşamalarına rağmen hiç soğumamış bir ateşle öpüştüler. Aceleci eller, yeterince hızlı çıkaramadıkları giysileri yırttı. O, eteğinin ve iç eteğinin altına uzandı ve iç çamaşırını çıkardı. O, iç çamaşırından kurtulduğunda, onu üstüne kaldırıp kalçalarının üzerine oturttu. Eller, pantolonunun düğmeleri üzerinde çılgınca bir mücadeleye girdi.

Bir araya geldiklerinde, sessiz ve sakın ahırda ecstasy çılgınlıkları yankılandı. Ona her zamanki gibi tutkuyla aşık olan Lydia, başını geriye attı ve onun sert vücuduna bindi. Ona göğüslerini serbestçe dokunmasına izin verdi. O, ona en fazla zevki verecek şeyi çok iyi bilen elleriyle göğüslerini hazırladı, sonra onları ağzına alıp sevgiyle öptü.

"Ross, Ross, Ross!" Zirveye ulaştığında göğsüne yığıldı.

O, boşaldığı anda Lydia'nın derinliklerine ulaştı. Her zamanki gibi, biraz öldü, ama sonra yenilendi, tazelendi ve yeniden doğdu. Lydia her zaman verdiği kadarını geri verdi.

Sessizce yatarak, hızlıca nefes alıp, dışarıdaki ağaçlardaki ağustos böceklerinin şarkısını dinlediler. O, onun gömleğinin düğmelerini açtı ve parmaklarıyla göğüs kıllarını okşadı. Aşk sözleri fısıldadılar, öpüştüler — birbirlerini iyi tanıyan ve birbirlerine sadık olan sevgililerin yoğun özel paylaşımları. Sonunda, daha anlamlı bir sohbete geçtiler.

"Banner iyi görünüyor, sence de öyle değil mi?"

Ross iç geçirdi ve Lydia'yı kendine yaklaştırdı. "Bence öyle. Zeki bir kız. Tanıdığım başka bir kadın kadar inatçı." Lydia'nın poposunu hafifçe çimdikledi. "Banner'ı yenmek için Grady Sheldon'dan daha cesur biri gerekir."

Lydia kıkırdadı ve göğsündeki bir kılı çimdikledi. "Ama onun için endişelenmedin mi? Bir süreliğine? Birazcık bile olsa?"

"Evet. Endişelendim. Sen başından beri biliyordun, değil mi?" O, pürüzsüz yanağını onun meme ucuna sürterek başını salladı. "Kızımızın artık bebek olmadığı gerçeğine bir türlü alışamıyorum. Banner bir kadın ve kendi ayakları üzerinde durmak zorunda. Bundan sonra vereceği her kararın sorumluluğunu üstlenecek ve bu beni korkutuyor. O çok dürtüsel. Lee'yi kendi haline bırakmak daha kolay, sanırım erkek olduğu için. Ama Banner'ı korumaya devam etmek istiyorum." Çenesini Lydia'nın başının üstüne sürttü. "İki çocuğumuzu da çok seviyorum, bazen onlar için endişeleniyorum."

Lydia gözlerini sımsıkı kapattı. Onun bahsettiği ebeveyn paniğini çok iyi biliyordu. Lee veya Banner gözden kaybolduğunda, kalbini umutsuz bir son hissi kaplıyordu. Onları son kez görüyor olabileceğinden hep korkuyordu. Bu tür düşünceler aptalcaydı, ama her ebeveynin aklından geçerdi.

Biraz kalkarak Ross'a baktı ve "Belki de öyle hissetmezdik, eğer... eğer daha fazla çocuk sahibi olabilseydim." dedi.

Yine mi, diye düşündü Ross.

Başını çevirip ona baktı. Hâlâ onun yüzünün gördüğü en güzel yüz olduğunu düşünüyordu. Victoria Gentry'ninki gibi geleneksel anlamda güzel değildi. Ama çok daha fazla hayat, canlılık, karakter ve ruh vardı. Şeri rengi gözleri, içindeki kadının kişiliğiyle parlıyordu. Ross, her bir canlı özelliği, dalgalı saçları ve öpülmüş gibi dolgun dudaklarını içselleştirdi.

"Lydia, son yirmi yılda beni hiç tahmin edemeyeceğim kadar mutlu ettin. Sana çocuk sayısının benim için önemli olmadığını söylemiştim."

Gözlerini utangaçça indirdi. "Bunu *söylediğini* biliyorum. Ben. Umarım öyledir.

"Öyle. Jefferson'dan Moses ve bebekle ayrıldığımız günden beri hayatımızda hiçbir şeyi değiştirmedim."

"Lee'yi doğurduğun için çok mutluyum. Ve Banner'ı bize verdiği için hayatımın geri kalanında Tanrı'ya minnettar olacağım. Keşke daha fazla çocuğun olsaydı. Bunu hep pişmanlık duyacağım, Ross."

Bu, uzun zamandır aralarında bir sorun olmuştu.

Banner doğduktan sonra hamile kalamadığı gerçeğini kabul edemiyordu. O, binlerce kez ona kendini eksik hissetmediğini söylemişti. Lee'yi seviyordu. Oğlu başka bir kadından doğmuş olabilir, ama Lydia onu büyütmüştü. Ve Banner. Lydia ile birlikte yarattığı çocuk Banner çok özeldi.

Yüzündeki o üzgün ifadeyi sonsuza dek silmek istiyordu. Ama bunun tekrar edeceğini biliyordu. Tek yapabileceği, onu sakinleştirmeye devam etmektir. Eli, sıcak ve dolgun göğsünü buldu. Sevgiyle avucunun içine aldı ve başparmağıyla meme ucunu, damla damla akıncaya kadar okşadı.

"Pişman olacak bir şey yok, Lydia," diye fısıldadı. "Sen beni memnun etmekten başka bir şey yapmadın. Hiçbir zaman." Başını kaldırdı ve dudaklarını göğsüne bastırdı. Bıyığının meme ucunu çevrelediğini izledi. Dudakları onu sardı. Ağzı onu emdi. Sonra diliyle okşadı.

Gözlerini kapattı. Tekrar tekrar onun adını fısıldadı ve Tanrı'yı sevdiğinden daha çok Ross'u sevdiği için Tanrı'nın onu cezalandıracağını merak etti. Ross onu sırt üstü çevirdi ve vücudunu kendi vücuduyla kapladı. Tekrar sertleşmişti ve o da arzuyla ıslanmıştı. Geri çekildi ve uzun, yavaş bir dalışla ona aşkını verdi.

Lydia'nın hem mutlu hem de hüzünlü düşünceleri, tutku rüzgarı bir kez daha içinden geçerken dağıldı.

* *

Banner saçındaki tokaları koparıp karanlığa fırlattı. Her biriyle mücadele etti. Balık kancaları gibi saçına sıkıca tutunmuşlardı. Birini çıkardığı anda, çığlık atmadan parmaklarından vagonun kenarına fırlattı. Heyecanlıydı.

"Ne yapıyorsun sen?" "Saçımı
açıyorum."

"Neden?"

"Çünkü artık dayanamıyorum." "Ne sorunu
var?"

Kafasını salladı, saçları her yöne dağıldı. İpek gibi bir bukle Jake'in yüzüne çarptığında, onu eliyle itti.

"Kes şunu!"

"Başımı acıtıyor ve rüzgârın saçlarımı uçurmasını seviyorum. Seni ilgilendirmez."

Jake homurdandı ve gözlerini arabayı çeken atın kıçına dikti. "O zaman sakın ol. Arabadan düşüp boynunu kırabilirsin."

Banner öfkeliydi. Huzursuzdu ve yerinde duramıyordu. Kaynamak üzere olan bir su ısıtıcısı gibi, içten içe kaynıyordu. Bastırılmış öfkeyle doluydu. Çocukken, Lee'ye kızdığında kavga çıkarmak için kafasını Lee'nin karnına vurmuştu. Şimdi de öyle hissediyordu. Kavga çıkarmak istiyordu ve Jake'in ona vereceği herhangi bir bahaneyi kavga çıkarmak için kullanacaktı.

Ama Jake, arabayı sürmekten ve o lanet olası puroyu içmekten başka bir şey yapmıyordu. Hiç şüphesiz, düşünceleri o küçük sümüklü Dora Lee'ye odaklanmıştı. Banner, onların partiye geri döndükleri anı zihninden silemiyordu.

Dora Lee ona alaycı ve anlamlı bir bakış atmıştı. Jake, Lee ve Micah'a bir şey fısıldamış ve onlar gülmeye başlamıştı. Hiç şüphesiz, Jake tamamen iğrenç ve ahlaksız bir şey söylemişti. Banner hepsine elinden geldiğince sert bir tokat atmak istemişti.

Bunun yerine, hayatının en güzel anlarını yaşıyormuş gibi davranarak dans etti ve güldü, oysa aslında hiç bu kadar kızgın ve mutsuz olmamıştı. Aklına Jake'in Dora Lee'yi öptüğü görüntü her geldiğinde, kıskançlıkla zehirlenmiş oklar onu delip geçiyordu. Bu duygu tüm vücuduna yayılıyor, ruhunu karartıyor ve yağlı hale getiriyordu.

Jake düşününe dönmeden önce bile, onun diğer insanlarla geçirdiği zamana kıskançlık duyuyordu. Şimdi sahiplenme duygusu iki katına çıkmıştı. Kıskançlığı mantıksızdı, ama bu duyguyu hissetmekten kendini alamıyordu.

"Parti hoşuna gitti mi?" diye sertçe sordu. Gergin sessizliği bozmazsa, ceviz kabuğu gibi ikiye bölünecekti.

"Uh-huh," diye kısa bir cevap verdi, gözlerini ileriye doğru sabit tutarak.

"Tabii ki eğlendin. Bütün bayanların önünde havalı havalı dolaşmandan eğlendiğini anlayabiliyordum." Banner başını geriye attı. Boğazını geriye doğru eğerek başının üstündeki yıldızlara baktı ve kayıtsız bir tavır takındı. "Çok eğlendim. Dans etmeyi seviyorum. Yarın ayaklarım ağrıyacak, o kadar çok dans ettim ki." Ona, dans partneri sıkıntısı çekmediğini hatırlatmak istedi.

"Ağrıyorsa ıslatabilirsin."

"Öyle yapacağım." Lanet olsun, o soğuk ses tonuna! "Sanırım Dora Lee de ayaklarını ıslatmak zorunda kalacak."

"Öyle mi dersin?"

Banner neşesiz bir kahkaha attı, kısa, hırıltılı bir kahkaha, neredeyse "Ha!" diyebilecek kadar güçlüydü. "Erkek olduğu sürece kiminle dans ettiği umurunda değil."

"Öyle mi?" Ellerini kullanmadan puroyu ağzının bir yanından diğerine yuvarladı. Banner, puroyu ağzından çekip saç tokalarına göndermeyi çok istedi, ama cesaret edemedi.

"Kasabadaki herkes onun erkeklerle olan ününü bilir."

"Hmm," Jake düşünceli bir şekilde, "Bence o oldukça sevimliydi." "Sevimli! Eminim öyledir."

"Öyle düşündüm."

"Beni eve getirmek zorunda kaldığın için üzülüyor musun? Eminim Dora Lee'yi evine götürmeyi tercih ederdin."

Hiçbir şey söylemedi, sadece Banner'ın öfkesini körükleyen bir şekilde omuz silkti. "İkinizin birlikte gizlice kaçtığınızı gördüm. Onun fahişe şöhreti haklı mı?" Ona cevap verme şansı vermedi. "Eminim öyledir. Sen geri döndüğünde yüzündeki yapmacık, aptal ifadeyi gördüm. Utanç verici." Başını salladı ve titredi.

"Sanırım onu öptün. Ve başka neler yaptığını bilmiyoruz. Ona dokundun mu? Duyduğuma göre o... şey, bunu söylemeye bile cesaret edemiyorum." Tekrar başını salladı. "Göğüsleri çok müstehcen. Ve bununla gurur duyuyor. Hmph! Göğüsleri hiç gitmeyen bebek yağından ibaret. Sanırım vücudundan etkilenmişsinizdir. Sana göstermiş miydi?"

Jake purosunu içti, dumanı ağzından yavaşça dışarı çıkardı, sonra araba köprüden geçerken puroyu nehre attı. "Ben asla öpüp anlatmam, Banner." Başını çevirdi ve açık mavi gözleriyle onu delici bir şekilde baktı. "Ve sen, özellikle, bunu yapmadığım için mutlu olmalısın."

Eğer ona tokat atmış olsaydı, daha fazla şaşkın olamazdı. Ya da kırılmış. Ya da incinmiş. Ona boş boş baktı. Küfürlü konuşmalar aniden kesildi. Nefes bile alamıyordu. Tüm havası vücudundan çekilmişti. Ve bununla birlikte mücadele ruhu da gitmişti. Artık ona bakamayan, başını hızla çevirdi.

Jake sessizce küfretti. O da kıskançlık krizine girmişti. Ama

Banner'ın ruh halini hemen sezmişti. Ve ikisi de öfkelerini kontrol edemezlerse vagonun alev alacağı için, kendi öfkesini bastırmış ve ona alan tanımıştı. Yapmak zorunda olduğu şeyden dolayı kendinden nefret ediyordu. Nazik olmak için acımasız davranıyordu.

Ama belki de *fazla* acımasız davranıyordu. Belki de kolunu onun omzuna atıp özür dilemeliydi. Belki de onu kucaklasaydı...

Hayır, Jake, dedi kendine. Onu kollarının arasına alırsan, tüm iyi niyetin boşa gider.

Saçları gecenin karanlığında çok koyu ve baştan çıkarıcıydı. Saçlarının yüzüne değmesini çok seviyordu. Onun kokusu, etrafta olmadığında özlediği bir şey haline gelmişti. O elbiseyle çok çekici görünüyordu. Korseye şişkinleşen göğüsleri, üzerlerine dökülen ay ışığıyla gümüş rengi ve yumuşak, çok baştan çıkarıcıydı.

Kalbinde onun için oluşan hassas noktaların, bir amcanın yeğenine karşı hissettiği duygular olduğunu kendine söylemeye çalıştı. Ama bu argüman işe yaramadı. Bir amcanın yeğenine karşı hissedebileceği en sağlıksız duyguları yaşıyordu. Günahlarına ensest de eklensin.

Hayır, Jake. Ona dokunma. Birden fazla kez aptalca davrandın ve ikiniz de şu anda bu yanlış kararların bedelini ödüyorsunuz. Bir daha aptalca davranma.

Arabayı avluya çektiğinde, ondan uzaklaşmak için aceleyle arabadan neredeyse düşüyordu. Dayanamayacak kadar aşağılanmış olduğunu bildiği halde, başı dik, sırtı düz, gururla ön kapısına doğru yürüyen onu izlemek Jake'in kalbini kırıyordu. Ona bir şey söylemeden gitmesine izin veremezdi.

"Banner."

Durdu. Bir anlığına başını öne eğdi, sonra hızla kaldırdı ve dönüp ona meydan okurcasına baktı. "Evet?"

"Bunu söylememeliydim."

"Ama doğru, değil mi?"

Gözleri, ona bakmamak, onun acısını hissetmemek ve güvende olmak için onu hafifletmek için hiçbir şey yapamayacağını bilmemek için bir nesneden diğerine kaydı. Ama iyi geceler demeyi erteleyebilirdi. "Ross bana Fort Worth'ta bir sığır tüccarından bahsetti. Bu adamın bize uygun bir fiyata küçük bir sürü toplayabileceğini düşünüyor. Ne dersin?"

Sığırlardan bahsetmek istemiyordu. Neden ona bu kadar

Ondan nefret mi ediyordu? Ona yaptıkları için onu hor mu görüyordu? Onu geri kazanmak ve evlilik teklifinde bulunmak için yaptığı beceriksiz girişimlerini alay mı ediyordu?

"Sen ne düşünürsen, Jake. Sen benim ustabaşım."

"Evet, peki," dedi garip bir şekilde, parmaklarıyla deri dizginleri okşayarak. "Sanırım yakında Fort Worth'a gidip onunla görüşmeliyim."

"En iyisi bu olduğunu düşünüyorsan."

Jake başını salladı. "Peki, iyi geceler." *Lütfen, Banner, bana öyle bakma. Seni kucaklamak istiyorum, ama yapamam.*

"İyi geceler." *Jake, neden ikimizin de günahı olan bir şey için beni cezalandırıyorsun? Bunun için benden nefret etme.*

"Kapıyı iyi kilitle, tamam mı?" *Ne kadar tatlı olduğunu hatırlıyorum, Banner, ve seni tekrar istiyorum. Ama yapamam, yapamam...*

"Kapatacağım. İyi geceler." *O gece bana karşı çok tatlıydın, çok şefkatli ve sevecendin. Neden şimdi bana bu kadar kötü davranıyorsun?*

Karanlık eve tek başına girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Yatak odasındaki lambanın ışığını görene kadar bekledi, sonra arabayı ahıra çekti.

* *

"Aman Tanrım."

Üç odun parçası Banner'ın kollarından yuvarlandı ve yere düştü. Bir elini dudaklarına götürerek küçük bir çığlık attı. Diğer elini ise sallanan karnına koydu. "Burada ne yapıyorsun?"

Grady Sheldon verandadaki gölgeden çıktı ve tereddütle ona doğru bir adım attı. "Nasılsın Banner?" diye alçakgönüllü bir şekilde sordu.

Banner, onu gördüğünde yaşadığı şoktan kurtuldu, ancak bu durum onu endişelendirmişti. Jake ve kovboylar evin çok uzağında, otlakları meşe ağaçlarından ve çalı çırpılarından temizliyorlardı. Evde yalnızdı ve ahırın uzak tarafındaki odun yığınına gitmişti. Verandasında bir adamın beklediğini görmek onu korkutmuştu, hele de bu adamı görmek.

Ama ilk korkusu geçtikten sonra, onun küstahlığına öfkelenildi. Odunları almak için eğildi. Doğrulduğunda, sanki o orada değilmiş gibi gözleriyle onu delip geçti. "Nasıl olduğumu sana söyleyeyim,

Grady. Bana karşı çıkacak cesarete sahip olmana şaşırdım. On saniye içinde gitmezsen, seni vururum."

Onun yanından geçerek ön kapıya doğru yürüdü. Ama adam kolunu yakaladı ve onu durdurdu. "Banner, lütfen. Seninle konuşmam lazım."

"Benim seninle konuşmaya ihtiyacım yok. Şimdi beni bırak ve buradan git. Bir daha geri gelme."

"Karımı duydun mu?"

Odunları verandaya bıraktı ve ona doğrudan baktı. Wanda ve Doggie Burns'ü öldüren yangın, partiden sonraki gün kasabada büyük bir haber olmuştu. Jake, Larsen'e yaptığı geziden döndüğünde ona bunu anlatmıştı. Bu iki hafta önceydi.

"Bunu duyduğuma üzıldüm Grady. Onun ölümü trajikti, ama benimle hiçbir ilgisi yok."

"İlgisi var, Banner," dedi endişeyle. "Seninle konuşmak, bazı şeyleri açıklamak istiyorum. Hiç açıklama fırsatım olmadı. Bu adil değil, değil mi?"

"Senin yaptığın da adil değildi, Grady. Şimdi izin verin. Akşam yemeğini hazırlamam lazım." Kapıdan geçip kapıyı kapatmak için döndü. Kapıyı kapatmadan önce, "Artık seni görmek istemiyorum. Bir daha gelme." dedi.

Atını ağılların diğer tarafında dizginlemişti. Bu yüzden avluyu geçerken onu fark etmemişti. Şimdi oturma odasının penceresinden atının gözden kaybolmasını izledi. Ancak o zaman titrediğini fark etti. Islak ellerini pantolonunun paçasına silerek mutfığa gidip akşam yemeğini hazırlamaya başladı.

Grady'nin ziyaretinden Jake'e bahsetmemeye karar verdi. Bu onu sadece kızdıırırdı. Parti gecesinden beri birbirlerine karşı nazik ve çekingen davranıyorlardı. Verandaya bıraktığı tepsiden ona yemek verme sözünü tutmamıştı, ama her gece yemeğini bitirir bitirmez, o kasabaya gidiyordu. Nereye gittiğini düşünmek istemiyordu. Salona mı? Dora Lee'yi görmeye mi? Jake dönene kadar hiç uyuyamıyordu.

En azından barış içinde bir arada yaşıyorlardı. Grady'nin ortaya çıkması Jake'in öfkesini uyandırmaya değmezdi ve ona söylemek için bir neden yoktu. Grady'nin geri gelmeye cesaret edemeyeceğinden emindi.

Ama geri geldi. Hem de ertesi gün, hemen hemen aynı saatte. Daha sonra, erkekler evden uzakta çalışırken onun yalnız kalacağını bildiği için ziyaretini planlamış olabileceğini düşündü. Bu sefer arka kapıyı çaldı. Kapıyı açtığında elinde bir buket çiçek tutuyordu.

Çiçeklere baktı, ama elini uzatmadı. "Geri gelme demiştim."

"Girebilir miyim?"

"Hayır. Git buradan, Grady. Sana açıkça söyledim..."

"Lütfen, Banner. Lütfen."

Onu dikkatle süzdü. Değişmişti. Yüzü artık çocuksu bir yakışıklılık, tertemiz, açık ve dürüst görünmüyordu. Ağzında ve gözlerinde daha önce hiç görmediği bir yorgunluk vardı. Bitkin görünüyordu. Değişiklikler ince ama yine de belirgindi.

Acı, kalbini sızlattı. O da onun kadar acı çekmiş miydi? İmkansız. Erkekler bu skandallardan etkilenmeden kurtuldu. Lydia öyle demişti.

Onu içeri almaya zorlayan şey, acıma duygusu ya da ondan korkmadığını gösterme kararlılığı olabilir. Çekinerek eşiği aştı. Ona sandalye teklif etmedi. Çiçekleri beceriksizce tuttu, sonra öne eğilip masanın üzerine koydu.

"Banner, benden nefret ettiğini biliyorum."

"Senden nefret etmiyorum. Sana karşı hiçbir şey hissetmiyorum. Sana karşı hissettiğim her türlü duygu, bana sadakatsiz olduğunu öğrendiğim anda öldü."

Ayakkabılarına bakarak durdu. Lanet olsun ona. Alçakgönüllü ve uysal bir dalkavuk gibi davranmaktan, tövbe eden biri gibi ona gelmekten nefret ediyordu. Hiçbir şey için bile olsa, tüm Colemanlara bir sonraki trenle cehenneme gitmelerini söylerdi. Ama daha sonra onlara ihtiyacı olabilirdi. Son iki hafta hayatının en kötü haftalarıydı. Önce Burns'lerin evini yok eden ve karısı ile kayınpederinin hayatına mal olan yangına, acı çekmese de şok olmuş gibi davranmak zorunda kalmıştı. Sonra soruşturma sürecinin zorluğu vardı.

Her şey umduğu gibi sonuçlanmıştı. Yangın ve ölümler kaza olarak değerlendirilmişti, ama o...

Şerifin ve kasabadaki herkesin ona attığı yan bakışları sevmiyordu.

Güçlü ve nüfuzlu Coleman ailesiyle ittifak kurması gerekiyordu. Onlarla yeniden iyi ilişkiler kurarsa, kasaba onu tekrar kabul edecekti. İşleri hala iyi gidiyordu ve geliyordu, çünkü çevrede tek kereste fabrikası ve kereste deposu onunkidi, ama insanlar artık ona saygı göstermiyordu. Gözlerindeki küçümsemeyi okuyabiliyordu.

Ve lanet olsun, Banner Coleman'ın şu anda sahip olduğu onca hektarlık ormanlık araziye istiyordu. Bunu elde etmek için, onun önünde alçakgönüllülük gösterisi yapması gerekiyordu. Kırılmış bir adam gibi görünmesi gerekiyordu. Kadınlar, bir erkeği affedebilecek konumda olmayı severlerdi

bir şeyi affedebilmeyi severlerdi. Ona karşı bu üstünlüğü elde etmeye karşı koyamazlardı. Banner da bir istisna olmayacaktı. Buna bahse girerdi.

"Banner, kilisede olanlar korkunçtu. Senin için benden daha çok üzıldüm çünkü ne yaşadığını, benim hakkımda ne düşündüğünü biliyordum."

"Beni ve ailemi tüm ilçenin önünde utandırdın." "Biliyorum."

"Bu, yakın zamanda affedip unutabileceğim bir şey değil, Grady."

"Ama zamanla affedeceğini umuyorum," dedi içtenlikle. "Wanda hakkında açıklama yapma fırsatım olduktan sonra."

"Açıklama istemiyorum. Sadece veda et ve git."

"Lütfen, Banner. Lütfen beni dinle." Dudaklarını ıslattı ve endişeli bir adım attı, elleri yalvarırcasına uzanmıştı. "Onun ölüm şekli, bebek ve her şey için kendimi çok kötü hissettim. Ama... ama kendimi ömür boyu hapis cezasına çarptırılmış ve az önce serbest bırakılmış biri gibi hissediyorum. Wanda gibi bir kızın benim için hiçbir anlam ifade etmediğini mutlaka biliyorsundur."

"Onunla seviştin!" diye bağırdı.

Başını eğdi. "Biliyorum, biliyorum. İnan bana, o günden beri her nefesimde pişmanlık duyuyorum. Onunla sadece bir kez birlikte oldum, Banner. Yemin ederim. Sadece bir kez," yalan söyledi. "Ve bu... şey, öyle bir kızla 'sevişmek' gibi bir şey değil. Tamamen başka bir şey. O bebeğin babası olduğumu sanmıyorum, Tanrı'ya dua ediyorum ki olmasın, ama bunu kanıtlamanın bir yolu yoktu."

"Bunların hiçbirisi önemli değil. Önemli olan, beni ve bana olan sevgini ihanet etmiş olman."

"Bir kadın, bir hanımefendi olarak bu tür bir tutkuyu anlamanın senin için zor olduğunu biliyorum." Gözleri hala aşağıya bakıyordu, bu yüzden Banner'ın aniden solduğunu görmedi. "Bazen böyle olur, Banner. Ne olduğunu anlamadan, pişman olacağın bir şey yapmış olursun."

İtirafının etkisini ölçmek için başını kaldırma riskini aldığı anda, kadın artık ona bakmıyordu, lavabonun üzerindeki pencereden dışarıya bakıyordu.

"Her şey çok hızlı oldu," diye devam etti, onun sessizliğini düşünceliliğe yorarak. "Viski almaya gitmiştim. O yalnızdı. O... o... şey, ne kadar müstehcen olduğunu tahmin edebilirsin. Ben daha seninle birlikteydim. Seni çok istiyordum. Ve Wanda... şey... birkaç dakika boyunca

seni öpüyormuşum gibi davrandım. Ama o durmak bilmedi, Banner. Sürekli devam etti, bana dokunmaya devam etti. Sana böyle şeyleri anlatmamam gerektiğini biliyorum. Ama o bana özel yerlerime dokundu ve bana şeyler söyledi..."

"Lütfen," diye fısıldadı Banner, parmakları ağrıyacak kadar sert bir şekilde lavabonun kenarını kavrayarak. "Dur."

Alaycı bir ilahi gibi, Jake'e onu alması için yalvardığını duyabiliyordu. Yalvarmış, ikna etmiş, komplo kurmuş, aklına gelen her argümanı kullanmış, hatta annesine olan sevgisini hatırlatacak kadar ileri gitmişti. Yakıcı gözyaşları gözlerini kör etti. Tanrım, onu bu kadar hor görmesine şaşmamalı. Tıpkı Grady'nin fahişesini hor gördüğü gibi.

"Anlamak için erkek olman gerekir, Banner. Ama belli bir noktayı geçince geri dönüş yok. Erkek kontrolünü kaybeder. Sonrasında kendimden nefret ettim, bunu yaptığımı inanmadım. Yemin ederim, ondan sonra ona ya da başka bir kadına dokunmadım. Sadece seni istedim. Seni seviyorum."

Göz yaşlarını sildi ve Grady, onun kendisi için ağladığını düşünerek neşelendi. Ona döndüğünde, "Benden ne istiyorsun? Neden buraya geldin?" diye sordu.

"Seni geri istiyorum. Evlenmemizi istiyorum." "Bu imkansız."

O inatla başını salladı. "Hayır, değil. Beni affedersen değil. Banner, sana yalvarıyorum. Tek bir hata yaptım. Tek bir talihsiz hata. Hayatımın en kötü zamanında oldu. Lütfen bunun bedelini sonsuza kadar ödememe izin verme. Beni geri kabul etmeyi düşüneneğini söyle. Sensiz yaşayamam. Seni çok seviyorum."

Bu sözlerin ne kadar boş geldiğine şaşırdı. Sadece birkaç hafta önce, onun kendisini sevdiğini söylediği gibi, onu sevdiğini düşünmüştü. Ama onu sevmiş miydi? Şimdi ne hissediyordu? Sadece onun için üzüntü. Ama aşk? Bu kelimenin anlamsız olduğuna giderek daha fazla inanmaya başlamıştı. Bu kelime, başka hiçbir kelime bu kadar kapsamlı olmadığı için çeşitli duygulara uygulanıyordu.

Grady'nin düşüşünü yargılamak ona ne hakla düşerdi ki, onun düşüşü de en az onunki kadar sert ve derindi? Evet, o onun aşkına ihanet etmişti, ama o da onu sevenlere ihanet etmemiş miydi? Ailesine? Ma'ya, Lee'ye ve Micah'ya? Jake'e?

Jake. Ona aşıktı. İşte, bunu itiraf etti.

Hayatı boyunca onu sevmişti ve onu her gördüğünde içinden taşan ve taşan mutlu, coşkulu bir duygu vardı. Bu, açıkça ifade edebileceğ sağlıklı bir sevgiydi.

Ama *bu* aşk, bu aşk farklıydı. Ona sadece ıstırap getirmişti. Gizlilikle rtlmşti. Kutlanamazdı. *Kutlanamazdı.*

Grady ona güvenli bir çıkış yolu sunmuştu. Onunla evlenirse, mutlu olmasa da en azından huzurlu bir hayat sürecekti. Kalbini kırılmaktan korumak için onu parçalamak istediğ bu çatışmadan kurtulacaktı. Ama Grady'nin teklifine karşı çekinceleri vardı. O artık kendine ve geleceğne güvenen, şık geçen adam değildi. Onun dşncesizliğnin damgası uzun süre peşini bırakmayacaktı. zrleri yeterince samimi görünüyordu, ama ona bir daha güvenebilir miydi?

Sanki aklını okumuş gibi, "Bana inanmayabileceğni biliyorum. Ama sylediğm her şey doğru, Banner. Sana hayranım. Sen benim tek istediğm şeysin" dedi.

Eğer artık bakire olmadığını bilseydi, onu karısı olarak kabul etmeye bu kadar hazır olur muydu diye merak etti. Grady değişmişse, o daha da değişmişti. İlk evlenme teklifinde bulunduğu parlak ve neşeli Banner Coleman artık yoktu.

"Bence geri dönemeyiz..."

Adam elini kaldırdı. "Bugün bana cevap verme. Sadece düşün düşün."

Banner aniden yorgun dşti, çökmek üzereydi. Sadece Onun gitmesini istiyordu. "Bunu dşneceğm. Zamana ihtiyacım var."

"Anlıyorum." Elini tutup dudaklarına götürmek için yeterli cesareti topladı. Onu pmeden önce bıraktı. El, cansız bir şekilde koluna sarkarak yanına dşti. "Sen evet diyene kadar vazgemeyeceğm, Banner."

Topuklarını döndü ve kapıdan ıktı.

Banner bir sandalyeye çöktü, yüzünü ellerinin arasına gömdü ve ağladı. Partiden ve ondan önceki o korkunç öğleden sonra, haftalarca gözyaşlarını inatçı bir iradeyle bastırmıştı. şimdi ise gözlerinden sıcak, tuzlu damlalar akıyordu.

Düğün planlandığı gibi gerçekleşseydi hayat ne kadar basit olurdu. Grady'nin Wanda Burns ya da başka biriyle olan ilişkisini hiç bilmeden mutlu mesut yaşardı. O ve Jake

hala arkadaş olurlardı. Aralarında bu düşmanlık olmazdı. O gece ahıra gidip onunla konuşmanın sorunlarına çözüm olacağına kendini nasıl ikna etmişti? Nasıl?

Jake'in botlarının arka kapıda çıkardığı sesi duyunca başını çevirdi. Jake, kapıyı hızlıca bir kez çaldıktan sonra açtı ve onun adını seslendi. Başını çevirdi, ama Jake onun gözyaşlarını görmeden önce. "Ne oldu? Ne oldu?"

"Hiçbir şey."

"Ağladın mı?" Çivili çizmeleri ses çıkararak odayı geçti ve sandalyesinin yanına çöktü.

"Hayır."

"Ağladın. Bana yalan söyleme."

Şapkasını geri itti ve sarı saçları alnına düştü. Kalbi sevgiyle burkulurken, yüzü buruştu. "Ah, Jake."

Aniden kolları onu sardı ve yüzü onun boynu ile omzunun arasındaki kıvrıma gömüldü. Gözyaşları yakasını ıslattı. Elleri, onun sırtındaki kaslara sıkıca tutundu.

Yüzünü kızın saçlarına sürttü. Elleri kızın dar sırtına yayıldı, onu kendine yaklaştırdı, onu mümkün olduğunca kendine ait hale getirdi. Kız ağlayıp hıçkırıkları bandanasının emdiği yumuşak hıçkırıklara dönüşene kadar onu kendinden uzaklaştırmadı.

Ancak o zaman onun üst kollarını kavradı ve onu göğsünden kaldırarak yüzüne baktı. "Ne olduğunu bana söylemek ister misin?"

"Saman nezlesi olduğuna inanır mısın?"

Çiçeklere baktı. "Çocukken hiç olmuyordun."

"Nereden biliyorsun? Sen burada değildin. Hep gidip beni yalnız bırakıyordun."

Gözleri, onu azarlayan dudaklarına takıldı ve orada kaldı. Bir elini ağzına götürüp güçlü beyaz dişleriyle deri eldivenini çıkardığında bile, gözleri dudaklarından ayrılmadı. Başparmağını dikey olarak dudaklarına koydu. Parmaklarını bir köşeye kaydırды, yavaşça merkeze geri döndü, sonra diğer tarafa kaydırды. "Özür dilerim. Seni her terk ettiğimde, seni her incittiğimde, özür dilerim Banner."

Eldivensiz elini kızın yanağına koydu. Diğer eliyle kızın belini kavradı ve göğüsleri tekrar göğsüne yapışana kadar onu kendine doğru çekti. Sonra başını eğdi ve dudaklarını kızın dudaklarına bastırdı.

Duygularının titremesi onu sardı, gözyaşlarının patlamasının hafif bir artçı şoku. Kolları onun kollarına dolandı. Elleri omurgasında birleşti ve parmakları o çıkıntılı sütunda birbirine dolandı.

"Sana öpüşmeyi kim öğretti, Banner?" diye sordu bir süre sonra, dudaklarına.

"Sen."

"Sana öğrettiğim bu değildi. Ağzını aç."

"Watkins kadını gibi bir fahişe ya da Dora Lee Denney gibi bir flört olduğumu düşünmeni istemiyorum."

"Tanrı aşkına." Adam iç geçirdi. "Beni doğru düzgün öp, olur mu?"

Seçimi tam olarak ona bırakmadı. Dili, dudaklarının kenarını o kadar lezzetli bir ikna ile yokladı ki, dudakları açıldı. Elini yanağına hafifçe bastırarak başını bir yana eğdi. Sonra dili derinlere doğru ilerledi, dolaştı, nüfuz etti ve pompaladı. Dilini döndürerek kadının damağına, dişlerinin arkasına, dudaklarının kaygan iç yüzeyine dokundu. Her sihirli hamlede kadının ağzının derinliklerine doğru ilerleyerek onu tahrik edici bir şekilde okşadı.

Onun ağzını bıraktığında henüz bitirmemişti. O, zayıf ve güvenle ona yaslandı. Göz kirpiklerinden kalan gözyaşlarını yaladı, dilinin ucuyla burnunun ucuna dokundu, gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarına hafif ve rastgele öpücükler kondurdu. Birbirlerine sokuldular. Ve huzurluydu. Ve çalkantılıydı. Ve harikaydı.

"Neden ağlıyordun, Banner?"

Sert ve ince elmacık kemiklerine gülümsedi. "Sana söyledim. Saman nezlesi."

Parmaklarını kızın saçlarına gömdü, saçlarını kaldırdı ve kulak memesini dişlerinin arasına aldı. Kız nefesini tuttu ve o gülümsedi. "Saman nezlesi olduğunda çiçek koparmaman gerektiğini bilmiyor musun?"

"Ben koparmadım."

"O zaman nereden geldiler?"

"Grady getirdi."

Jake başını geriye attı. Onu izlerken saniyeler ağır ağır geçti. Yavaşça dizlerini düzeltti ve tam boyuna kalktı. Kucaklaşırken bir şekilde kafasında kalmayı başaran şapkasını çıkardı ve çapraz çizgili uyluklarına vurarak bir toz bulutu oluşturdu.

"Umarım seni yanlış duymuşumdur."

"Grady getirdi," diye tekrarladı, Jake'in yüzündeki gergin ifadeyi beğenmeyerek.

"Grady Sheldon mı?" Neşeli, hoş ses tonu, ondan yayılan gerginlikle çelişiyordu.

Banner sandalyeden kalktı. "Evet, Grady Sheldon."

Jake'in öfkesi alevlendi. Şapkasını kapının yanındaki askıya attı. Şans eseri, şapka ilk denemede askının çivileri arasına takıldı. Yumruklarını beline dayayarak Banner'a döndü. "Ve sen onun içeri girmesine izin mi verdin?"

Duruşu, ses tonu ve ifadesi, onun inanılmaz derecede aptal olduğunu düşündüğünü açıkça gösteriyordu. Bu, Banner'ın öfkesini daha da artırdı. "Neden olmasın?" Yapacak başka bir şey bulamadığı için lavaboya gitti ve gereksiz ama acımasızca lavaboya su pompaladı.

"Neden olmasın?" Jake'in kükremesi penceredeki camları titretti.

"Evet, neden olmasın? Bir zamanlar onunla nişanlıydım, hatırladın mı?"

"Evet, hatırlıyorum," dedi Jake, lavaboya doğru ilerleyerek. Kalan eldivenini çıkardı ve diğerinin yanındaki masanın üzerine attı. "Ayrıca, düğün gününde, beyaz çöp kızına bir çocuk yaptığın için omzuna kurşun yediğini de hatırlıyorum."

Kadın arkasını döndü. "Çok ilginç bir ifade şeklin var," dedi alaycı bir tonla.

"Onu tek başına buraya girmesine izin vererek ne düşünüyordun?"

Jake bunu ona hatırlatınca, ne kadar aptalca davrandığını fark etti. Lee daha sonra ona, Ross'un kilisede Grady'nin hayatını tehdit ettiğini söylemişti. Grady kadar gururlu bir adam bunu hafife alamazdı. Ya bugün affedilmek yerine intikam almaya gelseydi? Ama gelmemiştir. Grady'yi içeri almaktan çekiniyor olsa bile, bunu Jake'e itiraf etmeyecekti. Soğukkanlılıkla ona baktı. "Olanlar için üzgün. Bana evlenme teklif etti."

Jake ona sessizce, inanamayan gözlerle baktı. Sonunda başını salladı ve gülmeden güldü. "Umarım bunu düşünmüyorsundur."

"Düşünebilirim."

Jake'in gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı. Sheldon'a hiç güvenmiyordu. Jake'in düşüncesine göre, Wanda ve babasını öldüren yangın çok fazla tesadüf gibi görünüyordu. Yangının nasıl başladığı hala açıklanamıyordu. Onu kilisede gördüğü andan itibaren o orospu çocuğundan nefret etmişti. Jake, Sheldon'ın

Banner için yeterince erkek olmadığını hemen anlamıştı. Sheldon gibi kurnaz, sinsi, hırslı piçlerden her zaman nefret etmişti.

"O küçük cüce seni tehdit mi etti?"

"Hayır!"

"O zaman ne dedi?" "Bu beni ilgilendirir."

"Bana akıllı davranma, Bayan Coleman. Ross, Sheldon'ın sana yaklaştığını bilseydi, onu gördüğü yerde öldürürdü."

"Ve sanırım River Bend'e doğru bir yol açıp ."

Yüzünün her bir çizgisinde tiksinti belirmişti. "Ben gammaz değilim, Banner, ve sen de çocuk değilsin."

"Doğru. Değilim. Ve istediğim herhangi bir erkekten çiçek kabul etme özgürlüğüm var. Sen Plum Creek'in ustabaşısın. İş kararlarında senin yargına saygı duyuyorum, ama kişisel hayatımla ilgili sana danışana kadar, lütfen bunu kendine sakla."

Onu boğazlayacak mı yoksa tekrar öpecek mi bilemiyordu. Ama ikisini de yapacak kadar kızgındı. Eldivenlerini aldı, şapkasını raftan kaptı ve kapıyı çarpıp dışarı çıktı. Topukları sert toprağa çarptıkça mahmuzları çılgınca dönüyordu. Onlara uyumlu bir şekilde küfrediyordu.

Şımarık velet. Kendisi için neyin iyi olduğunu bilmiyordu. İyi şansın gelip kışına tekme attığında bile bunu fark edemezdi. Onu sadece Sheldon gibi sinsi adamlardan ve Randy gibi baştan çıkarıcılardan korumaya çalıştığını bilmiyordu.

Ve lanet olsun, Sheldon'ın lanet olası çiçekleri masanın üzerinde dururken onu öpmüş!

Neden umursaması gerektiğini bilmiyordu. Ross'a ona göz kulak olacağına söz vermişti. Tamam, olacaktı. Ama Sheldon gibi bir serseriyle tekrar takılırsa onu suçlayamazlardı. Hayır, suçlayamazlardı. Eğer başını belaya sokarsa, bunu hak etmiş olacaktı.

Yine de, yarın güneşin doğacağını bildiği kadar, Grady Sheldon'ın ona dokunmasına izin vermeden onu öldüreceğini de biliyordu.

On üç

Soğuk gri gözler defterdeki rakamları taradı ve en alttaki toplamdan memnun kaldı. Önemli bir kâr gösteriyordu. Kilise grupları, lanet ve Tanrı'nın gazabını vaat eden aptalca pankartlarıyla yürüyüş yapsınlar. Vaizler cehennem ateşi ve kükürtle ilgili uyarılar yapsınlar. Cennet Bahçesi'nin içinde işler daha iyi olamazdı.

Kapı çalındı. Priscilla masasındaki küçük altın saati kontrol etti. Dub Abernathy'nin randevu saati gelmişti. "Girin." Defteri masasının alt çekmecesine titizlikle kilitledi. Zengindi. Kimse ne kadar zengin olduğunu bilmiyordu ve o da böyle kalmasını istiyordu.

Dub her zaman, mevsimdeki ilk kuzey rüzgarı kadar hızlı ve ani bir şekilde içeri daldı. Bugün de öyle yaptı, ama üst kattaki uyuyan fahişeleri uyandırmamak için arkasından kapıyı yavaşça kapattı.

Priscilla'nın bu saatlere nasıl dayandığını sık sık merak etmişti. Garden of Eden kapandığında, o sabahın erken saatlerine kadar ayaktaıdı. Kart dağıtıcıları ve fahişeler, akşam için hazırlanmak üzere öğleden sonraya kadar uyurken, o ofisinde çalışıyor ve özel müşterilerini ağırılıyordu. Kendisinin tek olmadığını biliyordu, ancak bu ayrıcalıklı azınlığın sayısı sınırlııdı.

Priscilla'nın salonu kasabanın en karlı salonu olması şaşırtıcı değildi. Onun gibi adanmışlık, başarıyla el ele giderdi. Dub da bir Truvalııdı, sahip olduklarıyla asla yetinmez, her zaman daha fazlasını isterdi. Başkalarında da bu tür bir açgözlülük görürdü.

"Priscilla, canım." Melon şapkasını ve bastonunu kapının yanındaki saten kaplı sandalyeye koydu ve odaya girdi.

Priscilla'nın selamlaması her zamankinden belirgin şekilde daha soğuktu. "Merhaba, Dub." Odayı geçerek onu kollarına aldı ve uzun ve şiddetli bir şekilde öptü. Bugün, Priscilla onun kucaklamasından kaçındı, bunun yerine büfeye gidip

bir bardak viski doldurdu. "İçki?"

"Tabii ki." Onun çekingenliğini hissetti, bunun nedenini biliyordu ve içinden küfretti. Bu ilişki karmaşıklaşmaya başlamıştı. Priscilla'dan hoşlanıyordu ve yatakta birlikte yaptıkları şeyleri çok seviyordu. Ama yakında başka düzenlemeler yapmak zorunda kalabilirdi.

Çok çekici bir dul kadın kısa süre önce kilisesine katılmıştı. Kasabanın sakin bir bölgesinde, beyaz çitlerle çevrili konforlu bir evde tek başına yaşıyordu. Daha dün, mali durumuyla ilgili tavsiyesini almak için bankaya gelmişti. Burada kesin bir olasılık vardı. Priscilla'nın cinsel uzmanlığına sahip olmayabilirdi, ama eğitilebilirdi. Ve dullar sevgiye aç değil miydi? Bu tür bir ilişki bu tür karmaşıklıklara maruz kalmazdı. Bu, dul kadının lehine büyük bir artıydı.

Priscilla, Dub'a bir bardak viski uzattı ve kendine de bir bardak doldurdu. Ofisin arkasındaki yatak odasına doğru yöneldi. Dub, sadık bir köpek yavrusu gibi onu takip etti. "Geçen hafta randevuna gelmedin," dedi, şifonyerinin aynasında görünüşünü kontrol ederken.

"Üzgünüm tatlım. Acil bir yönetim kurulu toplantısı vardı. Katılmaktan başka seçeneğim yoktu ve sana haber verecek vaktim olmadı. Umarım endişelenmemişsindir."

"Endişelenmedim," dedi aynadaki yansımasına. "Sadece faturanıza her zamanki ücreti ekledim." Gülümsedi, ama gözlerinde sıcaklık yoktu.

Dub, öfkesini tam zamanında bastırarak pişmanlık dolu bir sesle sordu: "Bana kızgın mısın?"

Kız ona döndü. Saçları omuzlarına dökülmüştü. Mavi saten bir bornoz giymişti. Uzun çan kolları, inci grisi dantellerle bilezikleri kaplıyordu. Saten, altındaki dolgun vücudu ortaya çıkarıyordu. Pürüzsüz bir uyluk, bornozun önündeki kıvrımlardan görünüyordu.

"Kızgın değilim, Dub. Hayal kırıklığına uğradım. En son buraya geldiğinde, bu dindar fanatikleri benden uzak tutacağına söz vermiştin."

"Söz vermedim."

"Söz vermişsin gibi. Kamuoyunu etkileyebileceğini düşünmüştüm."

"Tek bir adam, büyüyen bir kalabalığa karşı ancak bu kadarını yapabilir."

"Kalabalıklar tıpkı koyunlar gibidir. Onları yönlendirdiğiniz yere giderler. Onları başka bir amaç için kullanın. Dikkatlerini Hell's Half Acre'den başka bir yere çekin."

"Bunu nasıl yapmamı öneriyorsun?"

"Umurumda değil." Şimdi öfkeyle başını geriye atıp ileri geri yürüyordu.

"Senden hiç iyilik istemedim, Dub. Şimdi de istemiyorum. Tek istediğim, diğer vatandaşlar gibi işimi yürütmek. Beni kasap, fırıncı ve mumcu yapımcısından ayıran ne? Kimse onlar hakkında gürültü koparmıyor." Parmağını ona doğrulttu. "Ve gelecek haftaki kârımı, onların iş ilişkilerinde benim kadar dürüst olmadıklarına bahse girerim."

Dub yorgun bir şekilde şezlonga çöktü ve başparmağıyla işaret parmağını göz çukurlarına sürttü. Bugün buna ihtiyacı yoktu. Bankadaki baskılardan kaçıp Priscilla'nın yatağında keyifli bir kaçamak ve birkaç bardak Tennessee viskisi içmek istemişti, hepsi bu. Tartışma yok. Olay yok. Bunları yönetim kurulu odalarında yaşayabilirdi.

Elini indirdi ve ona baktı. Kızgındı. Öfkesi dalgalar halinde yayılıyordu. Gözleri sert ve soğuk parlıyordu. Daha önce ağzının etrafındaki o çirkin çizgileri hiç fark etmemişti. Ne zaman oluşmuşlardı?

"Sen bir fırıncıyla aynı hizmeti sunmuyorsun, Priscilla," dedi kuru bir sesle. "Bu semt sürekli kargaşa içindeyken, köpekleri nasıl geri çekmemi bekliyorsun? Geçen hafta sonu, senin kızlarından biri öldürüldü."

Priscilla, makyaj masasının önündeki yastıklı tabureye oturdu. Pudra ponponunu eline aldı ve avucunun içinden kolunun iç kısmına doğru pudra sürdü. "Bu işin bir riski ve ücretli müşteriyi yatak odasına alan her kız bunu bilir. Karısı bu hayatı süt sağlamak ve yumurta toplamaktan daha heyecanlı bulan bir çiftçi, kıskanç bir sevgili ya da bir fahişeyi yatağa atıp, onu yoldan saptırdığı için cezalandırmayı Tanrı'ya karşı görevi olarak gören bir iyilikseverle karşılaşacak kadar şanssız olabilir." Omuzlarını anlamlı bir şekilde silkti. "Bu her zaman olur. 'Bir Başka Düşmüş Güvercin Öldürüldü.'" Tanıdık manşeti alınıldı.

"Geçen hafta sokaklarda silahlı çatışma oldu. Üç kovboy poker oyunundan sonra birbirlerine ateş ettiler. İki öldü."

"Bu benim yerimde olmadı."

"Yine de, düzgün insanlar..."

"Ahlaklı insanlar!" diye bağırdı. Taburedaki yerinden kalkıp tekrar volta atmaya başladı. "Ahlaklı insanlardan bıktım usandım. Onları ahlaklı yapan ne? İşimi mahvetmeye çalışıyorlar. Bu ahlaklı bir davranış mı? Onların vaizi onlara ahlaklı davranışın bu olduğunu mu söylüyor?" Dub'a döndü. "Onunla ilgili bir şeyler yap."

"Yapamam. Onun bir takipçi kitlesi var ve bu kitle giderek büyüyor. Seni onun hakkında uyarmıştım,

Priscilla. Şerife baskı yapıyor. Er ya da geç şerif dikkatini ona verecek. O vaizin yanında seçmenler var, çok sayıda seçmen, ve bu yıl seçim yılı. Hell's Half Acre'yi kapatmak ve bu bölgedeki iş yerlerini tahta ile kapatmak gerekirse, gelecek sonbaharda kazanmak için bunu yapacaktır. Şerif hırslıdır."

"O bir sahtekar. Neredeyse her gece, hapse attığı adamlarla birlikte buraya geliyor."

"Biliyorum," dedi Dub sabırla. "Sen de biliyorsun. Ama onlar" —başını şehir merkezine doğru eğdi—"bilmiyorlar. Ya da biliyorlarsa bile, o barışı koruduğu sürece umursamıyorlar."

"Kahretsin," diye mırıldandı Priscilla. Tekrar tabureye oturdu ve bacaklarını çaprazladı. Bornoz, uyluklarını sıdırmak için ikiye ayrıldı. Mavi saten, yüksek topuklu, burnunda ak balıkçıl tüyleri olan terliği, öfkeli bir sarkaç gibi ileri geri sallanıyordu.

Dub, bacaklarının uzunluğu ve şekliyle büyülenmişti. Sohbetten sıkılmaya başlamıştı. Yoğun programından zaman ayırdığı şey bu değildi. Gözleri bacaklarından kucağına, sonra da heyecandan titreyen göğüslerine kaydı. Meme uçları sertleşmiş ve dikleşmişti. Kasıklarındaki şişkinlik her saniye daha da belirgin hale geliyordu.

"Bebeğim," dedi uzlaştıracı bir tonla, "üzgün olduğunu biliyorum."

"Tabii ki öyleyim."

"Elimden geleni

yapıyorum." "Bu yeterli değil."

"O zaman daha iyisini yapacağım," diye tersledi. Sabrını yitiriyordu. Bir fahişe nasıl cüret eder de, Priscilla'nın yaptığı gibi, Dub Abernathy'ye saygısızca konuşur? O güzel dul kadın dün ofisinde kuzu gibi uysaldı, yumuşak bir sesle konuştu, sessizce ağladı, ona korku dolu saygıyla dolu berrak gözlerle baktı. "Hadi ama Priscilla. Bankadan uzak kaldığım bir saati tartışarak boşa mı harcayacaksın?" Küçük bir çocuk gibi ona dudak bükerek baktı.

Onun tiyatrosu Priscilla'yı etkilemedi. Dub kurnaz ve manipülatif biriydi ve Priscilla bunu biliyordu. Ayrıca, onu korumakla kendini korumak arasında bir seçim yapması gerekirse, onun zihninde hiçbir tereddüt olmayacağını da biliyordu. Böylesine bencil bir sadakatsizlik, bir kızın kendi başının çaresine bakması gerektiğini kanıtlamaktan başka bir şey değildi. Bu süreçte iyi vakit geçirirse, çok şanslı sayılırdı.

Yavaşça ayağa kalktı. Parmakları bornozun kuşağının uçlarını yakaladı ve kemer düşene ve saten ayrılana kadar çekti. Altında tamamen çıplaktı. Omuzlarını şehvetli bir şekilde salladı ve bornoz vücudundan kayarak ayaklarının etrafında bir yığın oluşturdu.

"Seninle hiç tartışmak istemiyorum, Dub. Ama dediğin doğru. Bana yaptığın ziyaretler çok değerli ve çok kısa, iş konuşarak zaman kaybetmemeliyiz." Elleriyle yanlarını okşadı, uyluklarını sıyırdı, parmaklarını aralarındaki kılların arasında gezdirdi. "Belki de iş toplantılarımız için bankaya gelmeye başlamalıyım."

Gözlerini pelvisinden yukarıya doğru kaydırды. Priscilla, onun iri yanaklarının aniden solmasından büyük zevk aldı. Sinirli bir şekilde küçük bir kahkaha attı ve şezlongda rahatsız bir şekilde kıpırdadı. "İkimiz de bunu yapamayacağımızı biliyoruz." O, onun şaka mı yaptığı yoksa ciddi mi olduğunu bilemeden, hasta gibi bir gülümseme attı.

Priscilla küçük adımlarla öne doğru ilerledi. "O zaman işine bak ve bu vaizi başımdan sav, böylece sen buradayken işle ilgili konuşacak çok fazla şeyimiz kalmaz." Artık tam onun önünde duruyordu. Adam elini uzatıp göğüslerini, karnını ve uyluklarını okşadı. "Ne dersin, Dub? Benim için bunu yapar mısın?"

"Tabii, Priscilla, tabii. Bu işi halledeceğime güvenebilirsin. Her zaman hallettim, değil mi?"

"Her zaman. Bu sefer beni hayal kırıklığına uğratma."

"Hayal kırıklığına uğratmayacağım, uğratmayacağım," diye mırıldandı, eli kalçalarının arasına kayarken.

Onu ayağa kaldırdı ve elini pantolonunun fermuarının üzerine indirirken şehvetle öptü. "Sana güveniyorum," diye fısıldadı, düğmeler hızla açılırken. Parmakları onu kavradığında sahte bir şaşkınlıkla tısladı. "Çok güçlüsün. Çok güçlü."

Gözlerini sıkıca kapatan, dişlerini sıkın ve sıkıştıran Dub, anlaşılmaz bir şekilde mırıldandı. Onun argümanları ve vaatleri, ustaca bir el tarafından silinip gitti. Şeytan'ın en ünlü meleklerinden biri tarafından cennete doğru okşandı.

* *

"Lee! Micah!"

Banner sevinçle koşarak onlara sarılmak için koştu. Jake'i takip ederek arka kapıdan mutfağa girmişlerdi. "Bu gece ikinizi görmeyi beklemiyordum."

"Bizim için yeterince akşam yemeği var mı?"

"Bir şekilde idare ederiz." Onları gördüğüne sevindi. Uzun, köşeli vücutları mutfağını küçültüyor gibi görünüyordu, ama onların peşinden gelen gürültü ve kargaşayı memnuniyetle karşıladı. Son zamanlarda evi çok sessizdi.

"Karanlık basmadan önce gelip etrafa bakmaya karar verdik," dedi Lee, yanağına bir öpücük kondurduktan sonra.

Micah kibirli bir şekilde sandalyeye çöktü. "Bu yere onayımızı vermeliyiz, değil mi?"

Ona doğru atıldı ve sandalyesinin arka ayaklarını tekmelemeye çalıştı. O, ona göre çok hızlıydı ve dengesi bozulmadan önce ön ayakları yere değdi. "Kendini evinde hisset, Micah," diye alay etti.

"Oh, yle yapacağım, öyle yapacağım." O, merdiven sırtlı sandalyenin en st basamağına kolunu rahatça attı ve etrafına bakındı.

"Otur, Lee." Banner aniden utangaç ve gergin hissetti. Jake dışında kimseye tam bir yemek pişirmemişti. Onunla dalga geçecekler miydi? "Sen de otur, Jake," dedi, Jake eve girdiğinden beri ilk kez onun gözlerine doğrudan bakarak. "Akşam yemeği hazır."

"Teşekkürler."

"Bir bakalım, iki kişilik daha yer ayırmam lazım." Hızla dolaptan fazladan yemek takımlarını almak için arkasını döndü. Grady onu görmeye geldiği günden beri Jake ile pek konuşmamışlardı. Jake'in eve yakın durup, onu sürekli görebileceği işler yaptığı fark edilmişti.

Söylediklerinde ciddiyydi. Onu Grady'den uzak tutmak niyetindeydi. Hem kızgın hem de minnettardı; onun bitmek bilmeyen uyanıklığına kızgın, ama yakın zamanda Grady ile tekrar yüzleşmek zorunda kalmayacağı için minnettardı. Jake'e ya da Grady'e ne söylemiş olursa olsun, onunla evlenmek istemiyordu ve bu cevabı mümkün olduğunca ertelemek istiyordu.

"Sadece dana yahnisi," dedi özür dilercesine, porselen bir çorba kasesi ile masaya yaklaşıp aromatik yahniiyi tabaklarına koymaya başladı. "Ama bu annemin tarifi ve hepimiz biliyoruz ki, annem kadar dana yahnisini ambrosia gibi lezzetli yapabilen kimse yok."

Lee ağzına kocaman bir kaşık dolusu koydu ve çok sıcak olduğu için ağzında gezdirip, homurdanarak ve dudaklarının önünde ağzını havalandırarak, "Güzel olmuş, evlat," dedi.

"Fena değil." Micah, göz kırparak yorumunu pekiştirdi.

Jake hiçbir şey söylemedi, ama mekanik bir şekilde yemeye başladı.

Banner masaya mısır ekmeği getirdi, tam kıvamında kabardığı için mutluydu. Dışarısı altın rengi ve çıtır çıtır, içi hafif ve taneli, hamurlu değildi. Annem bunun başarısızlık ihtimali olmayan bir tarif olduğunu söylemişti.

Banner masaya katıldı ama kahkahalar arasında zar zor yemek yiyebildi. Lee ve Micah her zamanki gibi inanılmaz hikayeler ve kısmi gerçeklerle doluydu. Ona gerçek olduğuna yemin ettikleri, ama onun ciddi şekilde şüphe duyduğu hikayelerle eğlendirdiler.

Gülmek çok iyi geliyordu. Artık çoğu akşam Jake suskun oluyordu. Çiftlik hakkında dağınık sohbetler yapıyorlardı. Hepsi bu kadardı. Artık hava karardıktan sonra şehre gitmiyordu, ama bunun Grady'nin onun yokluğunda onu ziyaret etmesini istemediği için olduğunu biliyordu.

Ağladıktan sonra olduğu gibi şefkatli öpücükler de artık yoktu. O öpücük hiç olmamış olabilirdi. Birbirlerine dokunmamak için son derece dikkatliydi.

"Mısır ekmeğin için geçen seneden kalma böğürtlen reçeli dışında tatlım yok."

"Bana uyar," dedi Micah, kendine bir parça daha mısır ekmeği keserek.

"Bana da uyar."

"Bir bayana akşam yemeğine geleceğini önceden haber verseydin, öylece uğramak yerine," dedi Banner taklit bir kızgınlıkla, "daha iyi hazırlanırdı."

"Bu benim hatamdı." Jake tabağını kenara itti ve sandalyesini geri çekti. "Bugün nehirde çocuklarla karşılaştım ve onlara bu akşam gelmelerini söyledim. Sabah buradan ayrılmak daha kolay olur, eğer zaten buradalarsa."

Banner, kilerden böğürtlen reçeli kavanozuyla geri döndü. "Nereye çıkacaksınız?"

"Sığırları eve getirmek için Fort Worth'a gidiyoruz," dedi Lee heyecanla. "Jake sana söylemedi mi?"

Gözleri Jake'e döndü. "Sanırım bunu söylemeyi unutmuş."

"Parti gecesi sana söylemiştim."

"Ama ne zaman olduğunu söylemedin."

"Yarın büyük gün!" Micah mısır ekmeğine bir kaşık reğel sürdü. "Onu yetiştireceğiz..."

"Micah!" Lee, Banner'a uyarıcı bir şekilde gözlerini devirdi.

"Cehennem mi yaratacağız?" diye sordu tatlı bir sesle.

Micah mısır ekmeğini çiğnemededen yuttu. "Ben sadece demek istedim ki..."

"Oh, ne demek istediğini biliyorum Micah. Aptal değilim. Belki Jake seni arkadaşı Priscilla ile tanıştırır."

Lee kaşığını reğel kavanozunun hemen önüne düşürdü. Kız kardeşine bakarken kaşığı masaya gürültüyle düştü. "*Onu* tanıyor musun?"

Banner, beyaz kaşlarını çatmış Jake'e kayıtsız bir şekilde baktı. "Jake bana onun hakkında epeyce şey anlattı. Puro içiyor."

İki çocuk da onay için başlarını Jake'e çevirdi. Jake eliyle umursamaz bir hareket yaptı. "O sadece tahmin ediyor."

Banner sadece güldü. "Belki ünlü Priscilla Watkins ile tanışabilirim. Ne kadar kalacağız?"

Vücudundaki hiçbir kasını kıpırdatmadan Jake gözlerini ona çevirdi. "Micah, Lee ve ben birkaç gün kalacağız."

"Peki ya ben?" "Sen gitmiyorsun."

Banner ağzını dikkatlice peçeteyle sildi, peçeteyi yeniden katladı ve tabağının yanına koydu. Gözlerini kaldırdığında, karşılaştığı mavi gözler kadar kararlıydı. "Evet, ben gidiyorum."

Jake'in çenesindeki bir kas seğirdi. Bunun dışında tamamen hareketsiz kaldı. "Bu sefer olmaz, Banner."

"Bu sefer ve her seferinde ben gitmeye karar veririm." Sesinde kesin bir keskinlik vardı.

"şey, biz, biz gitmeliyiz," dedi Micah. Sandalyesinden çok hızlı kalktığı için sandalye yere düştü. Küfrederek, onu düzeltmek için eğildi.

"Evet. Yapacak işlerimiz var," dedi Lee. "Hadi Micah, işimize bakalım." Birlikte kapıya doğru sendeleyerek ve tökezleyerek yürüdüler.

"Eyer battaniyemi iyice silkelemeliyim ve..." "Ve... ah, evet, başka ne yapacaktık, Lee?"

Lee, Micah'ı kapıdan itti. "Ahırda yatacağız. Sabah görüşürüz," diye omzunun üzerinden seslendi.

Bu komik sahne, hala ringin karşı köşelerinde duran boksörler gibi birbirlerine bakmaya devam eden Banner ve Jake'in dikkatinden kaçmıştı.

"Ben
gidiyorum."
"Gitmiyorsun."
"

"İzle ve gör."

"Fort Worth'a inek almaya bir kadını götürmeyeceğim, o kadar, Banner."

Kadın sandalyesinden ok gibi fırladı. "Bu *benim* çiftliğim. Oraya gidip sığır satın almadan önce bana danışman gerekmez mi?"

Jake de aynı şekilde sandalyesinden kalktı. "Sana danıştım." "Hiç ayrıntıya girmedin."

"Detayları bilmiyorum. Parti gecesinden beri Ross komisyoncu ile görüşüyor. Bu cuma için benim adıma randevu aldı. İşte. Detaylar bunlar, ama yine de gitmeyeceksin."

"Yardıma ihtiyacın olacak."

"Lee ve Micah'dan gitmelerini istedim çünkü Jim, Pete ve Randy'yi burada yapılması gereken işlerden uzaklaştırmak istemiyorum."

Alaycı sözler, akrobatik hareketler yapan bir cin gibi zihnine atladı. Yüksek sesle söylememek daha iyi olur diye düşündü, ama dayanamadı. "Mammy"im yokken Randy'nin benden yararlanmaya çalışacağından endişelenmiyor musun?

Jake, yüzü sert bir ifadeyle ona doğru tehditkar bir adım attı. "Burada yalnız kalmayacaksın. Ben yokken River Bend'de kalacaksın. Ross ve Lydia ile her şeyi ayarladım."

"Peki, yeniden ayarlayabilirsiniz Bay Langston. Çünkü ben Fort Worth'a gidiyorum."

"Tren biletlerini çoktan aldım."

"Tren bileti almayı gayet iyi bilirim." Çenesini öne çıkardı.

Onunla tartışmanın faydasız olduğunu anladı. Tartışmak onu daha da inatçı yapıyordu, eğer bu mümkünse. Bu yüzden mantığına başvurdu. "Orası zorlu bir kasaba, Banner."

"Oraya gittim."

"Ne zaman?"

"Birkaç yıl önce. Anne ve babamla birlikte."

"Bu seferki farklı olacak. Hoşuna gitmeyecek. Bir kadının tek başına gitmesi güvenli değil."

"Yalnız olmayacağım. Sen, Micah ve Lee benimle olacaksınız." "Her zaman değil!" diye bağırdı.

Şüphelye ona baktı. "Neden gitmeme bu kadar karşı çıkıyorsun? Gerçek nedeni ne? Oraya vardığında ne yapacağın umurunda değil. İçki içmeni, kumar oynamanı ve fahişelerle olmanı engelleyeceğimi sanıyorsan, yanılıyorsun."

"Tabii ki karışmayacaksın." "O zaman neden bağılıyorsun?"

"Sen de bağılıyorsun."

"Neden kötü alışkanlıklarını tatmin etmek için Fort Worth'a kadar gitmen gerekiyor? Bunların hepsi Larsen'de yok mu? Her gece şehre gitmenin sebebi bu değil miydi?"

"Evet, bu yüzden gidiyordum," dedi, sandalyenin etrafından dolaşıp onu iterek. "Ama son zamanlarda gitmedim ve Larsen'in sunduğu şeyler benim zevkime göre yeterince ahlaksız değil."

"Buna inanamıyorum!" Birbirlerine düşmanca baktılar, göğüsleri o kadar sertçe inip kalkıyordu ki neredeyse birbirlerine değeceklerdi. Sonunda Banner kararlı bir şekilde, "Gidiyorum," dedi.

Jake patlamak üzereydi, ama onu bağlamadıkça durduramayacağını biliyordu. "Erken çıkıyoruz," diye dişlerini sıkarak söyledi.

"Hazır olacağım."

Tek kelime etmeden arka kapıyı çarparak çıktı.

* *

Banner, sabah onu beklemek zorunda kalmamaları için gerekli önlemleri aldı. Jake, Stormy'yi ahırdan çıkarmadan önce, o çoktan hazırlanmış ve arabada düzgünce oturuyordu. Az miktardaki bagajlarını taşımak için arabayı kasabaya sürmek üzereydi.

Jake, kafasındaki uyumlu tüylü şapka da dahil olmak üzere giysilerine küçümseyen bir bakış attı ve günaydın bile demeden arkasını döndü. Ama Banner, onun kötü ruh haliyle heyecanını bozacak kadar heyecanlıydı. Üç işçi işe geldiğinde bile yılmadı. Fort Worth'a gideceğini söylediğinde, Pete endişelye Jake'e baktı. "Gidiyor mu?" diye sordu, ağzında tütünle. Şüpheli sesi

her şeyi anlatıyordu.

Jake sadece omuz silkti ve kendini eyere attı. Atları Larsen'deki ahırda bırakacaklardı. Trenle döndüklerinde sığırları eve götürmek için onlara ihtiyaçları olacaktı.

Micah ve Lee coşkuluydu ve neşeleri bulaşıcıydı. Arabayı iki yanından sürerek Banner'ı şakalarıyla güldürüyorlardı. Sadece Jake yolculuğun daha ciddi yönlerine odaklanmış görünüyordu.

Sabahın o saatinde depo terk edilmişti. Jake Stormy'den indi. "Banner'ın biletini alıp trenlerin zamanında kalkıp kalkmadığını kontrol edeceğim. Sonra atları ve arabayı ahıra götürüp yürüyerek geri döneceğiz." Lee ve Micah, Fort

Worth'a vardıklarında yapacakları her şeyi tartışırken, Banner Jake'in uzaklaşan sırtını izledi. Geniş omuzları, dar kalçaları ve gevşek eklemli

kovboy yürüyüşüyle gerçekten etkileyici bir adamdı. Sığır tüccarıyla görüşmesi için en iyi takım elbisesini eyer çantasına katlamıştı, ama yolculuk için normal kovboy kıyafetlerini, çizmelerini, mahmuzlarını ve diğer her şeyi giymişti. Kıyafetleri temizdi ve şapkası fırçalanmıştı. Depoya girerken şapkasını

çıkardı. Güneşin sıcak ışınları beyaz sarı saçlarına yansıdı.

Banner, onun şimdiye kadar gördüğü en yakışıklı erkek olduğunu düşünmek istemiyordu. Onu evde bırakmayı düşündüğü için hala ona kızgındı. Ve o çok nefret edilirdi!

Elbisesi hakkında bir şey söyleyebilirdi. Bu, onun veda kıyafeti olacaktı ve sahip olduğu en şık, en güzel kıyafetti. Korse göğüslerine ve beline tam oturuyordu. Kayısı rengi ipek ten rengini güzelleştiriyordu ve uyumlu eldivenler ve şapka onu kadınsı ve güzel hissettiriyordu. Ama Jake ona sözlü bir hakaretten daha keskin bir alaycı bakış atmıştı.

Eldiveninin kenarındaki danteli çekiştirdi. Fort Worth'da oldukları sırada gerçekten arkadaşı Priscilla'yı görmeye gidecek miydi? Bunu engellemek için ne yapabilirdi? Ve eğer giderse, bu acıyı nasıl atlatabilirdi?

Onun başka bir kadınla birlikte olduğunu düşünmek midelerini bulandırıyor. Başka bir kadını da ona yaptığı gibi okşayacak mıydı? Aynı tutkuyla öpecek miydi? İsimsiz, yüz­süz bir kadınla seviştiği görüntüler beyninde canlandı. Gözlerini sıkıca kapattı.

Onun binadan çıkıp küfürler savurarak şapkasını kafasına takmasını görmedi, ama genç adamlar gördü. "Onun nesi var

"?" diye sordu Lee.

"Bilmem, ama umarım bunun sorumlusu ben değilimdir," dedi Micah, Jake onlara yaklaşırken fısıldayarak.

"O lanet olası tren alışmıyor."

"alışmıyor mu?" diye hep birlikte sordular, sonra Banner ekledi,

"Neden?" "Grev. İşçi grevi. İşçiler, buradan Dallas'a kadar birçok rayları kapatmışlar. Demiryolu şirketi şiddeti onlemeye çalışıyor ve grevcileri rayların üzerinden çıkarmak için onları vurmaktan başka bir yol yok. Bu yüzden, müzakereler bu sorunu zene kadar hizmeti durdurdular. Lanet olsun!" Botunun burnuyla bir çakıl yağmuru başlattı.

"Ne yapacağız?" Banner tereddütle sordu.

"Biliyorsam ne olayım."

"Bay... Bay... ile randevunuz..."

"Culpepper," diye tamamladı Jake.

"Bay Culpepper ile randevunuz Cuma günü, değil mi?"

"Evet. Birkaç günümüz var ama..." Aniden Jake'in kafası yeni bir düşünceyle döndü. "At sırtında gideceğiz. Çocuklar, kamp yapmaya ne dersiniz?" Hayallerindeki gezinin iptal olacağını düşünerek zgn ve sessiz kalan Lee ve Micah'a danıştı.

"Bizim için sorun yok. Değil mi, Lee?" Micah hevesle dedi. "Değil mi!"

"Tamam o zaman," dedi Jake, kararlı bir şekilde başını sallayarak. "Siz ikiniz dükkana gidin ve sadece ihtiyacımız olan şeyleri alın. Konserve fasulye, bir iki kilo domuz pastırması, biraz kahve ve küçük bir torba un. Bir kutu mermi. Oh, bir de bir iki tava ve ucuz bir kahve cezvesi. Eyer battaniyelerinizde uyuyabilerseniz battaniyeye ihtiyacımız olmaz." Onlar başlarını salladılar. "Tamam, gidin. On dakika sonra orada buluşup yükleme yapalım. Yedek bir at almamız gerektiğini düşünüyorum, ben de at ahırına gideceğim."

Çocuklar koşarak uzaklaştılar. Banner'a veda etmeyi akıllarına getirmediler. Jake de onu unutmuş gibiydi, ta ki dönüp neredeyse ona çarpana kadar. Eldivenli elleriyle onu omuzlarından tuttu. "Banner! Tatlım, seni neredeyse unutuyordum. River Bend'e tek başına dönebilir misin?"

"Tabii ki."

"Tamam. Ailene olanları anlat. Mağazadaki masrafları karşılamak için biletlerin parasını iade ettireceğim. Planladığımızdan birkaç gün daha uzun kalabiliriz.

Belki geri dönmemiz gerektiğinde trenler çalışıyor olur. İstasyon şefi grevin uzun sürmeyeceğini söyledi. Hoşça kal."

Onu kendine çekti ve dudaklarından hızlıca ve derin bir öpücük kondurdu. Ama kız, babasının bunu fark etmediğini biliyordu. Stormy'ye bindi ve arkasını dönmeden Main Street'in diğer ucundaki at ahırına doğru yola çıktı.

"... o zaman cuma akşamı tüm işler halledilmiş olacak ve eğlenmeye başlayabilirsiniz." Jake'in dişleri ateşin ışığında parladı ve ağzı geniş bir gülümsemeye dönüştü. "Nasıl olur?"

Micah çimlerde geriye doğru takla attı. Lee gözleri fal taşı gibi açılmış, sevinç çılgılığı attı. "Cumartesi gecesi de kalabilir miyiz?"

"Tabii ki," dedi Jake, sırtını uzatarak yastık yerine kullandığı eyere yaslandı. İsteği, sanki iyiliksever bir kralın kaprisini yerine getirir gibi kabul etti. "Sana iyi vakit geçireceğine söz vermiştim, değil mi?"

"Sabırsızlanıyorum..."

"Şşş!"

"Ne?" diye sordu Lee, sesini alçaltarak.

"Şşş." Micah eliyle ona işaret etti. "Ne var?"

"Atların yanında birinin sesini duydum galiba," diye Micah kamp ateşinin karşısındaki ağabeyine fısıldadı. Jake artık tembel değildi, her sese karşı uyanıktı.

Elini kılıfına götürdü ve altıpatlar Colt'u çıkardı. "Kıpırdama," diye fısıldadı. Üçü, ağaçların arasında esen rüzgârın uğultusu ve kuru odunların çıtırtısı dışında herhangi bir ses duymak için kulaklarını dikip, tamamen hareketsiz kaldılar.

Sonra, davetsiz misafir yaklaşırken, dalların üzerinde botların çıkardığı belirgin çıtırtı sesini duydular. Üç çift göz karanlığı deldi ve hepsi birden ateşin oluşturduğu ışık çemberine adım atan genç kovboyu fark etti. Titrek alevlerin gölgeleri onun etrafında dans ediyordu. Onlar gibi kot pantolon ve iş gömleği, yelek ve bandana giymişti, ama sıska, zayıf bir herifti. Geniş kenarlı şapkası yüz hatlarını gizliyordu.

Onlar izlerken, soluk, ince bir el şapkayı kaldırdı. Gece kadar koyu bir saç bulutu, hiçbir yaştaki bir çocuğa ait olamayacak kadar dar bir çift omuzun etrafına yerleşti. Tanıdık, şehvetli, kadınsı ve

mizahla karışık bir ses, açıklığın karşısından onlara ulaştı. "İyi akşamlar, beyler."

On dört

Jake ayağa fırladı. "Burada ne işin var?"

Banner onu görmezden geldi ve ateşe yaklaştı. Ateşin önüne çömeldi. "Hmm. Kahvenin kokusu çok güzel."

Jake, kadının pazılarının dolgun kısmını avuçlayarak onu ayağa kaldırdı. "Az kalsın seni vuruyordum!" diye kadının yüzüne bağırdı. "Birine böyle gizlice yaklaşmanın ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyor musun?"

"Sinsice yaklaşmadım!" Kolunu kurtardı. "Bütün gün seni takip ettim. İyi ki ben hırsız ya da asi bir Komançi falan değilim. Yoksa hepiniz ölmüş olurdunuz."

Micah ve Lee hayal kırıklıklarını gizleyemediler. Banner'ın arkadaşlığını seviyorlardı, ama Jake'in arkadaşlığını daha çok değer veriyorlardı. Jake onların idolüydü. Onların Fort Worth'un daha müstehcen gece hayatıyla tanıştırmasını sabırsızlıkla bekliyorlardı. Banner'ın beklenmedik ortaya çıkışı, Jake'in parti havasını şüphesiz bozacaktı. Zaten onun gelmesini istememişti.

Yine de Lee, kız kardeşinin cesaretini takdir ediyordu. Tanıdığı başka hiçbir kız, Banner gibi tek başına dışarı çıkıp bütün gün at binmeye cesaret edemezdi. "Bizi takip etmeye ne zaman karar verdin?" diye sordu.

Banner, heybesini yere bıraktı ve Jake'e sert bir bakış attıktan sonra, diz çöküp içinden teneke bir kahve fincanı çıkardı. "Benim kararım çoktan verilmişti. B e n , küçük b i r rahatsızlık yüzünden seyahatimden vazgeçmeye niyetim olmadığını söyleme fırsatı bulamadan, sen üç farklı yöne dağıldın." Kendine döktüğü kahveyi yudumladı. Kahve çok sıcaktı ve hiç de lezzetli değildi. Ama o, sanki nektar içiyormuş gibi davrandı. "Küçük bir rahatsızlık mı?" diye bağırdı Jake. Öfkesi hiç de sönmemişti , sadece kaynıyordu. Sık sık duman püskürten aktif bir volkan gibi, öfkesini aralıklı olarak dışa vuruyordu. "Sen bunun yarısını bile bilmiyorsun."

Banner onu açıkça görmezden geldi. "Senin kasabadan ayrılışını izledim, sonra kamp için daha uygun giysiler aldım. Arabayı

bıraktım ve valizlerimi, anne ve babama yazdığım notla birlikte postaneye götürdüm. Postayı aldıklarında notu görecekler. Bir saat içinde sana yetiştim."

Hikayesini Lee ve Micah'a anlatmıştı, ama Jake cevap verdi. "Kendini çok akıllı sanıyorsun, değil mi?"

"Buraya sorunsuz geldim."

"Kıçın çok acımıyor gibi davranmaya çalışma, çünkü ben gerçeği biliyorum."

"Sen hiçbir şey bilmiyorsun."

"Yarın kıçında kabarcıklar çıkacak ve..."

"Ve bu senin umurunda olmayacak," diye karşılık verdi. "Ben iyiyim. Hayatım boyunca kamp yapmak istedim ama sırf kız olduğum için izin verilmedi."

"Bu sana bir şey anlatmalı," dedi Jake alaycı bir şekilde. "Neden hep erkek gibi olmaya çalışıyorsun? Nişanlının başka bir kadının yatağına girmesine şaşmamalı."

"Jake!" Micah, kardeşinin bu kadar acımasız bir şey söyleyebileceğini hiç düşünmemişti.

"Peki, neden diğer kadınlar gibi evde yemek pişirip, dikiş dikip, örgü örmüyor? Kadınlık yapmada iyi değil, işte bu yüzden. O... oh... *lanet olsun!*" diye öfkeyle bitirdi ve atların bağlı olduğu yere doğru yürüdü.

Lee ve Micah birbirlerine acıyarak baktılar, sonra sempati duygularını Banner'a yönelttiler. Jake ayrıldığında yere çökmüştü. Yorgunluğu her bir kasında belirgindi. Lee sırtını okşarken, Micah ona yanmış fasulye tabağı uzattı. "Uyuyunca sabah daha iyi hissedecektir."

Ama sabah Jake, gök gürültülü bir bulut kadar kötü ve uğursuz görünüyordu. Huysuz bir general gibi, kampı kaldırma emrini verdi, onlara önceki geceden kalan soğuk bisküvileri yutmak ve bir fincan korkunç, yeniden ısıtılmış kahveyi içmek için zar zor zaman tanıdı.

Bir konuda haklıydı. Banner'ın poposu çok ağrıyordu, ama eyerine atlarken durumunu belli etmedi.

"Atı nereden buldun?" diye sordu Jake, birkaç dakika sonra yanına yaklaşarak.

"Atı, ahırdaki Bay Davies'ten ödünç aldım." Öne eğilip kısırağın boynunu okşadı.

"Ödünç mü aldın?" Jake homurdandı. "Ben fazladan bir tane almak zorunda kaldım."

Ona parlak bir gülümseme attı. Kötülüğü sadece şeker gibi tatlı ses tonunda ortaya çıkıyordu. "O zaman kadınsı bir konuda iyiymişim, değil mi?"

Davies'e şu anda Jake'e baktığı gibi bakmış olsaydı, Jake yaşlı adamın ona atı *vermesine* hiç şaşırılmazdı.

Onun bu kadar dinç ve zinde görünmesi onu rahatsız ediyordu. Uyanınca eklemelerinin ağrıyacağını, gözlerinin şişkin ve morarmış olacağını ummuştı. Oysa ona sabit bir şekilde bakan gözleri her zamanki gibi parlak, yanakları ise renkli ve canlıydı. Ayrıca at sırtında bu kadar dik oturmamayı bilmesi gerekirdi. Gömleğinin düğmeleri göğüslerini içinde tutmakta zorlanıyordu. Kahretsin!

"Yetişemezsen geride kalırsın," diye uyardı. Bunun üzerine Stormy'yi ileriye doğru sürerek, kadına tozunu yutturdu.

Jake'in kötü ruh hali saatler geçtikçe de düzelmedi. Atları sert bir şekilde sürdüler, öğle vakti bir derede onları sulamak ve kendi mataralarından açgözlülükle su içmek için kısa bir mola verdiler. Sıcak ve tozlu bir yolculuktu, ama Banner şikayet etmedi. Önce dilini keserdi. Kasları ağrıyordu. Güneşten yüzünü korumak için taktığı şapkanın altında saçları terden yapıştı. Sıcak tavada patlamış mısır taneleri gibi çillerinin çıkmaya başladığını biliyordu.

Öğleden sonra, batıya doğru ilerlerken, güneş acımasızca yüzlerine vuruyordu. Banner, o ateşli diski örtmeye yetecek kadar küçük bir bulut için dua etti, ama güneşin acısı dinmedi.

Jake isteseydi cehenneme bile gidecek olan çocuklar bile, eyerlerinde bitkin ve huzursuz hale gelmişlerdi.

"Hey, Jake," diye seslendi Micah.

"Evet?"

"Şu tepede bir ev var." "Ne olmuş ona?"

"Şey, soğuk bir kuyu suyu ne kadar iyi giderdi diye düşünüyordum."

Banner onu öpebilirdi. İşkence görse bile matarasının boş olduğunu itiraf etmezdi. Saatlerdir ağzı ve boğazı kumlu gibi hissediyordu.

Jake, Stormy'nin dizginlerini çekti. Gözlerini kısarak tepenin üzerindeki çiftlik evini inceledi. "Tamam. Durup komşularımızın ne kadar

komşuluklarını görelim."

Çocuklar atlarını dörtmala koşturdular. Jake Banner'a baktığında, o sanki bu onu hiç ilgilendirmiyormuş gibi omuz silkti ve kısır atını yavaşça tepeye doğru sürdü.

Çiftçi odun kesiyordu. Mütevazı bir yerdi, ama bakımlıydı. Birkaç süt ineği, bir saban katırı ve bir atı barındıracak kadar büyük bir ahır vardı. Tavuklar tel örgülerin arkasında tutuluyordu. Bir dişi domuz ağılından homurdandı. İyi düzenlenmiş bahçede uzun mısırlar, fasulye sapları, soğanlar, şalgamlar, kabaklar ve patatesler sıralanmıştı. Evin yakınında, ağır yeşil domatesler tozlu bitkilerin saplarını eğiyordu.

Çiftçi onları görünce baltasını bir kenara bıraktı, tulumunun arka cebinden mendilini çıkardı ve yüzünü sildi. Şapkasını çıkardı, kel alnını sildi, sonra tekrar taktı.

Bunların hepsi yavaşça yapılan hareketlerdi ve yüzeysel olarak sıradan görünüyordu. Ancak Jake, çiftçinin elinden bir metre bile uzak olmayan ahırın duvarına dayalı av tüfeğini hemen fark etti. Jake onu suçlamadı. Evini ve ailesini korumak bir erkeğin görevidi. O günlerde, işsiz kovboylar kırsalda dolaşüyor, tren soyguncuları çeteleri ortalıkta dolaşıyor ve bitmek bilmeyen işçi-işveren anlaşmazlıkları yaşanıyor; kimse riske giremezdi. Çiftçinin endişesini gidermeye çalıştı.

"Merhaba."

"Merhaba," dedi çiftçi. Öne çıkmadı, ama onlar birkaç metre uzaklıkta durana kadar onlara yaklaşmalarına izin verdi.

"Bize biraz su verebilir misiniz?" Jake dostça bir nezaketle sordu.

Çiftçi onları dikkatle süzdü. Jake, adamın gözleri silah kemeri ve tüfek kılıfını fark ederken, ellerini eyerinin ön kısmında tuttu. Micah ve Lee de Jake'i taklit ettiler. Hareket etmediler. Çiftçi Banner'a yakından baktığında gözleri hafifçe büyüdü, sonra tekrar Jake'e döndü.

"Nerelisiniz?"

"Larsen County." Jake uzun zaman önce gereğinden fazla bilgi vermemeyi öğrenmişti. Yolda olan çoğu adam, şu ya da bu nedenle ketum davranıyordu. En iyisi böyleydi. Bir adam diğerini ne kadar az tanırsa o kadar iyiydi. "Fort Worth'a sığır almaya gidiyoruz. Demiryolu işçileri grevde. Trenler çalışmıyor."

Çiftçi memnuniyetle başını salladı. O sabah grev hakkında

komşularından biri atla geçerken duymuştu. "İstediğin kadar al." Atlar için su yalağını ve eve yakın olan kuyuyu gösterdi.

Atlarından indiler. Banner, atından inmek için ağrıyan kaslarını kullanırken yüzünü buruşturmamaya dikkat etti. Jake, Stormy'yi su kabına götürürken, o da gizlice ağrıyan poposunu ovuşturdu.

"Nasılsın, Banner?" diye sordu Lee. "Bizi zorluyor..."

Aniden sözünü kesti, gözleri fal taşı gibi açıldı. Banner omzunun üzerinden bakınca, evden kendi yaşlarında genç bir kadın çıkıyordu. Lee başını çevirdi, Micah'ın dikkatini çekmek için yüksek sesle boğazını temizledi, sonra gözlerini doğal olmayan bir şekilde hareket ettirerek kızı işaret etti.

"Merhaba," dedi utangaç bir şekilde onlara doğru yaklaşırken. "Benim adım Norma. Kuyu suyundan içmek ister misiniz?"

Lee ve Micah öne doğru sendeledi. "Bu çok iyi olur, Norma," dedi Micah çekici bir gülümsemeyle.

"Aklımı okudun galiba, Norma."

Banner, genç adamlara gizlemeden öfkeyle baktı ve Lee'nin yüzündeki ifadenin diğer insanlara ne kadar aptalca görüldüğünün farkında olup olmadığını merak etti. Norma'nın büyük kahverengi gözleri, bal kadar tatlı bir sesi ve kaliko elbisesinin altında düzgün bir göğsü vardı. Ne olmuş yani? Bu, ona hayran hayran bakmak için bir neden miydi?

Kız Banner'a bir bakış attı ve onu görmezden geldi. Lee ve Micah'ı kuyuya doğru götürdü. Jake, Stormy'yi beğenen çiftçiyle atlar hakkında konuşuyordu. Botlu ayağını yalakın kenarına dayayan ve şapkasını başının arkasına iten Jake, hafifçe öne eğilerek ön kollarını kaldırdığı uyluğuna dayadı.

Banner kuyuya döndüğünde Norma'nın onu merakla izleyen bakışlarını fark etti ve ona sert bir bakış attı.

"O kimin karısı?" diye sordu Norma, Norma'ya susamış bir şekilde bakan ve kepçelerdeki suyu boşaltan çocuklara.

"Kimsenin," diye güldü Micah.

"O benim kardeşim." Lee'nin gözleri Banner'da değil, Norma'nın etkileyici göğüslerindeydi, Norma kuyuda kovayı tekrar aşağı indirmek için öne eğilmişti. Bakışları kuyunun diğer tarafındaki Micah'ninkilerle buluştu ve ikisi de aynı sonuca varan iki erkek gibi birbirlerine baş salladılar.

"Ben de içebilir miyim?" Banner sinirli bir şekilde sordu. Bir dakikadır kuyunun başında duruyordu ama kimse onu fark etmemişti. Norma,

nezaketsiz bir şekilde Banner'a bir bardak su uzattı.

"O kime ait?" Norma'nın gözleri, atların çok fazla su içmemesini sağlayan Jake'e kaydı.

"Bana."

Banner'ın kısa cevabına Lee ve Micah keskin bir bakış attılar. Gözleri Norma'ya dikilmişti.

"O benim kardeşim," dedi Micah tedirgin bir şekilde.

"Oh." Norma, Banner'a onu öfkeliendiren kendini beğenmiş bir şekilde baktı. Norma'nın yumuşak kahverengi saçlarının her bir teli özenle örgüler halinde toplanmışken, kendi dağınıklığının birden farkına vardı. Norma ev yapımı ekmek gibi kokuyordu. Banner ise tuzlu ter ve at koktuğunu biliyordu.

"Kocan çok *yaşlı* değil mi?" diye sordu Banner.

Norma'nın yanakları kızardı. "O benim babam."

"Oh." Sırf inatçılıktan Norma'nın kaçamak cevabını tekrarladı. "Bir içki daha alabilir miyim, lütfen?"

"Tabii ki."

Norma bardağı yeniden doldurduktan sonra, Banner onu alıp uzaklaştı. Bardağı Jake'e götürdü. Ona yaklaşırken, baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsedi. "Al, Jake. Sen de soğuk su istersin diye düşündüm." Banner, Norma'nın bunu izlediğini umuyordu.

Jake, ona şüpheyle bakarak bardağı elinden aldı. "Teşekkürler."

"Rica ederim." Ona parlak bir gülümseme attı. Sonuçta Norma, birbirlerine ne söylediklerini bilmiyordu.

Ama görünüşe göre Banner, Norma'nın ilgisini çekmek için rekabet ediyordu. Tam o sırada kuyudan bir kıkırdama geldi. Çiftçi, kızının iki genç adam tarafından eğlendirildiğini görünce gözleri sert bir parıltıyla doldu. "Orada ne oluyor, Norma?" diye seslendi.

"Hiçbir şey, baba."

"Gitme zamanı," dedi Jake çabucak.

Kızının namusunun tehlikeye girdiğini düşünen bir çiftçinin öfkesiyle hiçbir şey kıyaslanamazdı. Güney Teksas'tan Colorado'ya kadar, kovboylar, özellikle Teksas kovboyları, evlenme çağındaki kızları olan her ebeveynin baş belasıydı. Kovboylardan her ne pahasına olursa olsun korunmaları gerekiyordu. Bununla ilgili bir şarkı bile vardı. Jake şarkının sözlerini hatırladı. "Teksaslı erkeklerle evlenme."

Kalan suyu içip bardağı Banner'a uzattı. "

genç bayana geri götür ve sonra ata bin. Lee, Micah, gidelim. *Hemen.*"

Sesi tartışmaya yer bırakmıyordu ve hemen harekete geçilmesini gerektiriyordu. Çocuklar şapkaları çıkarıp Norma'ya selam verdiler, Banner da bardağı eline tutuşturdu. Banner ona alaycı bir gülümsemeyle baktı, sanki "Ben onlarla birlikte gidiyorum, ama sen bu kasvetli hayatta, huysuz babanla kalmak zorundasın" der gibi.

Jake, çiftçiye bir kez daha teşekkür ettikten sonra eyere atladı. Diğerlerinin önünden gitmesine izin verdi. Jake, ancak onlar yoluna devam ettikten sonra rahat bir nefes aldı. Bu yolculukta, özellikle Banner varken, herhangi bir sorun istemiyordu. Dün gece onu öldürmeye hazırdı. Onu gördüğüne sevinmemiştir. Öfkesi onu ele geçirmeden önce, kalbi ona ihanet etmiş ve onu ateşin ışığında dururken gördüğünde sevinçle titremeye başlamıştı.

Ama onun dürtüselliğini düşündüğünde, kanı dondu. Yolda binlerce tehlike vardı ve o, genç bir kadın olarak, hepsine karşı savunmasızdı. Kasabaları kaçınmayı planlıyordu. O, tüm genç erkeklerin dikkatini bir paratoner gibi çekecekti.

Banner inatçıydı. Anlık dürtüleriyle hareket eder, sonuçlarını sonra düşünürdü. Şimdiye kadar başına bir bela gelmemiş olması bir mucizeydi. Ama bu yolculukta başına bir bela gelmesini kesinlikle istemiyordu.

O, onun önünden giderken ona baktı. Gözleri, hiç tereddüt etmeden onun poposuna kaydı. Bunun onu çok rahatsız ettiğini biliyordu, ama o hiç şikayet etmemişti. İnatçı küçük lanet. Kendine rağmen, onun kalçalarının eyerde sallanmasını izlerken gülümsedi. O, en sevimli...

Bu düşünceyi hemen kafasından silip attı. Ne halt ediyordu böyle? Stormy'yi ileriye doğru sürerek, "Yeterince tatlı su bulunan bir dere bulur bulmaz kamp kuracağız," diye seslendi. Bundan sonra, Banner'ın arkasında değil, önünde binmeye özen gösterecekti.

Kısa süre sonra uzakta bir söğüt korusu gördüler. Oraya doğru ilerlerken, gürül gürül akan bir dere bulduklarına sevindiler. Mevsim o kadar kurak geçmişti ki su çok azdı. Banner, erkeklerin önceki gece yaptıkları yapışkan kahveyi hatırlayarak kahve yapmayı teklif etti. Ayrıca, odun topladıkları, ateş yaktıkları ve sonra temizlik yaptıkları takdirde yemeği pişirmeyi de teklif etti. Kimse itiraz etmedi.

Yemeğini yedikten sonra ateşin etrafında toplandılar, ama çok yaklaşmadılar. Sıcak bir akşamdı. Jake eyerine yaslanarak puro içmeye başladı

Lee, doğanın çağrısına cevap vermek için çalılıklara gitti.

Jake, genç adam o kadar hareketsiz oturmasaydı Micah'ı fark etmezdi bile. Oysa, o hareketsizlik ve yüzündeki boş ifade Jake'in dikkatini çekti. Micah'ın dalgın bakışlarının yönünü takip etti ve sonunda Banner'ı gördü.

Ateşe sırtını dönmüş oturuyordu. Gömleğini çıkarmıştı. Kolsuz bluzu karanlıkta beyaz bir leke gibi görünüyordu. Kalın, koyu saçlarını tarıyordu.

Jake onu izlerken, kadın boynundaki ağır saçlarını kaldırdı, başını hafifçe eğdi ve hafif esintinin boynuna üflemesine izin verdi. Cildi ateşin ışığında altın rengi ve solgun görünüyordu. Alevlerin yansıması, yavaş yavaş omuzlarına dökülen siyah saçlarına yansıyor.

Yorgun bir şekilde iç geçirdi, omurgasını gerdi ve göğüslerinin profili, gecenin kadifemsi karanlığında keskin bir şekilde ortaya çıktı.

Jake'in erkekliği zonklayarak tepki verdi. Tepkisine sinirlenen Jake, arkasını döndü, ancak Micah'ın yine büyülenmiş olduğunu fark etti. Onu botuyla dürttü. "Ağzını öyle açık bırakırsan sinekleri yakalayabilirsin," diye fısıldadı.

Micah suçlulukla sıçradı. Banner'a bir kez daha gizlice baktı. "Ama çok güzel, değil mi?"

Jake de bir kez daha yasak bir bakış attı. "Evet, güzel. Şimdi kendi işine bak."

Micah, kardeşinin hoşnutsuzluğunu hissetti. "Ona bakarak bir şey kastetmedim, Jake."

"O zaman başka yere bak." Lee geri döndüğünde ayağa kalktı. "Serinlemek için dereye gidiyorum. Hepinizin biraz uyumasını öneririm. Yarın yine zorlu bir gün bizi bekliyor."

Banner, karanlık onu yutana kadar uzaklaşan silüetini izledi. Hâlâ kötü bir ruh hali içindeydi ve huysuzca konuşmadan bir şey söyleyemiyordu. Bütün gün boyunca örnek bir yolcu olmuştu, kimseye sorun çıkarmamıştı. Ona en ufak bir onay göstermiş miydi? Hayır. Çok inatçıydı!

İç çekerek, saç fırçasını eyer çantasına geri koydu. Lee'nin dereden getirdiği bir kova suyla yüzünü ve boynunu yıkadıktan sonra biraz daha iyi hissetti. Banyo yapmak için son beş kuruşunu bile verirdi. *Yarın gece, otelde,* diye düşündü hüznle. *Kendime bir banyo ısmarlayacağım.* Battaniyesinin üzerine uzandı.

battaniyesinin üzerine uzandı.

Çocuklar sessizce konuşuyorlardı. "Siz ikiniz ne fısıldaşıyorsunuz?"

"Hiçbir şey," dedi Lee, şüphelerini uyandırmamak için çok hızlı bir şekilde. "Biz, şey, gezmeye çıkalım dedik," dedi Micah.

"Araba sürmeye mi?" Böyle bir fikir onun anlayabileceğinin ötesindeydi. "Bütün gün araba sürdünüz."

"Evet, şey, biz, şey..."

"Serinlemek için," dedi Micah.

"Evet! Serinlemek için," diye onayladı Lee ve ayağa kalktı. "Jake'e serinlemek için gezintiye çıktığımızı söyle."

O daha fazla tartışmaya girmeden, atlarını eyerlediler ve sessizce kamptan uzaklaştılar. Banner battaniyesinin üzerine uzandı. Gece yarısı aptallar gibi gezintiye çıkmak istiyorlarsa, bu onu ilgilendirmezdi.

Jake onların kaçışını o kadar sakın karşılamadı. "Ve sen onları durdurmadan gitmelerine izin verdin!" diye bağırdı, ateşe döndüğünde ve Banner onun yokluğunda olanları anlattığında.

Banner dik bir şekilde ayağa kalktı. "Ne yapmam gerekiyordu? Onlar yetişkin adamlar." "Beni arayabilirdin."

"Bu beni ilgilendirmezdi."

"Ne kadar oldu?" "Yaklaşık yarım saat," diye cevapladı.

Jake küfrederek kendi yatak rulosuna oturdu. "Karanlıkta izlerini süremezsin. Sanırım tek yapabileceğimiz şey onların geri dönmesini beklemek."

Banner yanına yuvarlandı ve onu daha iyi görebilmek için dirseğiyle kendini destekledi. "Ne düşünüyorum biliyor musun?"

"Ne?" Neden başka bir gömlek giymemişti? Gecenin onu biraz olsun örtüyeceğine inanıyorsa, yanıliyordu. O ince kaşkorse, özellikle de aldığı pozisyonda, göğüslerini örtmeye yetmiyordu. En üstteki göğüs, giysinin dantelli kenarından dışarı çıkmak üzereydi.

"Bence o kıza geri dönüyorlar."

"Hangi kız?" Jake gözlerini kadının göğsünden ayırdı. "Çiftçinin kızı mı?"

"Norma," dedi Banner tatlı bir sesle. "Onların sana nasıl baktığını görmedin mi?"

"Gördüm," diye mırıldandı Jake, arkasını dönerek.

"Gördüm," diye mırıldandı Jake, arkasını dönerek. Son zamanlarda o da bakışlarını ona dikiyordu. "Babası da gördü. O çocuklar aptalca bir şey yapmazlar." Mavi gözleri geceyi delip geçiyordu.

"Onlar kız delisi. Tek konuştukları, düşündükleri şey bu. Çok aptalca." Banner geri uzandı ve kollarını karnının üzerinde kavuşturdu.

Jake güldü. "Aptalca mı? Kızlar ne hakkında konuşur? Hmm?

Erkekler." "Bazıları öyle. Ben değil."

"Öyle mi?"

"Hayır."

"Neden, Banner Coleman, yalan söylediğine inanıyorum. Bahse girerim..."

Sessiz havada patlama sesleri yankılandığında cümlesini yarıda kesti. Banner tekrar oturdu. "O neydi?" Jake'i bunun ne olduğunu ikna etmek için bir salvo daha yetti.

"Silah sesi. Yanılmıyorsam av tüfeği."

O çoktan ayağa kalkmış, bir elinde ağır eyeri, diğer elinde tüfeği ile Stormy'ye doğru koşuyordu. Banner hafif battaniyesini tekmeledi ve onun peşinden gitti. "Sence o çiftçi Lee ve Micah'a ateş ediyor mu?"

"Bu, aklıma gelen belirgin bir olasılık," dedi Jake, dudaklarını sıkı sıkı kapatarak. Kemerini bağladı ve üzeniği indirdi. Kılıfından tabancasını çıkardı, mermi yatağını çevirerek dolu olup olmadığını kontrol etti. Tüfeğin kılıfını çözdü ve mermi olup olmadığını kontrol etti. Banner, onun hesaplı, tecrübeli hareketlerini korku dolu gözlerle izledi.

"Bekle, ben de seninle geliyorum," dedi, Jake botunu üzeniğe koyup kendini eyere ittiğinde.

"Hayır, gelmiyorsun genç bayan. Bu sefer ciddiğim Banner," dedi sert bir sesle. "Burada kalacaksın ve kıpırdamayacaksın. Anladın mı?" Stormy'nin dizginlerini sertçe çekti ve gecenin karanlığına doğru atını sürdü.

İyi eğitilmiş hayvan, emin adımlarla ilerledi. Jake'in tek yapması gereken, eyerde kalmaya odaklanmak ve gece havasını endişe verici sıklıkta yırtan silah seslerini saymaktı. Çiftlik evinden gelemeyecek kadar yakındılar. Yanılmış olabilir miydi? Bu boşuna bir arayış mıydı? Tanrı'ya, öyle olmasını diledi.

Ama gerçeği biliyordu.

Tepenin zirvesine ulaşıp öğleden sonra geçtikleri kuru vadiyi aşağıya bakmadan çok önce, karanlıkta ışık parlamaları gördü. Hatırladı. Yaklaşık on iki fit derinliğinde ve kırk fit genişliğinde bir vadi idi. Üzerinde dar bir köprü vardı. Stormy'yi durdurdu ve kılıfından tüfeğini çıkardı.

Lee ve Micah'tı. Çiftçi vadinin karşısından onlara av tüfeğiyle ateş ederken, onların pampa otlarının arkasında korkarak saklandıklarını görebiliyordu. Neyse ki çiftçi kötü bir nişancıydı.

Atları menzil dışına çıkmıştı. Jake onları yabani erik ağaçlarının arasında gördü. Sessizce onlara yaklaştı, onları sakinleştirdi ve dizginlerini ağaçların alt dallarına bağladı.

Stormy'ye geri koşarak, kendini eyere geri çekti, tüfeği kucağına koydu ve tabancasını kılıfından çıkardı. Vadi kenarında ileri geri at sürerse, çocuklar atlarına koşarken çiftçinin başının üzerinden ateş ederek onları koruyabilirdi. Onların menzil dışında olduklarını anladığında, peşlerinden koşacaktı. Çiftçinin onları kovalayacağını sanmıyordu. Kız da onun yanındaydı. Jake yaklaşırken kızın yalvarışlarını duyabiliyordu.

"Baba, yemin ederim, biz hiçbir şey yapmadık."

"İki azgın kovboyla buluşmak için gizlice kaçmak sana hiçbir şey değil mi?" Bir başka av tüfeği patlaması havayı yırttı.

"Bana hiç eğlenmeme izin vermiyorsun."

"Eğlenmemen gerekiyor. Annenize seni düzgün yetiştireceğime söz verdim."

"Ben düzgün biriyim. Onlar sadece benimle konuşmak istediler."

"Ne istediklerini biliyorum. Ve görünüşe göre, istediklerini elde etmelerini engellemek için tam zamanında geldim. O piçlerden biri seni öpüyordu."

"Sadece bir öpücük. Yemin ederim."

"Kapa çenenizi. Seninle sonra ilgileneceğim."

Durum bu kadar ciddi olmasaydı, çok komik olurdu. Ama Jake'in dudaklarında gülümsemenin gölgesi bile yoktu, en acımasız vahşinin kanını dondurup Stormy'yi yerçekimine meydan okuyan bir galopla koşturmaya itecek bir isyan çılgılığı attı. Güçlü bacakları aygırın sırtını sınımsız kavradı. Vadi kenarında gürleyerek ilerledi, hem tabancayı hem de tüfeği ateşledi. Norma ve öfkeli babasının başlarının çok üstüne nişan aldı.

Lee ve Micah hiç vakit kaybetmediler. Gece binicisinin Jake olduğunu ve cehennemden gelen bir iblis olmadığını anladıklarında

, saklandıkları yerden çıkıp atlarına doğru koştular. Çiftçi o kadar kolay pes etmedi. Atış mesafesinin dışına çıkmadan, şiddetli küfürler savurarak tekrar ateş etmeye başladı.

Jake, Stormy'yi döndürdü ve ters yönde geri dönmeye başladı. Çiftçiye neredeyse yetiştiğinde, başka bir biniciyle kafa kafaya çarpışmak üzereydi. "Ne..."

Sözünü bitirmeye vakti olmadan, Banner bir şimşek gibi yanından geçip gitti. Çiftçinin av tüfeğinden çıkan bir mermi, kafasının çok yakınından ısıklık çalarak geçti, bu da onu eyerine eğilip yoluna devam etmeye zorladı. Stormy'yi durdurdu ve döndürdü. Çok fazla pratik yaptığı için düşünmesine gerek kalmadan, Jake tabancasını yeniden doldurdu.

Banner'ın atını döndürüp tekrar ona doğru sürdüğünü görebiliyordu. Aptal! Neden gömlek giymemişti ki? Beyaz kaşkorse onu mükemmel bir hedef haline getiriyordu, ama o vadinin karşısındaki havayı kurşunlarla dolduruyordu. Tekrar yan yana geldiklerinde, çiftçinin av tüfeğinin gürültüsünün üstüne bağırdı, "Atlarına ulaştılar mı?"

Jake başını çevirdi ve Lee ile Micah'ın ağaçlık alana ulaştığını gördü. "Hadi buradan gidelim." Stormy'yi o yöne çevirdi ve eyerinde dönerek, tedbir olarak vadinin karşısına birkaç el daha ateş etti. Banner hemen arkasındaydı.

Erik ağaçlarının yanından geçerken Lee ve Micah da onlara katıldı. "Teşekkürler Jake," diye bağırdılar, gürleyen nalların sesini bastırarak.

"Sürmeye devam edin!" diye bağırdı onlara. Atlar bir kasırgadan daha fazla toz kaldırıyordu ama hızlarını kesmediler. Kamp alanlarına doğru koştular. Jake, takip edilip edilmediklerini görmek için bir kez omzunun üzerinden baktı ama arkalarında sadece hayalet gibi bir toz bulutu görebildi.

Atlarını durdurduklarında, Jake tek bir çevik hareketle eyerinden kaydı. Micah'ın ayakları yere değdiği anda, Jake'in uçan yumruğunu çenesine yedi. Başı geriye doğru savruldu ve başının omuzlarında kalması onun için bir mucizeydi.

"Ne halt ettiğini sanıyordun? Bizi öldürmeye mi çalışıyordun? Ha?" Jake öfkeliydi. "Fort Worth'a varana kadar pantolonunun düğmelerini ilikle, anladın mı? O zaman Hell's Half Acre'daki tüm fahişeleri becerirsen umurumda olmaz. Ama iyi kızlardan uzak dur."

Micah başını sallayarak kabul etti.

"Evet, efendim," dedi Lee, kuru, tozlu diliyle dudaklarını ıslatarak ve *Jake'in* çenesine kemik kırıcı bir yumruk atmaması için Tanrı'ya dua ederek. Babası kadar saygı duyduğu tek kişi Jake'ti. Onun öfkesinden de aynı derecede korkuyordu.

"Şimdi o kamp ateşini söndürün. O çiftçi hala peşimizden gelebilir. Atlarınızı ovun. Sonra yataklarınıza gidin. Banner, sen..."

Etrafına baktı, ama sadece Lee ve Micah'ın ona bakan, düzgün bir şekilde azarlanmış yüzlerini gördü. "O nereye gitti?"

Aldığı darbeden sersemlemiş olan Micah, Banner adında birini hiç duymadığından emindi. Lee'nin gözleri kampın etrafına bakındı. Memnun etmek ve kendini affettirmek için can atıyordu, ama Banner'ı bulamıyordu. "Senin hemen arkandaydı, sanırım."

"Banner!" Jake karanlığa doğru bağırdı. Kalbi korkudan sıkıştı. "Banner!" Ona cevap veren, sadece amansız karanlık ve kendi çarpan kalbi vardı. "İkinizden biri onu gördü mü?"

İkisi de başlarını salladı. Lee, "Atıma bindiğimde tam arkada at sürerken gördüm. Sana yetişmek için yola çıktığımda, sadece önüme bakıyordum." dedi.

Jake, Stormy'nin sırtına atladı. "Burada kalın." Tekrar gecenin karanlığına doğru at sürdü.

Jake asla paniğe kapılmazdı. Soğuk ve kalpsiz olarak tanımlanırdı. Onunla birlikte at süren adamlar, arkadaşlarını gömerken mavi gözlerinde tek bir duygu belirtisi bile göstermediğini görmüşlerdi. Çelik gibi sinirler. Damarlarında buz gibi kan. Arkadaşları Jake Langston'ı böyle tanımlardı.

Ama o gece onu vadiden geri dönerken görebilselerdi, böyle tanımlamazlardı. Yüzü korku maskesiyle kaplıydı.

Ya o lanet olası çiftçi şans eseri bir atış yapmıştıysa? Ya Banner vurulmuştuysa? Hayır, olamazdı. Onlarla birlikte geri dönmüştü. Öyle değil miydi? Kampa dört atın koştuğu yok muydu? Tanrım, toz ve gürültü yüzünden, şimdi emin olamıyordu. Eğer güvenli bir şekilde geri dönmüşse, neredeydi?

Vadiye geldiğinde Stormy'yi yavaşlatarak tırıs gitmeye başladı. Atın yanları şişmişti, tüyleri köpüklüydü. Jake bir kez olsun atının sıkıntısını fark etmedi. Gözleri karanlık manzarayı taradı. Banner'ın cesedini, tozun içinde cansız ve kanlar içinde yatan, kanla ıslanmış o tatlı fırfırlı geceliği aradığını fark ettiğinde boğazı safra ile doldu.

canlı olmayan ve toz içinde kanayan cesedini, o tatlı firfırlı kaşkorse kanla ıslanmış halde aradığını fark ettiğinde, boğazı safra ile doldu.

Bu görüntüyü zihninden silip daha yakına sürdü. Karşı tarafta her şey sessizdi. Vadi boyunca sürdü, sonra geri döndü. Bu yolculuğu birkaç kez yaptı ama hiçbir şey görmedi, ne Banner'ı ne de ödünç aldığı kısrağı.

Kampa dönmekten başka seçeneği yoktu. Belki de sadece çalıların arasına tuvaletini yapmak için gitmişti ve onu çağırdığını duymamıştı. Muhtemelen öyleydi. Aceleyle çıkmıştı ve ona geri dönmesi için zaman vermemişti. Muhtemelen hepsi kampta ona gülüyorlardı.

Ama vardığında kısrağın diğer atların yanında değildi. Lee ve Micah itaatkar bir şekilde yataklarına kıvrılmışlardı. Lee başını kaldırdı.

"Onu buldun mu?"

"Henüz değil. Ama bulacağım. Buralarda bir yerde olmalı. Sen biraz uyu."

Tanrım, neredeydi?

Jake, ona söylediği tüm acımasız sözleri hatırladı. Onu kasten incittiği zamanları pişmanlık duyuyordu. Kendinden nefret etmek ağzında kötü bir tat bırakıyordu. Ona bir şey olursa kendini asla affetmeyecekti. Asla.

Ya o çiftçi onu vurup evine sürüklemişse? Ya onu kan kaybından ölmesine terk etmişse? Ya... ya... ya... Tanrım, bu "ya"lar onu deli ediyordu.

Kampı bir kez daha dolaştı, karanlıkta gözlerini dört açarak onun izini aradı. Çocukları uyarmak için geri dönüyordu, Banner'ın ölüm haberini Ross ve Lydia'ya nasıl vereceğini düşünürken, diğer gece seslerine ait olmayan bir şey duydu.

Mırıldanma.

Dere yönünden gelen melodik, uyumsuz bir şarkı, çevreyle uyumsuzdu. Stormy'nin sırtından indi, asmaları ve dikenli çalıları kenara iterek dereye doğru ilerledi.

Kısırlaştırılmış at, kıyıya yakın bir kavak fidanına bağlanmıştı. Banner'ın pantolonu ve botları bir kayanın üzerine yığılmıştı. O, derenin ortasında, omuzlarına avuç avuç su döküyordu.

Mırıldanıyor!

Jake'in mahmuzunun bir kayaya çarptığını duydu ve başını o yöne çevirdi. Hâlâ geceliği giyiyordu, ama yine de beline kadar gelen derin suda daha da çömelmişti.

derin suya daha da çömelmişti.

"Beni çok korkuttun," dedi nefes nefese.

"Ben mi? Seni korkuttum mu? Nerelerdeydin ve ne yapıyordun?"

"Banyo yapıyorum."

"Banyo mu!" diye bağırdı aralarındaki mesafeden. Şapkasını yere attı ve tabanca kılıfının kemerini çözmeye başladı. "Seni ele geçirdiğimde..." Tehdidini havada bırakarak önce bir ayağıyla, sonra diğer ayağıyla zıpladı ve botlarını çıkardı. Botları dere kıyısındaki uzun çimlerin üzerine fırlattı.

İkisi de açıklayamadıkları nedenlerden dolayı fısıldayarak konuştular. "Neden bana kızgınsın? Ben diğer çocuklar gibi gece yarısı atla kaçmadım. Onları cezalandırdın mı?"

"Evet. Şimdi senin de cezanı alma zamanı geldi." "Neden?"

"Bana itaatsizlik ettin. Sana kampta kalmanı söylemiştim. Orada ne halt ediyordun, süvari hücumu gibi at sürerek... O silahı nereden buldun?" diye sordu.

"Babam on altıncı yaş günümde bana o tabancayı verdi ve sana itaat edemedim Jake. Lee ve Micah başı beladaydı. Burada kalıp hiçbir şey yapmamamı mı bekliyordun? Yardımcı olabileceğimi düşündüm ve oldum. Güvenli bir şekilde kaçtılar."

Sabırsızca gömleğinin düğmelerini açmaya çalıştı. Beceriksiz parmakları düğmeleri açamayınca, onları yırtmaya başladı. "Neden bizimle kampa geri dönmedin? Geri döndüğümüzde seni hiçbir yerde bulamadık."

"Yaklaşık yarım kilo toz yutmuştum. Sıcak ve terliydim ve banyo yapmak istiyordum. Senin için ne fark ederdi ki?"

"Ne fark eder, sana söyleyeyim." Gömleğinin düğmelerini iliklemeyi bitirdi. Şimdi gömleğini çıkarmaya çalıştı, top haline getirdi ve yere attı. "Seni çağırdığımı duymadın mı?"

"Hayır. Saçımı da yıkadım. Kafamı birkaç kez suya daldırdım."

Suya doğru ilerledi. Banner içgüdüsel olarak geri çekilmeye başladı. "Sen burada kafanı suya daldırıp serin, keyifli *bir banyo* yaparken" —kelimeleri adeta tükürdü—"ben deli gibi kırsalda senin cesedini arıyordum."

"Cesedimi mi?"

"Vurulduğunu sandım! Kampa vardığımızdan sonra kimse seni görmedi, vadide o küçük numaranı yaptıktan sonra kimse seni gördüğünü hatırlamadı."

"Ve vurulduğumu mu düşündün? O çiftçi ahırının geniş tarafını bile vuramaz."

"Şanslı olabilirdi. Kendini hedef haline getirdiğine emin olabilirsiniz. Seni böyle aptalca bir şey yapmaya iten neydi? Ölebilirdin."

"Öyleyse, öldürülmediğim için bu kadar hayal kırıklığına uğramayın. Ve benden uzak durun, Jake Langston," dedi, onu uzaklaştırmak için elini uzattı.

"Ne yapacaksınız?"

Dereyi geçerken su pantolonunu ıslatıyordu. Sanki kuru zemindeymiş gibi adımları kararlı ve sarsılmazdı. Amacına odaklanmıştı. Gözlerindeki sarsılmaz ışık bunu ona açıkça gösteriyordu.

"Sana hak ettiğin dayığı atacağım. Ve bence Ross da bana destek olur."

"Oh, hayır, yapmayacaksın." Dönüp karşı kıyıya doğru yüzmeye başladı. Yumuşak çamurda kaydı ve daha sağlam bir zemine ulaşana kadar suda çırpındı. Çimlerle kaplı kıyıya neredeyse ulaşmışken, bileği demir gibi bir yumrukla kavrandı.

Yumuşak bir çığlık attı ve kıyıya tırmanmaya başladı. Ama Jake hemen arkasındaydı, bu yüzden ondan kaçma çabaları boşunaydı. Sonunda yüzüstü derin çimlere düştü, mücadelesinden dolayı nefes nefese kalmıştı. Jake vücudunun üzerinden sürünerek geçti, omuzlarından tuttu ve onu ters çevirdi.

Nefes nefese kalmışlardı. Jake, kızın yüzüne baktı.

O, öfkeli bakışlarına meydan okurcasına karşılık verdi.

"Kendi iyiliğin için kampta kalmanı söylemiştim, Banner. Ölebilirdin."

Gözlerine baktı ve sadece öfkesini değil, korkusunu da gördü. Omuzlarını yere sabit tutarken elleri hafifçe titriyordu. Gerçeği anladığında dudakları hafifçe açıldı.

Yavaşça kollarını kaldırdı. Parmakları, onun zayıf, sert yüzünü çevreleyen beyaz sarı saçlarına gömüldü. "Ve sen umursardın, Jake," diye fısıldadı. "Umursardın."

Gözlerini kırptı. Sonra bir anda, kendini onun üzerine eğdi ve

ağzını ona doğru eğdi. Boğazının derinliklerinden düşük, gırtlaktan gelen, hayvani sesler çıktı. O, yaratılmış tüm erkeklerle bir bütün oldu, dişisini sahiplenme, koruma, çiftleşme, eşleşme ihtiyacıyla hareket ediyordu.

Kadın, adamın saçlarını avuçlayarak başını sıkıca tuttu. Adamın dili, kadının dilini derinlemesine, ağzının en tatlı derinliklerine kadar kaydı. Dudaklarını kadının dudaklarına doğru çevirdi, yeniden hizaladı ve onu tekrar tattı. Parmakları, kadının omuzlarındaki eti nazikçe oydu.

Kadın onun altında huzursuzca hareket etti. Uylukları ayrıldığında, adam kendini aralarına yerleştirdi. Kadın çok yumuşaktı, adam ise çok sertti. Kadın ve erkek. Mükemmel uyum. Birbirlerine aç.

Başını kaldırdı ve ıslak saçlarını yanaklarından düzeltti. "Tanrım, evet, umursardım. Umursuyorum. Umursamamaya çalıştım, ama umursuyorum."

Kadının yüzünden, kulaklarından, boynundan suyu yaladı. Onu görmek için kendini kaldırdı. Gecelik kalçalarının etrafında toplanmış, baldırları ve uylukları çıplak kalmıştı. Şeffaf kumaş ona yapışmış, vücuduna göre şekillenmişti.

Göğüsleri artık bir sır değildi. Yüksek, yuvarlak ve güzeldi. Koyu renkli meme uçları, tutkuyla parıldayan mükemmel meme uçlarının etrafında büzülmüştü. Eli, geceliğinin üst kısmındaki kurdelesini çözdü. Beş inci düğmeyi açtıktan sonra, bakışları ıslak, çıplak tenine yaklaştı.

Ona dokundu. Gözleri kapandı. "Jake," diye fısıldadı öpücükle ıslanan dudaklarından.

Elinin sıcaklığı, suyla serinletilmiş teniyle lezzetli bir kontrast oluşturuyordu. O sıcaklık bir anlığına çekildiğinde gözlerini açtı. Jake onu incelemek için durakladı, sonra dikkatlice her bir göğsünü eliyle kapattı. Gözleri kadınınkine kaydı ve o anlamlı bakışları küçük bir sonsuzluk boyunca sürdürdüler.

Sonra orta parmaklarının uçlarıyla kadının hassas göğüs uçlarını nazikçe ovmaya başladı.

O inledi ve Jake tekrar ona baktı. Bakışları bir süre daha uzun bir an boyunca birbirine kilitlendi. Banner, kalplerinin ritimleri o kadar yakındı ki, kalbinin göğsünden fırlayıp Jake'in kalbine katılacak sandı. Jake ona gülümsedi. Bu, Jake'in yüzünde gördüğü en şefkatli ifadeydi, neredeyse özür diler gibi, yüzündeki soğuk alaycılığı ortadan kaldıran nazik bir gülümseme.

Dikkatini tekrar elindeki işe verdi. Eli, kadının göğüslerinden birini avuçladı. Yumuşak göğsü avucuna sığacak şekilde yeniden şekillendirdi, hafifçe yukarı itti

ve aşağı inen dudaklarına sundu. Meme ucunu dudaklarının arasına alana kadar küçük öpücükler kondurdu.

Banner nefes alabilseydi, nefesini tutardı. Hiç bu kadar samimi bir okşamayı hayal etmemişti. Dokunmak, evet. Ama ağzıyla mı? Hayır. Yine de bu oluyordu. Ağzının sıcaklığını sıkıca etrafını saran, ıslak ipeksi dokunuşunu içine çeken, dilinin meme ucunda nazikçe yuvarlanan hareketlerini hissedebiliyordu. Hafifçe çırpı, sonra tembelce yaladı.

"En tatlı göğüslerin var... en tatlı... en..."

Ağzı üzerinde dolaştı, tadına baktı, yaladı ve öptü, ta ki deliye döneceğinden korkana kadar. Kalçalarını onun kalçalarına doğru kaldırdı ve ıslak kot pantolonunun şekillendirdiği sert kasları için bir beşik yaptı. Nemli ve sıcak, çiçek açtı, vücudu o boşluğu doldurması için can atıyordu. Onu hissetmek için çaresizdi ve ellerini göğsünde gezdirdi.

"Evet," diye inledi. "Bana dokun, Banner."

Parmakları göğsündeki altın rengi tüyleri taradı ve kavisli kasların sertliğini test etti. Kaburgalarının arasındaki o pürüzsüz saç şeridini takip ederek parmağını göbeğine daldırdı.

Boğazından düşük bir ses çıkararak, tekrar onun üzerine çıktı ve ağzını ağzına yapıştırdı. Dudakları onun müdahaleci dilini kapattığında, heyecanla homurdandı. Bir tarafa yuvarlanarak, elleri çılgınca pantolonunu açmak için hareket etti.

Ancak ilk düğme deliğinden kayınca, daha önce söylediği sözleri hatırlayarak donakaldı. *"Fort Worth'a varana kadar pantolonunun düğmelerini ilikle."*

Ağzını Banner'ın ağzından ayırdı ve karanlığa bakarak zor nefes aldı. *"O zaman Hell's Half Acre'daki tüm fahişeleri becerirsen de umurumda değil."* Banner'ın şaşkın yüzüne baktı. *"Ama iyi kızlardan uzak dur."*

Kendi sözleri aklına gelip onu rahatsız etti. Lee ve Micah'ı uyardığı günahı kendisi işliyordu. Oturdu. Dizlerini göğsüne çekip ön kollarını üzerlerine koydu ve başını aralarına eğdi.

Banner hareketsiz yatıyordu. Gözleri yanlış anlamadan dolayı yuvarlaktı. Vücudu özlemle titriyordu. Anlamıyordu. Zayıf ay ışığında pürüzsüz ve koyu renkli çıplak sırtına dokunmak istiyordu, ama dokunmadı. Nefes almaya çalıştığında, hava ciğerlerinden sarsıldı. "Jake,

yanlış bir şey mi yaptım?" Jake inledi, ama cevap olarak sadece başını salladı.
"Hâlâ bana kızgın mısın?"

"Hayır."

"O zaman neden hala beni öpmüyorsun?"

"Yapamıyorum."

"Neden?"

"Seni öpüp durduramam."

Sessizlik gergin ve yoğun bir şekilde hissedilebiliyordu. "Yani benimle tekrar sevişmek mi istiyorsun?"

Çenesi gerildi. "Evet." "O zaman neden..."

"Nedenini biliyorsun. Bu yanlış. Ailen bana güveniyor. Senin için çok yaşlıyım. Ben çok..." Nefret dolu uzun bir iç çekişle nefesini bıraktı.
"Yeterince iyi değilim."

Ağlamamak için yumruğunu dudaklarına bastırdı, ama gözleri yaşlarla doldu. "Sen beni istemiyorsun."

O zaman başını çevirdi ve gözleri onun gözlerine dikildi. "Seni istiyorum. Beni hissedebiliyordun. Seni istediğimi biliyorsun. Senin içine girmek istiyorum... Tanrım." Yüzünü elleriyle kapattı.

"O zaman neden?" diye fısıldayarak ağladı.

Ellerini yüzünden aşağı doğru çekti ve ayağa kalktı. Parmaklarıyla kalın saçlarını sertçe geriye taradı. "Söylediğim tüm nedenlerden dolayı. Bu yanlış. Artık bu iş bitti."

Derin bir nefes aldı ve dereye atlayarak karşıya yüzdü. Karşıya çıktığında, kız hala uzun otların arasında yatıyor ve sessizce ağlıyordu.

On beş

Viski bile ekşi tadı vardı. Midesinde hissetmek istediği o sıcak ısıltı neredeydi? Yolu bitirdiğinde her zaman çok hoşuna giden o başındaki uğultu neredeydi?

İçtiği viski bardaklarından hiçbir tatmin gelmemişti. Sarhoş bile olmuyordu, ama yere yığılana kadar sarhoş olmaya da karşı değildi. Ama içkinin üzerindeki etkisi o kadar azdı ki, sanki tahtadan yapılmış gibi hissediyordu. Bilmesaydı, Pris'in içkiyi suyla karıştırdığını düşünürdü. Ama her kovboy, Cennet Bahçesi'nde en kaliteli, en güçlü viski ve en soğuk biranın bulunduğunu bilirdi.

Kalabalık artmaya başlamıştı. Erkekler tek tek, çiftler halinde ve gürültücü gruplar halinde zevk sarayına girerek oyun odalarını ve salonları dolduruyorlardı. Duman bulutu, başlarının üzerindeki gaz şamdanlarını kaplıyordu. Piyanist neşeli melodiler çalıyordu. Kızlar, kalabalığın arasında dolaşarak kendilerini sunarken, her dakika daha dostane ve daha az giyinik hale geliyorlardı. Madamlarının onları eğittiği gibi, gülümsüyor, nazik, eğlenceli ve çekiciydiler.

Jake, onların çekici bir grup olduğunu kabul etmek zorundaydı. Bazıları güzel ve tatlıydı. Diğerleri ise sofistikeydi, sanki dünya hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyorlardı ve bilmedikleri şeyler önemli değildi. Her zevke hitap eden bir fahişe vardı.

Bir yudum daha viski içti. Tek yaptığı boğazını yakmaktı. Poker oyununa katılmalıydı, ama gerçekten istemiyordu. Bu yüzden, şimdilik bara yaslanıp içmeye devam edecek ve viskinin etkisini göstermesini umarak, gerçekten nerede ve kiminle olmak istediğini düşünmeyi bırakacaktı.

Sugar Dalton onun önüne süzüldü. "Merhaba Jake."

"Selam, Sugar." Banner'ın düğününden önceki gece gördüğünden daha acınası bir haldeydi.

Banner'ın düğününden önceki gece. Yüzü şişmişti. Beceriksizce sürülen makyaj, ağzının etrafındaki yorgunluk ve mutsuzluk çizgilerini kamufle etmeye yetmiyordu.

Ama gözleri, hüznü bir şekilde, her zamanki gibi nazikti. Müşterilerine anne şefkatiyle, sevgiyle davrandığı söyleniyordu. Bazı erkeklerin, özellikle de ilk kez kendi başlarına yaşayan gençlerin ihtiyacı olan şey buydu. Jake, Priscilla'nın Sugar'ı çalışanı olarak tutmasının sebebinin bu olduğunu düşündü.

"İçki ister misin, Jake?"

Barmen az önce yenilediği bir içkiyi zaten içmişti, ama kızların müşterileri içki almaya ikna ettiklerinde her içkiden yüzde aldıklarını bildiği için teklifini kabul etti. Daha genç ve daha güzel rakipler arasında Sugar'ın işi zor olmalıydı. "Sen de benimle bir tane paylaşırsan."

Kendisine patronluk taslandığını biliyordu, ama içki içmeyi o kadar çok istiyordu ki Jake'in cömertliğini kabul etmekten başka çaresi yoktu. Bara eğilerek barmen'e fısıldadı: "Benimkini onun içtiği şişeden doldur, Madam Pris'in bizim için arkada sakladığı şişeden değil." Jake'e duygulu gözlerle baktı. "Nasılsın?"

"Şikâyet edemem."

"Şehirde ne işin var? Doğu Teksas'a gitmedin mi?" Viskiye yudumladı, uzun süre ağzında tutarak tadını çıkardıktan sonra yuttu.

"Sığır satın almaya geldim. Bir sürü kuruyorum."

Gülümsemesi samimiydi. "Bu çok iyi Jake, gerçekten çok iyi. Senin adına sevindim." "Teşekkürler. Benim değil, ben sadece ustabaşı olarak çalışıyorum."

"Ama sorun değil. İyi bir işin olduğuna sevindim. Ne zaman geldin?"

"Bu öğleden sonra."

Ellis Oteli'ne giriş yapmışlardı. Sadece o ve iki genç adam olsaydı, daha mütevazı bir konaklama yerine razı olurlardı. Ama Jake bütçelerini zorlayarak, Banner'ın rahatı ve güvenliği için Ellis'e giriş yaptı. O, Lee ve Micah, onun odasına bitişik bir odayı paylaşıyorlardı. Odaları üçüncü kattaydı.

"Bak, Banner, burada bir balkon var," demiş Jake, perdeleri açarak. Pencere, kasabanın en işlek caddelerinden biri olan Throckmorton Caddesi'ni görüyordu. Yaya trafiği ve sürekli geçen at arabaları ve atlı tramvayların onu heyecanlandıracağını ummuştu.

Banner sadece başını sallamıştı. Zayıf gülümsemesi, gülümseme olarak adlandırılabilir kadar zayıftı. "Evet, burası çok güzel, Jake. Teşekkür ederim."

O sabah erkenden kampı terk ettiklerinden beri aralarında çok az konuşma olmuştu. Lee ve Micah, önceki geceki kaçışlarına Jake'in tepkisini ölçmeye ve bunun Fort Worth'taki özgürlüklerine ne gibi bir etkisi olacağını merak etmeye devam ettikleri için, o akşam otel lobisine giren grup oldukça sessizdi.

Yol tozuyla kaplıydılar ve kayıt masasındaki görevliye pek de saygın görünmüyorlardı. Jake, sığır tüccarı Bay Culpepper'dan bahsedince görevlinin tavırları büyük ölçüde düzeldi. Buna ek olarak Jake, yolculuğun masraflarını karşılamak için Ross'un kasasından aldığı nakit parayla iki gecelik konaklama ücretini ödedi.

Şimdi, kafası Eden Bahçesi'nin dumanı ve gürültüsüyle dolu olan Jake, burada olmak istemediğini fark etti. İstedikini sanmıştı. O lüks otel odalarından çıkıp, en iyi bildiği toplumun içine dönmek için sabırsızlandığını sanmıştı.

"Her iki kapıyı da her zaman kilitli tut. Ben ve çocuklar dışında kimseye açma," diye Banner'a ayrılmadan önce talimat vermişti. Micah ve Lee, akşam yemeğini dışarıda yiyeceklerini söyleyerek çoktan ayrılmışlardı. Jake, Banner'ın odasına akşam yemeği tepsisi getirilmesini sağlamıştı. Onun aşağıdaki yemek odasında tek başına yemek yemesini bile istemiyordu.

"Bunu bana yüzlerce kez söyledin. Anlıyorum." Pencereye dikilmiş, sanki bir hücredeki mahkum gibi dışarıya bakıyordu. Bir bakıma, Jake onun öyle olduğunu kabul etmek zorundaydı. "Tek istediğim banyo yapmak ve yatmak."

"Peki o zaman," dedi Jake, birden ayrılmak istemeden, "hoşça kal."

"Hoşça kal."

Kadın o kadar kederli ve üzgün görünüyordu ki, Jake neredeyse onunla kalmak zorunda kalacaktı. Kendini buna ikna etmeden önce, dışarıya koşarak çıktı.

Şimdi burada ne halt ettiğini merak ediyordu. Dün gece olanlardan sonra Banner onunla neredeyse hiç konuşmasa da, bu gürültülü kalabalığa onun eşlik etmesini tercih ediyordu. Onun yüzüne, kızgın yüzüne bile, şehvetli gözleriyle davetkar bakışlarla yanından geçen boyalı fahişelerin yüzlerine bakmayı tercih ediyordu.

Sugar içkisini bitirmişti. Jake ona gülümsedi. "Benimle iki oğlum var

."

"Peki nerede onlar?" diye sordu.

Jake, kasvetli ruh haline rağmen güldü. "Cesaretlerini topluyorlar herhalde. Yarın yapacak işleri var, bu yüzden eğlencelerini atış poligonuyla sınırlamalarını söyledim. Yarın akşam onları buraya getirip sana tanıştıracam." "

Kız elini Jake'in koluna koydu. "Teşekkürler, Jake. Çok nazıksın." Bakışları daha sıcak hale geldi ve eli Jake'in kolunu daha sıkı kavradı. "Şu anda özel bir işim yok." Bu, umut dolu bir teklifti.

Dudakları aşağı doğru kıvrıldı ve alçakgönüllülükle başını salladı. "Senin değerli vaktini benim gibi yaşlı bir serseriye harcamana izin vermem. Git kendine zengin bir müşteri bul."

O, onu nazıkçe reddediyordu ve o da aynı şekilde reddedilmeyi kabul edecek kadar nazıktı. "Bir gün o zengin müşterilerden biri bana deli gibi aşık olabilir."

"Bundan şüphem yok."

"Ve beni buradan götür. Ondan uzaklara," diye fısıldadı. Kafasını, oyun odalarını bar odasından ayıran portiere doğru eğdi. Priscilla bir elini beline koymuş, diğer elinde kırmızı tüylü bir yelpaze tutuyordu.

O ilerlemeye başladığında, Sugar bardan uzaklaştı. "Hoşça kal, Jake. Ve teşekkürler."

"Bir dakika," dedi Priscilla, Sugar yanından geçmek üzereyken. Yaşlı fahişeye uzun, sessiz, sitem dolu bir bakış attı, sonra yanağına sert bir tokat attı. Çatlama sesi odadaki diğer tüm sesleri durdurdu.

Jake, Sugar'ı korumak için aniden ayağa kalktı, ama Priscilla ona, müdahale etmeye cesaret ederse ne olacağını gösteren, bıçak gibi keskin bir bakış attı. Jake müdahale etmedi, çünkü bu, o gittikten sonra Sugar'ın durumunu daha da zorlaştırırdı.

Sugar eliyle yanağını koruyarak, "Bu ne içindi?" dedi.

Aslında bu, Jake'in Sugar'a baktığı sırada yüzünde gördüğü şefkatli ifade ve onun dudaklarına kondurduğu yumuşak öpücük içindi. Ama Priscilla, "Çorabının dizinde bir delik var. Yukarı çık ve bu gece bir daha aşağı inme" dedi.

"Ama paraya ihtiyacım var," diye sızlandı

Sugar. "Beni duydun," dedi Priscilla

soğuk bir sesle.

Olayın çektiği meraklı bakışlardan kaçınarak, Sugar odadan sıvışıp

odadan çıkıp merdivenlerden yukarı çıktı. Priscilla piyaniste kaşlarını kaldırdı ve piyanist hemen çalmaya devam etti. Sonra metal talaşı kadar soğuk ve sert gözleri Jake'e kaydı ve Priscilla barın kalan mesafesini kapattı.

"Colemanlar senden şimdiden bıktı mı?" "Sen tam bir cadalozsun."

"Haklısın. Bu benim işimin bir parçası."

"En çok sevdiğin parçası, sanırım."

"Sen daha iyi bilirsin, Jake," dedi baştan çıkarıcı bir sesle. "En çok sevdiğim kısmı biliyorsun."

"Neden Sugar'ı tokatladın?"

"Kızlarımı hizada tutmam lazım."

"Yırtık bir çorap yüzünden mi? Zavallı Sugar sana ne yaptı ki?"

"Zavallı Sugar, çok sarhoş olduğu için en azgın kovboyu bile tatmin edemediği için bana çok para kaybettirdi."

"Senin için önemli olan tek şey bu, değil mi? Para?" "Ve kocaman penisler."

Jake tiksintiyle başını salladı. "Dediğim gibi, sen bir kaltaksın." "Soruma cevap verecek misin, vermeyecek misin?"

Bu tanıdık bir durumdu ve Jake kendini daha iyi hissetmeye başladı. Priscilla ile atışmak en sevdiği şeylerden biriydi, çünkü ona yöneltebileceği her hakaretin hakkını fazlasıyla hak ediyordu. "Colemanlar için sığır almaya geldim."

"Yani işler yolunda gitti mi?"

"Evet." Viskiye bitirdi, ama bir tane daha istemedi. "Kutlama mı yapıyorsun?"

Omuz silkti.

"Sugar'dan daha iyisini bulamadın mı?" Priscilla bir adım yaklaştı ve açıkta kalan göğüslerini tam olarak görebileceğinden emin oldu. Kırmızı saten elbise belini sıkılaştırıyor ve göğüslerini siyah dantel korsenin kenarlarından taşacak kadar yukarı itiyordu.

Jake her şeyi içine çekti. Her ayrıntı, oradaki her erkeğin arzularını yerine getirmek, baştan çıkarmak için planlanmıştı. Onun hariç. "Bana kalırsa, bir fahişe diğerinden farksızdır," dedi yavaşça.

Priscilla öfkeyle gözlerini kısarak baktı. Onun uzun tırnaklarıyla Jake'in yüzünü tırmalamadığına şaşırdı. Kendini kontrol etmesi takdire şayandı.

saldırmak yerine, mırıldandı. "Neden Jake, bir sorun mu var tatlım?" Eli, Jake'in önünden fermuarının üzerine kaydı. Onu sıktı. "Kızlarımdan hiçbirini almayacak mısın?"

Sakin bir şekilde elini uzattı ve kadının elini çekti. "Hayır, bu gece almayacağım."

O anda kararını verdi. Neden burada zamanını boşa harcıyordu? Banner'ı aramalıydı. Somurtkan ve sessiz olması ona yakışmıyordu. Bu ruh halini tanımıyordu ve bu onu korkutuyordu. Her zamanki canlı yüzünde o boş, cansız, umutsuz ifadeyi görmektense, onunla başa baş mücadele etmesini tercih ederdi. Neden onu yalnız bırakmıştı? Bir otel odasında yalnız bırakılmamalıydı. Hiçbir şehirde, ama özellikle bu şehirde. "Ellis'e dönüp Banner'ı kontrol etsem iyi olacak."

Priscilla, "Banner?" diye tekrar edene kadar, düşüncelerini yüksek sesle söylediğinin farkında bile değildi.

"Colemanların kızı. Sana ondan bahsetmiştim. Benimle geldi. Sığır satın alıyoruz." Dikkatini dağıtan bir şey vardı, barmenle hesaplaşmak için cebinden para arıyordu.

"Kocas da onunla mı?" Priscilla, Dub'ın söylediklerini doğrulamak için sordu.

"Kocas mı? Hayır, evlenmedi. Düğün... iptal oldu." Paraları masaya attı. "Hoşça kal, Pris."

Hayal kırıklığı ve öfke karışımıyla, onun uzaklaşmasını izledi. Jake kendinde değildi. Onun binada olduğunu duyduğunda, tuvaletini aceleyle bitirmişti. Onu poker masalarında ya da üst kattaki yataklarda bulamadığına şaşırmıştı, ki her ikisi de normal olurdu, ama tek başına içiyordu, ya da Sugar onunla olduğu için tek başına sayılırdı.

Bu normal değildi. Priscilla, karakterine uymayan davranışlarda bulunan insanlara her zaman duyarlıydı. Bir parça bilginin ne zaman şantaj için bir mühimmat haline geleceği asla bilinmezdi.

Coleman'ın kızı Jake'le miydi? Onunla mı seyahat ediyordu? İlginç. Priscilla, Banner Coleman'la tanışmaya karar verdi. Lydia'nın kızının neye benzediğini ve Jake'i neden bu kadar meşgul ettiğini görmek istiyordu.

Jake portiere'yi döndüğünde onu izledi. Tam o sırada, koridoru geçen bir adamla çarpıştı. Görünüşe göre yabancı, poker masasında kolayca kazanmıştı. Başı eğikti ve parasını sayıyordu.

Bu yüzden Jake ile tam anlamıyla arpışana kadar onu görmedi.

Aralarında aniden başlayan düşmanlık, çarpışmalarıyla hiçbir ilgisi yoktu. Diğer adam hayalet görmüş gibi geri adım attı. Jake otomatik olarak tabancasına uzandı, ancak onu çekmedi. Birbirlerinin gözlerine sertçe baktılar. Odanın diğer ucundan bile Priscilla aralarındaki düşmanlığı hissedebiliyordu. Jake'in yüzündeki ifadeyi tanıdı. Sert ve kapalıydı. Gözleri donmuş göller kadar soğuk ve acımasızdı.

Diğer adam ilk hareket eden oldu. Jake'den korktuğı belli olan birkaç adım geri attı. Aralarında tek kelime konuşmadan, yabancı adam bara doğru aceleyle yürüdü. Priscilla, Jake'in gözlerinin onu takip ettiğini gördü, sonra Jake topuklarını döndü ve dışarı fırladı.

Priscilla vücudundaki her sinirin gevşediğini hissetti. Ancak o zaman ne kadar gergin olduğunu fark etti. Jake, adamı o anda öldürecekmiş gibi görünüyordu. Dindar fanatiklerin başına bela açması için tek gereken buydu, bir cinayet daha.

Tembelce kendini yelpazeleyerek geçici gerginliğini bastırdı. Sonuçta bu, eğlenceli bir gece olacağı benziyordu. Jake bu yabancıyla kesinlikle ilgileniyordu. Ve Jake'in ilgisini çeken her şey, onun da ilgisini çekiyordu.

Çekici görüldüğünü bilerek, şimdi içkisini yudumlarken bir tane daha isteyen adama doğru ilerledi. "Merhaba." Sesi, gözleri kadar dumanlıydı.

Adam başını çevirdi ve bir kez daha baktı. Gözleri, vücudunu baştan aşağı süzdükten sonra tekrar yukarı çıkıp göğüslerinde takılı kalınca, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Merhaba."

"Seni burada daha önce hiç görmedim."

"Daha önce buraya hiç gelmemiştim. Ne kaçırdığımı bilmiyordum."

"Büyük kazanmışsın. Cepleriniz şişmiş." Yelpaze, pantolonunun ceplerinin olduğu bölgeye doğru süzüldü, ama ceplerinden daha çok gıdıkladı.

"Sanırım o paranın bir kısmını birine harcamam gerek. Senin gibi güzel birine," diye fısıldadı.

Priscilla sırtarak yelpazeyi bir çırpıda kapattı. "Adım Priscilla." Gözleri yine fal taşı gibi açıldı. "O Priscilla mı?"

"Beni duydun mu?"

"Bu kadar büyük bir eyalette, seni duymamış bir erkek yok."

Kadın gülümsedi. "Hayal kırıklığına uğradın mı? Şöhretime layık değil miyim?" Gözleri adamın dudaklarına kaydı.

Adam tamamen ona dönerek dirseğini kadının dolgun göğüslerine kaydırды. "Bunu zaman gösterecek, değil mi?"

"Yüz dolar." Yeleğinden hayali bir tüyü silkeledi.

Adam ısıklık çaldı. "Bu çok fazla."

Tırnağı hafifçe onun alt dudağını çizdi. "Ben buna değerim."

Priscilla kendi kuralını çiğniyordu. Asla bir yabancıyı yatağına almazdı. Bir erkeğin, onu kişisel olarak eğlendirmesi için uzun süredir müşterisi olması gerekiyordu. O zamana kadar onun medeni durumunu, çocuklarının ve hizmetçilerinin isimlerini, nerede yaşadığını, ne iş yaptığını, hangi kiliseye gittiğini, ne yemeyi ve içmeyi sevdiğini ve ne kadar yediğini ve içtiğini, hangi marka puro içmeyi tercih ettiğini, boş zamanlarında ne yapmayı sevdiğini, yatakta ne yapmayı sevdiğini, parasını nerede sakladığını ve ne kadar parası olduğunu öğrenirdi.

Ama bu bir istisnaydı. Jake tuhaf davranmıştı. Bu adama karşı bir şeyleri vardı. Bunun ne olduğunu öğrenmeyi kendine görev edindi.

"Ee?"

Adam cebine uzanıp gerekli banknotları çıkardı. Parmaklarını banka notlarının etrafına kapattı ve davetkar bir şekilde gülümsedi. "Bu taraftan."

Özel odasının kapısı arkalarından kapandıktan sonra, kollarını adamın boynuna doladı ve onu öptü, vücudunu adama doğru eğdi. Bu işi ne kadar çabuk bitirirse, o kadar çabuk Eden Bahçesi'nin gece operasyonuna geri dönebilirdi.

"Lanet olsun bayan, böyle devam edersen pantolonumu indirmeden ölebilirim."

"Bunun olmasına izin veremeyiz, değil mi?"

Yetenekli elleriyle onun kıyafetlerini çıkarmaya başladı. Onun sertleştiğini ve hazır olduğunu görünce iç geçirdi. "Adın ne, kazanan?"

"Sheldon," diye nefes nefese cevapladı. "Grady Sheldon."

* * *

"Kim var orada?"

"Sadece benim."

Jake'in silueti odalar arasındaki kapıyı doldurdu. Banner'ın odası karanlıktı. Lee ve Micah ile paylaştığı odada bir lamba kısık bir şekilde yanıyordu. Ama yatağının üzerine düşen ışık hüzmesinde, kızın oturmuş, yorgani göğsüne sıkıca sarılmış olduğunu görebiliyordu.

Saçları dağınıktı, dalgalı bukleleri ışığı yansıtıyordu. Gözleri endişeyle büyümüşü, Jake kapıyı açtığında derin uykusundan yeni uyanmıştı.

Banner yatakta, yumuşak ve dağınık.

O gece ilk kez Jake, heyecanlanmaya başladı. Bu kız, evet, sadece on sekiz yaşında bir kız, bir rahibenin onaylayacağı masum bir gecelik giymişken, Priscilla'nın elle tacizleri ve yorgun, istekli ve kısmen çıplak fahişeleri bile onu etkilememişken, nasıl olur da onda arzu uyandırabilirdi?

"Ne yapıyorsun?" Sesi, karanlığın içinden ona ulaşan, boğuk, uykulu bir fısıltıydı.

"Az önce geldim, iyi olup olmadığını kontrol etmek istedim."

Yastığa uzandı ve çarşafı çenesine kadar çekti. "Lee ve Micah geri döndüler mi?"

Jake başını salladı ve güldü. "Hayır. Muhtemelen biraz zaman alır." "Ne yaptın... nereye gittin?" Bunu sormak onun gururuna mal oldu. ona bakmıyordu, gözlerini tavana dikmişti. "Hiçbir yere."

"Bir yere gittin."

"Senin bilmen gerekmeyen bir yere, Banner."

"Ona mı?"

"Kime?"

"Priscilla Watkins."

"Belki."

"Dün gece benimle başladığın şeyi onunla bitirdin mi?" "Bu çok saçma bir soru!"

"Peki, bitirdin mi?"

"Bu seni ilgilendirmez."

Yine oturur pozisyona geçti. Örtü beline kadar kaydı. "Bu beni ilgilendirir," dedi, yumruklarını yatağa vurarak, "beni odama kilitlersen

beni odama kilitlersen, sen onu görmeye gidebilirsin. Çocuklar dışarı çıkıp eğleniyorlar, sen de öyle, ben ise bu odada sıkışıp kalıyorum."

"Oğlanlar kendilerine bakabilirler." "Ben de bakabilirim!"

Adam iç geçirdi. İşler istediği gibi gitmiyordu. Kızın uyanmasına sevinmişti. Onunla konuşmak, sesinde dün gece olanlar için bir parça affedicilik duymak istemişti. Belki onu kucaklayabilir, saçlarına dokunabilir, yanağına öpücük kondurup, onu tekrar incittiği için özür dileyebilirdi. Belki ona, onu çok sevdiği için, para ödediği bir kadına davrandığı gibi davranamayacağını açıklayabilirdi. Ve belki, sadece belki, o da bunu anlayabilirdi.

Ama tartışıyorlardı.

"Banner, Fort Worth'ta refakatsiz dolaşamayacağını bilecek kadar akli başında birisin."

"Beni sen eşlik edebilirdin. Bunun yerine beni bu odaya tıkıp kapıyı kilitledin ve fahişeni ziyarete gittin. Oraya gittin, değil mi? Söyle bana."

"Evet! Priscilla'yı gördüm. İşte, memnun oldun mu?"

Birkaç saniye boyunca incinmiş bir sessizlik içinde ona baktıktan sonra tekrar uzandı, çarşafı üstüne çekti ve ona sırtını döndü.

"Kahretsin!" diye mırıldandı ve aralarındaki kapıyı çarptı.

Otel odası etrafını kapattı ve o odada volta atmaya başladı. Onun odasına geri dönüp onu kilitlediği için özür dilemeyi düşündü. Culpepper ile işleri hallettikten sonra yarın onu şehir turuna çıkarmayı teklif edecekti.

Ama kadının odasına geri dönmeye cesaret edemedi. Kadın, onun Priscilla ile arzularını tatmin ettiğini düşünüyordu. Bilmediği şey ise, onun şu anda bu arzuyla acı çektiği idi.

Jake, botlarını çıkarmak için yatağa uzandı. Banner'a Sheldon'ın şehirde olduğunu söylemeli miydi? Bu gece onu kolayca öldürebilirdi. Nefretinin gücü korkutucuydu. Sheldon, Colemanlar için bir tehditti. Bu, Jake'in ondan nefret etmesi için yeterli bir sebepti. Ama özellikle Banner'ı tehdit etmesi ve onu tehdit etme şekli, Jake'in ona karşı tutumunu ölümcül hale getirdi.

Sheldon, karısının, doğmamış bebeğinin ve kayınpederinin ölümleri için yas tutuyor gibi görünmüyordu. Ayrıca, evlilik teklifinin kabulünü endişeyle bekleyen bir adamın tavrını da sergilemiyordu.

evlilik teklifinin kabul edilmesini bekleyen bir adamın tavrını da sergilememiştir. Kendinden emin ve kararlı davranmıştı, sanki istediği cevap önceden belliymiş gibi. Bu kadar kibirli davranması Jake'i rahatsız etmişti.

Ve Fort Worth'ta ne halt ediyordu?

Jake odaları birbirine bağlayan kapıya baktı. Sheldon onların seyahatini duymuş muydu? Banner, Larsen'de at sırtında onları takip etmeye hazırlanırken fark edilmemiş olamazdı. Sheldon, ailesinin koruması altında olmadığına teklifini kabul etme olasılığının daha yüksek olacağını düşünerek onu buraya kasten takip etmiş olabilir miydi?

Banner ona kızgın olsa da olmasa da, Jake yarın ona yapışıp kalmayı planlıyordu. Sheldon'ın ona yaklaşmasını imkansız hale getirecekti.

Jake ellerine baktı ve onların beyazlamış yumruklar halinde sıkıldığını görünce şaşırdı. Onları Sheldon'ın boynuna doladığını hayal ediyordu. Banner'a dokunan herhangi bir adama bunu yapmak isterdi. Kimsenin ona dokunmasına tahammül edemezdi.

Kendisinininki hariç.

Küfrederek kendini yatağa attı ve zihninden, Banner'la birlikte oldukları düşüncelerini silmeye çalıştı.

Banner, saçları ve cildi nemli, sabun kokulu. Banner, ağzı onun ağzına karşılık veriyordu.

Banner, uylukları onun uyluklarını saran.

Banner, göğüsleri şeker gibi dilinde eriyen.

Görüntüler, kendi eli beline rahatlık verene kadar acı verici bir şekilde devam etti.

* *

Sıcak gözyaşları, durmaksızın yanaklarından aşağı akmaya devam ediyordu. Tanrıya şükür, onun önünde ağlamamıştı. Dün gece onu dere kıyısında yalnız bıraktığında ağladığını biliyor muydu? Ne zaman böyle kendini küçük düşürmeyi bırakacaktı? Ne zaman öğrenecekti?

Ama dün gece o çok yaklaşmıştı. Onu sevmeye çok yaklaşmıştı ve o da onun bunu istediğini biliyordu. Onu öptüğü tutku sahte olamazdı. Ağzının göğüsleri üzerinde dolaştığı sevgi dolu hareketler

göğüsleri üzerinde hareket eden ağzının sevgi dolu hareketi, onun hayal gücünün ürünü olamazdı, çünkü o kadar tatlı bir okşama hayal edemezdi.

O zaman neden durmuştu?

Çok yaşlı olduğu için, yeterince iyi olmadığı için, şu yüzden, bu yüzden demişti. Banner bunların hepsinin saçma bahaneler olduğunu biliyordu. Asıl neden, onun Lydia olmamasıydı. Jake onu arzuluyor olabilir, ama hala annesini seviyordu. İkinci en iyiye razı olmak istemiyordu.

Yatmaya hazırlanırken çıkardığı sesleri dinledi. Yıkanırken su sıçratmasını, botlarının yere çarpmasını, ağırlığıyla yatak yaylarının sarkmasını duydu.

Soyunmuş muydu? Yalnızken Jake ne giyerek uyuyordu? Gecelik değil. O öyle bir tip değildi. İç çamaşırı mı? Sıcak yaz aylarında mı?

Hiçbir şey giymiyor muydu?

Sadece birkaç metre ötede çıplak yattığını düşünmek onu zayıflattı ve vücudunu ateşleyen küçük alevleri söndürmek umuduyla karnının üstüne döndü.

Neden kendini böyle eziyordu? Hiç gururu yok muydu? Jake'in vücudu yanmıyordu, değil mi? Banner'ın başka bir kadınla başlattığı arzu ateşini söndürmüştü.

Priscilla Watkins. Onunla hiç tanışmamış olmasına rağmen, bu kadından nefret ediyordu. Uzun süre uyanık kaldı ve Jake'in uykuya dalmış olup olmadığını merak etti. Dün gece paylaştıkları o tutkulu anları yeniden yaşıyor muydu, yoksa

Priscilla ile geçirdiği akşamı mı düşünüyordu?

Sabahın erken saatlerinde çocuklar, sarhoşluktan sendeleyerek, kıkırdayarak ve tökezleyerek içeri girdiler. Duvarları delip geçen yüksek sesli fısıltılarla Jake, otelin yönetimi hepsini dışarı atmadan önce sessiz olmalarını ve yataklarına gitmelerini söyledi. Onların yataklarına yerleştiklerini duydu.

Ve hala uyanık yatıyordu, Priscilla Watkins gibi bir kadının Jake gibi bir erkeğe, kendisinin yapamadığı ne yapabileceğini merak ediyordu.

* *

"Ah... ah... ah!" Grady Sheldon doruğa ulaştı. Priscilla da öyleymiş gibi yaptı. O berbat bir sevgiliydi, her şeyi alıyor, hiçbir şey vermiyordu. Priscilla'nın memnun edilmesi kolay bir kadın olduğu söylenemezdi. Değildi. Ama Sheldon'ın hızlı, terli sevişmesi onu hiç tahrik etmemişti.

Sheldon'ın hızlı, terli sevişmesinden hiç tahrik olmamıştı.

Uzun tırnaklarını onun sırtında yavaşça yukarı aşağı gezdirdi. "Hmm," diye iç geçirdi, "bu hoştu." O nasıl yaptığını tam olarak anlamadan, onu kendinden ayırdı ve yana yuvarlandı. Yorgunluktan bitkin düşen adam, başını onun omzuna yasladı.

"İyi mi?"

Gözlerini tavana doğru çevirdi. Sormak zorunda kalanlar asla iyi olmazdı. "Çok," dedi, kulağına hafifçe üfleyerek. Eli göğsünü buldu ve çok sert sıktı. O da buna izin verdi. Grady ondan istediğini almıştı, ama o hiç de tatmin olmamıştı. Onunla işi henüz bitmemişti ve bitene kadar, onun gururunu ve okşaması gereken her şeyi okşamaya devam edecekti.

"Beni sık sık görmeye gelecek misin? Buralı mısın?" "Hayır. Larsen."

Elleri sadece bir saniye durdu. Grady bunu fark etmedi bile. "Larsen? Doğu Teksas'ta mı?"

"Evet." Boynunu ısırdı. "Orada bir kereste fabrikam var. On ilçenin en büyüğü. Keresteleri Sabine Nehri'nden benim arka kapıma kadar yüzdürüyorlar."

Elini onun uyluğuna koydu. İlk düşündüğünden daha fazla potansiyeli olabilirdi. Finans çevrelerinde, bir sonraki büyüyen sektörün doğu Teksas'ın çam ormanlarında kerestecilik olacağı biliniyordu. "Dişlerinle nazık ol, sevgilim." En son istediği şey diş izleri olmuştu. Bu, sevgililerine koyduğu bir başka kuraldı: İstedini yap, ama bir sonraki erkeğin göreceği izler bırakma.

"Üzgünüm," diye mırıldandı Grady. "İşlerim beni heyecanlandırıyor. Artık demiryollarımız olduğu için, keresteyi ülkenin her yerine nakletmek daha kolay."

"Anlıyorum," dedi düşünceli bir şekilde. "İşini bırakmaktan endişelenmiyor musun?" "İşimi yürütmek için bir düzine çalışanım var."

Evet, Sheldon'la dostluğu sürdürmeye değerdi. Cennet Bahçesi'nin sonsuza kadar devam edebileceğine inanacak kadar aptal değildi. Uyanık kilise grupları er ya da geç onu işinden edecekti. Etmeseler bile, hayatının geri kalanını bir madam olarak yaşamak istemiyordu. Yıllarca rahat yaşamak, biriktirdiği kârla geçinmek istiyordu. Günümüzde para kazanmanın yolu yatırım yapmaktı.

"Jake Langston'ı nasıl tanıdın?" Grady başını kaldırdı ve onun masum yüzüne baktı. "Yanılıyor muyum? Onu tanıyorsun,

değil mi?"

"Onu tanımıyorum. Kim olduğunu biliyorum," dedi acı bir şekilde.

Kadın onun başını okşadı ve ağzını tekrar göğsüne yönlendirdi. "Seni üzeceğini bilseydim sormazdım. Lütfen yaptığın şeyi bırakma. Çok iyi geliyordu."

Kadının göğsünü acı verecek şekilde öptü, öfkesini ondan çıkardı. "Onu ilk kez düğün günümde gördüm."

"Düğününüzde misafir miydi?"

"Benim konuğum değil. Karımın konuğuydu. En azından benim karım olması gerekiyordu."

Olamaz! Adı neden tanıdık gelmişti? Dub'dan ilk kez duymuştu. Coleman kızının eski nişanlısı yatakta mıydı? Kader nadiren bu kadar cömert davranırdı. Priscilla sevincini kontrol etmekte zorlandı. Hemen sonuca varmadan önce emin olması gerekiyordu.

Kıkırdayarak güldü ve "Grady, söylediklerin hiç mantıklı değil" dedi.

O da çarpık bir gülümsemeyle, "Sanırım öyle. Şey, düğün günümde bir sorun yaşadım. Kilisede, düğün iptal edildi."

Priscilla hafifçe doğruldu, gözleri şaşkınlıkla büyüdü. "Hayır! Ne olduğunu anlat."

Dub'dan duyduğu hikayeyi tekrarladı. "O piç kurusu kaçak içki üreticisi, kızına çocuk yapanın ben olduğumu söyledi," diye hikayesini heyecanla bitirdi.

Priscilla ona anlamlı bir gülümseme attı. "Senin gibi birin var, Grady. Hiç şaşırmam."

O kendini beğenmiş bir şekilde güldü. "Eh, bunu yapacak kadar güçlü olduğumu düşünüyorum."

"Bana daha önce gelmeliydin. Bebek gibi küçük kazaların olmasına izin vermeyiz."

Ona, Wanda dahil, tanıdığı hiçbir kadının yapamadığı şekilde dilini kullanarak öptü. "Peki Jake bu olayda ne rol oynadı?" diye sordu, sonunda ondan uzaklaştığında. Kalbi heyecandan çarpıyordu. Öpücükten değil, elbette, ama duymak üzere olduğu şeyden.

"Nişanlımın ailesinin davasına destek verdi. Colemanlar. Banner, adı bu, açıklamama fırsat vermeden öfkeyle odadan çıktı."

"Zavallı şey." Priscilla yastık yığınının arasına yaslandı ve acıyarak onu kendine çekti. Gözleri parıldıyordu, ama ona gösterilmemeye dikkat ediyordu.

"Wanda ve babasıyla baş başa kaldım."

"Kaldın mı?"

"Birkaç hafta önce bir yangında öldüler." "Ne kadar üzücü."

Başını kaldırıp ona göz kırptı. "Benim için değil."

Sessizce, yüksek sesle söylemeye cesaret edemediği şeyi ilettili. Priscilla'nın gözleri, Grady Sheldon'a yeni bir takdirle kısıldı. Onun gibi, o da istediğini elde etmek için hiçbir engelin önüne geçmesine izin vermiyordu. "Yangınlar çok korkunç şeyler, değil mi?" Kulaklarını kaşıdı.

"Kesinlikle öyle."

İkisi de güldü. Adam başını Priscilla'nın göğüslerine sürttü, sonra onları ateşli bir şekilde öpmeye başladı. Ama Priscilla henüz bütün resmi görmemişti. "Jake'in seninle ne ilgisi var?"

"O, babasının ona verdiği Banner'ın çiftliğinin ustabaşı. Orası benim de olmalıydı. Onun elinde boşa giden hektarlarca orman arazisi var."

"Ve sen onu istiyorsun," dedi sezgisel olarak.

"Senden hoşlanıyorum Priscilla. Aynı şekilde düşünüyoruz." Kurnazca sırıttı. "Karımın zamansız ölümünden bu yana, Banner'a diz çöküp af diledim ve olanlara rağmen benimle evlenmesini rica ettim."

"Peki o ne diyor?"

"Fazla bir şey demedi." Dudakları acı bir şekilde inceldi. "Ona yaklaşamıyorum. Jake Langston onu kartal gözüyle izliyor."

Priscilla parmaklarını onun saçlarında gezdirerek, "O zaman onun burada, Fort Worth'ta, onunla birlikte olduğunu biliyorsun." dedi.

"Ne!" Grady dik oturdu. "Banner burada mı? Nereden biliyorsun?" Priscilla, Jake'in ona söylediklerini tekrarladı. "Vay canına. Larsen'deki şerif, Burns'leri öldüren yangının nedeni hakkında biraz fazla meraklı olmaya başlamıştı. Bir süreliğine kasabadan ayrılmanın akıllıca olacağını düşündüm, ama Banner'dan kesin bir cevap almadan ayrılmak hiç hoşuma gitmedi."

Başını geriye attı ve güldü. "Jake sığır satın almakla meşgulken, ben de otele gidip onu görmeye gideyim." Priscilla'ya baktı. Priscilla, onun zihnindeki düşünceleri giderek artan bir hayranlıkla izliyordu. O da kendisi gibi her olayı kendi lehine çeviren erkekleri severdi.

Ve ne kadar güçlü bir silahı vardı! Banner Coleman'ın reddedilen nişanlısı.

tek bir şey onu rahatsız ediyordu: Jake'in kıza karşı koruyucu tavrı. Bundan hiç hoşlanmıyordu. Bu ne anlama geliyordu? Grady'ye göre, Jake neredeyse onunla birlikte o çiftlikte yaşıyordu. Bu gece onu kontrol etmek için kaçmıştı, poker masalarını, içkilerini, kızlarını, hatta *kendisini bile* reddederek o kıza geri dönmüştü.

Peki, o bunu kabul etmeyecekti! Bu ilişki ne olursa olsun, son yapacağı şey olsa bile, onu mahvetmek için elinden geleni yapacaktı. Jake'in onu bunca yıldır reddetmesinin bedelini ödeme zamanı gelmişti. Bunu gerçekleştirmek için Banner Coleman'ı kullanacaktı.

"Bu Langston'ı nereden tanıyorsun?" diye sordu Grady, biraz şüpheyile. Belki de yangın hakkında çok fazla konuşmuştu.

Priscilla'nın yavaş, rahat gülümsemesi onu rahatlattı. Kafasını aşağı çekip uzun, şehvetli bir öpücük verdi. "Onu yıllardır tanıyorum. Çocukluğumuzdan beri. O, içkilerini krediyle alan bir serseriden başka bir şey değil."

Grady onun cevabından memnun görünüyordu. Üstelik, kafası çok karışık olduğu için düzgün düşünemiyordu. Kız, Grady'nin başını göğüslerine doğru itti ve Grady, kızın parfümünün misk kokusunda boğuluyordu. Ağzı ıslak bir şekilde bir meme ucundan diğerine kayd ve sertçe emdi. Kız, Grady'nin ona yaptığı hiçbir şeyi umursamıyor gibiydi.

Kalbi hızla çarpan Grady dizlerinin üzerine çöktü ve kadının omuzlarına oturdu. Gözleri kadının yüzüne bakarken ateş gibi yanıyordu. Kadın keskin tırnaklarıyla Grady'nin göğsünü tırmaladı ve iki yerde kanadı. Grady'nin göğsü inip kalkıyordu.

"Bu sana ekstraya mal olacak," dedi Priscilla yumuşak bir sesle. Priscilla müşterilerine her zaman ödeyecekleri ücreti dürüstçe söylerdi.

"Ne kadar?" diye sordu adam kalın bir sesle.

Elini ipeksi bir yumruk haline getirdi ve penisinin ucundan köküne kadar kaydırıldı. "Elli dolar daha."

"Evet, tanrım, evet, ne olursa olsun."

Büyüleyici bir gülümsemeyle başını onun kucağına kaldırdı. Ona verdiği bilgi paha biçilemezdi. Bir ödülü hak etmişti.

On altı

Jake ve Banner ertesi sabah erken kahvaltı yaptılar. Bay Culpepper ile randevuları saat ondu.

"İkiniz berbat görünüyorsunuz," dedi Jake, Lee ve Micah otelin yemek salonundaki masalarına Banner ve Jake'in yanına gelmek için sendeleyerek yürürken. Yüzleri solgun ve bitkindi. Gözlerinin aklarında kırmızı çizgiler vardı.

Lee, Banner'ın yanındaki sandalyeye çöktü. Dirseklerini masaya dayadı, başını ellerinin arasına aldı ve inledi. "Berbat hissediyorum. Banner, bana biraz kahve verir misin? Ellerim o kadar titriyor ki, zar zor tıraş olabildim."

Onun onaylamadığını sezerek, Banner ve henüz hiçbir şey söylememiş olan Micah'a sert siyah kahve doldurdu.

"Eğer kaldıramayacaksan, içmesen daha iyi," dedi Jake bilgece.

Banner'a komplo kurar gibi gülümsedi ve göz kırptı. O ise sadece erkek nüfusu genel olarak suçlayan soğuk bir küçümsemeyle ona baktı. Onun yüzünden berbat bir gece geçirmişti ve onun küçümseyen tavrı onu kızdırmıştı. Ani kötü ruh halini çocuklara çıkardı. "Çabuk olun ve kahvenizi için. Bay Culpepper'ın sarhoşlarla uğraştığını düşünmesini istemiyorum."

Otelden, şehir merkezindeki sığır tüccarının ofisine yürüyerek gitmeye karar verdiler. Fort Worth hareketli bir şehirdi. Banner, bütün gün somurtmaya kararlı olmasına rağmen, şehrin heyecanına kapıldı. Mağaza vitrinleri cazip ürünlerle doluydu. Sokaklar trafikle tıkanmıştı, çiftlik arabaları ürünlerle ve hayran hayran bakan çocuklarla doluydu, şık giyimli hanımlar şık arabaları sürüyordu, kovboylar at sırtındaydı, tramvaylar gidecek yerleri ve yapacak işleri olan insanlarla doluydu.

Bu şehir enerji yayıyordu ve bu enerji bulaşıcıydı. Bay Culpepper'ın ofislerinin bulunduğu binaya vardıklarında,

Banner'ın gözleri parıldıyordu. Erkeklerin ruh hali bile düzelmiş gibiydi.

Jake, Banner'ın dikkatini çekerek kapıyı ona tuttu. Banner yanından geçerken Jake, "Bu sabah çok çekici görünüyorsun, Banner," dedi.

Banner başını çevirdi. Onun iltifatında gizli bir alay var mıydı? Hayır. Mavi gözleri, Banner'ın gözlerine sabit bir şekilde bakıyordu. "Teşekkürler, Jake."

İki gün önce alaycı bir gülümsemeyle baktığı aynı kıyafeti giyyordu. Culpepper ile yapacakları görüşme için bu kıyafete ihtiyaç duyacağını bildiği için, onu özenle eyer çantasına katlamıştı. Bu sabah, elinden geldiğince kırıxlıkları düzeltmiş ve yüksek topuz yaptığı saçının üzerine şapkasını yeniden yerleştirmişti. Kulaklarında inci küpeler vardı. İş kadını gibi göründüğünü, ama yine de kadınsı olduğunu biliyordu.

Ve Jake bunu fark etmişti!

"Sen de güzel görünüyorsun," dedi ona merdivenleri çıkarken. O, onun düğününde giydiğı kıyafetlerin aynısını giymişti.

"Teşekkürler," diye mırıldandı utangaç bir şekilde.

Telaşlı bir memur onları binanın ikinci katındaki Bay Culpepper'ın ofisine götürdü. Broker, Banner diğerleriyle birlikte içeri girdiğinde açıkça şaşırdı, ama ona bir sandalye teklif ederek bunu gizledi.

Ofisi, meşgul bir adamın ofisi gibiydi. Mobilyalar biraz tozlu ydu ve masası, okunması çok zor ve son derece resmi görünen kağıtlar, belgeler ve satış faturalarıyla doluydu. Masasının arkasındaki raflar kitaplarla doluydu ve defterler ve sığır kayıtları yığılmıştı.

Lee ve Micah, yüksek pencerelerden içeri giren güneş ışığından kurtulmak için minnetle duvara dayalı at kılı koltuklara oturdular. Jake'in iş görüşmelerini yürütmesine razı oldular.

İlk başta Bay Culpepper, söylediğı her şeyi Jake'e yöneltti, ancak Banner birkaç keskin ve zekice soru sorduktan ve onun, sığırları satın aldıkları çiftliğin sahibi olduğunu öğrendikten sonra, onun hakkında, sıkıcı iş detaylarıyla uğraşmaması gereken sadece güzel bir genç kadın olduğu yönündeki fikrini değıştirdi.

Yarım saat içinde küçük sürünün fiyatı üzerinde anlaşmaya vardılar. "Yirmi dokuz Hereford ineğı ve bir boğa." Culpepper bir an düşündü. "Brahman cinsi bir boğam var, bu boğa... şey... romantik bir yapıya sahip olduğunu kanıtladı," dedi Banner'a saygıyla. "Değerli bir boğa, ama size

fıyat indirimi yapabilirim. İlgilenir misiniz?"

Jake başını salladı. "Güney Teksas'ta daha iyi sonuç veriyorlar. Başlangıçta Herefordlarla devam edeceğim."

"Peki. O halde satış sözleşmesini hazırlayabilir miyiz?" diye sordu Bay Culpepper sordu.

"Her şey yolunda görünüyor," dedi Jake. "Ama önce sığırları kontrol etmek istiyorum. Tırnaklarına kadar." Gülümsemesi samimiydi, ama gözleri işini ciddiye aldığını gösteriyordu.

Sığır komisyoncusu şaşırmıştı. Jake Langston'ı sevimli bir adam olarak görmüştü, ama sadece bir kovboy olarak. Şimdi ise dikkatli bir iş adamının özelliklerini gösteriyordu ve Culpepper bunu takdir etmek zorundaydı.

"Tabii, tabii. Hayvanların bulunduğu yere gidip onları inceleyelim mi? Şu anda uygun olur mu? Benim arabamı kullanabiliriz. Jake ayağa kalktı. "Olur."

Culpepper, katiplerinden birini çağırdı ve arabasını binanın önüne getirmesini istedi. Hepsi aşağı indiler. Jake, Lee ve Micah'a döndü. "Banner'ı otele geri götürün. Hepinizin gitmesine gerek yok."

"Ben gidiyorum," dedi Banner.

Jake cevap veremedi Lee, "Banner, oraya gidemezsin," dedi.

"Kadınlar mezbahaya giremez mi?"

"Orası kadınlar için uygun bir yer değil, hepsi bu," dedi Micah diplomatik bir şekilde. "Orada her türden serseri takılıyor."

"Serserileri görmeye gitmiyorum. Satın aldığım sığırları görmeye gidiyorum." Jake'e baktı, gözleri ona gitmesini yasaklaması için meydan okuyordu.

"Gidin hadi," dedi çocuklara. "Sonra görüşürüz."

Jake, Banner'ın kolunu tutarak onu Culpepper'ın arabayla beklediği tahta kaldırıma götürdü. Lee ve Micah'ın Banner olmadan uzaklaşmasını izledi ve Jake'e döndü. "Genç hanım bizimle gelecek mi?" diye şüpheyle sordu.

"Evet, genç hanım bizimle gelecek," dedi Jake, onu arabaya bindirirken sert bir ifadeyle. Gün bitmeden ona sarkıntılık eden birini öldürmek zorunda kalmayacağını umuyordu.

Sonuç olarak, işlerini sorunsuz bir şekilde tamamladılar. Banner, beyaz yüzlü sığırlardan çok memnun kaldı. Kıvırcık kırmızı tüyleri güneş ışığında parlıyordu

güneş ışığında parılıyordu. Boğaya uzak durmasına rağmen, her bir ineğe aşık olmuştu.

"Onlar damızlık sığırlar, Banner," dedi Jake, geniş gözleri arasında bir ineği okşarken ona gülümseyerek, "evcil hayvanlar değil."

"Biliyorum. Ama onlar benim ve her birine isim vereceğim."

O hoşgörölü bir şekilde güldü. Satış belgesi cebinde güvenli bir şekilde duruyordu. Ross yaptığı anlaşmadan memnun kalacaktı. Demiryolundan iyi haberler vardı. Grevin gece yarısı sona ermesi bekleniyordu. Sürünün Larsen'e giden ilk trende sığır vagonlarına yüklenmesi için gerekli düzenlemeleri çoktan yapmıştı.

Banner kadar neşeli hissederek, onu belinden kavradı ve yerden kaldırdı. "Evet, Banner kızım, artık bir sürümüz var."

"Ve bu sadece bir başlangıç, Jake, sadece bir başlangıç." "Elbette öyle."

"Nefesimi tutuyordum," dedi heyecanla. "Bay Culpepper'ın son teklifini kabul edip etmeyeceğini bilmiyordum. Harikaydın. Orada çok sakın ve soğukkanlı durdun. Bu kadar sert pazarlık yaptığın için sana tekme atmak istedim."

O, etraflarına atılan tuhaf bakışları umursamadan onu döndürdüğünde, kız kahkahalarla çılgılık attı. "Ben gerçekten büyük bir iş adamıyım, bunu bilmiyor muydun?"

Onu tekrar ayağa kaldırdığında, onu bırakmadı, elleriyle onun ince belini sardı. Onun elleri de onun omuzlarından ayrılmadı. Güneş ışığıyla aydınlanan yüzüne baktı. Güneşin parlak ışığına karşı gözlerini kısarken kirpikleri yanardöner gibi görünüyordu. Burnunda ve elmacık kemiklerinde rastgele dağılmış her bir çili sayabilirdi.

Hayvan pazarının sıcak, tozlu, kokulu atmosferi cennet gibi olabilirdi ve o anda hissettiği kadar hayat hakkında daha iyi hissedebileceğini sanmıyordu. Banner'ın bekleyen yüzüne baktığında kendini yaşlı, yorgun ve alaycı hissetmiyordu, genç, enerjik ve hırslı hissediyordu. Kendini iyi hissediyordu; neredeyse sonunda bir şeylerin peşinde koşmaya değer biri olabileceğine inanabilirdi. Hatta o anda, bu ilk otuz başı alıp, şansın yarım gülümsemesiyle, onları tüm eyaletteki en iyi sığır sürüsüne dönüştürebileceğini hissediyordu.

Uzun zamandır ilk kez, Jake'in gülümsemesi ruhundan geliyordu. Gözlerinde her zaman gizlenen ihtiyatı sildi ve ağzının kenarındaki

"Ne yapmak istersin?"

"Ne mi?" Banner tekrarladı. Ağzı gülümsüyor ve mutluyken, o da bunu tatmak, onun içindeki bu nadir bulunan neşeyi bilmek istiyordu. Ama gururu, ondan onu öpmesini istemesine izin vermiyordu.

"Bugün senin günün," dedi Jake, kız ne diyeceğini bilemez gibi görünce. "Ne istersen, o senin. Ne görmek ve ne yapmak istersin? Tramvayla gezintiye çıkarak başlayalım."

Ne yapacakları umurunda değildi. Jake'in tüm ilgisi ona aitti ve bu yeterliydi.

Fort Worth'u dolaşarak şehrin genişlemesini izlediler. Şık bir restoranda rosto biftek yediler ve yeni sürülerini bir şişe şarapla kutladılar. Kendisi de sarhoş gibi gülerek, Jake onun üçüncü kadehi içmesine izin vermedi.

Alışveriş yaptılar. Banner onu bir mağazadan diğerine sürükledi, ama o isteksizce izin verdi. Lydia için işlemeli bir mendil, annesi için yeni bir önlük ve Ross için bir pipo seçti.

"Pipo içiyor mu?" diye sordu Jake.

"Artık içecek."

Başını geriye eğdi ve ona gülümsedi. Ona pipoyu yemesini isteseydi, o da yerdi. Ruh haline göre renk değiştiren, dans eden, bukalemun gibi gözleriyle tamamen büyüleyiciydi. Gülümseten kırmızı dudakları muazzam bir tutkuyu ifade edebiliyordu ve öpücüklerinin en ufak bir hatırası bile kalbini çarpıtırıyordu. Bir erkek o canlı yüze yüz yıl baksaydı bile asla bıkmazdı.

Sadece satış elemanının dikkatli öksürüğü onu kendine getirdi. Alışverişlerin parasını ödedi ve otele dönüp biraz dinlenip hafif bir akşam yemeği yediler.

Jake, onu *My Sister's Escapade* adlı operanın akşam gösterisine götürmeyi kabul etmişti. "Lee ve Micah bizimle gelmiyor mu?" diye sordu, balkon koltuklarına doğru ilerlerken. Otelden ayrılmadan önce, bitişik odadan gelen gizli bir konuşma duymuştu, ama kelimeleri ayırt edememişti.

"Başka işleri vardı," dedi Jake dolaylı bir şekilde.

"Beni gözetlemek yerine o 'başka işleri' yapmayı tercih etmez miydin?"

Kolunu tuttu ve onu koridordan geçerek biletlerinde yazılı sıra numarasına doğru götürdü.

"Hayır." Şüpheyile gözlerini kaldırdığında, adam yumuşak bir sesle "Hayır" diye tekrarladı. Birbirlerine gülümsediler ve oyun başlamadan önce koltuklarını bulmak için zar zor zaman buldular.

O, onun doğruyu söylediğini umsa da, başka bir yorum yapmadı. Bu, hayatının en mutlu günlerinden biriydi.

Otele döndüklerinde, adam kadının odasının kapısını açtı ve onu içeriye kadar takip etti. "Etrafı kontrol etsem iyi olur." Kadın lambayı yaktı ve şapkasını, eldivenlerini ve ceketini çıkardı. Adam ise gardırop kapısını açtı, perdelerin arkasına ve yatağın altına baktı. Ellerini silkeledi ve ayağa kalktı. "Her şey yolunda."

"İyi." "Şey..."

"Bugün için teşekkürler, Jake. Harika vakit geçirdim."

"Sevindim. Eğlenceli bir günü hak ettin." Lambanın altın rengi ışığında çok güzel görünüyordu. Dantelin görüldüğü kadar yumuşak olup olmadığını görmek için bluzunun ön kısmına dokunmak istedi. Ve saçlarına. Ve yanağına. Ve ağzına.

Banner, opera binasında aldığı programı buruşturdu, onu Lydia ve Ma'ya göstermek için eve götürmeyi planladığını unutarak, hatıra kutusu içine koymadan önce. "Sadece bu yüzden benimle kalmadın, değil mi?"

"Ne nedeni?"

"Çünkü bunu hak ettiğimi düşündün, bana borçlu olduğumu düşündün." Gözlerini indirdi. "Başka bir şeyi telafi etmek için."

Jake şapkasını dizine vurdu. "O gece ahırda olanları asla telafi edemem, Banner. Bununla yaşamaya gerçekten çok uğraşıyorum." Ona yaklaştı ve başının üstüne baktı. "Bugünü seninle geçirdim çünkü istedim."

Ve bu temelde doğrudu. Elbette, Sheldon'ın onu görme şansı olmaması için onu otelden uzak tutmuştu. Ama bu asil davranışın altında, Jake onun asıl nedeninin onunla vakit geçirmekten hoşlandığı olduğunu biliyordu. Ve gerçekten çok iyi vakit geçirmişti. Aptalca oyunu izlemek bile o kadar kötü olmamıştı, çünkü Banner karanlıkta yanında oturuyordu, dirseği kol dayanağında onun dirseğinin yanında duruyordu, dizleri ara sıra onun dizlerine çarpıyordu.

Şimdi, başını kaldırdığında, gözyaşları gözlerini parlaklaştırıyordu.

"Bunu söylediğin için teşekkür ederim." Parmak uçlarına yükselerek, hafifçe yanağına bir öpücük kondurdu.

Jake kendi içinde bir mücadele verdi. Onu kollarına alıp öpersen, gerçekten öpersen, onu bırakmayacaktı. Oda çok özeldi ve yatak çok elverişliydi. Ve şu anda onunla sevişmeye hazır olduğunu düşünse bile, sabahleyin yine kendinden nefret edecekti.

Bu yüzden elini uzattı ve elinin arkasını nazikçe öptü. Sonra, Jake azizden çok günahkar olduğu için, elini ters çevirdi ve avucunun iç kısmına sıcak, içten bir öpücük kondurdu. Kendini vazgeçirmeden önce, onu bırakıp kapıyı arkasında sıkıca kapattı.

Banner, karışık duygularla onun gitmesini izledi. Onu kucaklayıp tutkuyla öpmediği için hayal kırıklığına uğramıştı. Ama o gece Priscilla'yı ya da başka bir kadını görmeye gitmemişti. Onunla kalmayı seçmişti. Bütün gün ona nazik davranmıştı, ama o da onun arzusu gibi, onun arzusu da yüzeyin hemen altında kaynıyordu.

Onun lehine iki şey vardı: zaman ve yakınlık. Ortak bir çiftlikleri vardı. Birlikte çalışmak zorundaydılar. Bu sırada, o ona aşık olacaktı. Bunu sağlayacaktı. Biraz uğraşması gerekecekti, ama onun da yaklaştığını düşünüyordu. Günün gelişmesinden memnun olarak, hemen uykuya daldı.

Saatler sonra, bağlantı kapısından gelen sürtünme sesleriyle uyandı. Yana dönerek, karanlığa gülümsedi. Lee ve Micah, bir gece eğlencesinden dönüyorlardı. Hızlı, fısıltılı bir konuşma duydu, ardından bir kapının açılması ve kapanırken çıkardığı yumuşak bir tıklama sesi geldi.

Biri dışarı çıkmıştı.

Düşünmeden çarşafı geri attı ve odasının kapısına koştu. Kapıyı sessizce açtı ve başını dışarı çıkardı. Jake halı kaplı koridorda geri çekiliyor, tabancasını kılıfına takıyordu. Acele ediyordu. Merdiven sahanlığında döndü ve gözden kayboldu.

Umutsuzluk, Banner'ın üzerine ağır, uzuvlarını felç eden, zayıflatıcı bir pelerin gibi çöktü. Moral bozuk bir şekilde yatağına geri döndü.

Oğlanlar dönene kadar beklemiş, kızın güvenli bir şekilde uykuya daldığını düşündüğünde, hırsız gibi gizlice dışarı çıkıp fahişesine gitmişti. Bugün söylediği ve yaptığı her şey yalandı, onu yatıştırmak için söylediği yalanlardı. Dün gecedan sonra kızın kızgın olduğunu biliyordu ve onu sakinleştirmek için

onu gafil avlamak için yatıştırıyordu.

Onu nefret ediyordu! Yastığa yumruklarını vurarak, onun yalancı yüzü olduğunu hayal ediyordu.

"Ondan nefret ediyorum!" diye yemin etti.

Ama kalbinde onu sevdiğini biliyordu. Bu yüzden onun aldatması bu kadar acı vericiydi.

* *

"Üzgünüm efendim, kapalıyız."

"Bana göre değil." Jake, Garden of Eden'ın kapısındaki güvenlik görevlisini iterek içeri girdi.

"Bayan Priscilla..."

"Beni içeri almazsanız sizi pataklarım." Kapı görevlisi zekasından çok kas gücü nedeniyle işe alınmıştı. Jake'in iki katı büyüklüğündeydi, ama onun kadar çevik değildi ve bunun farkındaydı. Üstelik bu adamın öfkeli olduğunu ve silah kullanmaya hazır olduğunu duymuştu. En önemlisi, Priscilla Watkins'in gözlerinin bu kovboy buraya geldiğinde parladığını biliyordu. "Yalnız mı?" diye sordu Jake.

"Evet. Sanırım banyo yapıyor," dedi donuk bir sesle. "Birkaç dakika önce hizmetçinin sıcak su taşıdığını gördüm."

"İçeri girmeme aldırılmaz." Jake son sözleri omzunun üzerinden söyledi. Zaten Priscilla'nın özel odasına doğru yol almıştı. Kapıyı açar açmaz, suyun tembel bir şekilde sıçradığını duydu. Hazır olana kadar, mahmuzlarının onun orada olduğunu fark etmesini istemediği için topuklarını yerden kaldırdı.

Yatak odasına açılan kapıda durdu. Priscilla, köşedeki paravanın arkasından çıkarılmış küvette uzanıyordu. Tembel bir eliyle süngerini göğüslerine bastırıyordu. Saçları yüksekte toplanmış başı, küvetin koluna yaslanmıştı. Gözleri kapalıydı.

Jake bir omzunu kapı pervazına dayadı ve birkaç dakika boyunca sessizce onu izledi. Sonunda bir şey ona yalnız olmadığını fark ettirdi. Gözlerini açtı ve aynada onun yansımalarını gördü. Çılgınca sıçrayarak ayağa kalktı, başını çevirdi ve küçük bir çığlık attı.

"Merhaba, Pris." Yumuşak, samimi bir sesle konuştu ve gözlerini onun

ıslak göğüslerine kaydırıldı.

"Jake," diye fısıldadı.

Kapıda, uzun boylu, sırık gibi ve tehlikeli duruyordu, ancak duruşu kamburdu. Başında bırakmış olduğu şapkanın kenarından, Priscilla'nın başka bir misafirden hoş görmeyeceği bir kabalıkla, gözleri sabit ve değerlendirci bir şekilde bakıyordu.

Bir an için Priscilla utangaçlık hissetti. Safir gözleri sanki vücudundaki deriyi yüzüyor gibiydi ve bu, onun delici bakışlarından kendini korumak istemesine neden oldu. Kendini toparlayıp, ilk aşkının heyecanını yaşayan bir kız öğrenci gibi davrandığı için kendine lanet okurken, "Burada ne işin var?" dedi.

Omzunu hafifçe iterek kapı çerçevesinden uzaklaştı ve ona doğru yavaşça yürüdü. "Beni gördüğüne sevinmedin mi?"

Kadın onun hareketlerini dikkatle takip etti. Her zaman hayal ettiği amaç için geldiğine inanmak istiyordu, ama buna güvenemiyordu. "Eski bir dostu gördüğümde her zaman sevinirim."

Kibirli bir şekilde sırttı. "Öyleyiz, değil mi Pris? Eski dostlar?" Uzun bacaklarıyla küvete bacak bacak üstüne atıp, onun üzerinde bir fatih gibi durduğunda kalbi deli gibi çarptı. Siyah pantolonu, bacak kaslarına ikinci bir deri gibi oturmuştu. Gömleğini aceleyle giymişti. Düğmelerinin çoğu açık kalmıştı ve bakır rengi teninin üzerinde kalın sarı saçlardan oluşan bir halı ortaya çıkmıştı. Bandana yoktu, kravat yoktu, yelek yoktu. Jake onu görmek için acele etmişti. Eh, zamanı gelmişti!

Onu aşağıdan bakışları heyecan vericiydi, sanki ona büyük bir zevk vermeden önce onu biraz incitecekmiş gibi.

"Arkadaş olduğumuzu düşünmek istiyorum," dedi yumuşak bir sesle. Bir kez olsun, ağır göz kapakları ve nefes nefese sesi yapmacık değildi. Gerçektir. Uyluklarına dokunmak, ellerini üzerinde gezdirmek istiyordu, ama cesareti yoktu. Gözleri şehvetli bir ışıkla parlıyordu, ama tavırları dokunulmaz olduğunu ima ediyordu.

Jake eğildi ve bir eliyle küvete tutundu. Suyu uzanarak, Priscilla'nın aynada onu gördüğünde düşürdüğü süngeri aradı. Onu bacağının yanında buldu, sudan çıkardı ve göğüslerinin üzerine sıkıştırdı. "Bir bebek kadar pembe ve tombulsun, Pris."

Vücudu tepki veriyordu. Onun için sertleşen meme uçlarına su damlatıyordu.

ama onun ne kadar endişeli olduğunu bilmesini istemiyordu. Ona kurnazca gülümsedi. "Son zamanlarda gençleri sevdiğini duydum. On sekiz yaşında mı? Coleman'ın kızı gibi."

Güzel, diye düşündü Jake, *işimi kolaylaştıracak.* Eden Bahçesi'nden döndüklerinde çocuklara maceralarını sormuştu. Ama beklediğinden fazlasını öğrenmişti.

"Harikaydı," demişti Lee, Micah ile paylaştığı çift kişilik yatağa uzanarak. Doymuştu. "Sugar harikaydı." İçini çekti. "Çok güzel değildi ve biraz yaşlıydı, ama beni iyice yordu."

"Ve ondan sonra biz..." Micah parmaklarını şıklattı, seks düşkünü beyninde bir isim arıyordu. "Adı neydi, Lee?"

"Betsy," dedi rüya gibi. "Çok tatlıydı. Sanırım Betsy'yi seviyorum."

Jake, gençliğin yanlış yönlendirilmiş fikirleri yüzünden inleyerek ışığı kapatmak için uzandı. "Lydia görmeden o şapşal gülümsemeyi yüzünden silsen iyi olur Lee, yoksa bir daha benimle hiçbir yere gitmene izin vermez. Bu senin için de geçerli, küçük kardeş."

Micah botlarını çıkarırken, "Orada kimi gördüğümüzü asla tahmin edemezsin. Sheldon. Grady Sheldon." dedi.

Jake'in el, lambayı kapatmak üzereyken durakladı. "Öyle mi? Seni mi gördü, Lee'yi mi?"

"Hayır. Madam'ı görmeye gidiyordu." "Nereden biliyorsun?"

"Betsy'ye onu gösterdim ve bizim memleketimizden olduğunu söyledim. Betsy çok etkilendi, günün çoğunu Priscilla ile geçirdiğini ve genellikle bir erkeği o kadar uzun süre tercih etmediğini söyledi."

Jake ışığı kapattı, ama birdenbire uyanık hale geldi. Priscilla ve Grady Sheldon. Duyduğu en tehlikeli kombinasyondur. Bu ikisinin birlikte ne yapabileceklerini düşünmek onu rahatsız ediyordu. Yataktan kalkıp giyindi. O odadan çıktığında çocuklar çoktan hafifçe horlamaya başlamışlardı.

Şimdi Priscilla'nın alaycı yüzüne baktı ve tüm şüphelerinin doğrulandığını anladı. Buraya gelmekle haklıydı ve Priscilla'nın önce Banner'dan bahsetmesine sevindi. "Adı Banner," dedi.

"Oh, evet, Banner. Bugün onunla şehirde her yerde görüldün."

"Öyle mi? Kim söyledi bunu? Arkadaşım Sheldon mı?"

Gözlerindeki panik, şaşkınlığını ele verdi. Priscilla

Grady'yi "kayırdığı"nı bilmesini istememişti. Bu, Jake'in endişelenmesi için daha da fazla neden oluştuyordu.

"Sen ve Grady arkadaş mısınız?" dedi Priscilla. "Bana öyle söylemedi." Bu sefer o da ayartılmaya kapıldı ve ellerini Jake'in uyluklarına koydu. Göründükleri kadar serttiler.

"Peki sana ne söyledi?"

"Banner onunla evlenmeyi düşündüğünü söyledi." Bu sözün etkisini görmek için iğneleyici bir soru sordu. Etkisi oldu. Jake'in gözleri soğuk ve sertleşti. Elleri altındaki kaslar gerildi, sonra tekrar gevşedi.

"Sana karısından bahsetti mi?"

"Evet."

"Nasıl öldüğünü?"

"Yangında mı?"

Jake'in tahmin ettiği gibi. Sheldon, bir fahişeye bile böbürlenebilecek türden biriydi. "Onu ve çocuğunu bu şekilde ortadan kaldırması akıllıcaydı, değil mi?"

Priscilla'nın elleri Jake'in uyluğuna doğru kaydı ve neredeyse yirmi yıl sonra tekrar öğrenmek istediği şeye dokunacak kadar yaklaştı. "Öyle düşündüm, ama yaratıcılığı takdir ediyorum. Grady hırslı bir adam. Ve Banner Coleman'ı istiyor. Onu elde edeceğinden şüphem yok."

Demek yangını Sheldon çıkarmıştı. Cinayetten de geri kalmazdı. Ve Banner'ı istiyordu. "Benim bir şey yapmam gerekirse olmaz," diye homurdandı Jake.

Priscilla güldü ve sudan çıktı. Elleri onun kasıklarından karnına ve göğsüne kaydı. Vücudunu ona bastırdı. "Demek doğruymuş. Grady, o kızı bir kartal gibi izlediğini söylemişti. Bu, Colemanlara olan sadakatı biraz abartmak değil mi?"

Kıvrımlı hareketlerle ona doğru yaklaştı, kasıklarını onun bacaklarının birleştiği yere sürttü. Bir elini boynunun arkasına doladı, diğer elini gömleğinin içine soktu. "Yoksa bundan daha fazlası mı var? Sakın bana büyük kötü Jake Langston'ın bir çocuğa aşık olduğunu söyleme?"

Jake kışkırtılmayı reddetti. "Banner'ı hayatı boyunca sevdim."

Priscilla'nın kahkahası muhteşem göğüslerinden yükseldi. "Tıpkı annesini, en iyi arkadaşının karısını sevdiğin gibi mi?"

Gözünü kırpmadan, Jake onun bileklerini yumruklarıyla kelepçeledi.

"Onlar hakkında o pis fahişe ağzınla konuşmana izin vermeyeceğim."

O sadece gülümsedi. "Vay vay, ne kadar da alıngansın? Annesi gibi kızına da aşık olmadığından emin misin?"

"Kapa çeneni."

"Sevdiğin kadına asla sahip olamadığın için, fahişelerle tutkununu gidermek zor değil mi, Jake? Çok yazık, değil mi? Hmm?"

"Kapa çeneni dedim!"

"Banner Coleman'ı seviyor musun?" "Senin kastettiğin anlamda değil, hayır."

"Emin misin?"

"Evet."

"Kanıtla." Nefesi dudaklarına çarptı, sıcak ve ağırdı. "Beni al."

Kollarını ona doladı ve onu küvetten kaldırdı. Onu yatağa doğru taşıırken, ağzını sert ve acımasızca onun ağzına bastırdı. Zaferinin heyecanıyla Priscilla, ona karşı kıvrıldı ve ıslak vücudunu onun giysilerine bastırdı. Bacaklarını onun bacaklarına doladı ve kendi diliyle onun dilini aradı.

Elleri beline kaydı ve onu kısıkaç gibi sıktı. Sonra onu yatağa itti ve dudaklarından öpücüğünü sildi. "Asla, Priscilla. Asla. Çünkü sana her baktığımda, ilk öğleden sonra yaptığımız şeyi hatırlıyorum. Kardeşimle birlikte olmam gereken bir öğleden sonra. O benim yüzümden öldü. Bunun için ikimizi de asla affetmeyeceğim. Ve senin bir fahişeden başka bir şey olmadığını asla unutmayacağım. Ne kadar üzgün olsam da, bir daha asla seninle kendimi kirletmeyeceğim."

Priscilla, dirseklerine dayanarak, bacaklarını açmış, göğsü inip kalkarken, zor nefes alarak yatıyordu. Gözleri nefretle büyümüş, onun gitmesini izledi. Onu son kez hor görmüştü. Denerken ölecek olsa bile, Jake Langston'a zarar verecekti, onu asla iyileşemeyeceği kadar çok incitecekti.

Ve ona ulaşmanın yolu Banner Coleman'dan geçiyordu.

* *

Banner geç saatlere kadar uyudu. Uyandığında, odaların bağlantı kapısını çaldı ve cevap alamayınca kapıyı açtı. Oda boştu. Adamlar dışarı çıkmıştı.

O da sonsuza kadar otel odasında kapalı kalmayacaktı. Jake onu aldatabiliyorsa, dışarı çıkarak onu kızdırmaktan endişe etmeyecekti.

endişelenmeyecekti.

Hızlıca takım elbisesini giydi ve otelin yemek salonunda doyurucu bir kahvaltı yaptı. Güneşli ve parlak bir cumartesi günüydü. Trafik caddeleri tıkamıştı. Banner otelden çıktı ve tahta kaldırıma adım attı. Caddeyi baştan sona gözden geçirerek önce nereye gideceğine karar vermeye çalıştı. Belki bir sonraki tramvayı beklerse...

"Banner Coleman?"

Adını duyunca arkasını döndü. Kadının kim olduğunu hemen tanıdı. Belki de onu ele veren gözleriydi. Gözleri kırılğan ve huysuzdu. Banner, hayatın o soğuk gri gözler için pek sürprizler barındırmadığını düşündü. Yüzünde belirgin çizgiler yoktu, ama onu her gün yaşından daha yaşlı gösteren, tanımlanamaz bir deneyim izi vardı.

Kıyafetleri Banner'ı şaşırttı. O, gösterişli takılar ve bilezikler, parlak kumaşlar, her şeyin fazlalığı beklerdi. Oysa kadın, iyi dikilmiş mavi bir takım elbise giyyordu. Kıyafetin tek şık yanı, şapkasının üzerinde kaşlarının üzerine eğilen siyah tüylerdi. Elleri kuzu derisi eldivenlerle kaplıydı. İpek bir örgüyle bileğine asılı küçük bir çanta vardı. Takım elbisesine uyan bir güneş şemsiyesi taşıyordu, ama kapalı tahta kaldırımın gölgesinden adım attığında şemsiyeyi açmadı.

"Ben..."

"Kim olduğunuzu biliyorum, Bayan Watkins," dedi Banner.

Priscilla'nın kaşlarından biri yukarı kalktı, ama hiçbir şey söylemedi. Banner Coleman hoş olmayan bir sürprizdi. Lydia'dan daha güzeldi. Ve daha egzotikti. Ten rengi daha da canlıydı. Lydia'nın tüm kadınsılığını ve Ross'un tüm yakışıklılığını taşıyordu. Ona bakan yüz, kolayca korkutulacak bir yüz değildi. Coleman kızının ondan dehşetle kaçacağını ummuştu. Bunun yerine, annesinden miras aldığı cesareti gösteriyordu.

Priscilla kadın bedenini satıyordu. Banner Coleman'dan bir servet kazanabilirdi. Bu düşünce onu öfkелendirdi. Banner gençti. Yanaklarındaki pembe çiçekler gerçektir. Saygın bir ismi vardı. İnsanlar sokakta onu hor görmüyordu. Gençlik, doğal güzellik, saygı. Priscilla'nın hor gördüğü, ama gizlice kıskandığı her şeye sahipti.

"Demek beni duydun."

"Evet." Banner daha fazla ayrıntıya girmedir. Kötü şöhretli bir

fahişе sokakta onunla yüzleşmişti. Jake'in yatak arkadaşı olduğu için o kadından nefret ediyordu, ama aynı zamanda ona karşı büyük bir merak da duyuyordu.

"Jake'den
mi?"

"Birincisi."

"Ah, Jake." Priscilla bir an için gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. Gözlerini tekrar açtığında, Banner'ın yüzündeki öfkeli ifadeye zafer kazanmış gibi baktı. Demek ki bu kız ona aşıktı. Bu çok eğlenceli olacaktı! "Jake ve ben... uzun zamandır... arkadaşız."

"Evet, biliyorum."

"Onunla tanıştığımda henüz bir çocuktu." Göz kapaklarını indirdi. "Ama uzun sürmedi," diye ekledi yumuşak bir sesle. "Çok heyecan verici bir adam oldu, sence de öyle değil mi?"

"Benim için her zaman heyecan verici biriydi."

"Elbette," dedi Priscilla, neredeyse sempatiyle. "Onu çocukken hiç tanımadın. Ailen nasıl? Onlarla da yıllar önce tanıştığımı biliyor muydun?"

"Evet, vagon treninde. Bana senden bahsetmişlerdi."

"Öyle mi?"

Banner kızardı. "Senden bahsettiklerini duydum."

Priscilla eğlendi. "Eminim duymuşsundur." Başını bir yana eğdi. "İkisine de benziyorsun. Çok çekici bir kızsın."

"Teşekkür ederim."

"Kardeşin de öyle. Yani çekici."

Banner'ı Lee'nin Cennet Bahçesi'ne gittiğini öğrenerek şok etmek istemişse, başarısız olmuştu. "Dün gece senin genelevine gittiğini biliyorum, Bayan Watkins. İltifatın için teşekkürler. Ben de onun çekici olduğunu düşünüyorum."

Priscilla umduğu kadar bundan zevk almıyordu. Kız beklediğinden daha cesurdu ve onunla tartışmak Priscilla'nın tahmin ettiğinden daha zorlu bir hal almaya başlamıştı.

Banner tramvayın gelişini ve gidişini fark etmedi. Yaya trafiğinin etraflarında dolaşırken onlara atılan gizli bakışları da fark etmedi. Gözleri düşmanı olan kadının gözlerine kilitlenmişti. Priscilla Watkins onun için bir tehdit oluştuyordu. Henüz ortaya çıkmamıştı, ama oradaydı. Banner bunu vücudunun her hücresinde hissediyordu.

Priscilla, güzelce cilalanmış bir elma gibiydi, baştan çıkarıcı, büyüleyici,

dışsal mükemmelliğiyle büyüleyiciydi. Ama Banner içindeki çürümeyi fark etmişti.

"Tabii ki o sadece üvey kardeşin, değil mi?" Priscilla, konuşmanın o kısmını devam ettirerek dedi.

"Evet. Annesi o doğduğunda öldü. Bu, annemle babamın birbirlerini tanımadan önceydi. Ama sen bunların hepsini biliyorsun, Bayan Watkins. Oradaydın."

"Evet, oradaydım." Gözleri Banner'ı yukarıdan aşağıya değerlendirircesine süzdü. Bu kızın ne kadar metanetli olduğunu öğrenmek üzereydi. "Jake ve kardeşi Luke, annenizi ormanda bulduğunda ben de oradaydım. Neredeyse ölmek üzereydi, biliyorsunuz."

"Jake bana öyle söyledi."

"Yaşadığı zorlu süreçten sonra bu beklenen bir şeydi sanırım." Gözünün üzerindeki tüyü rahatça düzeltti.

"Zorlu süreç mi?"

Priscilla'nın gözleri, yaralı bir tavşanı gören bir şahin gibi Banner'a odaklandı. "Öyle açık bir yerde doğum yapmak." Sonra utanmış gibi davranarak eldivenli elini göğsüne koydu. "Oh, özür dilerim. Belki de bir şey söylememeliydim. Annenin ilk bebeğini biliyordun, değil mi?"

"Bebek mi?" Banner, kanının tümü kafasından çekilmeden hemen önce fısıldadı.

On yedi

"Bebek mi?" Banner kelimeyi tekrarladı. Bir hata olmalıydı. O, annesinin tek çocuğuydu.

Öyle değil miydi?

Banner, baş dönmesi dalgalarını savuşturmaya çalışırken, hain bir düşünce zihnini işgal etti. Priscilla Watkins sonunda onu şok etmeyi başarmıştı.

Bebeğim! Lydia ve Ross'un ondan ve Lee'den sakladıkları sır bu muydu? Banner'ın beklediği geçmişlerinin anahtarı bu muydu? Aniden bunu istemedi. Geçmişin sırları gizli kalsın. Bu Watkins kadını haberi vermişse, hoş bir haber olamazdı ve Banner, bilmesen daha iyi olur diye düşündü.

Ama bir yılanın büyülediği kuş gibi, Priscilla'ya bakmaya devam etti. Gözleri kadının boyalı dudaklarına odaklanmıştı, sanki kulaklarına doğru duymadığını ikna etmeye çalışıyormuş gibi.

"Lydia'nın kim olduğu ya da nereden geldiği hiç kimse tarafından bilinmiyordu, o bebeğin kime ait olduğu ise daha da bilinmiyordu."

"Yalan söylüyorsun. Bebek falan yoktu," dedi Banner sert bir sesle. "Annemin başka çocuğu olmadı."

"Tabii ki doğurdu, canım. Tennessee'deki ormanda bir yerde öldü. Annem ve Zeke Langston onu gömdüler. Öğlene kadar, Langston çocuklarının ormanda bir kız ve onun ölü bebeğini buldukları haberi vagon treninde yayılmıştı."

"Sana inanmıyorum."

Priscilla boğuk bir kahkaha attı. "Oh, evet, inanıyorsun. Sen zeki bir kızsın. Ailenin görünenden daha fazlası olduğunu hep biliyordun, değil mi?"

"Hayır!"

"Annen sana hiç Ross Coleman'ın

at arabasına götürüldüğünü hiç söylemedi mi?"

Banner'ın dudakları inatla inceldi. Öfkeyle başını salladı. "Bu doğru değil."

"Ona sor," Priscilla, Havva'ya elma sunan yılanın alaycı tonuyla fısıldadı.

"Ma Langston onu Lee'ye yardım etmesi için yanına götürdü."

"Onu emzirdi. Annem Lydia'yı getirdiğinde annem Coleman'ın arabasındaydı. Göğüslerinden süt aktığını söyledi."

"Hayır."

"Ve sütü varsa, bu bir bebeği olduğu anlamına gelir. Ayrıca, onu emzirdiğini birçok kez kendi gözlerimle gördüm."

"Yalan söylüyorsun!"

"Yoksa annen mi? Ona sor. Annen diğer bebek hakkında ne diyor bir bak. Babası kim acaba? Babana da geçmişini sor. Ben hiç inanmadım..."

"Priscilla!"

Jake, otelin girişinden onun adını bağırdı. Üçüncü Cadde tarafındaki lobiden girmiş ve hemen odalarına gitmişti. Banner'ın orada olmadığını fark edince, Throckmorton Caddesi'ne koşmuştu, ancak Priscilla Watkins ile konuşurken onu görünce bir anda durdu.

Bu tek başına yeterince şok ediciydi. Ama Banner'ın yanaklarının solgunluğu ve ağzının etrafındaki beyaz çizgi, kalbini korkuyla sıkıştırdı.

Lanet olası fahişe! Onunla tanıştığı gün lanet olsun. Banner'a zarar vermişse, ona bilmesi gerekmeyen bir şey söylemişse, onu öldürecekti.

"Burada ne işin var?" diye sordu, onlara doğru büyük adımlarla yaklaşırken. İki kadının arasına girerek Banner'ı koruyan bir kalkan görevi gördü.

"Bayan Coleman ile hoş bir sohbet yapıyoruz. Sadece ailesinin durumunu soruyordum."

Jake'in gözleri tehditkar bir şekilde sertleşti. Priscilla'nın tatlı açıklamasına bir an bile inanmadı. Öncelikle, kendi iyiliği dışında kimsenin iyiliğini umursamıyordu. Sokakta Banner'la karşılaşması tesadüf değildi. Muhtemelen Banner'ı ona göstermek için birini tutmuştu. Normalde Priscilla, Fort Worth'un ticaret bölgesinde cumartesi sabahının çılgınlığına kendini maruz bırakmazdı. Hayır, bu buluşma

dikkatlice planlanmıştı ve Banner için hayra alamet değildi.

"Banner, içeri gir."

Jake, Priscilla'ya ölümcül mavi bakışlarını dikti. Priscilla'nın söylediklerinden hâlâ büyülenmiş olan Banner'a yumuşak ama aynı derecede kesin bir sesle konuştu. "Banner, içeri gir," Jake, birkaç saniye geçmesine rağmen Banner'ın kıpırdamaması üzerine tekrar etti.

Uykuda yürüyen biri gibi, onun etrafından dolaşıp otele girdi.

O, duyamayacağı bir mesafeye uzaklaştığında, gözleri tekrar Priscilla'ya döndü. "Ona ne söyledin?"

"Hiçbir şey, Jake. Ben..."

"Ona ne söyledin?" diye bağırdı.

"Neden ona sormuyorsun?" dedi Priscilla, kibirli bir tavırla.

"Sormayı düşünüyorum. Ve ona zarar verdiğini öğrenmemem için Tanrı'ya dua etsen iyi olur."

Priscilla alaycı bir gülümsemeyle, "Zavallı Jake. Önce anne, şimdi de kızı. Sen kaybedilmiş davaların şampiyonu musun? Onlar bittiğinde, her zaman bana geri dönebilirsin," dedi. Elini Jake'in göğsüne koydu. "Senin gerçekten istediğin şey bende var."

Adam başını geriye attı ve güldü. "Hayır, Priscilla. Tam tersi. *Senin* gerçekten istediğin şey bende."

Yüzü nefretle çirkinleşti ve sanki onu ısırması gibi elini geri çekti. Topuklarını döndü, güneş şemsiyesini açtı ve eteği öfkeyle hışırdayarak kaldırımında büyük adımlarla yürüdü.

Erkekler onun için kavga etmiş, onun için kendilerini sarhoş etmiş, hatta bazıları onun için intihar etmişti. Hiçbiri gülmemişti. O piç kurusu gülmüştü!

Ondan ne kadar nefret ediyordu. Onun kızı koruduğunu görmüştü. Aptal herif muhtemelen ona aşık olduğunu sanıyordu, tıpkı yıllar önce annesine aşık olduğu gibi. Priscilla, Lydia ya da Banner ile yer değiştirmezdi, ama Jake'in ikisini de ona tercih etmesi onu çok kızdıırıyordu. Ne zaman onun için bir şey yapmış ki? Kardeşi öldürüldüğü günden beri, onun için hiçbir anlamı yoktu, sadece ayaklarını silmek için bir şeydi. Ve tüm erkekler ona böyle davranmıyor muydu?

Onu kullanıyorlardı. Evet, onun üzerinde öfkelerini çıkarıyor, en vahşi arzularını onunla tatmin ediyorlardı, ama bir erkekten, ailesinden ve işinden arta kalan kırıntılardan daha fazlasını ne zaman elde etmişti ki?

işinden arta kalan kırıntılardan daha fazlasını ne zaman elde etmişti? Ne zaman bir erkek, herhangi bir erkek, Jake'in Coleman'ın kızına baktığı gibi ona nazikçe koruyucu bir bakışla bakmıştı?

Hepsinden nefret ediyordu.

Bu sonuca vardığı anda, düşmanlarından biri ortaya çıktı. Dub Abernathy, dolgun göğüslü karısı ve at suratlı kızıyla birlikte caddeyi geçiyordu. Karşılaştıkları kişilere şapkasını kaldırarak selam veriyordu. Babası onu bir beyefendiye tanıttığında, beceriksiz kız aptalca sırtıyordu. Karısı iyi beslenmiş ve kendini beğenmiş görünüyordu. Neden olmasın ki? O, şehrin liderlerinden birinin karısıydı. Priscilla, Bayan Abernathy'nin kocasının yatakta yapabileceği ahlaksızlıkları bilseydi bu kadar kendini beğenmiş görüneceğini merak etti.

Priscilla hiç tereddüt etmeden eteğini nazikçe kaldırdı, kaldırımdan inip sokağa çıktı. Yolu yavaşça geçti, gözleri Abernathy'lere sabitlenmiş halde, Dub önce karısına, sonra da çirkin kızına muhteşem gri bir atın çektiği parlak siyah arabaya binmelerine yardım ederken, olabildiğince dikkat çekmeye çalıştı. Priscilla onlara ulaştığında Dub da arabaya binmek üzereydi.

Bayan Abernathy'nin yüzündeki mutlak dehşet ifadesinden büyük bir tatmin duydu. Sarkık çenesi gevşek bir şekilde sarkmıştı. Kızının solgun yüzü inanamama ifadesiyle çöktü. Onun kim olduğunu biliyorlardı ve bu onu çok memnun etti.

"Günaydın, Dub." Sesi boğuk, samimi ama etrafındaki herkesin onun ilk adıyla hitap ettiğini duyabilecek kadar yüksekti.

At arabasına binmek üzereyken donakaldı. Sonra yavaşça başını çevirdi. Gözleri Priscilla'ya dikildi. Onun bakışları kılıç olsaydı, Priscilla onun bakışlarından ölmüş olurdu. Sonra, tek kelime etmeden at arabasına bindi ve atın kılıcına kırıbaşıyla sert bir vuruş yaptı.

Priscilla etrafına bakındı ve kurnazca gülümsedi. Seyircileri vardı. Güzel. Dub Abernathy'nin biraz alçakgönüllü olması gerekiyordu. Onlar malikanelerine vardıklarında karısına vereceği açıklamayı duymayı çok isterdi.

Jake'in reddetmesinden sonra biraz yatışan Priscilla, tahta kaldırıma çıktı ve evine, Hell's Half Acre'a doğru yola koyuldu.

Jake içeri girdiğinde Banner pencereye en yakın sandalyede hareketsiz oturuyordu. "Banner?"

Odayı geçip onun önüne diz çöktü. Elleri kucığında cansız bir şekilde duruyordu. Kendi elleriyle onları kapattı. "Banner, ne oldu? Sana ne dedi?"

Görmeyen gözlerini pencereden ayırıp onun yüzüne baktı. Onu gerçekten görmesi birkaç saniye sürdü. Sonra başını salladı ve titrek bir gülümsemeyle, "Hiçbir şey Jake, hiçbir şey," dedi.

Ona inanmadı. Yüzündeki o korkunç ifadeyi görmüştü. "Sana ne dediğini söyle. Tanrı şahidim olsun, seni üzecek bir şey söyledi ya da yaptıysa, ben..."

"Hayır," dedi Banner hemen. Priscilla'nın ona söylediklerini, kendisi sindirip kendi fikrini oluşturana kadar kimsenin bilmesini istemiyordu. Jake diğer bebeği biliyordu. Annesi ormanda ölü bir çocukla birlikte bulunmuştu.

Sırrı bu kadar mıydı? Annesi daha önce evlenmiş miydi? Öyleyse, neden Banner'a bundan bahsetmemişti? Yoksa diğer bebeği doğurmadan önce evlenmemiş miydi? Hayır!

Bu düşünülemezdi. Ama başka ne açıklaması olabilirdi?

Acı çekmediğini iddia edemezdi. Acı çekiyordu. Başka bir şekilde öğrenmiş olsaydı, bu yeterince yıkıcı olurdu, ama Jake'in fahişesinden, onun sık sık yatağına girdiği çirkin, kindar kadından öğrenmek, yarasına tuz basmak gibiydi.

"Ben iyiyim Jake, gerçekten. Sadece sokakta bana yaklaşması beni şaşırttı."

"Sana seslendi mi?"

"Bu çok ağır bir kelime," dedi ve huzursuzca ayağa kalktı. Karşılaşma bittiğine göre, bunu unutmak istiyordu. Jake'in yararına, onların konuşmasını tekrarlamak istemiyordu. Artık Banner, annesinin sırrını neden bu kadar sadakatle sakladığını biliyordu. Kimsenin Lydia hakkında kötü düşünmesini istemiyordu. Onu çok seviyordu. Bu da canını yakıyordu.

"Priscilla az önce benimle konuştu ve anneye babamdan bahsetti. Lee'den de söz etti. Sanırım onun genelevine gittiğini söyleyerek beni şok etmek istedi. Ona zaten bildiğimi söyledim. Hepsi bu. O zaman sen geldin." Yalan söylemekten rahatsız olan Priscilla, ceketini çıkarıp yatağın üzerine attı. (Sonuçta tramvaya binmeyecekti.) Artık geziden hiç zevk almayacaktı.

Jake, Priscilla ile konuşmasının tamamını anlattığına ikna olmamıştı, ama ondan alabileceği bilginin bu kadar olduğunu biliyordu. Priscilla ona Grady hakkında bir şey söylemişse, Banner bunu kendine saklıyordu. "Gidiyoruz demek için aceleyle geri döndüm."

"Ne zaman?"

"Yakında. Trenler yeniden çalışmaya başladı. Biletleri aldım bile. Öğleden sonra yola çıkacağız. Çocukları, sığırların ve atlarımızın yüklenmesini izlemeleri için bıraktım. Sana valizini hazırlamanı söylemeye geldim."

"Tamam." Normalde birkaç gün daha kalmak için tartışırdı, ama artık hiçbir şey normal değildi. Hiçbir zaman normal olacak mıydı acaba?

Yalanlar ve gizlilik neden gerekliydi? Annesi neden ona ve Lee'ye diğer bebekten bahsetmemişti? Neden kimse bahsetmemişti? Moses? Ma? Jake? Utanılacak bir şey olmadığı sürece.

"Seni yalnız bıraksam sorun olur mu?"

Jake şimdi onun yanında duruyordu. Kız başını kaldırıp Jake'in mavi gözlerine baktı. Bu gözler ne tür sırlar saklıyordu? Nadiren dünyaya açılırlardı. Jake'in düşündüklerini veya hissettiklerini nadiren ortaya çıkarırlardı. "Evet, ben iyiyim."

Jake ona dokunacakmış gibi görünüyordu. Elleri bir an havaya kalktı, sonra tekrar yanlarına indi. "On bir civarında seni almaya geleceğim."

Kız başını salladı ama konuşmadı. Jake'in onu kucaklamasını istiyordu. Dün geceki yalanı, hatta onu sevmediği gerçeği bile önemi yoktu. Jake'in kucağında tutulmak, teselli edilmek, okşanmak istiyordu. Ruhu, Jake'in gücünün verdiği rahatlığı arzuluyordu. Vücudu, Jake'in güven veren sıcaklığını istiyordu. Kemikleri donmuş gibi hissediyordu.

Ama onun sevgisini birden fazla kez istemişti ve reddedilmişti. Bir daha istemeyecekti.

Adam kapıya gitti. Kapıyı açtıktan sonra durakladı. "Banner?" Gözleri onun gözleriyle buluşana kadar bekledi. "İyi olduğundan emin misin?"

"Evet." Zorla gülümsedi. "O trene binip ineklerimle ilgilenir misin? Eğer yapmazsan, seni kovup başka bir ustabaşı bulurum."

O da ona gülümsemeye çalıştı, ama bu, onun şakası kadar inandırıcı değildi. Şapkasını çıkarıp onu terk etti. Lobideki merdivenleri inerken çenesi sıkı sıkıya kapalıydı. Bu yolculuk, birbiri ardına gelen kabuslardan ibaretti. Fort Worth'tan onun istediği kadar çabuk çıkamıyorlardı.

* * *

Banner kıyafetlerini eyer çantalarına yeniden katladı ve geri kalan eşyalarını topladı. Larsen'e vardıklarında ödünç aldığı atı, at ahırındaki arabalarıyla değiştireceğini bildiği için takım elbisesini çıkarmadı.

Her şey hazır olduğunda pencere kenarındaki koltuğuna geri döndü, geçen trafiği izleyerek, hayatlarını yoğun bir şekilde sürdüren bu insanların da kendisi gibi sorunları olup olmadığını merak etti.

Olgunluğa ulaşmak için bu tür zorlukları yaşamak gerekli miydi? Anlaşılan annesi yaşamıştı. Jake ve Luke onu ormanda bulmadan önce Lydia'nın hayatı nasıldı? Neden hep birlikte ölü doğan bebeğin sırrını saklamışlardı?

Jake, bütün gün çok sevgi dolu bir arkadaş olduktan sonra neden dün gece gizlice kaçmıştı? Neden onun yatağı yerine Priscilla'nın yatağını tercih etmişti?

Neden, neden, neden?

Sorular Banner'ın zihninde yuvarlanan çalı çırpıları gibi dolaşıyor, hiçbir zaman bir cevaba takılmıyordu. Hiçbir zaman tüm cevapları bulabilecek miydi?

Saat on bire yaklaşıyordu. Biri kapısını çaldığında, tereddüt etmeden "Girin" dedi.

Arkasındaki kapının açıldığını, sonra kapandığını duydu. Arkasını döndü. Eşiğinde beklediği gibi Jake durmuyordu. Lee de, Micah da değildi.

"Grady!"

"Merhaba,

Banner."

"Burada ne işin var?"

"Langston sana buraya geldiğimi söylemedi mi?" Melon şapkasını masanın üzerine attı. Kareli bir takım elbise giymişti. Beyaz gömleği lekesizdi ve yüksek yakalıydı. Ama yüzü solgundu. Şişkin gözlerinin etrafında ince çizgiler belirmişti.

"Hayır. Jake'i ne zaman gördün?"

"Önceki gece. O zamandan beri seni görmeye çalışıyorum. Seni meşgul tutmuş."

Nedenini bilmeden Grady'den korkuyordu. Bir beyefendinin evlenmemiş bir kadının otel odasına gelmesi hiç de yakışık almıyordu. Jake ile baş başa kaldıklarında gelenekleri hiç düşünmemişti, ama

Grady'nin gitmesini umarak bunu ona hatırlatmak istedi. Onun gözlerindeki kararlı bakış, onu tedirgin ediyordu.

"Fort Worth'ta ne işin var?"

"İş," diye kaçamak bir cevap verdi. "Kaçınılmazdı, yoksa sana haber vermeden Larsen'den ayrılmazdım." Odaya doğru ilerledi. "Evlilik teklifimi düşündün mü, Banner?"

"Evet, düşündüm." "Ee?"

Oturduğu sandalyenin etrafında dolaşarak, farkında olmadan sandalyeyi ikisinin arasına koydu. "Henüz karar vermedim." Jake'in geri dönmesini umarak zaman kazanmaya çalışıyordu. Neden Grady'nin Fort Worth'ta olduğunu ona söylememiştir?

"Aylar önce benimle evlenmeye karar vermiştin. Ne değişti?"

Ona inanamayan bir ifadeyle baktı. "Ne değişti? Her şey. Durum. Ben. Sen. Her şey."

"Ben değişmedim. Ben aynı adamım. Sen de aynı kadınsın. Senin dediğin durum düzeldi."

Karısı ve doğmamış çocuğunun korkunç bir şekilde yanarak ölmesini nasıl bu kadar rahatça konuşabilirdi? "Bu durumun düzelmesini bir lütuf olarak görmüyorum."

"Ben de," dedi, başını bir an eğerek. "Ama sana daha önce de söyledim, Banner, ikinci bir şans verilmiş gibi hissediyorum. Seni hala seviyorum ve karım olmanı istiyorum. Bana karşı hiçbir şey hissetmiyor musun?"

O anda hissetmediğini fark etti. Sevgi ya da nefret, hatta daha önce hissettiği acıma bile yoktu. Grady Sheldon söz konusu olduğunda kalbi boştu. Kendini nasıl onunla aşık olduğunu düşünmüştü? Neden daha önce onun sığlığını fark etmemiştir?

Grady oldukça yakışıklıydı, ama ona hiçbir çekiciliği yoktu. Onunla aynı yatakta yatmak, bedenini onunla paylaşmak? Hayır! Yakın olabileceği tek bir erkek vardı ve o da Jake'ti.

Jake.

Onu seviyordu.

Onu ne kadar incitmiş olursa olsun, onu seviyordu. Hayatını başka bir erkekle geçirmeyi düşünmek bile ona imkansız geliyordu. Jake dışında başka bir erkekle birlikte olmaktansa yalnız yaşamayı tercih ederdi.

Ama Grady'ye gerçek duygularını syleyemezdi. Bu çok acımasızca olurdu. Ve hala onun yeni edindiği kibirine gvenmiyordu. Daha önce hiç böyle olmamıştı. Her zaman alçakgönüllü ve uysal olmuştu, özellikle de onun ailesi yanındayken. Onu gerçekte olduğu gibi mi görüyordu? Ross'u nazik tavırları ve alçakgönüllü davranışlarıyla etkilemeye mi çalışıyordu?

Bu ikili kişilik onu korkutuyordu, bu yüzden dikkatli bir şekilde cevap verdi. "Elbette sana karşı hala hislerim var, Grady. Sadece artık net bir şekilde tanımlanamıyorlar. Tüm olanlardan sonra..." Sessiz kaldı. "Duygularımı düzene sokmak için zamana ihtiyaım var, olan biteni anlamak ve gelecekte ne istediğime karar vermek için zamana."

O, ona sertçe baktı. İlk gözlerini kaçıran o oldu. Kararlı adımlarla aralarındaki mesafeyi kapattı. Banner olduğu yerde kalakaldı. Ondan uzaklaşmak istedi, ama arkasında sadece pencere vardı.

"Fikrini neyin değiştirdiğini merak ediyorum. Yoksa fikrini *kimin* değiştirdiğini mi demeliyim?"

Dudaklarını ıslattı. Saat kaçtı? Jake neredeydi? "Ne demek istiyorsun?"

Grady'nin gözleri odanın her yerini dolaşarak her ayrıntıyı inceledi. "Burası büyük bir oda. Bir kişi için neredeyse fazla büyük."

Gözleri ona döndüğünde, imalı bir bakış attı. Ve bu bakış Banner'ı fkelenbildi. "Ne demek istediğini açıklığa kavuştur, Grady," dedi sert bir sesle.

"Demek istediğim, Langston glgen gibi sana çok yakın duruyor. Görevini aşıyor mu diye merak ettim."

Elleri yumruk haline geldi ve gözleri tehlikeli bir şekilde parladı. "Jake eski bir aile dostudur. iftliğimin ustabaşıdır. Babama bana göz kulak olacağına söz verdi ve yaptığı da budur."

Grady alaycı bir gülümsemeyle, "Kadınlar konusunda da efsanevi biridir. Son derece azgın ve kavgacıdır. Kasabadaki tüm genelevlerde kızların onun hakkında nasıl konuştuğunu duymalısn," dedi.

"Demek oraya gitmişsin."

Grady bir an şaşırdı, sonra aldatıcı tatlı ses tonuyla devam etti. "Evet, oraya gittim. Ben bir erkeğim, Banner."

"Zar zor," dedi dişlerini sıkarak. "Nasıl cüret edersin buraya gelip

sadece günahların ortaya çıktı diye bana iftira atmaya nasıl cüret edersin?"

Adam tehdit dolu alçak bir kahkaha attı. "Kızdığında çok güzelsin, Banner. Belki de Langston'a teşekkür etmeliyim. Belki de başından beri sert olmasını istedin ve ben bunu bilmiyordum."

Ona doğru atıldı ve omuzlarından yakaladı. Onu kendine doğru çekerek, dudaklarını dudaklarına yapıştırdı. Çığlıkları boğazında sıkışmıştı, ama ona karşı direndi, artık korkmaktan çok öfkeliydi.

"Aynen öyle, Banner. Bana karşı koy," diye nefes nefese, ağzını boynuna kaydırıldı. "Langston'la da böyle mi yapıyorsun? Ha? Beni aptal mı sanıyorsun? İkinizi birlikte gören herkesin açıkça görebileceği şeyi benim bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Bırak beni!" Kız, elini onun tutuşundan kurtardığı her seferinde yüzüne ve omuzlarına tokat atarak, ciddi bir şekilde onunla mücadele etti.

"Evlen benimle, Banner. Harika zaman geçireceğiz."

Çığlık atmaya çalıştı, ama ağzı yine sertçe onun ağzına kapandı. Kolları çelik bantlar gibi onu sıkıca sarıyor ve hareket etmesine izin vermiyordu. Nefes almakta zorlanıyordu, ağzını onun boğucu gücünden kurtarmaya çalışırken kapı duvara çarparak açıldı.

"Onu bırak yoksa ölürsün, Sheldon."

Grady, tabancanın horozunun geri çekilmesinin belirgin sesiyle donakaldı. Bu onu durdurmaya yetmemiş olsaydı, Jake'in soğuk, duygusuz sesi yeterdi.

Hâlâ Banner'ı kollarının arasında tutan Sheldon, başını çevirip daha önce onu öldüreceğine söz veren adama baktı. "Onu bırakmazsan seni öldürürüm. Hemen." Sheldon, Jake'in tehdidinin geçerliliğini tartarak hâlâ tereddüt edince, Jake ekledi: "Bunu yapmayacağımı düşünme hatasına düşme. Daha önce yaptım."

Priscilla'nın ona olan ilgisi Grady'yi cesurlaştırmıştı, ama Jake'in gözlerindeki mavi ateşin altında yeni kazandığı cesareti buharlaştı. Banner'ı bıraktı ve kaybolan cesaretini topladı. "Bu seni ilgilendirmez, Langston. Bu Banner ve benim aramda. Ona evlenme teklif ettim."

Jake'in gözleri Sheldon'dan ayrılmadı. "Banner, onunla evlenmek istiyor musun?"

Rahatlamanın etkisiyle zayıf düşen Sheldon, sandalyenin arkasına yaslandı. Başını eğip derin bir nefes alırken saçları koyu bir perde gibi öne düştü. "Hayır. Hayır."

"Hanımefendi hayır dedi, Sheldon. Şimdi git buradan."

Grady durumunu değerlendirdi ve şu anda tartışmanın zamanı olmadığını akıllıca karar verdi. Mümkün olduğunca onurlu bir şekilde odayı geçip şapkasını aldı. Jake'in gözleri her hareketini takip etti. Kapıya ulaştığında Banner'a döndü. "Kovboyu sür. Umurumda mı sanıyorsun?"

Jake, Sheldon'a saldırırken silahı yere düştü. Bir yumruk adamın burun deliklerini göz çukurlarına kadar sıkıştırdı. Bir diğeri ise omurgasına kadar ortasından deldi. Grady acıdan iki büklüm oldu, ama Jake saçını avuçlayıp onu dikleştirdi. Ağzına kan ve dişlerini sallayan bir başka sert darbe indi. Elmacık kemiği iyi yerleştirilmiş bir yumrukla çatladı.

Sonra yakaları çelik gibi yumruklarla kavrandı ve duvara fırlatıldı. Jake'in dizi kasıklarına çarptı ve Grady ölmek için dua etti.

"Sırf zevk için seni öldürmek isterdim, Sheldon, sırf canım istediği için. Daha önce yapmadığım gibi yine yapmayacağım, çünkü bu Banner ve ailesini utandırır. Ama bir daha ona yaklaşırsan, seni öldürürüm. Anladın mı?" Jake, bir köpeğin dişlerinde tuttuğu fareyi salladığı gibi adamı salladı. "Anladın mı?"

Sheldon'ın başı, acınası bir şekilde başını sallayarak evet anlamında yukarı aşağı sallandı. Jake onu o kadar ani bir şekilde bıraktı ki, adam duvardan kayarak, lastik gibi bacaklarıyla zar zor kendini tutabildi. Odanın dışına sürünerek çıktı ve halı kaplı zemine kan damlattı.

Koridorun sonundaki sahanlığa ulaştığında, başının çınlaması durmuştu, ancak yüzü, karnı ve kasıkları dayanılmaz bir şekilde ağrıyordu. Kaburgalarının kırılmış olabileceğini düşündü. Koridorun sonunda, Banner ve onun zengin ormanlık arazisini ele geçirme umutlarının değersiz bir kovboyun elinde yok olduğu odaya ölümcül bir bakış attı.

Jake Langston ve Colemanların onu son kez küçük düşürdüklerine yemin etti. "Bunun bedelini ödeyeceksiniz," diye yemin etti şişmiş dudakları arasında, acı içinde merdivenlerden aşağı inerken.

* *

Priscilla, Cennet Bahçesi'ne döndüğünde ruh hali pek de güvenilir değildi. Jake'in kahkahasındaki içten neşeyi

ve Dub'in ona attığı nefret dolu bakışı hatırlamaya devam ediyordu. Kavga etmek için can atıyordu. Salonlardan birinde bir bardak burbon içen Sugar Dalton'ı gördüğünde ruh hali düzelmedi. Perdeler güneş ışığından korunmak için çekilmişti. Oda loştu. Sugar, gün ışığından saklanan küçük bir gece hayvanı gibi köşedeki kanepelerden birinde oturuyordu.

Şapkasını ve eldivenlerini çıkarıp atan Priscilla, diğer kadına saldırdı. Sugar'dan gerçekten kurtulması gerekiyordu. Çok az müşteri çekiyordu ve artık bir varlık olmaktan çok bir yük haline gelmişti.

"Neden yukarıda dinlenmiyorsun? Cumartesi gecesi büyük bir gece olacak."

"Uyumaktan çok içkiye ihtiyacım vardı," diye sızlandı Sugar. Priscilla onu herkesin önünde tokatladığından beri, madamın yoluna çıkmamıştı. Şimdi yakalandığı için şanssızlığını lanetledi. "Ayrıca, uyuyamıyorum."

Priscilla başparmağı ve işaret parmağıyla çenesini sıkıştırdı ve başını yukarı kaldırdı. Şişmiş yüzünü, boş gözlerini, cansız, sönük saçlarını inceledi. "Berbat görünüyorsun. Akşama kadar düzelmezsen, bu gece çalışmayacaksın. Ve bu gece çalışmazsan, yarın kovulursun."

Sugar başını geriye yaslayarak Priscilla'nın elini itti. "Tamam, tamam." Kendini ayağa kaldırdı.

"Ve banyo yap, Tanrı aşkına. Kokuyorsun."

Sugar sadece güldü ve ince bornozunu daha sıkı sardı. "Hiç şaşırmadım. Dün gece epey hareketli bir geceydi. Sen de bu kadar meşgul olmasaydın fark ederdin." Portiere'ye doğru sürünerek yürüdü. "Genç Micah bana birkaç yıl önceki Jake'i hatırlatıyor. Lee Coleman da babası kadar yakışıklı."

Zihni başka yerlerde olan Priscilla, birden dikkatini ona verdi. "Ne dedin?"

"Dedim ki..."

"Boş ver. Ross Coleman'la ne zaman tanıştın?"

Sugar ona boş boş baktı. "Sana bundan bahsettiğimi hatırlamıyor musun? İlk işe başladığımda, yollarımızın daha önce kesiştiğini keşfettik. Ne tesadüf olduğunu söylediğimizi hatırlıyor musun? Arkansas'ta LaRue adını kullanan o kaltak için çalışıyordum," dedi, Priscilla'nın hafızasını zorlayarak. "Sen de oradan geçen vagon trenindeydin."

Priscilla'nın kafası karışmıştı. "Bana tekrar anlat," dedi.

Sugar'ı bir sandalyeye oturttu ve ona bir içki daha doldurdu. Sugar onun için çalışmaya başladıktan kısa bir süre sonra, Tennessee'den ailesiyle birlikte bir vagon treniyle Teksas'a geldiğini söylediğini hayal meyal hatırlıyordu. Sugar'ın yüzü aydınlanmıştı. Priscilla'ya, Coleman adında bir adamın da aynı grupta olup olmadığını sormuştu. Sonra, Priscilla'nın, işe almakta tereddüt ettiği bir fahişenin sarhoş saçmalıklarından başka bir şey olmadığını düşündüğü bir konuya geçmişti. "Ross Coleman ile tanıştığın zamanı anlat bana."

Sugar gülümsedi ve bardağına uzandı. "İşte öyle oldu. Aslında adı Coleman değildi, anlarsın ya."

Priscilla, Sugar'ın uzun bir yudumla susuzluğunu gidermesini izlerken gözleri parlıyordu. Dudakları kötücül bir gülümsemeye kıvrıldı. Sugar içkisini bitirdiğinde, Priscilla ona bir tane daha doldurdu.

* * *

Banner trenin ritmiyle sallanıyordu. Sallanma hareketi rahatlatıcıydı; sürekli olması ise uyku getiriciydi. Vagonda karanlık basmaya başlamıştı. Stratejik olarak yerleştirilmiş birkaç lamba loş bir şekilde yanıyordu.

Yanındaki koltukta oturan adama baktı. Adam pencereden dışarı bakıyordu. Onun bakışlarını hissetmiş gibi, başını ona doğru çevirdi.

Gölgeli yüzünde kaşları beyaz bir şekilde belirgindi. Kaşlarının altından, inanılmaz mavi gözleri ona bakıyordu. Uzun bir süre birbirlerine baktılar. Banner, yüzünde her kasvetli düşüncenin izinin olduğunu biliyordu. Annesinin geçmişi, ölü doğmuş bir üvey kardeşi olduğu haberi, Grady'nin ona yaptığı aşağılayıcı muamele, hepsi birleşerek ruhunda bir girdap oluşturmuştu. Bu girdabın acısına kapılmıştı.

Ama Jake'in yüzüne baktığında, ona olan sevgisiyle doldu. Buna tutunacak, diğer her şeyi unutacak ve sadece bu adamın kalbini ne kadar doldurduğunu düşünecekti.

"Teşekkür ederim." Dudakları zar zor hareket etti. Sözler konuşulmaktan çok iç çekilerek söylendi. Ama Jake onları duydu ve ağzının bir tarafıyla gülümsedi.

"Hak eden birini dövdüğün için mi?" Parmaklarını

parmaklarını esnetti. "Bunun için bana teşekkür etmene gerek yok, Banner. Bu zevk tamamen bana aitti."

Kafasını salladı. "İhtiyacım olduğunda yanımdaydın." "Her zaman yanında olmak isterim."

Jake, bu sözleri yüksek sesle söylerken, bunların içten geldiğini fark etti. Bununla savaşmanın bir anlamı yoktu ve bundan kaçmaktan ve yokmuş gibi davranmaktan bıkmıştı. Kız onu pençesine almıştı ve o da isteyerek kurban olmuştu.

Bununla ilgili ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Ama bir şeyler yapması gerekiyordu, bu, şapkasını eline alıp Ross'a gitmek ve vurulma riskini göze alarak her şeyi itiraf etmek anlamına gelse bile.

Sheldon'ın kendi şiddetini, Banner'a uyguladığı fiziksel istismarı, adamlarla kavga etmek için bir bahane olarak kullanmıştı. Saatlerce düşündükten sonra, şimdi itiraf etmek zorundaydı ki, sırf kıskançlıktan dolayı bunu yine de yapmak isterdi. Kıskançlık gözünü kör etmişti. Sheldon Banner'ı şefkatle kucaklasa, onu nazikçe öpse bile, yine de aynı öfke patlamasını hissedirdi, ona dokunduğu için Sheldon'ı öldürme arzusunu.

Ross ve Lydia, yani annesi, Banner ile evlenmek istediğini söylediğinde ne düşüneceklerdi? Şok olup nutku tutulacaklardı. Ama bunun önemi yoktu. Hiçbiri, ne onlar ne de onların görüşleri, şu anda ona bakan ve duyularını her bir nüansıyla uyandıran bu kadın kadar önemli değildi. Lydia'nın görüşü bile önemli değildi. Buna tam olarak alışamıyordu, ama denemedi bile. Şu anda önemli olan tek şey Banner'dı ve o yine onunla konuşuyordu.

"Öyle mi?"

"Senin bana ihtiyacın olduğunda her zaman yanında olmak ister miyim?" Kadın başını salladı. "Evet, Banner." İşaret parmağını büküp, eklemine kadının dudaklarında ileri geri sürttü. "O orospu çocuğu sana zarar verdi mi?"

"Hayır."

"Hiçbir yerin?"

"Hayır. Tam zamanında geldin."

Jake nazikçe kızın yanağını avuçladı ve kız yüzünü Jake'in avucuna çevirdi. Jake ona dokunmaya devam ederse, aptalca bir şey yapma ihtimali vardı. Ama, ne de olsa, insanlar muhtemelen trenlerde sürekli öpüşüyorlardı ve güneş yine de zamanında doğup batıyordu.

Lee ve Micah'ın oturdukları koridora baktı

kart oynuyorlardı. Şimdi şapkaları yüzlerini örtüyordu ve başlarını koltuklara yaslamışlardı. Uyuyorlardı.

Jake kolunu Banner'ın omuzlarına doladı ve onu kendine çekti. Başını eğdi. Ağzı onun ağzıyla buluştu. Dudakları birbirine yapıştı. Dili onun dilini aradı ve buldu. Birbirlerine aşklarını yaptılar. Eli göğsüne kaydı ve bandanasının kıvrımlarını kavradı. Eli, onu sıkıca tutarken kaburgalarının üzerine yayıldı. Öpücük uzun ve derin oldu. İkisinin de şimdiye kadar yaşadığı en tatlı öpücüktü.

Sonunda dudaklarını onunkilerden ayırdığında, ona nazikçe gülümsedi. "Uyu. Uyandığında evde olacağız."

Kızın başını çenesiyle köprücük kemiği arasındaki boşluğa soktu. Uzun bacaklarını önlerindeki koltuk izin verdiği kadar uzattı ve kızı sıkıca sarıldı.

Banner, Jake'e sokulurken "ev" kelimesinin yeni bir anlam kazandığını fark etti. Günlerdir ilk kez soğuk ve yabancı hissetmiyordu. Sert, zayıf vücudunun sıcaklığı ona da sirayet etti, tüm kasvetli düşünceleri ve gelecekle ilgili korkuları uzaklaştırdı. Giysilerine sinmiş tütün kokusunu seviyordu. Saçlarına ve yanağına değen nefesini hoş karşılıyordu.

Aylarca süren kuraklığın ardından, trenin pencerelerinden durmaksızın yağan yağmur bile hoşuna gidiyordu.

On sekiz

Jake, Banner'ı uyandırmak için dürttüğünde hala yağmur yağıyordu. Şakaklarına hafifçe bir öpücük kondurarak, "Larsen'e giriyoruz" diye fısıldadı.

Gözlerini açmadan önce, hareket etti, gerindi ve esnedi. Gözlerini açtığında Jake'e gülümsedi. Jake de ona gülümsedi ve kolunu onun omuzlarından çekti. Micah ve Lee koridorun diğer tarafında uyanmaya başlamışlardı. Diğer yolcular da istasyona varışa hazırlanmak için eşyalarını topluyorlardı.

Banner dik oturdu ve umutsuzca buruşmuş takım elbisesini elleriyle düzeltti. Telaşlanmıştı ve bunu gizlemek için elleriyle yapacak şeyler uydurdu. Jake'i incelemek, o huzur içinde uyurken onu uzun süre kollarında tuttuğuna tepkisini görmek istiyordu.

Ama şimdi bunun sırası değildi. Sığırları indirmek, arabalarını almak ve eve gitmek zorundaydılar. Her şey kötü hava koşulları nedeniyle karmaşıktı.

Micah, trenin yüksek basamaklarından deponun yükleme platformuna adım attığında durumu özetledi. "Yağmura ihtiyacımız var, ama tam da bu anda sağanak yağmaya başladı."

Jake, çıkıntının hemen ötesindeki ufka doğru eğimli yağmur damlalarını inceledi. Yüzünü buruşturdu ve ağzıyla şapırdatma sesi çıkardı. "Zaten bu gece o inekleri çiftliğe götürmeyi düşünmüyordum ve bu havada bunu denemek istemiyorum."

Diğerleri onun talimatlarını beklerken, o alt dudağını ısırıldı. Lee esnemekten ve boynundaki ağrıyı gidermek için başını bir yandan diğer yana sallamaktan kendini alamıyordu. Gözleri monoton bir şekilde kırışıyordu.

Jake, Banner'a döndü. "Sen, ahırdaki adamı yağladın. Sence, geri dönüp onları çiftliğe götürebilene kadar sürüyü onun ağıllarından birinde tutmamıza izin verir mi?"

O, ona verebileceği bir şey istediği için memnuniyetle geniş bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Sanırım onu ikna edebilirim."

Jake ona göz kırptı, ama "Yaramaz" diye mırıldandı. "Pekala, siz ikiniz," uykulu genç adamlara seslendi, "canlanın. Banner, biz sürüyü trenden indirirken, sen ahıra git. Bu yağmurda sorun olmaz mı?"

Ona küçümseyen bir bakış attı. "Onlara sor." Dönüp platformda sallanarak yürüdü ve şiddetli yağmurun içine adım attı.

"Ee?" Jake Micah'a sordu.

"Eskiden bizi yağmurda onunla oynamaya zorlardı. Derisi ördek sırtı gibidir. Su ondan hemen akıp gider."

Jake'in gülümsemesi hızlı ve kişiseldi. Çocukların fark edebileceği tam anlamıyla sevgi dolu bir sırıtışa dönüşmeden önce gülümsemesini geri çekti. "Gidelim."

Önce atlarına baktılar, eyerlerinin takılı olduğundan emin olduktan sonra onları trenden indirdiler. Depo müdürüyle görüşerek, kazaya neden olabilecek herhangi bir yolcunun kalmadığından emin olduktan sonra, sığır vagonunun yan tarafını indirip bir rampa oluşturdular. Rampanın kenarı çamurun içine yumuşak bir sesle ağır bir şekilde gömüldü.

"Ne zamandır yağmur yağıyor?" Jake, Herefordlar rampadan aşağı inmeye başlarken demiryolu görevlisine bağırdı.

"Öğleden sonra erken saatlerden beri. Yağmur gerekiyordu, ama bir kerede bu kadar çok yağması gerekmezdi." Bir su birikintisine tütün suyu tükürdü ve tekrar sığınağa geri döndü. Sığırları sevmiyor ve onlara güvenmiyordu. Onlarla çalışmayı, bu işi bilen kovboylara bırakıyordu.

Lee ve Micah aşırı hevesliydi. Islık çalıyor, bağılıyor ve atlarını döndürüp duruyorlardı. "Sakin olun, sakın olun," dedi Jake, yağmurun ve inleyen ineklerin gürültüsünün üstüne. "Onları korkutmak istemeyiz. Main Street'te panik yaratmaları iyi olmaz."

At ahırına vardıklarında her şeyin yolunda olduğunu gördüler. Jake ve iki genç adam, herhangi bir aksilik yaşamadan Hereford sığırlarını onlar için hazırlanan ağıla sürdüler. At ahırının sahibi, boğa için ayrı bir ağıl hazırlamış bile. Banner, ödünç aldığı kısırağı teşekkür ederek geri verdi.

"Geceyi burada, kasabada geçirmek ister misin, Banner?" diye sordu Jake endişeyle. Yağmurda oynamaktan övünmesine rağmen, sıırıslık ve perişan görünüyordu, dişleri takır takır titriyordu.

"Hayır. Eve gitmek istiyorum."

Jake bir an onu düşündü. Yağmur, giysilerinden yoğun bir şekilde damlıyordu. Eğer o kadar ıslaksa, derisi bile sırlıslıkla olmuştu. Jake'in botlarında bile yağmur suyu birikmişti. "Şimdilik arabayı bırakalım. Her şey kurduğunda gelip alabiliriz. Zaten bu durumda yollarda ilerleyebileceğini sanmıyorum."

"O zaman kırsığı biraz daha tutmak ister misin?" diye sordu ahır sahibi.

"Hayır, teşekkürler. Banner benimle binebilir," dedi Jake. "Eğer fazladan varsa, battaniye

Bir battaniye varsa, onu da alırsak çok seviniriz."

Birkaç dakika sonra kasabadan çıktıklarında, üzgün bir grup halindeydiler. Micah ve Lee, yolculuklarını hatırlayarak ve sona erdiğine üzülen, üzgün bir şekilde eyerlerinde kıvrılmışlardı. Şapkalarının kenarlarından yağmur suyu damlıyor ve yakalarına akıyordu.

Banner, ödünç aldığı battaniyeye sarılmış, Jake'in önündeki eyere kıvrılmıştı. Jake onu kollarıyla sıkıca sarıyordu, ama vücudunun sıcaklığı bile kemiklerine işlemiş ıslak soğuğu gideremiyordu ve Banner kendini çok kötü hissediyordu. Başka bir zaman olsa, Jake'in kollarına sarılmış, başını koruyucu bir şekilde onun başına eğmiş halde onunla birlikte binmeyi çok sevecekti. Ama kendini çok kötü hissediyordu ve bundan zevk alamıyordu.

River Bend ile Banner'ın mülkünü ayıran köprüye vardıklarında, atlarını durdurdular. "Hangi yöne?" diye sordu Jake. "River Bend mi, yoksa senin evin mi?"

Çocukluğunun mutluluğunu yaşadığı üst kattaki yatak odasındaki kuru ve sıcak yatağı düşünmek cazip geliyordu. Ama kemikleri ağrıyordu ve yolculuğunun ayrıntılarını anlatmak istemiyordu, çünkü bunu yapması için baskı göreceğini biliyordu. Ayrıca, kendi küçük, şirin evini özlemişti. "Eve gitmek istiyorum."

Eve ne demek istediğini sormasına gerek yoktu. Gözleri bir anlığına onun gözlerine dikildi ve anladı. "Banner nehri geçmek istiyor," dedi Lee ve Micah'a. "Herkese onun iyi olduğunu ve yolculuğun başarılı geçtiğini söyleyin. Yarın da bu kadar yağmur yağarsa, Jim, Pete ve Randy'ye işe gelmemelerini söyleyin. Bence hepimiz bir gün izin hak ettik, özellikle de Banner."

"Köprüyü geçerken dikkatli ol Jake," diye uyardı Micah. "Nehir yükselmiş."

Jake bunu çoktan fark etmişti. Köprü ile çalkantılı, hızlı akan nehir suyu arasında sadece birkaç metre mesafe vardı. "Yavaş gideceğiz."

Şimdi eve git ve herkese bizim iyi olduğumuzu ve endişelenmemelerini söyle."

Çocukların gözden kaybolmasını izledi, sonra Banner'ı kollarına daha sıkı sarıp, isteksiz Stormy'yi köprüye doğru yönlendirdi. Aygır dikkatlice yolunu seçti. Jake sıkı kontrol sağladı.

Karanlıkta bile Banner, altlarında suyun baş döndürücü girdaplarını ve akıntılarını görebiliyordu. Nemli battaniyenin içinde titreyerek Jake'e daha da sokuldu. Keşke sıcak ve kuru olsaydı. Kendini iyi hissetmiyordu, ama mutsuzluğunun kaynağını tam olarak belirleyemiyordu. Kendi evinde güvende olduğu anda kendini daha iyi hissetmeye başlayacaktı. En azından kendine böyle söylüyordu.

Nehrin diğer tarafına ulaştıklarında Jake rahat bir nefes aldı. Sabah, hava izin verirse, o köprüye bakacaktı. Bu, sürüyü Larsen'de bir gün daha bırakmak anlamına gelse bile, o ve yardımcıları o köprüye gecikmiş bir ilgi göstermeleri gerekiyordu.

Küçük yeni ev, açıklıkta yalnız duruyor, cesurca yağmur fırtınasının şiddetine göğüs geriyordu. Banner'a göre, ev hiç bu kadar güzel görünmemişti. Jake önce attan indi, onu indirdi ve eve kalan birkaç adımı taşıdı. Banner, bileğine bağlı çantasından anahtarı çıkarıp kapıyı açtı. Hepsi neredeyse içeriye düştüler. Jake'in parmakları, en yakın masadaki lambayı yakmak için uğraştı.

"Yerinizi kirletiyorum." Şömineye doğru ilerlerken arkasında bir dizi su birikintisi bıraktı.

"Umurumda değil," dedi titreyerek. "Lütfen ateşi yak. Kuru odun var mı?"

Kutuyu kontrol etti. "Dolu. Jim halletmiş olmalı. Gidip o kıyafetleri çıkar. Sen geri dönene kadar ateş yakmış olurum." Izgaraya çömelmiş olduğu yerden omzunun üzerinden ona gülümsedi.

Gülümsemesi onu neredeyse ısıtmaya yetiyordu, ama tam olarak değil. Yatak odasına girdi, lambayı ve kibritleri aradı. Elleri o kadar titriyordu ki kibriti çakmakta zorlanıyordu. Keşke kuru ve sıcak olsaydı, bu zayıflatıcı titreme dururdu. Bunu biliyordu. Kafası berraklaşırdı. Her şey bulanık görünmeyi bırakırdı. Ve midesi çalkalanmayı bırakırdı.

Islak giysilerini çıkardı ve özenle bir sandalyenin üzerine asarak

bir sandalyenin üzerine asarak kurutmak için özenle katladı. Dişleri takır takır titriyordu, flanel geceliğin yakasına başını soktu ve soğuktan morarmış ve tüyleri diken diken olmuş bacaklarını örttü. Kışlık bornozunu giydi ve tek özelliği uyuşmuş ayak parmaklarını ısıtması olan bir çift çorap giydi.

Ateşi mi vardı? Bu yüzden mi bu kadar üşüyordu? Yaz mevsimindeydiler. Yağmur yağsa bile bu kadar üşümemeliydi. Aç mıydı? Bu yüzden mi midesi garip hissediyordu? Ama yemek düşüncesi mide bulandırıcıydı. Nadiren hastalanırdı. Bu tür semptomlar rahatsız edici olduğu kadar sinir bozucuydu da.

Oturma odasına geri döndüğünde, Jake'in sözünü tuttuğunu gördü. Turuncu ve sarı alevler şöminede yığılmış odunları yalıyordu. Jake, daha iyi havalandırma için demir çubukla odunları yeniden düzenliyordu. Onun geldiğini duyunca arkasını döndü.

"Şöminenin yanına gel." Elini tutarak onu kendine doğru çekti. Ateşi olduğunu düşündü. Gözleri cam gibi ve doğal olmayan bir parlaklıkta görünüyordu. Kollarını ovuşturdu. "Nasıl?"

"Daha iyi." Kız içini çekip ona hafifçe yaslandı, ama onun hala ıslak olduğunu fark etti. "Sen de üstünü değiştirmelisin."

"Şu anda çıkmak üzereyim."

Kalbi sıkıştı. Onun ahıra döneceğini düşünmemişti. Çok uzak görünüyordu. Yağmur, evi ahırdan ayıran bir perde gibiydi. O çok uzakta olacaktı. Kendini kötü hissettiği için, onun onu kucaklamasını, saçlarını okşamasını, yakında daha iyi hissedeceğini fısıldamasını istedi, tıpkı çocukken birkaç kez hastalandığında anne babasının yaptığı gibi. Ama ondan bunu isteyemezdi. Bunun sadece bir kadın hilesi olduğunu ya da yağmur fırtınasından korkan bir çocuk gibi davrandığını düşünecekti.

"İyi olacağından emin misin?" diye sordu.

"Bir fincan çay demleyip yatağıma götüreceğim."

"İyi fikir. Sana gereken şey, bütün gece dinlenmek." Parmak ucuyla kızın yanağını okşadı. "Bugün çok sarsıcı bir gün oldu."

Fiziksel rahatsızlıkları, duygusal rahatsızlıklarının önüne geçmişti. Kadın başını salladı. "Evet. Haklısın. Biraz uykuya ihtiyacım var."

"Bana ihtiyacın olursa, çok uzaklarda olmayacağım."

Yanağına hafifçe bir öpücük kondurdu, sonra nemli bir hava dalgasıyla odadan çıktı. Yağmur damlaları eşiğe yağmaya başladı. Banner, kapıyı kapattıktan sonra uzun süre

uzun süre baktı. Midesi kramp girerek kıvrıldı ve birkaç dakikadır hareketsiz durduğunu fark etti.

Kendini zorlayarak harekete geçti, lambayı mutfığa taşıdı ve su ısıtıcısını suyla doldurdu. Sobada ateş yakacak gücü yoktu, bu yüzden su ısıtıcısını şömineye geri götürdü ve mümkün olduğunca alevlere yaklaştırdı.

Her dakika kendini daha kötü hissediyordu. Midesindeki kramp düzenli aralıklarla geliyordu. Kusması gerekiyordu, ama demir gibi bir iradeyle kendini tuttu. Bornozuyla titreyip terlemekten, onu çılgınca çekip çıkarmak için çabalarırken terlemekten kurtulamıyordu.

Jake kapıyı çaldığında su ısıtıcısı kaynamaya yeni başlamıştı. "Banner?" Kapıyı açtı ve arkasında tekmeye kapattı. O, şöminenin önünde oturduğu alçak tabureden ona baktı.

"Bu geceye kadar ahırla ilgili bilmediğim bir şey var." "Ne?" diye sordu kısık sesle.

"Çatı akıyor." Dudaklarının bir köşesi alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "Stormy ve ben tek kuru ahır kapmak için yazı tura attık. O kazandı. Burada yatmanın bir sakıncası var mı?" diye sordu, başıyla kanepeyi işaret ederek.

"Sen burada olursan kendimi daha iyi hissedirim." Bu sözleri söylerken, tüm kalbiyle bunların doğru olmasını umuyordu. Daha kötü hissedemezdi zaten.

"Çayını içtin mi?" Kanepenin yanındaki yere bir yığın yatak takımı ve kuru giysi bıraktı.

"Tam da içmek üzereydim. Su ısıtıcısı kaynıyor."

Yatak takımlarının arasından bir şişe viski çıkardı. "Biraz bundan ekleyeceğim. Bu seni ısıtacaktır. Sen olduğun yerde kal. Ben mutfığa gidip çayını hazırlarken üstümü değiştireceğim."

Buhar çıkan su ısıtıcısını ve kuru giysilerini mutfığa götürdü. Banner, o gözden kaybolur kaybolmaz karnını tuttu ve belinden öne doğru eğildi. Daha önce de karın ağrısı çekmişti, ama hiçbirisi bununla kıyaslanamazdı.

Neyse ki Jake kuru giysiler giyip iki fincan kokulu çay ile geri döndüğünde ağrının en kötüsü geçmişti. Fincanların kenarlarından buhar yükseliyordu. Birini ona uzattı, bacaklarını Hint usulü katlayıp oturdu. Fincanı bacaklarının arasına koydu ve

Viski şişesini uzattı. Şişenin mantarını açtı ve fincanın üzerine tuttu.

"Bu sadece tıbbi amaçlı, anladın mı?"

O, fincanına az miktarda viski dökerken, kız ona kaşlarını çatı. "Annem hayatım boyunca bana gizlice viski içirirdi. Ne zaman öksürsem."

Kendi çayına viski eklerken güldü. "Bize de içirirdi. Tennessee tepelerinde damıtılmış mısır likörü." Titreyerek yüzünü buruşturdu. "Bir keresinde Luke krup olmuştu, o kadar çok sevdi ki, içmek için yalvarmaya başladı. Annem o zaman onun iyileştiğini anladı." Sevgi dolu anıyı hatırlayarak başını sallayıp gülümsedi.

Banner'ın dünyası sadece kendisinden ibaret hale geldi. Ateşin ışığı saçlarını altın rengi bir parıltıyla kapladı ve yüzünü gölgeye boğdu. Yüzündeki ince kemik yapısı, bıçak gibi keskin elmacık kemikleri ve inatçı çenesi daha da belirgin hale geldi. Gölgeler yanaklarının çukurlarını ortaya çıkardı ve daha belirgin hale getirdi. Gülümsüyor, rahatlamış ve ona sevdiği kardeşi hakkında konuşuyordu.

Eğer kendini bu kadar hasta hissetmeseydi, bu hayatının en değerli anlarından biri olacaktı. Yağmur etraflarında yağıp dururken, onlar bu yumuşak ışık saçan, sıcak kozanın içinde kalmışlardı, dünyadaki herkesten ayırdılar. Kahretsin! Kendini çok hasta hissediyordu, bu anın tadını çıkaramıyordu. Bu durum onu isimsiz hastalığına kızdırdı ve onu yok etmeye yemin etti.

Viski katılmış çayı yudumlarken, onun yakıcı etkisiyle midesindeki ve karnındaki mide bulantısı ve krampların geçmesini umuyordu.

Jake ateşe bir odun daha attı. Gömleğinin düğmelerinin yarısını iliklememiş ve gömleğinin eteğini pantolonuna sokmamıştı. Sadece çorap giyyordu. Rahat ve keyifli görünüyordu ve onu kendi haline bırakıp yatmaya gitmek için hiç acele etmiyordu.

"Şimdi daha iyi misin?" Şöminenin önünde yan yatarak bir dirseğiyle kendini destekledi. Gömleği kaydı ve ona boğazı ve göğsünün nefes kesici manzarasını sundu.

"Evet, iyiyim," diye yalan söyledi Banner. Onun yanında göğüs göğüse, karın karına, kalça kalçaya uzanmak istiyordu. Onunla bu şekilde yatmak, ağızları sık sık birbirine değecek şekilde, tutku onları ele geçirene ve o onu sırt üstü çevirip üstüne uzanana kadar, kesinlikle muhteşem bir his olurdu.

Ateşle hiçbir ilgisi olmayan bir sıcaklık dalgası içini kapladı. Onun yanına uzanmak için bu kadar cüretkar bir hareket yaparsa, bu sefer onu engelleyecek miydi?

Ama bunu düşünürken bile, boğazının arkasına yakıcı, ekşi bir safra dalgası yükseldi. Titreyerek fincanını taş ocağın üzerine koydu. En son istediği şey, Jake'in önünde kusarak kendini küçük düşürmektir. Bu çok aşağılayıcı olurdu.

"Zaten uykum vardı ve viski beni daha da uykulu yaptı. Sanırım yatacağım, Jake."

O oturur pozisyona geldi. Yüzünde şaşkınlık ve incinmişlik karışımı bir ifade vardı. "Tabii, Banner. İyi geceler."

Bir şekilde ayağa kalkmayı başardı ve ne kadar zayıf ve sersemlemiş olduğunu belli etmeden yatak odasının kapısına kadar gitti. Kapıda ona döndü. Jake, bu sefer çay olmadan, bardağına bir porsiyon daha viski dolduruyordu. Çenesinin sert duruşundan, kızgın ya da hayal kırıklığına uğramış ya da her ikisi birden olduğunu anlayabilirdi, ama en azından kendisi kadar değildi.

"Her şey için teşekkürler, Jake."

Adam gözlerini ona çevirdi ve sertçe başını salladı, ama hiçbir şey söylemedi. İçkisini bir yudumda bitirdi ve tekrar şişeye uzandı. Pişmanlıkla iç çekerek, Banner yatak odasına girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Oda nemliydi, çarşaf nemliydi, ama o çarşafın arasına girip, ısınana ve dişleri birbirine vurmaya bırakana kadar battaniyenin altında kıvrıldı. Ama bacaklarını düzeltemiyordu. Karnını dizleri ve göğsü arasında koruyucu bir şekilde tuttu. Karışık beyni, ateşinin çıktığına karar verdi. Belki grip olmuştu. Kusacağını sandı, ama yine zorla tuttu.

Bilinci gelip gidiyordu. Uyuyordu, ama sürekli rahatsızlık hissi ve karnındaki sık sık gelen ağrı spazmlarının farkındaydı. Her kötü ve acı verici rüyadan uyandığında ve bunun gerçek olduğunu fark ettiğinde, yastığına inleyerek, unutmak için dua ediyordu.

Yağmur yağmaya devam etti. Uzun gece saatleri sabahın erken saatlerine, sonra da dışarısı sadece biraz daha açık bir gri tonuna büründüğünde, soluk, hayalet gibi şafak vakti saatlerine uzadı.

Uykusunda Banner karnını tuttu ve keskin bir çığlık attı. Uyanarak bunun uyuyarak geçecek bir rahatsızlık olmadığını anladı. Nefes nefese, kendini kaldırdı ve başını yatağın kenarına sarkıttı. Vücudu terle kaplıydı, ama soğuktan titriyordu. Kulakları yanıyor gibiydi. Kalbinin her atışında kulakları da atıyordu.

"Banner?"

Cevap vermediğinde yatak odasının kapısı açıldı. Jake, sanki pantolonunu yeni giymiş gibi, sadece pantolonuyla orada duruyordu. "Banner!" Yüzündeki yeşilimsi rengi ve gözlerindeki boş, çökmüş donukluğu gördü.

Odaya koştu, yatağının yanına çöktü ve başını ellerinin arasına aldı. "Ne oldu? Hasta mısın?"

"Git buradan," dedi mutsuz bir şekilde. "Ben... ben..."

Yatağının altından porselen lazımlığı tam zamanında çıkardı. Kız, sanki dev yumruklar arasında sıkılan bir bez parçası gibi vücudunu sarsan spazmlarla içine kustu. Jake, kovboyların üç gecelik sefahatin ardından kusmalarını görmüştü, ama Banner kadar berbat durumda olan birini hiç görmemişti. Kızın midesinden çıkan kadar iğrenç bir şey de hiç görmemişti.

Kız kusmayı bitirdiğinde, yorgunluktan yastıkların üzerine yığıldı. Jake çömleğin kapağını kapattı ve yatağın kenarına oturdu. Kızın ellerini tuttu. Eller soğuk, nemli ve cansızdı. Yüzü, üzerinde yattığı çarşaf kadar solgundu.

Jake, nemli ve solgun yanaklarından saçlarını geriye doğru düzeltti. "Lanet olası viski." Onu içirdiği için kendinden nefret ederek küfretti. Onun bir damla bile viskiyi tolere edemeyeceğini bilmeliydi.

Kız gözlerini açtı ve ona odaklandı. Kafasını sallamaya çalıştı. "Hayır. Ondan önce de kendimi kötü hissediyordum."

Panik, buz kıracağı gibi içini deldi. "Ne zamandan beri, Banner? Ne zaman hasta hissetmeye başladın?"

"Hemen sonra..." Karınındaki dayanılmaz ağrının geçmesi için durakladı. "Kasabaya vardığımızdan hemen sonra," diye bitirdi, nefes nefese.

"Neden bir şey söylemedin? Bütün gece böyle miydin? Neden beni aramadın? Boş ver, konuşma. Ne yapabilirim? Bir şey ister misin?" Çaresizce ellerini sıktı, onlara yeniden hayat vermek için ovmaya çalıştı.

"Benimle kal." Elini sıkmaya çalıştı, ama bunu yapacak gücü yoktu. Öleceğinden ve yanında kimse olmayacağından korkuyordu. Aklının mantıklı bir köşesinde, delirmiş olduğunu biliyordu, ama yalnız başına öleceği düşüncesiyle onu saran paniği dizginleyemiyordu.

"Yapacağım, tatlım, yapacağım. Vahşi atlar bile beni buradan çıkaramaz."

Saatlerce ona baktı, her mide bulantısı krizinden sonra boşaltmak zorunda kaldığı lazımlığa kusarken başını tuttu, terden ıslanmış yüzünü serin bir bezle sildi, sevgi dolu, yatıştırıcı bir ses tonuyla onunla konuştu.

Kendi beceriksizliğini, havayı, her şeyi ve her şeyi lanetledi. Yağmur nedeniyle işçilere izin verdiği için kendini lanetledi. Yağmur her zamanki gibi şiddetli ve hızlı yağıyordu. Bugün kimse nehri geçmeye cesaret edemezdi.

Hayatında hiç bu kadar işe yaramaz hissetmemişti. Tek yapabildiği, Banner'ın acı içinde kıvranmasını izlemek ve onun acılarını dindirmek için hiçbir şey yapamadan kenarda durmaktı.

Saatler geçtikçe, bir şey netleşti. Onunla ilgilenmek için yeterli değildi. Bu hastalık hayatı tehdit ediyordu. Yardım istemek için gitmesi gerekiyordu.

"Banner." Kararını verdikten sonra, yatağın yanına diz çöktü ve elini tuttu. Gözlerini zorlukla açtığında, "Hayatım, yardım çağırmam gerekiyor" dedi.

Gözleri aniden netleşti ve paniğe kapıldı. "Hayır!" Gömleğinin önünü tuttu. "Beni burada ölüme terk etme."

"Ölmeyeceksin," dedi kararlı bir sesle ve Tanrı'dan bunu kendine de inandırabilmeyi diledi. "Bir doktor bulup onu buraya getirmeliyim."

"Beni bırakma Jake. Jake! Söz vermiştin. Gitme."

Duygularını bastırarak, gömleğinin kumaşından parmaklarını ayırdı ve onu terk etti. Gözleri yaşlarla doldu ve onun yalvaran çığlıkları kulaklarını doldurdu. O, ahıra koşarak Stormy'yi eyerlemek için gitti. Geri dönüp onunla kalmak için kendisiyle tartıştı, ama yapamayacağını biliyordu. O uzun süre yalnız kalmayacaktı. River Bend'e gidip ailesine durumunu haber verecekti. O Larsen'e gidip doktoru getirirken, biri gelip onunla kalacaktı.

Yağmurda zar zor ayırt edilebilen kaygan yollara rağmen, rekor sürede nehre ulaştı.

"Lanet olsun!"

Tanrı'nın duyup duymadığını umursamadan, gökyüzüne sert bir küfür savurdu. Köprü'nün olduğu yerde sadece çamurlu suyun akıntısı vardı. Köprüden geriye kalan tek şey, her iki kıyıda da köprü'nün desteklerinin parçalarıydı. Kereste parçalanmıştı. Su, tahta parçalarının pürüzlü kenarlarının etrafında dönüyordu. Çürümüş köprü, selin gücüyle parçalanmıştı.

Stormy'yi döndürmek için harcadığı sürede seçeneklerini düşündü ve tarttı

Stormy'yi döndürüp kasabaya doğru yola çıkması için gereken sürede seçeneklerini düşündü ve tarttı. Sel basmış nehrin kıyılarında saatlerce arama yapsa da geçebileceği bir yer bulamayacaktı. River Bend'deki insanlar şimdilik Banner'ın durumundan habersiz kalmak zorundaydı. Şu anda en önemli şey doktoru bulup geri getirmekti.

Kasaba hava koşullarına karşı korunmuştu. Açık olan işletmelerden daha fazlası kapalıydı. Sokaklar göl gibi görünüyordu. Postane müdürü ulusal ve eyalet bayraklarını çekmişti, ancak bayraklar ıslak bir şekilde bayrak direklerine yapışmıştı. Jake postanede attan indi ve içeri girerek doktor hakkında bilgi aldı.

Tren soyguncularının peşinde olan bir Pinkerton dedektifini anlatan bir romanla meşgul olan postane müdürü, Jake içeri girdiğinde şikayetçi bir şekilde başını kaldırdı.

"Acilen bir doktora ihtiyacım var." "Hasta görünmüyorsun."

"Kendim için değil. Karım için."

"Peki, hangisini istiyorsunuz?"

"Kaç tane var?"

"İki tane. Yaşlı Doktor Hewitt ve Angleton adında daha genç olan." "Angleton."

"O burada değil. Bir haftalığına şehir dışına çıktı. Arkansas'ta karısının ailesini ziyarete gitti."

"Diğeri nerede yaşıyor?" Jake, öfkesini patlatmadan ne kadar süre kontrol edebileceğini merak ederek sıkıca sordu.

Postane müdürü Jake'e doktorun evinin yol tarifini verdi. Jake ayrılır ayrılmaz, postane müdürü yağmur damlalarıyla ıslanan zemine kaşlarını çattı ve romanını okumaya geri döndü.

Doktorun evinin etrafında beyaz bir çit vardı ve pencerelerde organdi perdeler asılıydı. Jake, Stormy'nin dizginlerini bağlama direğine bağladı ve kapıya koştu.

Kapıyı çaldıktan sonra şapkasını çıkarıp üzerindeki suyu silkeledi. Yağmurluk giydiği için olabileceği kadar ıslanmamıştı. Kapıyı, demir grisi saçları ve yastık büyüklüğünde göğüsleri olan tombul bir kadın açtı.

"Dr. Hewitt evde mi?"

Kadın ona şüpheyle baktı. "Ben Bayan Hewitt. Size nasıl yardımcı olabilirim?" "Doktorla görüşmem gerekiyor," dedi Jake sabırsızlıkla.

"Öğle yemeği yiyor. Kliniği saat üçte yeniden açılacak."

"Bu acil bir durum."

Kadın, yemeklerini böldüğü için rahatsızlığını göstermek için ağzını ve burnunu bir kez çevirdi. Jake, onu korkutucu mavi gözleriyle delici bir bakışla süzdü ve kadın onunla daha fazla tartışmamayı tercih etti. "Bir dakika."

Kapıyı Jake'in yüzüne kapattı. Kapı tekrar açıldığında, karısı kadar şişman bir adam, kareli peçeteyle ağzını siliyordu. Jake'e kaşlarını çatarak baktı ve onu, yaralı bir arkadaşının vücudundaki kurşunu çıkarmak için yardım istemeye gelen bir kanun kaçağı olarak değerlendirdi. En azından karısı, ziyaretçiyi ona böyle tanımlamıştı ve Dr. Hewitt, her zamanki gibi, karısının ilk izleniminin doğru olduğunu düşündü.

"Bayan Hewitt acil bir durumunuz olduğunu söyledi."

"Genç bir kadın, şimdiye kadar gördüğüm en kötü görünümlü ve kokulu şeyi kusuyor, karnında kramp ve midesinde mide bulantısı şikayet ediyor. Hasta. Sana ihtiyacı var."

"Senin için uygun olduğu zaman onu bu öğleden sonra muayene ederim."

Kapıyı kapatmaya çalıştığında Jake'in eli beyaz badanalı yüzeye yayılmış, onu engelliyordu. "Öğleden sonra sana ihtiyacı olduğunu söylemedim. *Şu anda* sana ihtiyacı var."

"Öğle yemeğimi yiyorum."

"Ne yediğin umurumda değil!" diye bağırdı Jake. "Şimdi benimle geliyorsun."

"Bakın, buraya gelip böyle talepte bulunamazsınız..."

"Coleman'ları tanıyor musunuz?"

Doktorun dudakları bir an için boş boş titredi. "Ross Colemanları mı? Evet, tabii ki."

"Bu onların kızı, Banner. Şimdi, Banner'a bir şey olursa sadece benim silahımla değil, babasının silahıyla da yüzleşmek istemiyorsan, küçük siyah çantanı ya da neye ihtiyacın varsa onu alıp benimle gelmeni öneririm." Jake, tedbir olarak silahını çekti. "Hemen."

Bayan Hewitt bağırışları duyunca salona gelmişti. Şimdi duvara yaslanmış, elini boğazına götürmüştü. "Hayatta olmaz," diye tekrar tekrar söylüyordu.

"Sorun yok canım," dedi Dr. Hewitt, hissetmediği bir sakinlikle onu sakinleştirmeye çalışarak, peçeteyi bırakıp ceketini ve şapkasını giymeye başladı. "Bu beyefendi, Coleman'ların bir arkadaşı. Çok üzgün, ama ilk fırsatta

Bay Coleman ile ilk fırsatta onun kaba davranışını konuşmayı planlıyorum."

Jake'e sert bir bakış attı, ama Jake onun davranışlarına aldırmıyordu. Tek görebildiği Banner'ın ölümcül solgun yüzü ve tek duyabildiği, onu yalnız başına ölüme terk etmemesi için yalvaran sesiydi.

"Atın var mı?"

"Bir at arabası. Arkadaki ahırda." "Gidelim."

Jake tabancasını kılıfına koydu ve doktor önünden geçtikten sonra yağmurun altına geri döndü. Onu ahıra kadar takip etti, atı koşumlamasına yardım etti ve sonra arabayı kasabanın sokaklarında sürmeye başladı. Doktorun çamurlu yollarda gösterdiği ihtiyat takdire şayandı, ama Jake'in içi sabırsızlıktan çığlık atıyordu. Geçen her dakika Banner için bir dakika daha ıstırap demekti.

Stormy'yi ahırın sığınağına götürüp isteksiz doktoru eve sürüklemek için acele etmeden önce yüzyıllar geçmiş gibi geldi.

Sessizlik hakimdi. Fazla sessizlik. Jake, neyle karşılaşacağından korkarak yatak odasına koştu. Banner yorganın altında baygın yatıyordu, ama göğsünün belirgin bir şekilde inip kalktığını gördü ve rahatlamaktan neredeyse ağlayacaktı. Doktoru öne itti.

Dr. Hewitt, sinir bozucu bir yavaşlıkla ceketini çıkardı ve dikkatlice bir sandalyenin üzerine katladı. Gözlüğünü burnuna taktı ve yorganı kaldırmaya başladı. Jake yaklaşıncı, doktor omzunun üzerinden eleştirel bir bakış attı.

"Siz odadayken genç bayanı muayene edemem."

Doktorun yardımını gerekmeseydi, Jake yumruğuyla adamın yüzündeki dindar ifadeyi silip süpürürdü. Oysa, doktora anlamlı bir bakış attı ve odadan çıktı.

Her adımda dua edip küfrederek odada volta attı. Yapacak başka bir şey olmadığı için mutfaktaki sobaya odun koyup ateş yaktı. Belki daha fazla çay isterdi, belki... belki... belki...

Olasılıklar zihninde geçit töreni yapıyordu, her biri bir öncekinden daha korkunçtu.

Sonunda doktor odadan çıktı ve büyük beyaz mendiliyle gözlüklerini siliyordu. Üzüntüyle başını sallıyor ve ayakkabılarına bakıyordu.

"Ne oldu? Kadının nesi var?" Jake, doktorun konsantrasyonunun sadece gözlüklerine odaklanmış gibi görünmesi üzerine sabırsızca sordu.

doktorun dikkati sadece gözlüklerine odaklanmış gibi
göründüğünde. "Perityflit. Senin için mide ateşi."

Jake uzun bir nefes verdi ve gözlerini tavana dikti. "Apandisi, ben de öyle düşünmüştüm."

"Üzgünüm genç adam," dedi doktor, Jake'in koluna uzlaşmacı bir şekilde elini koyarak, "senin için, Banner için ve ailesi için. Ama ben sadece onu rahat ettirmek dışında yapabileceğim bir şey yok... ta ki her şey bitene kadar."

On dokuz

Jake, adamı gözünü kırpmadan baktı. "Ne demek hiçbir şey yapamazsınız?"

"Aynen dediğim gibi. Elbette onu olabildiğince rahat ettireceğim, ama..."

"Ne saçmalıyorsun sen?"

"Açıklamaya çalışıyorum..."

"Kes şunu, aptal."

"Bakın genç adam. Bana bu ses tonuyla konuşmanıza izin veremem!"
Doktor, öfkeyle tüm boyunu uzatarak bile Jake'in yanında cüce gibi kalıyordu.

"Bu tür bir ameliyatın getireceği komplikasyonları anlamadığınızı düşünüyorum."

"Bana açıklayın."

"Bunun bir faydası yok. Ameliyatı yapmayacağım," diye kesin bir şekilde söyledi. "Neden?"

Doktor ona açıkladı. Jake'in elmacık kemiklerinin üzerindeki deri gerildi.

"Sen kendini beğenmiş, ikiyüzlü piç kurusu. Onun hayatını kurtarmak için ne gerekiyorsa yapman için seni buraya getirdim ve sen de bunu yapacaksın."

"Ben, vücudun bazı bölümlerinin dokunulmaz kalması gerektiğine inanıyorum, yani göğüs, beyin ve karın."

Jake, doktorun bilgili konuşmasından etkilenmedi. Doktoru yakasından yakaladı ve ayakları yerden bir santim kadar havada kalana ve yüzü Jake'in yüzüyle aynı hizaya gelene kadar onu öne ve yukarı doğru çekti. "Seni nereden buldular? Senin gibi kalıntılar çoktan ortadan kayboldu."

Doktoru duvara itti, tabancasını çekti ve Hewitt'in burnunun ucuna dayadı. Yavaş ve kendinden emin bir şekilde tetiği geri çekti, bu hareket doktorun alnında ter damlaları oluşmasına neden oldu. "Şimdi oraya gidip Banner Coleman'ı açacaksın, apandisini çıkaracaksın... yoksa öleceksin. Anladın mı?"

"Bunun hesabını Bay Coleman'a vereceksin," diye doktor öfkeyle bağırdı.

"Ross burada olsaydı, aynı şeyi yapardı. Şimdi, beynini bu duvara çarpacak mıyım, yoksa çarpmayacak mıyım?"

"Tamam, yapacağım."

Jake onu bıraktı ve o kadar ani bir şekilde geri çekildi ki, Dr. Hewitt'in gözlüklerini eğriltilip düşürdü. Gözlükler yüzünden ve göğsünden aşağı yuvarlandı. Dizlerinin üzerinde yakaladı.

Hiç bu kadar sinirleri bozulmamıştı. Gözlüğünü burnuna taktı ve sinirli bir şekilde yeleğinin altını çekiştirirdi. "Yanımda eter var mı bilmiyorum bile. Çürüme en büyük düşmanımızdır. Yara ile mikroplu ortam arasına antiseptik bir bariyer koymamız gerekecek. Karbolik asit çantamda, bandajlar da var. Lütfen onu çıkarın," dedi doktor aceleyle. Bu barbarı yatıştırmak istiyordu. Gözleri, doktorun sahip olduğu herhangi bir kesici aletten daha keskindi. Jake diğer odaya kaybolurken, doktor evden kaçıp arabasına binmeyi düşündü. Ama at sırtındaki bir adamı asla geçemeyeceğini biliyordu ve kaçmaya çalışırken yakalanırsa Jake'in öfkesinden korkuyordu.

Neredeyse ameliyattan daha çok korkuyordu. Modern tıp ve cerrahi prosedürlerdeki gelişmeleri takip etmemişti. Bir kadının doğum yaparken elini okşamak, kesik parmakları dikmek ve hazımsızlık için hap vermekle yetiniyordu.

George Hewitt, aseptik gibi yenilikleri takip etmekle uğraşmak istemiyordu. Yaşadığı yer, tıbbi araştırmaların kutsal salonlarından uzak, vahşi bir yerdi. Hayati organları tehdit etmedikleri sürece, rekor sürede kurşunları çıkarabilirdi. Uzuvarları da neredeyse aynı hızla kesebilirdi. Ancak insan vücudunun içi onu şaşırtıyor ve korkutuyordu.

Her şey hazır olduğunda, Banner Coleman'ın kusursuz beyaz tenine baktı ve yüzünde soğuk terler çıktı. Orada bulunmakta ısrar eden adama baktı. Hewitt kabul etmişti. Kadın kendine gelmeye başlarsa, burnunu örten beze eter damlatacak birine ihtiyacı olacaktı.

"Bunun sonucunda olacıklardan sorumlu tutulmayacağım," dedi, hissettiğinden çok daha cesur bir tavırla. "Eğer apandis zaten patlamışsa, ne yaparsam yapayım muhtemelen ölecek. Bunu anlamanızı istiyorum."

Jake gözünü bile kırpmadı. Sadece buz mavisi gözleriyle doktora baktı

"Ve ben de şunu anlamamı istiyorum. Eğer o ölürse, sen de ölürsün, doktor. Senin yerinde olsam, onun ölmemesini sağlardım."

Adam bir haydut ve bir kafirdi, Hewitt bundan emindi. Kovboyun söylediklerinde ciddi olduğundan da emindi. Sahip olduğu az sayıdaki mesleki becerisini kullanarak, jilet gibi keskin neşterini Banner'ın göbeğinin sağ tarafındaki karbolik bezle kaplı pürüzsüz deriye indirdi.

Jake, bıçağın kumaşı kesip Banner'ın vücudunda kanayan kırmızı bir çizgi oluşturduğunu izlerken kalbi neredeyse durdu. Doğru şeyi mi yapıyordu? *Evet!* Başka seçeneği var mıydı? Ameliyat olmazsa ölecekti. Ameliyat olsa bile ölme ihtimali çok yüksekti, ama onu kurtarmaya çalışmak zorundaydı.

O ölmemeliydi. Ölmemeliydi. Jake buna izin vermezdi. Tanrı buna izin vermezdi.

Dr. Hewitt'in beceriksiz parmakları kadının karnındaki kesiği ayırırken, Jake yıllardır ilk kez içtenlikle dua etti.

* *

Hewitt bandajı sabitledi, Banner'ın geceliğini indirdi ve onu bir battaniyeyle örttü. Ancak o zaman Jake'e bir bakış attı. Korkutucu gözleri kızın üzerindeydi.

"Rengi iyi değil," dedi Jake endişeyle.

"Vücudu bir şok geçirdi, hatırlarsanız, kişisel ve mesleki olarak gereksiz olduğunu düşündüğüm bir şok." Doktor, kızın bıçağı altında ölmediği için Tanrı'ya şükretti, ancak geceyi atlatabileceğinden ciddi şüpheleri vardı. Neyse ki apandis henüz patlamamıştı, ama patlamasına ramak kalmıştı. Bu tür vakaların umutsuz olduğunu ve hastayı ameliyat acısı çekmeden ölmesine izin vermenin çok daha merhametli olduğunu düşünüyordu. "Soğuk sünger banyolarıyla ateşini düşürmeye çalışın. Ara sıra bandajın üzerine karbolik asit sürün ve ağrısı varsa ona afyon verin."

Eşyalarını topladı ve normalde düzenli olan çantasına gelişigüzel attı. Kız ölmeden evden ayrılmak, Hewitt'in kontrolü dışında olan bir şey için intikam almadan bu silahşörden uzaklaşmak istiyordu. Bazı insanlar, Tanrı'nın

Tanrı'nın müdahale edilmeden hayat verme ve alma işine karışmasına izin vermezlerdi.

Evden bir an önce çıkmak istiyordu, ama kaçmadan önce Jake ile birkaç kelime konuştu. Ross Coleman'ın kızını bir haydutun bakımına bırakmakla ne düşündüğünü bilmiyordu, ama sonra skandal bir şekilde iptal edilen düğün olmuştu. Kız tamamen disiplinsiz miydi?

Eve gidip Bayan Hewitt'e Banner Coleman'ın hayatındaki son gelişmeleri anlatmak için sabırsızlanıyordu. Elbette ona gizlilik yemini ettirecekti. Bu, kasabanın dedikoducularına anlatılıp ona kadar izlenebilecek bir hikaye değildi. Colemanları gücendirmek iyi olmazdı, ancak kızlarının arkadaş çevresi şüpheliydi ve davranışları örnek teşkil edecek türden değildi.

Karısının tavuk ve köfteleri sıcak tutmuş olmasını umuyordu.

Ve hala sağanak yağmur yağmaya devam eden bu lanet olası yağmuru.

* *

Jake, düz, merdiven sırtlı sandalyeyi Banner'ın yatağının kenarına çekmişti. Dirsekleri dizlerinin üzerindeydi. Elleri ağzının önünde birleştirilmişti. Gözleri onun yüzünden hiç ayrılmıyordu.

Nefesi o kadar hafif ve sığdı ki, göğsünün üzerindeki battaniyeyi neredeyse hiç hareket ettirmiyordu. Bu onu korkutuyordu. Karısının kendine gelme belirtisi göstermemesinden endişelenmeli miydi, yoksa en kötü anları uyuyarak atlattığı için mutlu mu olmalıydı? Sık sık, kötü bir rüya görüyormuş gibi göz kapakları titriyordu. Onun dışında hareketsiz, sessiz ve gevşek yatıyordu.

Sandalyesinden kalktı, ölüm düşüncesini kafasından uzaklaştırmaya çalıştı. Nasırlı avucunu kızın alnına koydu ve son kontrol ettiğinden beri alnının kesinlikle daha soğuk olduğunu kendine söyledi. Doktor ne zaman gitmişti? Fark etmemişti ya da umursamamıştı. Şu anda tek umursadığı şey Banner'ın hayatını kurtarmaktı.

Yatak odasının köşesinde, ameliyat bittikten sonra değiştirilmesini ısrarla istediği kan lekeli çarşafı gördü. Onları görünce midesi bulandı. O kan Banner'ın kanıydı. Çarşafı bir araya topladı, karanlık evin içinden geçerek arka kapıdan dışarı attı. Onları daha sonra yıkayacaktı.

Yağmurluk ve şapkasını giyip, çok ihmal edilmiş Stormy'ye bakmak için ahıra gitti. Diğer atlar River'a nakledildiğinden beri

Fort Worth'ta bulunduğu süre boyunca, aygır ahırını tek başına kullanıyordu.

"Hey, evlat. Seni unuttuğumu mu sandın?" Jake, ağır eyeri attan çıkardı ve ona hak ettiğı bir masaj ve yulaf rasyonunu verdi.

Orada, ahırın sessizliğinde, saçaklardan damlayan yağmurun hüzünlü sesiyle, durumun ciddiyeti Jake'i bir tsunami gibi vurdu. Bunun ufukta olduğunu, yaklaştığını, tehditkar olduğunu biliyordu, ama bunu kabul etmek istememişti. Şimdi ise onu tamamen sarmıştı.

Banner ölebilirdi.

Parmaklarını Stormy'nin yelesine geçirdi ve alnını sert derisine dayadı. "Hayır, hayır," diye inledi. "Ölemez." Luke gibi olamaz. Babam gibi olamaz. Ağır gözyaşları yanaklarından süzüldü. Banner'ı kaybederse yıkılırdı. Onu çocukken sevdiği için ya da sevgili arkadaşlarının kızı olduğu için değil. Onu kaybetmek istemiyordu çünkü hayatındaki bir ışık sönecekti.

Tanrım, ona acı çektirmişti. Onu kasten incitmiş, defalarca hakaret etmişti. Bunun onun iyiliğı için olduğunu kendine söylemişti. Şimdi gerçek nedeni itiraf etmek zorundaydı. O, onun için çok önemli hale gelmişti.

Yirmi yıl önce, duygusal bağlardan kendini uzaklaştırmıştı çünkü bunlar çok riskliydi. Birini sevdiğinde, onu kaybediyordun. Hiç sevmemek daha iyiydi. Bunca yıl Lydia'yı sevmek kolaydı çünkü bu aşk gizliydi ve ondan hiçbir şey talep etmiyordu. Lydia zaten onun için kaybolmuştu. Ama Banner'ı sevmek...

Banner'ı seviyor muydu?

"Bilmiyorum," diye Stormy'ye fısıldadı.

Tek bildiğı, onun yüzünün neşeli ve gülen, kibirli ve kızgın ya da parlak ve tutkuyla kızarmış halini görmek için elinden gelen her şeyi yapacağıydı. *Her şeyi*, ölümün sessizliği dışında her şeyi.

Ahırını koşarak terk etti, su birikintilerini atlayarak ve çamur denizinde yürüyerek eve ulaştı. Şapkasını ve yağmurluğunu arka kapının yanındaki askıya gelişigüzel astı ve botlarını çıkarıp dikkatsizce yere attı. Çoraplı ayaklarıyla evin içinden koştu. Yatak odası, bıraktığı zamanki gibi mezar gibi sessizdi. Yatağı doğru yürüdü ve yanında diz çöktü.

"Ölmeyeceksin, Banner. Beni terk etmeyeceksin. Yaşamaya devam etmek istiyorum ve sen beni terk etmeyeceksin. Buna izin vermeyeceğim," diye fısıldadı ateşli bir şekilde, elini tutup ağzına bastırdı. Tek cevabı düşük bir iniltiydi, ama bu Jake'in kulağına müzik gibi geldi.

Rahatlamış bir şekilde gülerek ve ağlayarak ayağa kalktı. Onun bu kasvetli, iç karartıcı ortamda uyanmasına izin vermeyecekti. Çılgınca evin içinde koşuşturarak lambaları yaktı. Uyanınca her şey neşeli ve canlı görünmeliydi. Ölüm meleği, tüm lambaların yandığı bir evde saklanmaya cesaret edemezdi. Deli gibi düşündüğünü biliyordu, ama riske girmeyecekti.

Şöminedeki ateşi körükledi ve mutfaktaki sobanın yakıtını doldurdu. Kendisi için bir teneke fasulye ısıttı ve Banner uyanınca bir şey isterse diye su ısıtıcısını sıcak tuttu.

Bu telaşlı faaliyetlerden sonra yorgun düşmüştü. Gözleri kapanana kadar Banner'ın yanında oturdu, sonra salona gidip kıyafetlerini çıkardı ve kanepede battaniyeye sarıldı. Neredeyse anında uykuya daldı.

* *

Çok sıcaktı. Çok sıcak. Bir şey onu bastırıyor, yatağa yapıştırıyordu. Ağzı pamukla doldurulmuş gibiydi. Vücudunun bir yerinde zonklayan bir ağrı vardı, ama yerini tam olarak belirleyemiyordu. Gözlerini açmaya çalıştı. Işık aşırı derecede parlaktı. Gözleri sanki hiç görmemiş gibi ışıkla çarpıştı. Deliciydi. Acıtıyordu.

Gözleri yavaş yavaş ışığa alıştı ve tamamen açıldı. Gözleri pencerelere doğru kayd ve camda yatak odasının yansımaları gördü. Dışarı karanlıktı ve hala yağmur yağıyordu.

Kendini toparlamaya ve son hatırladığı şeyi belirlemeye çalıştı, ama dağınık düşünceleri bir araya gelmiyordu. Odası önce büyüdü, sonra küçüldü. Yatağının ayak ucu burnunun ucundan daha uzak görünmüyordu, sonra kilometrelerce uzamış gibi göründü. Bu dalgalı görüntüler midesini bulandırdı ve onu önlemek için açık dudaklarından nefes nefese kaldı.

Oturmaya çalıştı, ama ağrı karnını sardı ve boğuk bir çığlık atarak yatağa geri yığıldı.

"Banner?"

Jake, saçları dağınık bir şekilde kapının açıklığında duruyordu. Kollarını genişçe açmış, kapı eşiğinde kendini destekliyordu. Deliriyordu. Öyle olmalıydı.

Jake çıplaktı.

O, aceleyle öne doğru koştu ve yatağın yanında dizlerinin üzerine çökerek, onun ellerini tuttu. Gözleri sabit durmuyordu, hızla onun yüzünü tarıyordu. "Nasıl hissediyorsun?"

Kız ona korku dolu gözlerle baktı. "Bilmiyorum. Kendimi garip hissediyorum. Bana ne oldu?"

"Ameliyat oldun."

Işığın parlamasına rağmen göz bebekleri büyüdü. "Ameliyat mı? Kesip açtılar mı? Jake?"

"Şşş, şşş. Gel, sana göstereyim." Kızın ellerinden birini yorganın altına götürdü ve bandajla sarılmış karnına hafifçe koydu. Kız, bu kadar hafif bir baskıya bile yüzünü buruşturdu. "Yavaş ol," diye uyardı. "Yara hala taze. Hasta olduğunu hatırlamıyor musun?"

Hatıraları parça parça geri geldi. Yağmurda eve dönüş yolculuğu. Kemiklerinde hissettiği ateşli ağrı. Mide bulantısı. Sıkı kramplar. Jake onu tutarken hissettiği mide bulantısı.

"Apandisin iltihaplandı."

"Mide ateşi." Gözleri korku dolu gözyaşlarıyla doldu. "Bu yüzden ölebilirsin." "Ama ölmeyeceksin," dedi sertçe. "Doktor geldi ve onu çıkardı. Sana bakacağım. Bir iki hafta içinde eskisi gibi olacaksın. Daha da iyi."

Bütün bunları sindirmeye çalışırken, karnındaki ağırlı bölgeyi eliyle tuttu. Orası her yerini ağrıttıyordu. "Acıyor."

"Biliyorum." Hâlâ elinde tuttuğu elinin sırtını öptü. "Birkaç gün ağrıyacak. Onun dışında nasılsın?"

Gözlerini kırptı. "Işık çok parlak."

Yatağın başucundaki lambayı kapatmak için uzanırken alaycı bir gülümsemeyle, "Bu benim hatam. Karanlıkta uyanıp korkmanı istemedim." dedi.

"Bana bakıyor musun?"

"Evet?"

"Annem nerede?"

Adam kızın yanağına dokundu. "Üzgünüm, Banner. Nehri geçip ailenizi geri getirmek istedim, ama köprü yıkılmış. Nehir geçilmez durumda. Yağmur durup sel suları çekilene kadar River Bend izole durumda. Korkarım benimle kalmak zorundasın."

Bir an hareketsiz yatarak ona baktı. "Sorun değil, Jake." Elini kaldırıp onun yanağına dokunmak istedi, ama eli güçsüzce geri düştü. "Başım dönüyor."

"Bu, eterden ve ateşinden kaynaklanıyor. Uyumaya devam etmelisin. Su içmek ister misin?"

Kız başını salladı ve Jake masadaki sürahidten bir bardak su doldurdu. "Sadece bir yudum." Elini kadının başına koydu ve bardağı dudaklarına doğru eğdi. Bardak dişlerine hafifçe çarptı. Kadın bir yudum içti, sonra bir yudum daha. "Şimdilik bu kadar." Bardağı masaya geri koydu ve doktorun bıraktığı laudanum şişesini fark etti. "Ağrın var mı? Sana laudanum verebilirim."

"Hayır, ama benimle kal."

"Kalmak mı?"

"Benimle yat. Trende olduğu gibi."

"Ama tatlım, sen..."

"Lütfen, Jake."

Gözlerini açık tutmak için mücadele ediyordu, ama ona uzanmak için zayıf bir hareket yaptı. Bu, onun itirazlarını ortadan kaldırmak için yeterliydi. Ayağı kalktı, örtüyü kaldırdı ve altına girdi. Bir kolunu omuzlarının altına koydu ve başını çıplak göğsüne bastırdı. O, ona doğru yuvarlandı. "Hayır, hayır, hareketsiz yat yoksa kendine zarar vereceksin." Diğer elini kadının uyluklarının üstüne koydu, böylece kadının vücudunun alt kısmını hareket ettirdiğinde bunu fark edebilecekti. Kadının parmakları Jake'in göğüs kıllarına kıvrıldı ve kadının nazik nefesleri kılların arasından esiyordu.

Tanrım. Ne cennet. Ne cehennem. Ne lezzetli bir işkence.

Ama mucizevi bir şekilde, uyku onu geri kazandığında, o da uykuya daldı.

* *

Sabah, Jake, Banner'ın sağlıklı uykusunu bozmak istemediğı için evin içinde sessizce dolaştı. Stormy'ye baktı, odun taşıdı, ateşi yaktı, kaynak evinde bulunduğu pastırma, bir çeşit bisküvi ve sert, sıcak kahveden oluşan bir kahvaltı hazırladı.

Bütün bunları yaptıktan sonra, yatağının başına geçti. Vücudunun yattığı yerin izi hala çarşaflarda duruyordu. Saf bir zevk onu sardığında gözlerini kapattı. Hiç bütün geceyi

daha önce bir kadınla birlikte olmuştu. Onları kullanmış ve terk etmişti. Ama birinin yanında uyumak, vücut ısını paylaşmak, nefeslerini paylaşmak için söylenecek bir şey vardı.

Sıradan bir kadın değil. Banner.

Ona baktı. Onun yanında uyanmanın daha da önemli bir yanı vardı. Tanrım, o yumuşak, sıcak ve tatlıydı. Uyandığında, elinin kalbinin üzerinde kıvrıldığını, hafifçe aralanmış dudaklarının göğsüne bastırıldığını gördü. Ve eli...

Elinin nerede olduğunu hatırlayarak yutkundu. En yumuşak, en sıcak, en tatlı yer. Onu koruyucu bir şekilde avuçlamıştı. Ama onu kendisinden kim koruyacaktı? Bir daha ona zarar vermeyeceği kesin. Asla. Onu koruma ihtiyacı neredeyse acı vericiydi.

Ne kadar süre orada oturup onun uyuyan yüzüne baktığını bilmiyordu. Önemli değildi. Orada olmak istiyordu.

Uyandığında, daha uyanık ama aynı zamanda ağrılarının da daha fazla farkındaydı. "Bir daha hareket edemeyeceğim galiba."

Gülümsedi. Ölmeyecekti. Tanrı'nın müdahalesi mi yoksa onun inatçılığı mı bunu engelledi, bilmiyordu. Ama Banner ölmeyecekti. "Kısa sürede Dusty'ye binebileceksin." Kız inledi, o güldü. "Zaman alacak, anlarsın ya. Çay ister misin?" Kız başını salladı, o da çay almaya gitti.

Geri döndüğünde, kız battaniyenin altında kıvranıyordu. "Jake, bir şey var..."

"Ne?" Anında endişelenerek çayı masaya koydu. "Hiçbir şey, boş ver," dedi, gözlerine bakmadan. "Ne? Yine mi hastalandın? Kusman mı gerekiyor?"

Yanakları kızardı ve bu sefer ateşten olmadığını anladı. "Hayır." "O zaman ne? Ağrın mı var? Laudanum ister misin? İhtiyacın varsa al ihtiyacın varsa al, bu..."

"Laudanum'a ihtiyacım yok."

"O zaman lanet olsun, ne var?" dedi, sabrını yitirerek. "Söyle bana!"

"Tuvalete gitmem lazım!"

Jake, yüzüne ıslak bir çuval sopayla vurulan birinin aptalca ifadesini takındı. "Oh. Bunu hiç düşünmemiştim."

"Peki, bir düşün. Ve *acele et*."

"Hemen dönerim." Mutfığa koştu ve sığ bir tava ile geri geldi.

tava ile geri döndü. "Kalkıp lazımlığı kullanana kadar bunu kullanmak zorundasın."

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı, o da örtüyü geri attı.

"Şey, onu senin, şeyin altına koymamız gerekiyor, değil mi?" "Ben yapabilirim."

"Hareket edemezsin."

"Hallederim."

"Banner, aptalca davranma. Geçen gece kusarken başını tutmuştum ve..."

"Hatırlattığın için teşekkürler."

"—ve ameliyatı izledim. O titiz doktor yapmayı reddettiğinde geceliğini değiştirdim. Seni gördüm, tamam mı? Şimdi yatağı ısıtmadan önce bu tavayı poponun altına kaydırayım."

"Kendim yapacağım ya da tutacağım," dedi dişlerini sıkarak.

Jake, bir an onu kucaklayıp teselli etmek isterken, bir sonraki an onu boğmak istemesinin nedenini bilmiyordu. Topuklarını döndü ve dışarı çıktı. "Kadınlar!" diye tiksintiyle bağırdı ve kapıyı arkasına çarptı.

Banner, "velet" olmaktan "kadın" olmaya terfi ettiğini fark etti. Bunun bir tür başarı olduğunu düşündü.

Beş dakika sonra Jake kapıyı çaldığında, zayıf bir "Girin" sesiyle karşılandı.

Kapıdan içeriye baktı ve kadının kolunun yatakta gevşek bir şekilde uzanmış olduğunu görünce telaşlandı. "İyi misin?"

Gözlerini açtı ve onun endişesini gördü. "İyiyim, gerçekten. Sadece yorgunum."

"Kendini çok yorduğun için." Jake kayıtsız bir şekilde yatak kabını çıkarıp yere koydu. "Ben de sana yardım etmedim. Sana bağırdığım için özür dilerim. Uyu tatlım."

"Tamam, Jake," diye itaatkar bir şekilde fısıldadı. Şimdiye kadar gördüğü en koyu kirpiklerle çevrili göz kapakları gözlerinin üzerine indi ve hemen uykuya daldı.

O gün boyunca ve akşama kadar ona baktı. "Yine benimle kalacaksın, değil mi?"

Onun etrafındaki örtüleri düzeltirken durakladı. "Kalmamalıyım, Banner."

"Lütfen."

"Tamam. Ama sen uyu. Burada yapmam gereken bazı işler var."

"Söz ver..." "Evet.

Söz veriyorum."

Gece boyunca uyudu, sadece bir kez dönmeye çalışırken uyandı. Yumuşak bir iniltiyle Jake'i hemen uyandırdı. Kollarını ona daha sıkı sardı. "Şşş. Hareketsiz yatmayı unutma," diye kulağına fısıldadı. Yanağına öpücük kondurdu. Ve tekrar hareket etmesini önlemek için, bacağını kaldırıp onun bacaklarını kapattı. O da ona sarıldı. Bu sefer inleyen oydu.

Uzun süre uykuya dalamadı.

Ertesi sabah, kız aç olduğunu söyledi. "Bu çay yetmedi," diyerek boş fincanı ona uzattı.

"Bu iyiye işaret."

"Bu koku domuz pastırması mı?"

"Evet, ama bence onu yememelisin."

"Jake, açlıktan ölüyorum!" Kaşlarını çatı. "Ne oldu?"

"Evde yiyecek çok az şey var. Kasabaya gidip taze et, yumurta ve süt almalıyım, birkaç temel gıda maddesi almalıyım. Normalde Lydia ve annem sana yemek yapardı, ama yağmur dinmiyor. Nehir bu tarafında olduğumuz ve kasabaya gidebildiğimiz için çok şanslıyız." Ona yakından baktı. "Seni bir saat yalnız bıraksam sorun olur mu?"

Yalnız ve hareketsiz kalma düşüncesi onu dehşete düşürdü, ama Jake'e korkularını söyleyemezdi. O, ona bakmak için elinden geleni yapıyordu. En azından ona rahatsızlık vermemeliydi.

"Tabii ki."

Jake, yol boyunca doğa koşullarıyla mücadele ederek rekor sürede yolculuğu tamamladı. Banner için zaman çok yavaş geçti, ancak yolculuğun çoğunda uyukladı. Jake'in arka kapıyı açtığını duyduğunda, ağrılarını neredeyse unuttu ve oturdu.

"Döndün mü?" diye seslendi.

"Neden uyumuyorsun?" diye mutfaktan cevap verdi, ıslak dış giysilerini bırakıyordu.

"Uyumaktan bıktım."

"Huysuzlaşıyorsun, demek ki iyileşiyorsun." Onun gülümsemesi ilaç olsaydı, yatak odasına girdiğinde hemen iyileşirdi. "Beni özledin mi?"

"Bana ne getirdin? Biftek ve patates mi? Jambon mu? Hindi mi?"

"Çorba yapmak için biraz sığır eti." "Çorba!"

Yatağın kenarına oturdu. "Bugün çorba. Yarın belki tavuk güveç. Ve o somurtkanlığı yüzünden silmezsen, sana ödülünü vermeyeceğim."

Sinirliliği bir anda geçti. "Ne ikramı?"

Göğüs cebinden iki şeker çubuğu çıkardı ve ona uzattı. "Biri kiraz, biri sarsaparilla. En sevdiklerin."

Şeker çubuklarını göğsüne sıkıca bastırdı. "Hatırlamışsın."

"Sen çocukken, sana bu şeker çubuklarını getirmeden River Bend'e gelmeye cesaret edemezdim."

Kızı elini onun yanağına dokundurdu. "Şeker çubuklarının, o zaman ve şimdi seni gördüğüme sevindiğimle pek bir ilgisi yoktu. Ama yine de teşekkür ederim."

Jake'in içini, tüm vücudunu sarsan patlayıcı bir arzu doldurdu. Gecenin karanlığında ona dokunduğunda hissettiklerini, ağzının tadının ne kadar tatlı olduğunu hatırlamadan önce ondan uzaklaştı. Durumu daha iyiydi, ama hala hastaydı ve Jake bir daha ondan faydalandığı için suçlanmak istemiyordu.

"Çorbayı hazırlamaya başlasam iyi olacak," diye mırıldandı yatak odasından çıkarken.

O gece onun yanında uyumadı. Ve kız da sormadı. İkisinin de bunun aptalca olacağını kabul ettikleri belliydi.

Yirmi

Ertesi gün belirgin bir iyileşme gösterdi. Yastıklara yaslanarak oturabilirdi. Yirmi dört saattir ateşi yoktu. Kesik yerinde çürüme yoktu. Vücudunun iyileşmesi için sadece zamana ihtiyacı vardı.

"Kalkıp biraz yürümek ister misin?" diye sordu Jake, kucağındaki kahvaltı tepsisini kaldırarak. Kadın, bir leşçil gibi açgözlü bir iştahla omletini yemişti.

Banner, yatağının sınırlarından kurtulmaktan memnun olacağını düşünmüştü. Ama şimdi bacaklarını deneme ve hala çalışıp çalışmadıklarını görme zamanı geldiğinde, tereddüt etti. Karnı inanılmaz derecede ağrıyordu. Kalkmak, yürümek, yatağa geri dönmek aşılabilir görevler gibi görünüyordu.

"Sence yapmalı mıyım? Dr. Hewitt ne dedi?"

Jake başka yere baktı. "O, şey, bundan bahsetmedi. Ama yatakta kalırsan bu ağrı asla geçmeyecek."

"Belki yarın."

Jake ellerini beline koyarak ona meydan okurcasına baktı. "O yatak kabını sevmeye mi başladın?"

Gözleri, onun kışkırtmak istediği tanıdık militanlıkla parladı. "Tamam, yapacağım."

"Öyle yapacağını tahmin etmiştim," dedi Jake kuru bir sesle, sesinden kendini beğenmişliği gizlemeye çalışarak.

Kadın ona bir kez daha ölümcül bir bakış attı, yorganı geri attı ve bacaklarını yatağın kenarına doğru kaydırды. Vücudunun alt kısmı acı içinde protesto etti ve kadın yüzünü buruşturdu.

"Banner, bekle," dedi Jake pişmanlıkla. "Belki de seni aceleye getiriyorum. Yarına kadar bekleyeceğiz."

Kız başını salladı. Yüzü solgundu, ama gözleri kararlılıkla parlıyordu. "Hayır. Haklısın. Bu kasları bir ara tekrar kullanmaya başlamam lazım. Ne zaman olursa olsun, kolay olmayacak."

Şimdiye kadar yatağın kenarına doğru yavaşça ilerlemişti. Jake, geceliğinin eteğinden dışarı çıkan bacakları ve yere uzanan çıplak ayak parmaklarıyla ne kadar zayıf ve küçük görüldüğüne üzülmüyordu.

Kollarını kadının beline doladı. "Bana yaslan."

O da öyle yaptı. Ayakları yere değdiğinde, Jake'in güçlü kolunun desteğiyle kendini yukarı çekti. "Çok güçsüzüm," diye nefes nefese söyledi, oda etrafında yavaşça dönmeye başladı.

"O kadar uzun süre yatakta kaldığın için. Birkaç adım atabilir misin?"

Birlikte kapıya kadar topallayarak yürüdüler ve Jake, onun kısa adımlarına uyum sağlamak için uzun adımlarını kısaltmaya çalıştı. O, Jake'e sarıldı ve farkında olmadan onun kolunu göğüslerine bastırdı.

Jake bunun farkında değildi. Kızın göğüsleri onun pazılarının etrafında şekil değiştirirken, başı da kızinki kadar dönüyordu. Kızın dalgalı ve kıvrımlı saçları, Jake ona eğilip sürekli acı çekip çekmediğini sorarken, sürekli çenesine ve burnuna takılıyordu.

Yatağa geri döndüklerinde, onu yatağın yanındaki sandalyeye oturtmuştu. "Ben çarşafı değiştirene kadar burada oturabilir misin?"

Kız ona gülümsedi, kendini galip hissediyordu. "Evet. İlk başta olduğu kadar kötü değil." Adam bir anlığına onun bakışlarını karşıladı ve yaramaz bir saç telini kızın kulağının arkasına koyduktan sonra gardıroba dönüp temiz çarşafı aldı. "Sence bir daha düzgün durabilecek miyim?" Kızın duruşu neredeyse kırk beş derecelik bir açıyla eğikti.

Jake yatağın çarşafını çıkardı ve temiz olanları düzeltti. Oda, haftalar önce çamaşır ipinde kurutulmuş çarşafın içinde hapsolmuş yaz güneşinin kokusuyla aniden doldu.

"Elbette, dik durduğunda patlamayacağından emin olduğunda." Yastığını kabartırken ona gülümsedi.

"Aptalca, biliyorum."

"Ama normal."

Aniden eliyle ağzını kapatarak kıkırdamayı engelledi. "Ne bu kadar komik?" diye sordu. Yastığı çenesiyle göğsü arasına sıkıştırmış, yastık kılıfını üzerine geçirmek için uğraşıyordu.

"Belki hastanede hemşire olarak iş bulabilirsin. Tabii ki yarı zamanlı olarak, böylece kovboy işini de bırakmak zorunda kalmazsın."

Yastığı yatağa geri bırakırken ona kaşlarını çattı. "Sadece iyileşme sürecinde olduğun için bu tür sözlere göz yumuyorum."

Ama iyileştiğinde, dikkatli ol," diye yumuşak bir hırıltıyla tehdit etti.

Onu yatağa yatırdı. Yastıklara yaslandığında, saç fırçasını istedi. Bir iki dakika saçını fırçaladıktan sonra, yorgunluktan kolları yanlarına düştü. "Asla tüm düğümleri çözemeyeceğim."

"Yardım ister misin?"

Jake yatağın ayak ucunda durmuş, kızın kollarını başının üzerine kaldırıp saçını taramasını boş boş izliyordu. Kız çok güzeldi. Ve Jake onu neredeyse kaybetmişti. Onu kaybetmeye ne kadar yaklaştığını düşündükçe midesi düğümleniyordu.

"Sence sorun olur mu?"

Rahatsız mı? Ona dokunmak için bahaneler uyduruyordu. Yatağın yanına geldi ve onu kaldırdı. Kalçası yatağın köşesine zar zor sığıdı, ama botlu ayağını yere düz bir şekilde basarak kendini destekledi. Saç fırçasını elinden aldı. "Bu senin için çok rahatsız edici olursa söyle."

"Hmm, rahatsız olmaz," diye iç geçirdi, o saç fırçasını saçlarında gezdirirken. "Hoş bir his."

"Çekiyor."

"Biraz, ama acıtmıyor."

Sadece kafasının arkasındaki karışık saçları taramak için birkaç dakika konsantre olması gerekti. Ama saçları dolaşıklıklardan kurtardıktan sonra, kalın saçlarını kolaylıkla tarayabildi.

Saçları kalın, vahşi ve gürdü. Yüzünü saçlarına gömmek, gece yarısı karanlığında sevgi sözcükleri fısıldamak ve kalbindekileri ifade etmek istedi.

Banner'ın boynu gevşedi. Kafası, ellerinin hareketleriyle birlikte hareket ediyordu. Fırçanın her çekişi, sevgilinin okşaması gibiydi. Dikenli teli bükmeye, inekleri damgalamaya ve asi hayvanları iple bağlamaya alışkın eller, bir annenin bebeğine davrandığı kadar nazikti. Fırçayla saçlarını toplayıp, kılların arasından geçirip, tekrar aşağıya bırakırken, boynunda onun nefesini hissedebiliyordu. Halsizce, göğsüne yaslandı.

"Uykun mu geldi?" diye mırıldandı.

"Hayır. Sadece hoş bir uyku hali."

Vücudundaki her hücre uyanıktı. Kalçasının kıvrımı onun uyluğuna bastırıyordu. Sırtı esnekti ve göğsüne uyum sağlıyordu. Bol geceliğin altında bile, narin hareketlerini ayırt edebiliyordu.

O şekillendirilmişti. Onu kucaklamak ve ellerini göğüslerine koymak için can atıyordu. Her uzun, şehvetli nefes alışında, onları örten pamuklu kumaş baştan çıkarıcı bir şekilde titriyordu. Ona dokunmak, onu görmek, tadını almak için can atıyordu.

Sertleşti.

Fırçayı komodinin üzerine bıraktı. Ellerini omuzlarına dolayarak onu kendine çekti. Yüzünü onun muhteşem saçlarına gömdü. İçini kaplayan duygu seline karşı gözlerini kapattı. Onu istiyordu. Onun içinde olmak, onu sevmek istiyordu.

Bir kolunu onun etrafına doladı. Kızın başı onun omzuna düştü. Yüzü onun yüzüne doğru eğildi. Ağızları fısıltı kadar yumuşak bir okşamayla buluştu. Kısa bir an, çok kısa bir an.

Sonra Jake, büyük bir özveri ile onu kendinden uzaklaştırdı ve yataktan kalktı. "Saçların şimdi çok güzel görünüyor, Banner."

"Teşekkür ederim." Sesi küçüktü. Sesinden hayal kırıklığını gizleyemedi. Bir an için, onunla tekrar sevişeceğini düşünmüş, ummuştu. Dokunuşunda, ona karşı tavrında, daha önce olmayan yeni bir nezaket vardı. Oradayken onu yakalamak istedi. Bir kadının sezgisiyle, onun sert dış görünüşünün altında gençliğinde yaşadığı derin bir acıyı sakladığını biliyordu. Sevmeye muktedir biriydi, ama riske girmiyordu. Başkalarına olan sevgisini göstermekten kaçınıyordu. Ama etrafına ördüğü duvarda çatlaklar vardı. Banner, o acımasız mavi gözlerin arkasına, içeri girmesine izin verilene kadar her birini araştırmaya niyetliydi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu yumuşak bir sesle, o kapıya doğru yürürken.

Dönüp ona özlemle baktı. Kadın yastıklara yaslanmış, saçları karanlık mürekkep gibi çarşafın üzerine dökülmüştü. Gözleri buğuluydu. "Çok şık olmuşsun." Elini çenesine götürdü. "Henüz tıraş olmadım."

"Burada yap," diye önerdi kız içinden gelen bir sesle. "Ne?"

"Burada, şuradaki şifonyerin üzerinde tıraş ol." Üstünde makyaj masası olan şifonyeri işaret etti.

"Banner," dedi, gözlerini devirerek,

"Yapamam." "Neden?"

"Çünkü, şey..." Makul bir neden aradı. "Çünkü tıraş olmakta bir şey yok, o yüzden."

"Önemli bir şey değilse, neden benim izlememden rahatsız oluyorsun?"

"İzlemene aldırmiyorum. Sadece..." "Peki?"

"Oh, lanet olsun. Seni mutlu edecekse."

O dışarı çıktı, o da sırt üstü uzandı ve kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. Geri geldiğinde elinde bir kupa, fırça, tıraş bıçağı ve havlu vardı. "Seni eğlendirmek için çok uğraştığımı biliyorsun, değil mi?" diye mırıldandı. Tıraş aletlerini makyaj masasına koydu ve mutfaktan bir sürahi sıcak su almaya gitti.

"Bunu takdir etmediğimi sanma," diye arkasından seslendi.

Adam bir şeyler mırıldandı, ama kadın "velet" kelimesinden başka hiçbir kelimeyi duymadı. Sıcak suyu getirip kadının porselen leğenine dökerken suratını asmıştı. Leğenin üzerine boyanmış sarı güller adamın dikkatini çekti.

"Çiçek resimli bir leğenle tıraş olduğumu kimseye söylemesen iyi olur."

"Ağzım kilitli."

Gözleri yaramazca parlıyordu. Bu sağlık belirtisi, Jake'in bu saçmalığa katlanmasının tek nedeniydi. Saatler geçtikçe iyileşiyordu. Normalde sağlıklı olan vücudu ortaya çıkıyor, ağrı ve ateşle deliye dönen vücudunun yerini alıyordu. Jake, onun iyileşmeye devam etmesini sağlamak için kararlıydı.

Kız, Jake'in gömleğinin ilk birkaç düğmesini açıp yakasını içeri sokmasını izledi. "Neden gömleğini çıkarmıyorsun?"

Fırçasını suya, sonra tıraş sabunu dolu bardağa batırdı ve yoğun bir köpük oluşturmaya başladı. "Neden kendi işine bakmıyorsun?" Köpüklü beyaz köpüğü çenesine sürdü ve alt yüzü kaplanana kadar yaydı. "Bunu yıllardır koç yardımı olmadan yapıyorum."

"Sadece damlayabilir ya da başka bir şey olabilir diye düşündüm."

Tam o sırada köpüklü sabundan bir damla gömleğinin önüne düştü. Küfretti, bir havlu aldı ve lekeyi sildi. Kız kıkırdadı; adam aynaya karanlık bir ifadeyle baktı. Yüzü tıraş sabunuyla kaplı olduğu için, bu ifade pek de tehditkar gelmedi.

Jiletini aldı. "Önce jileti bilemen gerekmez mi?" diye sordu kız.

Adam onu görmezden geldi. Başını bir yana eğerek, jiletle

sakalından çenesine doğru jiletle tıraş oldu. Jileti su kabında temizledi ve bir kez daha tıraş oldu. Dudaklarını içe doğru kıvrıyarak üst dudağını tıraş etti. "Beni çok utandırıyor sun." Ağzını tutuş şekli nedeniyle sözleri bozuk çıktı ve Banner kıkırdadı.

"Bu çok ilginç."

"Oh, evet, büyüleyici," diye alay etti.

Yüzünün alt kısmı temizlendiğinde, tekrar fırçayı aldı ve çenesinin altına ve boynuna köpük sürdü. Başını geriye doğru eğdi, jiletinin kenarını boğazının dibine yerleştirdi ve adam elması üzerinden yukarı doğru çekti.

"Jake?"

"Hmm?"

"Senin aletin çoğu erkekten daha büyük mü?"

"Siktir!" Boynundaki damarda bir damla kan belirdi. Hızla döndü. "Bir erkeğin boğazına bıçak dayandığında sorulacak bir soru bu değil."

"Aklıma geldi de."

"Belki de aklına gelen her şeyi söylememelisin. Bunu hiç düşündün mü?"

"Ee?"

"Ne?"

"Seni ilgilendirmez!" Aynaya geri döndü ve boynundan akan kanı durdurmak için havluyu aldı. "Bu, evlenmemiş bir genç bayandan gelen ne tür bir soru? Ya da evli bir bayandan. O kelimeyi nereden duydun ki?"

"Adı bu değil mi?"

"Bazen, ama sen bunu nereden... Hayır, bırak tahmin edeyim," dedi, ellerini avuç içleri dışarıya bakacak şekilde kaldırarak. "Senin ve benim kardeşim."

"Bir keresinde ormanda tuvaletlerini yaparken arkalarından yaklaştım. Sanırım karşılaşıyorlardı..."

"Bir daha söyleme."

"O zamana kadar hepsinin aynı olduğunu sanıyordum. Sanırım kadınların göğüsleri gibi. Bazıları doğal olarak diğerlerinden daha büyük."

"Aman Tanrım." Jake'in yüzünde acı dolu bir ifade belirdi.

"Senin neyin var? Aramızda mahremiyet yok, değil mi?" "Görünüşe göre yok." Tıraşını bitirip yüzüne su tutmaya başladı.

"Durumumuz nezaket kurallarına pek uymuyor. Aksi takdirde benimle çıplak yatmayı iki kez düşünürdün."

Başını kaldırdı ve yere damlayan suya aldırmadan, şaşkın bir şekilde tekrar ona baktı.

"Her zaman böyle mi uyuyorsun?"

"Nereden biliyorsun?"

"Seni gördüm."

"Ne zaman?"

"Ameliyatımdan sonraki gece."

"Ateşin ve ağrın yüzünden delirmiştin."

"*O kadar da* deli değildim. Çıplak bir adamın yatağıma girdiğini hatırlamam gerekmez mi?"

Yine makyaj masasına döndü ve yüzünü havluyla kuruladı. Sonra havluyu bir kenara atıp yakasını açtı ve gömleğinin düğmelerini iliklemeye başladı. "Bu konuyu daha fazla konuşmayacağım."

"Daha önce hiç tamamen çıplak bir erkek görmedim. Merak etmemi beklememeli misin?"

"Tabii, sanırım öyle. Ama *bana* bundan bahsetmemen daha iyi olur." "Neden? Sen benim gördüğüm ilk çıplak erkeksin."

"Bunu söylemeyi keser misin!"

"Bu kadar sinirlenmene gerek yok. Sen de beni çıplak gördün."

Parmağını ona doğrulttu ve sert bir sesle konuştu. "Sadece gerekli olduğu için, Banner. Doktora yardım ediyordum."

"Anlıyorum," dedi kadın, gözlerini indirerek. "Ama ben senin peşinden koşup kıyafetlerini yırtmadım. Uyandığımda, senin buraya çırılçıplak girip bağırmaya başlayacağını bilmiyordum."

"Ben hep öyle uyurum!" diye savunmacı bir şekilde bağırdı.

Kız kollarını başının altına koydu, yastıklara yaslandı ve kanaryayı yutmuş bir kedinin meşhur gülümsemesini takındı. "Öyle mi?"

Jake kandırıldığı için öfkeliydi. Ona bilmek istediği şeyi söylemişti. Gözlerindeki zafer dolu parıltı, yatakta uzanmış hali kadar baştan çıkarıcıydı.

Yüzünü kurtarmak için, onun kendini beğenmişliğini bir halı gibi altından çekip almak zorundaydı.

Yüzündeki öfkeli ifade yerini kibirli bir ifadeye bıraktı. Gözleri, ona doğru yavaşça ilerlerken küstahça vücudunu süzdü.

"Merakını gidermeden bırakamayız, değil mi?" "Ne demek istiyorsun?" diye sordu kız, kendini beğenmişliği aniden yerini yerini tedirgin bir ihtiyat aldı.

"Demek istediğim, her şey hakkında zihnini rahatlatmamız gerektiği." Banner, kemerini çözerken şoktan gözleri fal taşı gibi açıldı. Kız dudaklarını ıslattı. "Bir dakika."

Adam durakladı.

"Neden?" "Ne yapıyorsun?"

Gülümsedi ve sert, güçlü parmakları pantolonunun düğmelerini açmaya devam etti. "Pantolonumu çıkarıyorum."

Kız daha dik oturdu, artık baştan çıkarıcı değil, iffetli bir bakire gibiydi. "Bekle, Jake!"

Fermuarının son düğmesini açtı. "Soruna cevap istiyorsun, değil mi?"

"Ben..."

"İşte, cevabın bu."

Elleri tekrar hareket ettiğinde gözlerini kapattı.

"Hayır, tıraş olmadan önce her zaman jiletimi bilemem. Sadece gerektiğinde bilem. Haftada bir kez falan."

Gözleri birden açıldı. Adam sakın bir şekilde gömleğinin eteklerini pantolonuna sokuyordu. Adam işi bitirip düğmelerini ilikleyip kemerini bağlarken, kız giderek artan bir öfkeyle onu izledi.

"Başka sorusu var mı?"

Fırtınalı gözleri ona doğru kalktı. "Sen... sen..."

Adam tsk sesi çıkardı. "Şimdi kendini sinirlendirme, Banner. Dinlenmen gerektiğini unutma." Kafasına doğru gelen yastığı kaçırdı ve kapıya doğru koştu.

Gürleyen kahkahası, sert hakaretleri bastırdı.

* *

"Tık tık. Seni kontrol etmek için içeri girersem yüzüme yastık atacak mısın?" Jake birkaç saat sonra başını kapıdan içeri soktu.

Stormy'ye bakmış, odun getirmiş ve akşam yemeği için çorba pişirmeye başlamıştı. Yıllarca yol üzerinde yemek pişirmiş olması şimdi işine yarıyordu. Hazırladığı yemekler mükemmel olmayabilir, ama doyurucuydu.

"Hayır."

Onun somurtmasını bekliyordu, ama kapıyı açıp yatağa yaklaştığında, onun daha önceki tartışmalarını hiç düşünmediğini anlayabildi. Rahatsızlık belirtileri gösteriyordu.

"Ne oldu, Banner?"

Kız başını yastıkta huzursuzca hareket ettirdi. "Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum, ama kesiğim deli gibi kaşınıyor."

"Kaşınıyor mu? Bu muhtemelen iyileştiği anlamına gelir." Fark edilmeyecek kadar uzun bir süre durakladı. "Ama bir bakalım."

Gözlerini güvenle ona dikti. "Sen ne düşünürsen, Jake."

Yorganı ve çarşafı kaldırdı. Vücudunun her kıvrımını ortaya çıkaran gecelikten başka bir şey giymemiş olan minik bedenini gördüğünde boğazı düğümlendi. Yüksek sesle öksürdü. "Sen, şey...?" Elleriyle açıklayıcı bir hareket yaptı, sonra arkasını döndü.

Banner geceliğini kaldırdı ve kadınlığını örtmek için düzeltti, sadece onun ilgisine ihtiyaç duyan karın bölgesini açıkta bıraktı. Tabii ki bu, bir bacağına, kalçasını ve yanının büyük bir kısmını açıkta bıraktı, ama bunun için bir çare yoktu.

"Tamam," dedi yumuşak bir sesle.

Jake arkasını döndü. Gözleri onun gözlerine bakmadı, ama karnını saran bandaja odaklandı. Mümkün olduğunca nazikçe bandajı çıkardı.

Banner nefesini tuttu. Jake başını kaldırdı. "Canını yaktım mı?"

"Hayır." O, filizlenen dikişlerin olduğu ince pembe çizgiye baktı. "Gerçekten kesildiğimi şimdi fark ettim." Gözlerini kapatıp zorlukla yutkundu, içini titreten tiksintiyle mücadele etti. "Çok çirkin."

"Gördüğüm bazı dikişli yaralara kıyasla, Hewitt'in yaptığı iş bir şaheser." Kesik çevresini nazikçe muayene etti. Şişlik veya kızarıklık izi bulamadı. "Bu küçük kuru deri parçacıklarını görüyor musun? Kaşıntıya neden olan bunlar. Yara düzgün bir şekilde iyileşiyor."

"Dr. Hewitt'in beni görmeye gelmemesine şaşırdım. Yağmur ve sel olmasına rağmen, gelmesi gerekirdi."

Jake, bu kadar büyük bir bandaja ihtiyacı olmadığına karar verdi ve

orijinal bandajı, doktorun bıraktığı yumuşak bir gazlı bezle değiştirdi. Çalışırken, "Banner, sana söylemem gereken bir şey var," dedi.

Kadın, lambanın ışığını yeni bir güneş gibi yansıtan başının tepesine bakıyordu. Adamın nefesinin karnına hafifçe düştüğünü hissedebiliyordu. "Ne?"

"Doktorla ilgili."

"Evet."

"Onu silah zoruyla buraya getirdim." Dudakları hafifçe aralandı, ama konuşacak söz bulamadı. Jake açıklamaya ihtiyaç duydu. "Hastanın kim olduğunu söylediğimde isteyerek geldi. Ama seni muayene edip mide iltihabı teşhisi koyduktan sonra, ölene kadar sana afyon vermeye hazırды."

"Ameliyat yapmayacak mıydı?"

"Ben ona silah doğrultup yapmazsa onu öldüreceğimi söyleyene kadar yapmayacaktı."

Kız elini Jake'in gömleğinin önüne koydu. Onu başka bir nedenle sevmeseydi, şimdi sevecekti. Hayatını ona borçluydu. Jake, kızın elini kendi eliyle kapattı ve sert göğsüne bastırdı.

"O lanet şarlatan, seni ölmeye terk edip sonra da ailenizi teselli etmekten başka bir şey yapmayacaktı," dedi Jake sert bir sesle, gözleri bu anı hatırlayınca sertleşip soğudu. "Her şey bittiğinde, bir opossum gibi buradan kaçtı. Sana iyileşmen için herhangi bir talimat vermedi çünkü iyileşeceğini düşünmüyordu."

"Ama sen verdin."

Gözleri onun gözlerine daldı. "Evet."

Bakışları uzun bir süre birbirine kilitlendi, sonra kadın, "Doktor daha sonra saldırı suçlamasında bulunabilir, Jake," dedi.

"Bırakın. Yine aynı şeyi yapardım. O ameliyatı yapmasaydı onu öldürürdüm."

Gözleri yaşlarla doldu. "Beni kurtarmak için onca zahmete girdin, Jake. Neden?"

Ellerini kızın yüzüne koyarak, her bir güzel özelliğini inceleyerek yüzünü süzdü. "Ölmeni izin veremezdim. Senin hayatını kurtarmak için kendi hayatımı feda ederdim."

Sonra, günlerdir onu rahatsız eden arzusu karşısında teslim olarak, ağzını onun ağzına eğdi. Dudakları nemliydi ve o da dudaklarını onun dudaklarına uydurdu. Dili, yavaş ve nazik hareketlerle ağzını araştırdı ve bu, onun duyularını kaosa sürükledi.

Kızın kolları kıvrılıp adamın boynuna dolandı. Adam onu yastıklara daha derin bastırdı ve üst vücudunu kendi vücuduyla kapattı. Kızın göğüsleri adamın göğsünün acil baskısını hissetti. Adamın kalbinin çarpıcı ritmi, kızın kalbinde yankılandı.

Dudakları, onun dudaklarını hafifçe ısırdı ve öpücüğünün nemini dudaklarından sildi. "Banner, Banner," diye fısıldadı boynuna, "Senin ölmene izin veremezdim. Sana çok ihtiyacım var."

Yine fırtınalı bir şekilde öpüştüler, başlarını çevirip, dudaklarını sertçe sürtüp, dillerini birleştirip, nefesleri kesilene kadar. Jake başını kaldırdı, kızın morarmış dudaklarını gördü ve gülümsedi. Bu dudaklar, tutkulu öpücükler vermek ve almak için yaratılmıştı ve o, bu dudakların sık sık hak ettiklerini almasını sağlayacaktı.

"Aç olup olmadığını sormayı neredeyse unutuyordum." Saçının bir tutamını aldı ve parmağına dolandığını izledi, tıpkı onun görünmez bir ip ile kalbini sardığı gibi.

"Açlıktan ölüyorum. Bu gece gerçek yemek yiyebilecek miyim?"

Yataktan kalkıp mutfığa doğru yöneldi. "Sıcak çorba."

"Jake?" Adam arkasını döndü. "Dr. Hewitt'in ya da başka birinin bana bakmasına ihtiyacım yoktu. Sen harika bir iş çıkardın."

Gözleri duygu dolu doldu, ama sadece bir kez başını salladı ve akşam yemeğini hazırlamak için dışarı çıktı.

* *

O geceden sonra aralarındaki ilişkiler değişti. Artık birbirlerine karşı duygularını saklamıyorlardı. O, ona iyi geceler öpücüğü verdi, ama okşamalar bundan öteye gitmedi. İkisi de onun yanında yatmasını önermedi. Sevişmek için doğru zaman değildi, ama o zaman yaklaşıyordu. İkisi de bunu biliyordu. Bu arada, bekliyor ve beklentinin artmasına izin veriyorlardı.

Her sabah çayıyla birlikte bir öpücük alırdı. Ne zaman yatağa yaklaşırsa, elini uzatır ve birbirlerinin gözlerine bakarak elini tutardı. O, odasında tıraş olmaya devam etti. Saçlarını taradı. Sayısız küçük samimiyetler paylaştılar.

Akşamları, yatağının kol mesafesindeki sandalyede oturur, Fort Worth'ta satın aldığı sığır yetiştiriciliği ile ilgili kitapları okurdu. O ise

bir gün sahip olmayı umduğu yemek odası sandalyeleri için iğne oyası yastıklar yapıyordu.

"Jake?" Adam kitabından başını kaldırdı. "İlginç bir kitap mı?"

"Seninle konuşabileceğim zaman değil."

"Dikkatini dağıtmak istemem."

O, haylazca gülümsedi. "Bayan Coleman, aylardır dikkatimi dağıtırsın." Kızın yüzü kızardı.

Kitabı kapattı ve bir kenara koydu. Özel bir geceydi. Mutfığa kadar yürüyüp iki kez geri dönmüştü, dik duruyordu. Çok acele hareket ettiğinde karnında sadece hafif bir ağrı hissediyordu.

"Ne zaman okumayı öğrendin?" diye sordu ona. "Lütfen alınma ama çoğu kovboy okumayı bilmez."

Adam sırtıttı. "Bu Lydia'nın eseri idi. Anabeth'e vagon treninde okumayı öğretmeye başladı. Evimize vardığımızda, Anabeth kararlıydı ve benim de okumayı öğrenmemi istiyordu." Gözleri pencereye kaydı, kız kardeşinin kendisine ve diğerlerine harfleri ve onları kelimelere dönüştüren kafa karıştırıcı kombinasyonları ne kadar yoğun bir şekilde öğrettiğini hatırladı.

"İlk başta bunun zaman kaybı olduğunu düşündüm, ama o bana Ross'un okuma bildiğini hatırlattı. Ross'un yaptığı her şeyi ben de yapmak istiyordum." "Neden ona gittin?"

Soru o kadar bağlam dışıydı ve o kadar kırık bir sesle sorulmuştu ki, başını hızla çevirdi. "Kime?"

"Şu Watkins denen kadın. Birlikte geçirdiğimiz o güzel günün ardından beni otelde bırakıp neden ona gittin?"

Gözlerinde biriken yaşlar onu hem şaşırttı hem de endişelendirdi. Yatağın yanına diz çöküp ellerini tuttu.

"Gittiğimi gördün mü?"

"Evet."

"Senin düşündüğün sebepten gitmedim, Banner."

"Bir erkeğin gece yarısı genelevine gizlice gitmesinin başka ne sebebi olabilir ki? Benimle birlikte olabilirdin. Tek yapman gereken sormaktı."

"Şşş, şşş, Banner. Hayır, yapamazdım. O zaman yapamazdım.

Doğru değildi." "Peki bir fahişeye yapmak doğru mu?"

"Beni dinle," dedi sertçe, ellerini sallayarak. "Micah ve Lee geldi. Uyandım. Micah bana Grady Sheldon'ı

Bu beni rahatsız etti. Sana uzak durması için onu uyarmıştım. Bildiğim kadarıyla seni Fort Worth'a kadar takip etmiş ve seni kaçırmayı planlamıştı. Hemen oradan ayrıldım ve Priscilla'nın evine gidip neyin peşinde olduğunu öğrenmeye çalıştım." Bu noktada Grady ve Priscilla'nın çok yakın olduklarından bahsetmemek akıllıca geldi.

"Tek nedeni bu mu?" diye sordu sert bir sesle. "Sen... yapmadın, değil mi?" Elini saçlarına koydu, avucunu saçlarıyla doldurdu.

"Hayır, yapmadım." "Ama ertesi sabah, sanki, bilirsin, öyleymiş gibi konuştu."

Sinirlenerek dudaklarını inceltip, "Söylediği her şey yalandı. Bana öç almak için sana zarar vermek istedi" dedi.

"Sizin arkadaş olduğunuzu sanıyordum."

"Senin düşündüğün şekilde değil. Sana daha önce Priscilla ile yatmadığımı söylemiştim."

Kadın yorganın üzerindeki gevşek bir ipliği çekiştirdi. "Grady, genelevdeki kızların senden bahsettiğini söyledi. Senin bir efsane olduğunu."

Gülümsemeyle eğlendiğini gösterdi. Ama Banner'ın yıkılmış ifadesini görünce ciddi bir yüz ifadesi takındı. "Banner, o gece ahıra geldiğinden beri başka bir kadınla birlikte olmadım."

"Bu doğru mu?" diye sordu kısık bir fısıltıyla.

Elini ağzına götürdü ve avucunu öptü. Konuşurken dudakları avucunda hareket etti. "Ben de inanamıyorum, ama yemin ederim ki doğru."

"Ama hepsi bu kadar mı? O tek gece mi?"

"Bu sana bağlı," dedi sessizce. "Ne istiyorsun?" "Bunu gizlemedim, Jake."

Botlarının arasındaki zemini inceledi. Günler önce, kız ölümün eşiğinde yatarken, onu etkileyenin sadece fiziksel arzu olmadığını fark etmişti. Evet, kendini onun vücudunda kaybetmeyi arzuluyordu, ama aynı zamanda kalplerinin de birleşmesini istiyordu.

O, uzun zaman önce Ross ve Lydia'nın kızı olmaktan çıkmıştı. O, Banner'dı, bir kadındı, ruhundaki boşluğu doldurması gereken kadındı. Onun alaycılığını ve acısını iyileştirebilecek biri varsa, o da Banner'dı. Kendisiyle savaştan bıkmıştı. Üstelik, sadece onun bildiği bir şey olsa da, birlikte gelecekleri çoktan belirlenmişti.

Tekrar başını kaldırdığında gülümsüyordu. "Yatakta banyo yapmak ister misin?"

Yirmi Bir

"Yatakta banyo mu?"

O, gözlerini kırpmadan, onun makyaj masasına gidip, bir leğen ılık su ve iki yumuşak bezle geri dönmesini izledi. Bunları komodinin üzerine koydu. Yatağın kenarına oturdu. Gözleri kadının yüzünü taradı. Elini uzattı ve parmağının ucuyla kadının küstah burnunun ucuna dokundu ve gülümsedi.

"O gece ahırda senin hakkında ne düşündüğümü sana hiç söyledim mi?"

Sessizce başını salladı. Ev sessizliğe büründü. Sadece onun nefes alıp verme sesini, hareket ettiğinde giysilerinin çıkardığı hışırtıyı ve hipnotize edici sert sesini duyabiliyordu.

"Senin harika bir kadın olduğunu düşündüm. Pek çok kadın bir erkeğin yanına gelip senin yaptığını yapmasını istemez."

"Şok olmuşsun."

"Evet, bunu kabul ediyorum. Benim için sen her zaman küçük Banner'dın, dağınık örgülü saçları ve dizleri sıyrılmış sevimli bir erkek fatma. Düğün gününde bile seni öyle düşünüyordum."

Parmak ucu çenesinin ucuna kondu ve boğazının ortasından aşağıya doğru kaydı. "Ama o gece seni yeni bir ışıktaki gördüm. Tamamen bir kadındın, Banner. Seni bir daha başka bir şeyle karıştırmayacağımı biliyordum. Senin yanında yaşamak ve o geceyi hatırlamak cehennem gibiydi. Pişman oldum."

Ağzı alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ben de bundan zevk aldım, binlerce kez bunun tekrar olmasını diledim." Eğilip onu öptü. Öpücüğü şefkatliydi, ama sahipleniciydi. Ağzı onun ağzının üzerinde hareket etti, dudaklarını ayırarak dilini nazıkçe içeri soktu.

Başını kaldırıp ona baktığında, gözleri parıldıyordu. "Rahat olmanı istiyorum. Sana yatak banyosu yapayım dedim."

"Geceliğimi çıkarmamı ister misin?"

"Hayır," diye cevapladı, şefkatle gülümseyerek, "Onu çıkarmak istiyorum."

Elleri geceliğinin ön tarafına doğru ilerlerken kalbi gırtlığına kadar çıktı. Geceliğin boynundan beline kadar uzanan bir sıra düğmesi vardı. O, bilinci kapalıyken onu düğmelemişti. Şimdi bile bunu düşününce yüzü kızardı.

Çevik parmaklarıyla düğmeleri açtı, ama geceliği açmadı. Gözleri, açıklıktan görünen dar deri şeridini yakıcı bir şekilde izledi, ama ona dokunmadı. Bunun yerine, "Acıtmadan oturabilir misin?" dedi.

Kız oturur pozisyona geldi. Adam, saçlarını taradığı gün yaptığı gibi, yatağın köşesine, kızın arkasına geçti. Ellerini kızın omuzlarına koydu ve geceliği omuzlarından ve kollarından yavaşça aşağı indirdi. Banner, kızın kollarını uzun kollardan çıkardı, ama göğüslerinin üzerinde nakışlı batistten yapılmış narin kalkanı tuttu.

Jake, giysiyi belinin altındaki ilk hafif kıvrıma kadar indirdi. Lambanın ışığında cildi kremi, altın rengi ve yumuşak görünüyordu. Bezini lavaboya batırıp sıktı. Saçlarını bir kenara çekerek, kumaşı omzuna koydu ve yavaş, ölçülü dairesel hareketlerle yıkadı. Kumaşı sırtının uzunluğu boyunca, omurganın tabanının her iki yanındaki ikiz çukurlara kadar indirdi, sonra tekrar yukarı çıkardı. Kafası bir yana eğildi, saçları siyah bir şelale gibi bir omzunun üzerine düştü.

"İyi hissediyor musun?"

"Evet." diye inledi. Baskıyı artırdı, günlerce hasta yatağında hareketsiz yatmaktan kaynaklanan ağrıyı masajla giderdi.

Bezini kuru bir bezle değiştirdi ve cildini tekrar kuru ve parlak olana kadar kuruladı. Boynunun arkası direnmek için çok hassastı. Öne eğilerek, kollarını beline doladı ve dudaklarını kadifemsi cildine değdirdi.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı, dudakları tadarken dili kulağıyla özgürce oynuyordu.

Ağzı boynunda dolaştı, yanağına kadar çıktı ve ağzını buldu. Kadının başı koluna doğru geriye düştü ve adam onu geriye doğru eğilene kadar aşağı çekti, yarısı kucağında, yarısı yatakta. Onu açgözlülükle öptü, dilini kadının ağzının bal peteğine kadar soktu. Öpücük yoğunlaştıkça, kadın tamamen yatana kadar kendini rahatlattı.

Yastıklar yine. Parmakları, göğüslerini örten geceliğin kıvrımlarını sıkıca kavırıyordu, ama korku ya da utangaçlıktan değil, tutkuyla.

Onun ağzını daha fazla istiyordu. Onu öptüğünde, bunu tüm vücudunda hissetti. Her sinirinde karıncalanma hissetti, her yerinde dokundu, acıttı, yaktı, okşadı. Dünya ve tüm sorunları yok oldu. Zorlukların yer almadığı, Jake'in tüm sevincin efendisi ve kaynağı olduğu bir coşku kozasına hapsoldü.

Ama Jake bir kez daha bezi kaseye daldırdı. Hala göğüslerine sıkıca tutturduğu geceliğin ötesine geçmeden boynunu ve göğsünü yıkadı. Bir kolunu kaldırdı ve bezi ince kolunun uzunluğu boyunca ovuşturdu. Diğer kol da aynı titiz muameleye tabi tutuldu. Onun büyük üzüntüsüne, Jake koltuk altlarını bile yıkadı. Utangaç bir şekilde başını yana çevirdi. "Senin her yerin güzel, Banner," diye fısıldadı. "Utanma."

Onu tekrar kuruladıktan sonra, ellerinden birini dudaklarına götürdü. Avucunu, her parmağını öptü, sonra küçük parmağını dudaklarıyla kapatıp ağzına alarak onu şaşırttı. Dişleri, şimdiye kadar hassas olduğunu bilmediği etli parmak ucunu nazikçe ısırıldı.

"Jake!" Çığlığı hafifçe telaşlıydı. Beklenmedik okşama, vücudunun alt kısmında küçük patlamalar yarattı. Duyguların nehirleri göğüslerinde dönerek, uçlarının sertleşmesine neden oldu. Parmak uçlarının vücudunun sıcak bir şekilde zonklayan kısımlarıyla bağlantılı olduğunu asla tahmin edemezdi.

Şimdi bileğinin içini öpüyordu ve dudakları kolunu yukarı doğru ilerlemeye başladı. Dirseğinin içini ağzıyla kapattı ve kız, onun ıslak ve hareketli dilini hissetti. Kolunu çevirdi, böylece alt kısmı ısırğan dudaklarına ulaşabildi. Dişleri, kolunun üst kısmındaki yumuşak, tatlı ete hafifçe battı ve kadın inledi. O iniltiyi, ağzından başlayıp boğazına ve göğsüne kadar uzanan ateşli öpücüklerle sona eren, zihnini çalan bir öpücükle yakaladı.

O oturdu. Gözleri, onun gözlerine bakarken son derece mavi görünüyordu. Yavaşça ellerini kenara çekti. O, geceliği göğüslerinden kaldırırken, serin hava onun ateşli tenini okşadı. "Tanrım, Banner," dedi boğuk bir sesle, "çok güzelsin."

Ay ışığında gördüğü şey, şimdi lambanın titreyen ışığıyla altın rengi bir parlaklık kazanmıştı. Çok güzeldi. Çok süt beyazıydı. Çok pembeydi. Çok mükemmeldi.

Nazikçe sağ kolunu kaldırıp başının üzerine katladı, sonra sol kolunu da, ta ki kolları başını çerçeveleyene kadar. Elleri açık, savunmasız, parmakları savunmasız avuç içlerine doğru hafifçe kıvrılmıştı. Göğüsleri de örtüsüz, kolay kurbanlardı.

Yine de korkmuyordu.

Sessizce uzanmış, onun kendisine hayran olmasını izliyordu.

Gözlerini, bezi tekrar ıslatacak kadar uzun süre ayırmak bile zordu. Sonra onu yıkadı, bezi göğüslerinin tepeleri, kaburgaları ve aralarındaki düzlük üzerinde nazikçe gezdirdi. Diğer bezle onu kuruladı. İşini bitirdiğinde, bir sanatçının hayatının en iyi eserine hayran olduğu gibi ona hayran kaldı.

"Burada seninle böyle olduğuma inanamıyorum. Bu çok güzel. Her an birinin buraya dalıp seni benden alacağını bekliyorum."

"Ben gitmem, Jake."

"Hiçbir kadınla böyle bir an yaşamadım, Banner. Şefkatli ve huzurlu. Onları aldım, bedenlerini kullandım, ama hiçbirinden zevk almadım. Sevmek gibi, olması gerektiği gibi yapamayabilirim. Öğrenmek için çok yaşlı olabilirim. Ama denemek istiyorum. Seninle oynamama izin ver."

Kalbi, gözleri derin duyguların gözyaşlarıyla dolduğu gibi, sevgiyle dolup taşı. Jake için, onun sahip olduğu fahişelerden daha fazlasıydı. Onu sevdiğini söylememişti. Ama sevmekten bahsetmişti ve bu da ona yakındı.

Her iki eli de birer göğsünü kapladı ve avuçlarına sığacak şekilde onu şekillendirdi. Sıkarak, kadınlığı simgeleyen ikiz küreler halinde tüm dolgunluğu içine çekti.

"Banner, Banner." Dudaklarının hareket ettiğini gördü ama neredeyse hiç ses çıkmadı. "Bu beni sevdiğin anlamına mı geliyor?" diye çekinerek sordu.

"Senden hoşlanmak mı?" Yumuşak bir kahkaha attı. "Evet, senden hoşlanıyorum."

Gözleri yine göğüslerine indi. Parmakları şimdi onları nazikçe okşuyordu. Cildinin yumuşak dokusuna, meme uçlarının duyarlılığına hayran kaldı. Okşayan parmaklarının altında kadifemsi çakıl taşları haline geldiklerinde, başını eğdi.

Kadın, dudaklarının ilk dokunuşuyla kendinden geçti. Bu an için doğmuştu, bu anın zevkini Jake'e bir hediye olarak vermek için. Çünkü olan buydu. Adamın çıkardığı sesler açlık ve

tatmin, özlem ve yatışmanın iç çekişleri, arzu ve doygunluğun homurtularıydı.

Banner'ın başı, esnek dilinin her yuvarlanan vuruşunda yastığa gömüldü. Dudaklarının nazikçe çekmesi, kadınlığının kalbinde bir teli çaldı. Bu, acıya benzer bir özlem uyandırdı.

Kollarını indirdi ve parmaklarını onun saçlarına geçirdi, saçlarının tenine değmesinin hissini sevdi. Onun uyandırdığı hisler enfesti. Bacaklarının arasındaki yer arzuyla eriyor, ihtiyaçla acıyor, zevkle titriyordu.

Onun uzuvlarındaki titremeyi hissetti ve onun da en az kendisi kadar acı çektiğini anladı. "Sana çok uzun zamandır ihtiyacım vardı, Banner. Yıllardır. Hayatım boyunca."

Adam kendini kaldırdı ve tekrar fırtınalı bir şekilde dudaklarına öptü. Zayıf bir şekilde ayrıldıklarında, dudaklarına yumuşak öpücükler kondurdu ve parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. Kadın merakla ona baktı.

"Sen... sen..."

"Hayır, yapmayacağım. Sen hala zayıfken ve sana zarar verme tehlikesi varken yapmayacağım." Dudakları onun dudaklarına yumuşakça değdi. "Ama gece boyunca sana sarılmak istiyorum."

"Oh, evet," diye mırıldandı.

Yataktan kalkıp lambayı kapattı. Kıyafetlerinin hışırtısını duydu. Yorganın altına yanına uzandığında çıplaktı.

"Oh, Tanrım," diye saçlarına inledi. Geceliği yeniden düzeltmek yerine, onu çıkarmıştı. Çıplaklığı onun çıplaklığına değdi, çıplak uyluğunun ipeksi dokusu onun uyluğunu okşadı. "Dikkatli ol," diye uyardı, ona yaklaşmak için uzanırken.

"Bana zarar vermezsin, Jake," diye fısıldadı, elini onun boynuna dolayarak dudaklarını boynunun dibindeki atan nabzına bastırdı.

Kollarını ona şefkatle doladı, ama bu onun akıl sağlığına büyük bir bedel ödetti. "Tanrı aşkına, Banner, kıpırdama," diye homurdandı.

Kadın onun sıcaklığına sokuldu ve Jake, kadının göğsüne yaslanarak esnediğini hissetti. "İyi geceler, Jake," diye mırıldandı kadın uykulu bir sesle.

"İyi geceler, tatlım."

Onu kucaklamanın mucizesini hala düşünürken, bir başka mucize daha gerçekleşti. Uykuya daldı.

* *

"Aman Tanrım!"

Jake yataktan atladı, uzun bacakları battaniyeye takılınca küfretti. Yerde sendeleyerek yürüdü ve pencereden dışarı baktı. Düşündüğü gibi, atlılar avluya giriyorlardı. Gece bir ara yağmur durmuştu. Zayıf bir güneş parlıyordu.

Banner, gözleri bulanık bir şekilde oturdu. Çarşaf beline kadar indi. Pantolonunu beceriksizce giymeye çalışan adam kadar muhteşem bir şekilde çıplaktı.

"Ne oldu Jake?"

"Adamlar. Nehri geçtiler." Dağınık halini, pembe ve uykudan ısınmış göğüslerini gördü ve inledi. "Dün gece olanları öğrenirlerse..." Cümlesini yarım bırakarak gömleğinin kollarını giydi.

Çoraplarını, botlarını aldı, yataktan yorganı ve yastığı kaptı, salona koştu ve yatak odasının kapısını arkasından kapattı. Yatak takımını kanepeye attı, üzerinde yatılmış gibi görünmesi için buruşturdu.

Jim, "Hey, kimse var mı?" diye seslendiğinde kapıya gitti.

Jake, büyük bir esneme numarası yaparak evin kapısını açtı. Sanki yeni uyanmış gibi göğsünü kaşıyordu. Sabahın erken saatlerinde bir erkeğin botları olmadan ve gömleği düğmesiz halde olması o kadar da sıra dışı bir durum değildi. "Sesinizi alçaltın," diye kaşlarını çatarak uyardı. Omzunun üzerinden Banner'ın kapalı yatak odası kapısına bakarak, üç biniciye kanepeyi görmeleri için bolca zaman tanıdı. Sonra verandaya çıktı ve arkasından kapıyı kapattı. Yumuşak bir sesle, "Banner çok hasta," dedi.

"Hasta mı?" Randy ilk konuşan oldu. O ve diğerleri, Jake'in Banner'ın evinde görünmesiyle şaşkına dönmüşlerdi. Üç çift göz şüpheyile ona baktı.

"Kasabadan Doktor Hewitt'i getirmek zorunda kaldım. Apandisi patlamak üzereydi. Ona ameliyat yaptı ve onu çıkardı."

"Ne diyorsun sen?" Peter hayretle mırıldandı ve eve doğru baktı. "Ailesi bile bilmiyor muydu?"

"Nehri geçecek bir yer bulmadan onlara haber vermenin bir yolu yoktu

ve onu o kadar uzun süre yalnız bırakmaya korkuyordum." Başını salladı ve onların sempatisini uyandırdı. "Durumu çok kötüydü. Ne kadar kötü olduğunu anlatamam. Onu kaybedeceğimizi sandım."

Üç kovboy üzgündü. Jake, Banner'ın evinden çıktığında en kötüsünü düşünmüşlerdi, ama şimdi onlara, onun bakımı olmasaydı kızın öleceğini söylüyordu. Pete, uygun bir şekilde sakinleşerek, "Onun için yapabileceğimiz bir şey var mı?" diye sordu.

"Hayır. Yağmurdan sonra burayı düzeltin yeter. Hiç bu kadar yağışlı bir Haziran gördünüz mü? Ben görmedim."

Onları, olağanüstü sel hakkında bir sohbete yönlendirdi. "Nehri nasıl geçtiniz?" diye sordu.

"Bir sal yapıyoruz, dün gece bitirdik. Pek bir şey değil," dedi Pete, tütün suyunu bahçedeki çamura tükürerek. "Ama bir adamı ve atı karşıya geçirmek için yeterli. Ross daha sonra gelecek."

"Öyle mi?" Jake'in cevabı dikkatlice rahat bir tondaydı, ama kalbi korkuyla atıyordu. "Peki, içeri girip Banner'ı kontrol etsem iyi olacak. İçinizden biri Stormy'ye bakıp benim için onu eyerler mi, çok minnettar olurum. Dışarı çıkıp çitleri kontrol edeceğiz, herhangi bir hasar olup olmadığını kontrol edeceğiz." Şimdi çekici bir şekilde gülümsedi. "Sürüyü görmelisin, gördüğün en güzel inekler ve en azgın boğa."

Randy sevinçle bağırdı. "Neredeler?"

"Kasabada. Yarın onları eve getireceğiz. Toprağın kurummasını bir gün daha bekleyelim."

Talimatlarını alan kovboylar ahıra doğru yola çıktılar. Jake eve geri döndüğünde Banner'ı yatak odasının kapısında beklerken buldu. Saçları hâlâ dağınıktı, ama bornoz giydiğini görünce rahatladı. Uykudan şişmiş gözleriyle bile son derece seksi ve baştan çıkarıcı görünüyordu ve Jake, onu kollarında tutarak geceyi geçirerek işini ve hayatını tehlikeye attığı için kendine kızıyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sertçe sordu. Seksi görünüşünün ötesinde, bir bebek kadar masum görünüyordu. Çocukları taciz eden bir sapık kadar iğrenç hissediyordu. Ve şüphesiz Ross da onun hakkında böyle düşünecekti.

"İyiyim."

"Emin misin?" Bir kez olsun doğru bir karar vermişti. Dün gece onu elde edebilirdi, ama yapmadı. Ama belki de yapsa, şu anda vücudu ona bu kadar acı çektirmezdi. Kontrol edemediği uyarılma, ona

ona ve daha çok da kendine kızdırıyordu.

"Evet, eminim. Jake, neyin var?"

Banner, gözlerindeki tehditkar gözyaşlarını görmesine izin vermeyi inatla reddetti. Gözyaşlarını tutmak için çabalarken boğazı ağrıyordu. Bu sabah, dün geceki gibi nazik, şefkatli ve sevgi dolu olmasını bekliyordu. Oysa o, öfkeyle kaşlarını çatmıştı. Yüzündeki kapalı, sert ifadeyi çok iyi tanıyordu ve ondan korkmamak elde değildi.

"Bir şey yok. Ama Ross yolda." Ayaklarını botlarına soktu. Banner, çoraplarını giyip, gömleğini ilikleyip, içine sokup, deri yeleğini giyip, boynuna bandana bağlarken sessizce izledi.

"Baba?" diye sordu yüksek sesle.

"Evet, baba. Şimdi lütfen geceliğini giyip yatağına dön." Ross'a onun ne kadar hasta olduğunu ikna edeceksen, o zaman Tanrı aşkına, hasta görünmesi gerekiyordu!

Mutfığa girdi ve gereksiz yere gürültü yaparak bir fincan kahve hazırladı ve Banner için yulaf ezmesi kahvaltısı hazırladı. Kahvaltıyı ona götürdüğünde, tıraş malzemelerinin makyaj masasının üzerinde dağınık olduğunu fark etti. "Lanet olsun!" Onları göğsüne sıkıştırdı ve salona götürdü. Ross'u, yakın ama ayrı yaşadıklarına ikna etmek umuduyla, diğer eşyalarının üzerine attı.

O yatak odasına girip çıkarken, Banner ona bakmıyordu. Gözlerinden kaçınıyor, somurtkan bir sessizlik içinde yulaf ezmesini yerken onun yönüne bile bakmıyordu. Hiç şüphesiz utanıyordu, onu yatağına davet ettiği için pişmanlık duyuyordu.

Kadınısı odada kendisinden hiçbir iz kalmadığından emin olduktan sonra, dışarı çıktı ve mutfığa gitti. Ross'un geldiğini gördüğünde bile orada kaldı.

"Banner?" Bas sesi evin içinde yankılandı ve Jake'e Tanrı'nın Eski Ahit'teki gazabını hatırlattı.

"Buradayım, baba," Jake onun zayıf bir sesle cevap verdiğini duydu.

"Hâlâ yatakta mısın, tembel şey?" Jake, Ross'un botlu ayak seslerinin salondan yatak odasına doğru ilerlediğini duyduktan sonra sadece bunu duydu.

Mutfakta kalıp kahvesini yudumladı. Bitirdiğinde, fincanı süzgecin üzerine koydu ve tüm cesaretini toplayarak yatak odasına doğru gitti.

"Ondan sonrasını pek hatırlamıyorum," dedi Banner, odaya girdiğinde.

Ross, Jake'in son zamanlarda sık sık oturduğu yatak yanındaki sandalyede oturmuş, öne eğilmiş, gözleri kızının yüzüne dikilmişti. Kızının iki elini de kendi elleriyle kavramıştı. Koyu renkli kaşları sert bir şekilde çatılmıştı.

"Sonra bir baktım," diye devam etti Banner, "uyanmıştım ve Jake" — gözleri kapıda duran Jake'e kaydı—"doktorun apandisitimi aldığını söyledi. Bütün bu zaman boyunca bana o bakmış."

Ross, Banner'ın baktığı yöne doğru başını çevirdi ve Jake'i gördü. Ayağa kalktı ve öne doğru yürüdü. Genç adamdan birkaç adım uzaklıkta durduğunda kollarını kaldırdı. Jake, geri çekilmemek için bilinçli bir çaba sarf etti.

Ama Ross sadece ellerini Jake'in omuzlarına koydu ve içtenlikle "Teşekkür ederim" dedi.

Jake sadece omuz silkti. "Henüz teşekkür etme, Ross. Sana biraz sorun çıkarmış olabilirim. O lanet şarlatan kadını ölüme terk edecekti, karın boşluğunu açmaya inanmadığını söyledi. Ona silah doğrulttum ve ameliyat yapmazsa onu öldüreceğimi söyledim."

Ross'un bıyığının altında ağzı inceldi. "Ben de aynı şeyi yapardım."

Jake başını salladı. "Öyle yapacağımı düşünmüştüm."

"Uzun zamandır Hewitt'i kasabadan kovmaya çalışıyoruz. Yeni bir doktor var..."

"Evet, ama o kasaba dışındaydı. Başka seçeneğim yoktu."

"Endişelenme. Dr. Hewitt sorun çıkarırsa ben hallederim."

Ross yatağa doğru döndü. "Tanrım, Prenses, annen ve ben sana bakamadan bu acıyı çektiğine inanamıyorum. Lydia bunu öğrendiğinde çok sinirlenecek. Bu sabah seni görmeye gelmek istiyordu. Ama senin de bildiğin gibi, sudan çok korkuyor ve nehirden bir sal ile geçmeyi düşünmez."

Lydia'nın üvey kardeşi Clancey Russell, ona sudan korkmasını öğretmişti. O henüz küçük bir kızken onu nehre itmiş ve onu sudan çıkarmadan önce neredeyse boğulmasına neden olarak ona korku salmıştı. Ross, yirmi yıl boyunca Russell'ı öldüren kişinin kendisi olmasını dilemişti. Ölmeden önce

Clancey'nin katilinin kim olduğunu öğrenip ona teşekkür etmek istiyordu. "Jake bana çok iyi baktı," dedi Banner sessizce.

Ross Jake'e döndü. "Sana minnettarım Jake. Banner'ın hayatını kurtardın."

Jake yine kayıtsızca omuz silkti ve kapı çerçevesinden uzaklaştı. "Ross, uzun bir geçmişimiz var. Birbirimize yaptığımız iyilikler için teşekkür etmeye başlarsak, bütün gün burada kalırız. Çiftlik işleriyle ilgilenmem gerek."

Banner'ın bakılacağından emin olarak, önce salonda durup kovboy eşyalarını, kementini, deri eldivenlerini, çizmelerini, mahmuzlarını ve şapkasını aldıktan sonra ayrıldı.

Banner, arkasından ön kapının kapandığını duydu. Gitmeden önce ona bakmamış, veda etmemiş, el sallamamış, hiçbir şey yapmamıştı. Onu bakma sorumluluğundan kurtulduğu için bu kadar mı mutluydu? Dün gece ona söylediği her şey yalan mıydı? Yoksa Ross'un ortaya çıkması Jake'e nehrin karşısındaki, gerçekten sevdiği kadını mı hatırlatmıştı? Artık gözyaşlarını daha fazla tutamıyordu. Gözlerinin köşelerinde biriken gözyaşlarını babası gördü.

Yatağın kenarına oturdu ve ona sarıldı. "Benim küçük prensesim. Hâlâ ağrın var mı?"

Acı çekiyordu, ama Ross'un hayal edebileceği türden bir acı değildi. Babasının kollarının güvenli sığınağına sokuldu ve burnunu babasının omzunun çukuruna gömdü. "Ben iyiyim, baba. Seni gördüğüme çok sevindim. Hepinizi çok özledim. River Bend'de neler olduğunu anlat bana."

Ross sabahın büyük bir kısmını onunla geçirdi, bir şeyler getirip götürdü, hiç de huzurlu olmayan bir atmosfer yarattı ve beceriksizliğiyle onu gerginleştirdi. İdeal bir hemşire değildi, ama ona yardım etme çabaları sevimliydi.

Öğlen vakti onu uykuya bırakıp River Bend'e geri döndü. Lydia ve annesi olanları öğrendiklerinde, iki meşgul kasırga gibi ortalığı kasıp kavurdular. Öğleden sonra bitmeden, Micah ve Lee yiyeceklerle donatıldılar ve nehri geçerken yiyecekleri nehre düşürmemeleri için talimat aldılar.

Sudan çok korkmasına rağmen Lydia Banner'a gitmek istiyordu, ama Ross ve annesi onu, salın nehri geçmek için güvenli bir araç olmadığına ve ailede başka bir felaketin yaşanmaması için evde kalmasının daha iyi olacağına ikna ettiler. Ross, Jake'in kızlarına iyi baktığını defalarca ona temin etti.

Çocukların nehri güvenli bir şekilde geçtiğini görür görmez, Ross Larsen'e gitti. Mühendislerle yeni bir köprü inşa etmek için görüştü, bu sefer çelik destekli bir köprü. Bu işi mümkün olduğunca çabuk başlatmak istiyordu.

Jake'in Dr. Hewitt ile başlattığı işi, onunla yüz yüze gelirse bitireceğinden korkan Banner, doktorun posta kutusuna tedavi ücretini bıraktı.

* *

Banner saçlarını fırçalarken Lee yatak odasının kapısını tıklattı. "Banner?" diye yumuşak bir sesle seslendi.

Banner hemen kapıyı açtı ve Lee neredeyse içeriye düşecekti. Banner ve Micah kahkahalara boğulunca Lee sinirli bir şekilde "Hasta yatıyorsun sanıyordum" dedi.

"Öyleyim, daha doğrusu öyleydim. Ama şimdi daha iyiyim. Seni görmek güzel."

"O yaşlı doktor seni gerçekten kesti mi?" diye sordu Micah, pek nazik olmayan bir şekilde.

"Gerçekten kesti. En azından Jake öyle söyledi. Kanıtı da yara izi. Görmek ister misin?" diye alay etti.

Apandisin yaklaşık yerini bilen iki genç adam da saçlarının köklerine kadar kızardı ve Banner tekrar güldü.

"Yatakta olman gerekmiyor mu?" diye sordu Lee.

"Bu odadan bıktım!" diye haykırdı sinirli bir şekilde.

Çeyizinin bir parçası olan şeftali rengi ipek bir sabahlık giymişti. Ekru dantel, önündeki derin V yakayı süslüyor ve çan kollardan bileklerine kadar uzanıyordu. Saçlarını kuzgun kanatları gibi parlayana kadar fırçalamış ve solgun yanaklarına biraz renk katmıştı.

"Verandada biraz oturmanın bir zararı olmaz herhalde," dedi Micah. Lee'nin fikrini almak için ona baktı ve onaylayan bir baş sallama ile karşılık aldı. "Salondaki sallanan sandalyeyi oraya taşıyabiliriz. Gölgede oturursan o kadar sıcak olmaz."

Banner'ın gözleri parladı. "Bu harika olur."

Onların ilgisi aşırı ve komikti, ama kısa sürede sinir bozucu ve sabır zorlayıcı hale geldi. "O yorganı kucağımdan alır mısınız?" dedi Banner sinirli bir şekilde, Lee onu dizlerinin etrafına sarmaya çalışırken yorganı iterek. "Romatizmam yok."

"Geri dönüp Lydia ve anneme sana kraliçe gibi davrandığımızı söylemezsek, başımız belaya girer," dedi Lee savunmacı bir tavırla. Ama Banner'ın öfkeli bakışına karşılık, yorganı verandanın korkuluğuna katladı.

"Endişenizi anlıyorum. Ve bunun için minnettarım," dedi Banner, oldukça yumuşayarak. "Sinirli davrandığım için beni affedin. Uzun süredir evde kapalı kaldığım için böyle oldum. Hasta olmaktan bıktım."

"Anlıyoruz," dedi Micah anlayışla. Dış çekimi veya kurşun çıkarma dışında ameliyat olan kimseyi tanımıyordu. Banner'a yeni bir saygıyla baktı.

"Bütün bu yiyecekleri getirdiğin için teşekkür ederim. Hepsini nasıl yiyeceğim bilmiyorum." "Bunlar Jake için de."

"Evet, Jake." O sabah ona karşı gösterdiği ilgisizliği düşününce kalbi ikiye bölündü.

"Yemek demişken, akşam yemeği vakti yaklaşıyor," dedi Lee.

"Kesinlikle öyle." Banner onlara tekrar gülümsedi. "Gün ışığı varken, hakkında çok şey duyduğum o sal ile nehri geçerseniz daha iyi hissederim. Umarım babam, ben sal ile nehri geçme fırsatı bulamadan köprüyü yeniden inşa etmez!"

Çocuklar gülerек uzaklaştılar. River Bend'deki insanlara Banner'ın zor bir sınavdan geçtiğini, ama yine eski enerjik haline döndüğünü ve nehri sal ile geçmek istediğini söyleyebileceklerdi.

Jake ve üç işçisi avluya girip atlarını verandanın kenarında durdurduklarında, Banner hala verandadaki sallanan sandalyede oturuyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Jake, önsöz yapmadan.

"Biraz temiz hava alıyorum," diye tersledi Banner.

Jake, en cesur erkeğin kalbini bile eritecek bir sabahlık giyip diğer üç adamın gözü önünde oturmasından rahatsızdı. Güneşin sıcaklığıyla parlayan teni ve yüzündeki saçlarını dalgalandıran esinti ile çok kadınsı ve dokunulası görünüyordu. Batmakta olan batı güneşi etrafında bir hale oluşturunuyordu.

Erkekler ona saygılı bir şekilde seslendiler ve nasıl olduğunu sordular. Her zamanki gibi daha cesur olan Randy, eyerinden kayarak verandaya çıktı ve eldivenli elinde bir buket gül tutuyordu.

"Burada olduğuna sevindim, Banner. Bu güller, onca yağmurdan sonra bugün cesurca başlarını dışarı çıkardılar. Jake'den sana vermesi için

"Şimdi sana kendim verebilirim."

Banner sevinçle çiçekleri aldı. Onları burnuna götürdü ve nazikçe kokladı. "Teşekkürler, Randy. Çok güzeller." Ona o kadar güçlü bir gülümsemeyle teşekkür etti ki, Randy merdivenlerden geriye doğru inerken tökezledi. Jake dişlerini sıktı.

Banner, dantellerle sarılmış ve güneş ışığıyla yıkanmış, orada otururken bir resim kadar güzel görüldüğünü çok iyi biliyordu. Onu çıldırtmak için bunu bilerek yapmıştı ve sahneyi sonuna kadar oynuyordu, onun kendisi için koparması gereken o lanet güller kadar savunmasız, çaresiz ve kırılgan görünüyordu.

"Yarın yoğun bir günümüz olacak. Şafak vakti burada buluşalım. Larsen'e gidip sığırları geri getireceğiz." Bu, ustabaşının işten çıkarma emriydi ve üç kovboy da bunu anladı. Banner'a şapkalarıyla selam verdikten sonra atlarına binip uzaklaştılar, atlarının nalları kuruyan çamur topraklarını havaya savuruyordu.

Jake attan indi. Banner ayağa kalktı. O gün ilk kez, birbirlerinin gözlerinin içine baktılar.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu sonunda. "Daha iyi. Çok daha güçlü."

"Kesiğin canını sıkıyor mu?"

Kız başını salladı ve kapıya doğru döndü. "Sen yıkanırken ben akşam yemeğini hazırlayayım."

"Gerek yok, Banner."

Kızgın bir şekilde ona döndü. "Annelerimiz bir orduyu beslemeye yetecek kadar yemek gönderdi. Sen de yesen iyi olur." Bu nezaketsiz daveti yaptıktan sonra içeri girdi ve arkasından kapıyı çarptı.

Jake, Stormy'nin işini halledip yıkandıktan sonra bir süre sonra arka kapıdan mutfığa girdi. Mutfaktaki atmosfer düşmanlıkla doluydu. Banner içeri girdiğinde ona bir bakış attı ama konuşmadı. Vazoya konmuş ve masanın ortasında göze çarpan bir yere yerleştirilmiş güllere öfkeyle baktı.

Son zamanlarda mutfakta ona yemek pişirmek için o kadar çok zaman geçirmişti ki, mutfakta kendini evinde gibi hissediyordu. Ocağa gidip kendine bir fincan kahve doldurdu. Kalçalarını kuru lavaboya dayayarak kahvesini yudumladı. "Fırtınadan kalıcı bir hasar görmedik, ancak gölgeli yerlerde toprak bir süre ıslak kalacak."

"Yarın sürüyü oraya götürecek misin?"

"Evet, ama yeni köprü inşa edilene kadar atlar River Bend'de kalmak zorunda."

"Eh," dedi iç çekerek, "Zaten bir süre binemem."

"Yiyecekler konusunda şaka yapmıyordun," dedi. Mutfakta peçeteyle kaplı birkaç sepet vardı.

"Bu akşam kızarmış tavuk yiyeceğiz. Annem bu sabah taze tavukları yoldu. Micah söyledi. Bu arada, seni sordu. Ona selamlarını ilettim ve Micah'a sana iyi olduğunu söylemesini söyledim."

Ona bakarken gözlerinde bir soru vardı. O sadece başını salladı ve kahvesinden bir yudum daha aldı. O da masaya yemek koyma işine geri döndü.

Sepetlerde konserve sebze ve meyve kavanozları, jambon, bir çömlek pinto fasulyesi, turşu ve jöleler, birkaç somun ekmek, bir pound kek ve Banner'ın sevdiği şekilde şeker serpilmiş çay kekleri vardı. Onları çoktan tatmıştı ve dillerinde tereyağı gibi erimişlerdi. Sadece annesi onları böyle pişirebilirdi. Ama ağız sulandıran yemeklerden aldığı zevk, Jake'in suskunluğu yüzünden azalmıştı.

Kirpiklerinin altından onu inceledi. Çizmeleri çıkarmamıştı. Bu onu rahatsız ediyordu. Yürürken çizmeleri bacaklarının dışına çarpıyordu, ama ince kalçalarına oturduğu yerlerde rahatsız edici bir şekilde tam oturuyordu. Açıklık cinsel organını çerçeveleyiyor, dikkatleri ona çekiyor, pantolonunun şişkin fermuarını vurguluyordu. Önceki gece onu nasıl sıkıca tuttuğunu düşününce, o noktaya baktığında midesi boşalmış gibi hissetti.

Onun açıkça unuttuğu şeyi bu kadar net hatırladığı için kendine kızarak, sertçe çıkıştı. "En azından yemek masasına oturmadan önce chaps'ını çıkarabilirdin."

"Seni rahatsız mı ediyorlar?"

Evet, rahatsız ediyordu, ama onun kastettiği şekilde değil. "Oh, giymeye devam et. Umurumda değil."

"Hayır, hayır," dedi o sinirli bir sesle. Tokayla boğuştu, sonra bacaklarının etrafındaki bağları çekti. "Prensese üzmemek istemem."

Çizmeleri arka kapının yanındaki yere attı ve masadaki sandalyeye kendini attı. Banner, ona öfkeyle bakarken yumruklarını beline dayadı. "Neden bana bu kadar kötü davranıyorsun? Dün gece senin için hiçbir şey ifade etmedi mi? Bu hafta aramızdaki şeyler değişmedi mi?"

Ona inanamayan bir ifadeyle baktı. "Ben mi? Bu sabah bana bakmadın bile."

"Çünkü sen bana bakmadın. Sinirli ve huysuzdun. Sanki ortadan kaybolmamı istiyormuşsun gibi davrandın."

"Bir dakika," diye öfkeyle karşılık verdi, "sen de benimle yatakta olduğun için utanıyormuşsun gibi davranıyordun. Eminim kendini kirlenmiş hissediyorsun, River Bend Prensesi'nin bir işçinin yanında yatarak kendini alçaltmış olduğunu düşünüyorsun."

Öfke onu sardı ve gözlerini parlatmaya başladı. "Oh!" Ayağını yere vurdu. "Sen en sinir bozucu adamsın. Bu kadar aptal olduğun için seni öldürebilirim. Seni seviyorum, Jake Langston. Seni seviyorum."

Gözlerinde elmaslar gibi parıldayan gözyaşları vardı. Elleri hala kalçalarında sabit bir şekilde dururken, vücudu duygudan titriyordu. Her zamankinden daha güzel görünüyordu ve Jake'i beyaz sıcak bir damga gibi arzu sardı.

Hızlı bir hareketle kolunu uzattı, onu belinden yakaladı ve kendine doğru çekti. Kollarını ona doladı ve başını göğüslerinin arasına koydu. "Seviyor musun, Banner? Seviyor musun?" Sesinde keskin bir ton vardı. Bu ses, ruhunun derinliklerinden geliyordu, yıllarca süren hayal kırıklığı ve umutsuzluk, çaresizlik ve acı, kendini suçlama ve pişmanlık duygularını aşarak yüzeye çıkmıştı.

Kadın Jake'in üzerine eğildi, saçlarıyla onu korudu. Kollarıyla sevgili başını kavradı ve sıkıca tuttu. "Evet, evet. Kör müsün Jake? Nasıl bilmezsin?"

Başını kaldırdı ve keskin gözleri daha önce kimseden gerçeği talep etmişse, şimdi de öyle yapıyordu. Gözlerinin kaplan gibi derinlerinde parıldayan gerçeği gördü. Elini kadının başının arkasına koydu. Parmaklarını kadının saçlarına geçirdi ve başını aşağı çekerek ruhlarını yakacak bir öpücük verdi. Tutkulu, neredeyse acımasız bir öpücüktü.

"Banner, Banner." Ağzını ondan ayırdı ve yüzünü kadının çenesinin altına gömdü. Ağzı aşağı doğru ilerledi. Sıcak ve nemli, kadının cildinde dolaştı. Kadının sabahlığının bağcığını çözdü ve ellerini kadının göğüslerine koyarak ipek kumaşı kenara çekti. Kadın sabahlığın altında bir gecelik giyiyordu. Şeffaf kumaş, kadının güzelliğini gizleyemiyordu. Koyu renkli uçlu göğüsleri, kumaşa karşı cesurca davetkar bir şekilde itilerek onu çağırıyordu.

Ona dokundu, ellerini saygıyla ön tarafında gezdirdi, ama bu saygıdan çok vahşiceydi. Kafası, besin arayan bir çocuk gibi ona sürtündü. Vücudu buna karşılık verdi. Sırtını kavisledi ve kendini onun arayan ağzına sundu. Onu ovuşturdu, nazıkçe ısırdı, burnunu sürttü, pagan bir açlıkla rastgele öptü.

Kız, dizlerinden birini sandalyenin kenarına kaldırdı ve onu adamın kasıklarına bastırdı. Onu hafifçe adamın ereksiyonuna sürttü ve adam neredeyse sandalyeden fırlayacaktı.

Diliyle bir göğsünün ucuna dokundu ve bir yıldırım onu sardı. Baş omuzlarına düştü; saçları sırtına döküldü. Chemise'sinin küçük inci düğmelerini açan eller kadar özgür ve vahşiydi.

Adam ağzıyla kadının göğüslerine sihirli dokunuşlar yaptı. Elleri kadının bornozunun içine kaydı ve kalçalarını avuçladı. Adam kadını kendine yaklaştırdı ve kadın da buna karşılık verdi. Adam dişleriyle kadının belini ısırdı.

Jake, sandalyeden kalkıp bornozu çıkarırken onu sabit tuttu. Bornoz, kimseye aldırmadan yere düştü. Onu kollarına aldı ve alacakaranlıkta kalan evden, gün batımının pembeye boyadığı yatak odasına taşıdı.

Onu yatağa yatırırken gösterdiği özen, gömleğini ve yeleğini yırtıp yere fırlatışıyla tezat oluşturuyordu. Ayaklarını botlarından kurtarmak için botlarını tekmeledi. Pantolonunun düğmelerini açtı ve yanına geldi, yanına uzandı, yüzünü ona çevirdi ve onun değerli vücudunu kendine çekti.

Ağızları yine ateşli bir öpücükle buluştu. Yan tarafını okşayarak aşağı doğru indi ve geceliğinin eteğini kaldırdı. Uylukları avucunun altında pürüzsüzdü.

Banner sırt üstü yuvarlandı. Elini uzattı ve onu üzerine indirdi, avucunu kadınısı delta şekline uyacak şekilde kavradı.

"Tanrım," diye fısıldadı, gözlerini sıkıca kapattı. Küçük günahını itiraf etme ihtiyacı hissetti. "Geçen sabah..."

"Evet?"

"Uyandığımda..."

"Biliyorum."

Gözlerini açtı ve mavi ateşler yağdırdı. "Biliyor muydun?" Kadın başını salladı. "Yemin ederim ki bilerek yapmadım, Banner. Sanırım gece sana uzandım ve..."

sana uzandım ve..." Üç parmağını onun dudaklarına koyarak sözlerini kesip durdurdu. "Neden bir şey söylemedin?"

"Rüya gördüğümü sandım."

"Ben de öyle sandım."

"Ben hasta olmasaydım ve uyanık olduğumu bilseydin ne olurdu?"

"Şu anki gibi mi?"

"Evet, şu anki gibi."

Eli, kadının bacaklarının arasına sıkıştı. Bacakları hafifçe açıldı. Parmakları hareket etmeye başladı. Hafifçe ve nazikçe, kadının ıslak ve sıcak olduğunu hissedene kadar parmaklarını ayırıp araştırdı. Kadın onun adını fısıldadı.

Başını eğdi ve göğsünün tepesini ağzıyla kapattı. İçine giren parmakları, meme ucundaki dili kadar becerikliydi. Kız huzursuzca kıvrılana ve bacakları onun bacaklarına sürtünene kadar birlikte okşadılar. Dikkatlice hareket ederek, bacaklarının arasına yerleşti.

Gözleri bulanıktı, ama onun erkekliğinin ucu kadının cinsel organının yapraklarını yırttığını hissettiğinde gözlerini açıp onun gözlerinin derinliklerine baktı. "Canını yakarsam söyle." Kadın başını salladı.

O, kadının içine girdi.

Sonra göz kapakları kapandı. Duygularını kontrol edemeyecek kadar çalkantılıydı. Jake onu doldurdu, Jake, Jake sert, kalın, sıcak ve pürüzsüzdü. Hareket ediyordu. Okşuyordu.

Talimatları fısıldadı. O da itaat etti ve onu daha da fazla hissetti. Kendi isteğiyle, elleri onun kalçalarına, poposuna kaydı. Onları giysisinin içine kaydırды. Vücudu ritmik bir şekilde onun içine girerken, pürüzsüz kaslar avuçlarının içinde dalgalandı.

Jake, çok erken doruğa ulaşmamak için dişlerini sıktı. Banner'ın yüzünü izledi, orada gördüğü coşkuyu sevdi. Daha önce eğitimsiz bir bakireyi aldığını affetti. Bu bir kadındı, onun kadını, onunla birlikte hareket ediyor, tepki veriyor, onun kontrolüne karşı, kendi doruğunun kendisine doğru hızla geldiğini hissederken bile onun altında hızlanıyordu.

Banner'ın gözleri kocaman açıldı ve Jake'in sırtına yapıştı. Vücudu Jake'in vücuduna sıkıca sarıldığında panik içinde Jake'in adını haykırdı. Jake, elinden geldiğince derine uzandı ve Banner'ın rahminin kapısına ulaştı.

"Evet, evet, evet," diye mırıldandı, kadının vücudunun titrediğini hissederken. Kendi boşalması uzun, yakıcı ve muhteşemdi.

Yirmi İki

"Yalancı." Gözlerini açtığında, gözleri koyu yeşil renkteydi, ama altın rengi beneklerle parlıyordu.

"Ne?" diye güldü.

"Diğer erkeklerden daha büyük olmadığını söylemiştin." "Hayır, söylemedim. Senin işin olmadığını söyledim." "Sen çok büyüksün," diye fısıldadı.

"Beni kiminle karşılaştırıyorsun?" diye sordu, kaşlarını çatarak.

O kahkahayla güldü ve adam yüzünü buruşturdu. Henüz ondan ayrılmaya cesaret edemiyordu. Hâlâ o ipeksi kılıfın içinde rahatça yatıyordu. "Bütün kadınların senden bahsetmesine şaşmamalı."

Yüzü ciddileşti. "Senden önce hiç bir kadınla birlikte olmadım." Sesi neredeyse duyulmayacak kadar alçaldı. "Sevişmede efsanesin." Onu nazikçe öptü. "Ve bu benim ilk sevişmem."

Gözleri yaşlarla dolarken, elini uzatıp onun yüzüne, ağzına dokundu. "İkinci sefer her zaman böyle mi olur?"

"Hiç böyle olmaz, Banner. Hiçbir zaman."

Başını eğip onu tekrar öpmek için eğildi ve onun itiraz eden inlemelerine rağmen, ondan uzaklaşıp yanına yuvarlandı. Gözleri yastığın üzerinde buluştu ve birbirlerine kilitlendi. Parmakları, geceliğinin düğmelerini hafifçe çekti. "Sen çok güzelsin, Banner Coleman."

"Sen de öyle, Jake Langston."

Alçakgönüllülükle başını salladı. "Ben yaşlı ve yıpranmışım, korkuluk kadar sıksa. Bir at sırtında gezginim."

Kadın öne eğildi ve onu nazikçe öptü. "Benim için öyle değilsin. Sen her zaman benim Lancelot'umsun."

"O kim?" Beyaz kaşlarından biri kalktı.

Kadın parmağıyla kaşının kavisini izledi ve hafifçe güldü. "Onun hakkında bir ara bir şeyler okumalısın. Ama emin ol, karşılaştırmadan memnun kalacaksın."

karşılaştırmadan memnun kalacaksın."

Sonra gülümsemesi kaşlarını çatmasına dönüştü. Lancelot kralın karısını sevmiştir. Jake bu geceden sonra Lydia'yı hala sevecek miydi? Banner bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı. Bu gece hiçbir şeyin onu üzmesine izin vermeyecekti. Jake buradaydı, onu seviyordu, onun sevgisini kabul ediyordu. Şimdilik bu yeterliydi.

Parlak saçlarına dokundu. "Kendin hakkında bu şekilde konuşman beni kızdırıyor."

"Nasıl?"

"Yaşlı ve sıska. Öyle değilsin. Sen güzelsin. Neden kendini bir eyer serserisi olarak tanımlıyorsun?"

Jake rahatsız bir şekilde başka yere baktı. "Kendimi pek önemsemiyorum." "Ama neden?"

Bir kolunu başının arkasına koyup tavana bakarak yer değiştirdi. "Hepsi uzun zaman önce oldu, Banner. Başka bir hayatta. Duymak istemezsin."

"Hayır, duymak istiyorum."

Başını çevirdi, kadının gözlerinde açıkça görünen sevgiyi fark etti ve iç geçirdi. Ona anlattığında, kadın muhtemelen kendisinden daha az saygı duyacaktı, ama kadının onun hakkındaki imajını şimdi yok etmek, sonra yok etmekten daha iyiydi. Bunca yıldır her şeyi kendine saklamıştı. Onunla birlikte, o anda, bunları anlatmak, bir kez ve sonsuza kadar içinden atmak zorunda hissetti.

"Aynı gün hem bekaretimi hem de kardeşimi kaybettim. Luke'un öldürülmesi benim hatamdı."

Banner sessizce, hareketsiz yatıyordu. Jake, onun tepkisini ölçmek için yüzüne baktı. Priscilla onun bakışlarına kararlılıkla karşılık verdiğinde, Jake açıklamaya başladı.

"Priscilla, o vagon trenine bindiğimiz günden itibaren bana takılmıştı. Ben on altı yaşındaydım ve bahar boğası gibi azgındım."

Sakin ve tonlamasız bir sesle, Priscilla'nın o yaz onu nasıl cinsel çılgınlığa sürüklediğini, alay edip baştan çıkardığını anlattı. "Bir öğleden sonra Luke'a rüşvet verip işlerimi yapmasını sağladım ve onu görmek için gizlice kaçtım. Saatler sonra vagona geri döndüğümde annem bana bağırdı. Luke ve benim nerede olduğumuzu sordu. Sonra Moses, kardeşim kollarında vagona geldi. Boğazı kesilmişti."

Banner'ın yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. Yine de konuşmadı. Jake, daha önce hiç kimseye açmadığı kadar ona içini açıyordu. Şimdi sessiz kalmanın zamanıydı. Dinleyecek birine çaresizce ihtiyacı vardı. Ne

kınayan ne de acıyarak. Sadece dinleyen.

"Bunca yıldır bununla yaşamak zorunda kaldım. Priscilla'yı aldatmasaydım, kardeşim muhtemelen hala hayatta olurdu."

Oturur pozisyona geldi ve kollarını kaldırdığı dizlerinin üzerine koydu. "Senin ve diğer herkesin benim Priscilla'nın erkeklerinden biri olduğumu düşündüğünü biliyorum. Gerçek şu ki, ona dokunmadım. O günden sonra onu birkaç kez aldım, ama her aldığımda kendimden daha çok nefret ettim.

Tren dağıldığında ayrıldık ve onu yıllarca görmedim. Uzun bir yolculuk sırasında Fort Worth'ta onunla karşılaştım. Onu bir genelevde çalışırken görmek beni şaşırtmadı. Bizim kaldığımız yerden devam etmek istedi. Ama ona her baktığımda, tek görebildiğim Luke'un yüzü, ölü, solgun, gömleği kanla lekelenmiş haliydi."

Yataktan kalkıp makyaj masasına gitti, sürahidenden kendine bir bardak su doldurdu ve keşke viski olsaydı diye düşündü. "Hepsi bu kadar değil. Gerisini de dinlesen iyi olur. Luke'u kimin öldürdüğünü buldum."

Anlatımında bir ara verdi. İşte bu noktada, o ve Lydia arasında kopmaz bir bağ oluşmuştu. Kardeşinin katili, Lydia'nın üvey kardeşi, tecavüzcüsü, işkencecisiydi. Jake her iki hesaplaşmayı da halletmişti. "Onu öldürdüm, bir sokakta bıçakladım ve bundan zevk aldım. On altı yaşındaydım. On altı," dişlerini sıkarak söyledi.

Başı öne düştü. Banner, yakın zamanda geçirdiği ameliyatı umursamadan yataktan atladı ve onun arkasına geldi. Onu duyunca, hızla arkasını döndü. "İşte, yatağına aldığın adam bu," dedi, yatağı işaret ederek.

"Ve bunun için üzgün değilim. Öldürdüğün adam ölmeyi hak etmişti." "Luke öyle miydi?"

"Bu senin hatan değildi! Sen sorumlu değildin. Tuhaf bir dizi olay, tesadüf. Bu suçluluk duygusunu hayatının geri kalanında taşıyamazsın."

Taşıyamaz mıydı? Neredeyse yirmi yıldır taşımamış mıydı? Ve o süre boyunca her gün kadınları da hor görmüştü. Priscilla'nın Luke'un cinayetindeki rolünden dolayı karşılaştığı her kadını cezalandırmıştı.

Bu geceye kadar.

Banner ondan tiksinti ile kaçmıyordu, ona anlayış ve sevgiyle bakıyordu. Priscilla Watkins ile geçirdiği o ilk kader öğleden sonra beri kendini temiz hissetmeyen Banner'ı, Banner'ın vücudu temizlemişti.

"Başkaları da vardı, Banner. İki kişi. İsimleri ve yüzleri olan adamlar ve ben onları öldürdüm."

"Bana onlardan bahset."

"İçlerinden biri bir arkadaşımı öldürdü. İlk sığır sürüsünü götüren, tecrübesiz bir çocuktü. Onu kanatlarımın altına almıştım. Bana Luke'u hatırlatıyordu. Diğer i ise bir zorba idi. Çocuk, tökezleyip yatağına kahve döktüğü için onu döverek pestilini çıkardı. Çocuk içten kanıyor olmalıydı. O gece öldü. Onun katiliyle kavga ettim. Saatlerce süren bir kavga oldu. Sonunda ben... onun boynunu kırdım."

Banner elini göğsüne koydu. "Diğeri?"

"Diğeri, Kansas City'de beni ve neredeyse tüm kovboyları dolandırmış bir kumarbazdı. Bizi poker oyunlarına çekip, birkaç el kazanmamıza izin verdikten sonra hile yaparak bizi soydu. Onu silahlı düelloya davet ettim. Bana silahını çekti. Ben daha hızlıydım."

Yanında duran kadına baktı. Ağzının bir köşesi acı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "İşte böyle. Jake Langston'ın sefil, acınası hayatı."

Kadın cesurca kollarıyla onu sardı ve yanağını göğsüne dayadı. "O adamlar başkalarına zarar veriyordu, Jake. Sen katil değilsin."

Kollarını tutarak onu itti. "Ama anlamıyor musun? Gerekli görürsem, bunu tekrar yapabilirim."

"Bunu yapmanı beklerdim. Babamın da yapmasını beklerdim. Daha önce kimseyi öldürüp öldürmediğini bilmiyorum, ama haklı olduğunu düşünürse yapacağını biliyorum."

"Hiç haklı bir neden olabilir mi?"

"Evet," dedi Banner yumuşak bir vurguyla. "Evet, Jake. Bazen haklı olduğunu düşünüyorum."

Onu kendine doğru çekti ve yüzünü saçlarına gömdü. "Doğru mu yanlış mıyız bilmiyorum, Banner, ama bunu söylediğin için teşekkür ederim."

"Bunu sadece senin duymak istediğini düşündüğüm için söylemiyorum. Bence hepimiz kışkırtıldığımızda şiddet uygulayabiliriz. Sen aileni ve arkadaşlarını korumak için öldürdün."

"Anneme bile hiç söylemedim."

"Belki de söylemelisin. O bilge biridir, Jake. Ne söyleyeceğini benden daha iyi bilir." Elini uzattı ve yüzünü elleriyle kavradı. "Ama onun seni sevdiğini ve ne yaparsan yap seni sevmeye devam edeceğini biliyorum. Ben de öyle."

Saçlarını yanağından çekip attı. "Sana anlattığım için kendimi daha iyi hissediyorum."

"Sevindim." Sırtını ovuşturdu, ellerini pürüzsüz cildinin üzerinde genişçe açtı ve parmaklarını sıkı etine bastırdı.

Jake eğildi ve dudaklarını onun dudaklarına değdirdi. Öpücüğüyle ona teşekkür etti. Neden Banner'a başka kimseye söyleyemediği şeyleri söyleyebildiğini bilmiyordu. Kalbini açmıştı ve daha önce söylemesi çok zor gelen sözler ağzından dökülmeye başlamıştı. Masumiyetini kaybettiği o yazdan beri hissetmediği bir özgürlük hissetti. Ve güvenle ona sokulan minik kadınlık paketinde yeniden umut buldu.

"Akşam yemeği yemedin."

Kadın güldü. "Yemeğin yarıda *kesildi*, değil mi?" "Ben şikayet etmiyorum."

"Ben de," dedi, tam da ağzı onun ağzını bir öpücükle kapattığı anda.

Ayrıldıklarında, "Cömertliğini takdir ediyorum, ama aç olduğunu biliyorum. Ve tüm o yiyeceklerin boşa gitmesi çok yazık olur," dedi.

"Hadi." Adam kadının poposuna hafifçe vurdu ve onu yatak odasından çıkardı.

* *

"Başka yolu yok mu?"

Banner, az önce bitirdikleri yemeğin dağınık olduğu masanın karşısındaki utangaç gözlerini kaldırdı. Parmağının ucunu ıslattı ve tabağındaki kurabiye kırıntılarına bastırdı. Kırıntıları topladıktan sonra parmağını yaladı.

Jake sevgiyle ve artan bir heyecanla onu izledi. Geceliğini yeniden iliklemişti, ama sabahlığını giymeyi tercih etmemişti. Yemek sırasında birkaç kez ona bakarken yutkunmakta zorlanmıştı. "Neyin birden fazla yolu var?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Jake sırtıttı. "Sence ne?"

"Bilmiyorum," dedi, saçlarını omzunun üzerinden atarak küstahça. "Nasıl bilebilirim ki? Sen benim tek sevgilim oldun."

Masayı aşarak uzandığında, gülümsemesi kayboldu.

Başparmağıyla kadının elinin arkasını okşarken gözleri onun gözlerine kilitlendi. "İlk gece için özür dilerim, Banner. Sana karşı daha yumuşak davranmalıydım. Denedim ama..." Çaresizce omuz silkti. "Beni fırtına gibi aldın."

Kadın öne eğildi, ışığın adamın kaşlarından yansıyıp yüzünün geri kalanını gölgeye boğmasını sevdi. "Peki şimdi?"

"Sen beni fırtınaya sürükledin," diye fısıldadı sertçe.

Sandalyesinden kalkarak masanın etrafından dolaştı. Sandalyesini geri çekerek, onun kucağına oturması için yer açtı. Bir kolunu onun omuzlarına doladı, diğer eliyle saçlarını okşadı. O da bir koluyla onun belini sardı. Diğer eliyle yine geceliğinin düğmelerini açtı ve göğsünü kapattı. Hala az önce yaptıkları sevişmenin kızarıklığı vardı.

Uzun ve yavaşça öpüştiler, birbirlerinin tadını çıkararak, doyasıya içtiler. Banner geri çekildiğinde, göğsündeki kılları çekiştirdi. Masaya gömleğini giymişti, ama düğmelerini iliklememişti. Kumaşı kenara çekti, o muhteşem göğsün bir daha gözünden kaybolmasını istemiyordu.

"Jake?"

"Hmm?" O, kadının göğüslerinin dolgunluğuna, büyüklüğüne, kremsi pürüzsüzlüğüne ve sert uçlarına odaklanmıştı.

"Bana öğretmeni istiyorum."

"Öğretmek mi?"

"Nasıl... bilirsin, nasıl yapılacağını."

Eli göğsünden aşağı kayarak bakır rengi meme ucuna dokundu.

Jake nefesini tuttu. "Banner, senin öğretilmeye ihtiyacın yok."

"Bana patronluk taslama. Seni nasıl memnun edeceğimi bilmek benim için önemli."

Jake, Lydia'nın kocasını asla tatminsiz bırakmayan sevgi dolu bir eş olduğunu düşünmüştü. Ross, Jake'e evlilik yatağı hakkında hiç bir şey anlatmamıştı, ama onu tanıyan herkes onun mutlu bir adam olduğunu görürdü. Ross Coleman şehvetli ve erkeksi biriydi. Yine de Lydia ile evlendiğinden beri başka bir kadın aramamıştı. Jake buna hayatı pahasına bahse girerdi.

Banner, aktif bir evlilik yatağına sahip iki kişinin kızıydı. Yine de Jake, onun tutkusunun boyutuna hayret ediyordu. Bu tutku, çoğu zaman tepkilerini taklit eden fahişelerden gördüğü her şeyi aşıyordu. Diğer kadınlar, bu kadar tutkulu bir rahatlamaya muktedir olduklarını bile bilmiyorlardı.

"Sana vermediğim bir şey için başkasına gitmeni istemiyorum."

"Banner..."

"Seni sevmeyi bana öğretir misin?"

Saçlarına dokundu, elini başının tepesinden omzuna doğru kaydırıldı. Bu çok cazip bir teklifti, ama o hala ameliyatın etkisinden kurtulamamıştı. Tanrım, onun altında kıvranışını, sırtını kavisleyişini düşündüğünde... Dikişlerinin patlamaması bir mucizeydi. Ne halt etmişti ki?

"Bu gece olmaz," dedi, onu kucağından indirerek. Kalçalarının ona baskı yapması, kararlı kalmasını zorlaştırıyordu. "Yorgun görünüyorsun. Sen yat, ben bulaşıkları yıkayayım."

Mutfaktan çıkarken omuzlarını ağırlaştıran yorgunluk değildi. Hayal kırıklığıydı.

Yarım saat sonra Jake yatak odasının kapısını açtığı anda, kız hala uyanıktı. "Şimdiye kadar uyumuş olursun diye düşünmüştüm."

"Seni bekliyordum." Omuzları yorganın üstünde çıplaktı. Lamba kısık ayarlanmıştı. Çok güzel görünüyordu. Gözlerinin altındaki yorgunluktan kaynaklanan mor lekeler, gözlerine daha da etkileyici bir hava katıyordu.

Jake, onun gücünü zorladığı için bir parça suçluluk duydu. Aynı zamanda, içinde bir arzu dalgası yükseldi. "Artık birlikte uyuyamayız, Banner. Bu sabah neredeyse yakalanıyorduk."

"Bu riski almaya hazırım."

Jake kararlı bir şekilde başını salladı. "Ama ben almayacağım. Senin için, benim için değil. Adının yatakhanede dolaşmasını istemiyorum."

"En azından iyi geceler öpücüğü verir misin?"

Gülümsedi, dişleri lamba ışığını yakaladı ve karanlık yüzünde beyaz bir parıltı oluşturdu. "Bunu yaparım."

O, yatağın kenarına oturduğunda, yatağın ağırlığıyla battaniye çöktü. Yerçekimi ve ona yakın olma arzusu, Banner'ı ona doğru çekti. Onu örten çarşaf kenara çekildi, böylece Jake derin ve duygusal bir öpücükten sonra ona baktığında, onu alaycı bir şekilde izleyen pembe bir meme ucu gördü.

Yumuşak bir inilti çıkardı. "Adil oynamıyorsun,

Banner." "Ben her zaman kuralları çiğnerim."

Başını eğdi. "Neden senden doyamıyorum?"

Ağzı tereddüt etmedi, ama göğsünün ucunu kapattı. Dilini kullanarak onu yaladı. Bir kez tatmak yetmedi. Diğer göğsüne geçti ve onu da uzun, lezzetli yalamalarla parlatarak Banner'ı arzuyla nefes nefese bıraktı.

"Lütfen, Jake. Birbirimizi yeterince beklemedik mi?"

Onu düşündü. Krem rengi omuzlarına dökülen saçlarıyla inanılmaz derecede güzeldi. Öpücüklerinden dolayı hala nemli bir şekilde parlayan göğüsleri, dalgalı siyah saçlarının arasından görünüyordu. Ağzı, öpücüklerden dolayı şişmiş ve kırmızıydı.

Yavaşça yataktan kalktı ve gömleğini çıkardı. Pantolonunun düğmelerini açtı. Banner, onun kıllı göğsüne ve kollarındaki kaslara hayranlıkla bakıyordu. Hiçbir kadın, onun kadar yakışıklı bir sevgiliye sahip olacak kadar şanslı olamazdı. O zayıftı, her kaburgası belirgindi, ama karnındaki kaslar sert ve belirgindi. Kollarında, en ufak bir hareket yaptığında, gelişmiş kaslarla dolu damarlar beliriyordu.

Pantolonunu kalçalarından ve bacaklarından aşağı indirdi ve hafifçe eğilerek çıkardı. Dikleştiğinde, Banner hafifçe nefesini tuttu. Onun çıplaklığına duyduğu çekim tamamen bedenseldi, çünkü bronz teni ve altın beyazı vücut kılları lamba ışığında altın rengi parıltıyordu.

Gözleri, daralan göğsünden düz karnına ve dar kalçalarına doğru kaydı. Uylukları uzun ve inceydi, baldırları sert ve elma kadar yuvarlaktı. Gözleri tekrar cinsel organına kaydı, burada sarı saçlar daha koyu, daha yoğun ve daha kıvrıkcıktı.

Jake eğilip örtüyü geri çekti ve düşündüğü gibi onu çıplak buldu. Yanına uzandı ve onu kendine yaklaştırdı, bandajlı kesik yerini fark ederek onu şefkatle kucakladı. Ama öpüşmelerinin kişiliği kısıtlı değildi. Vahşice niyetli, tamamen disiplinsiz, tutkuyla dizginlenmemişti.

Elini kadının göğsüne koydu ve önce parmaklarıyla, sonra da hemen ardından ağzıyla onu sevdi. Dudakları kadının kaburgalarının arasında kaydı. Dilini samimi bir şekilde sokarak ve dişleriyle hafifçe kazıyarak kadının göbeğini öptü. Dudakları kadının karnındaki bandaja doğru kaydı. Onu son derece şefkatle öptü.

Karnındaki ateş yükseldi. Kalp atışları hızlandı ve kulak zarlarına çarptı.

Banner'ın parmakları saçlarının arasında dolaştı. Daha önce onu endişelendiren şey

onu endişelendirecek olan şey, şimdi vücudunda bir sel gibi dolaşan heyecan uyandırıyordu. Dudaklarının vücudunda yabancı bir dokunuş hissetmek çok ediciydi, ama okşamaları sadece neşe ve tarif edilemez bir coşku vaat ediyordu.

Burnu ve çenesiyle karnını okşadı. Beyaz kare bandajı tekrar öptü, sonra uyluk ve karnı arasındaki sığ oluğa geçti. Dilini aşağı doğru sürükledi.

Başını hafifçe kaldırarak, ipeksi siyah buklelerin olduğu bölgeye odaklandı. Önce nefesi, sonra dudakları ona dokundu ve sevgi dolu sözler fısıldadı.

Zor nefes alırken başını kaldırdı ve ona baktı. "Banner, bunu daha önce hiç yapmadım, ama..." Sözler, bitmemiş bir soru gibi havada asılı kaldı.

"Neyi yapmadın?" Sesi tutkuyla dumanlıydı.

Jake yatağın yanına diz çöktü. Onu kenara doğru itti. Kadınlığının birleştiği üçgenin ucunu öptü. Sırtı kavislendi ve huzursuz ellerle altındaki çarşafları kavradı.

Yavaşça bacaklarını ayırdı ve omuzlarına attı. Başını çevirip ağzını bacağının yumuşak iç kısmına bastırdı. Tekrar. Tatlı okşamalar sonsuza dek devam etti. Her bir bacağın dizinden yukarısını, yeni doğmuş bir bebeğin başını öper gibi hafif ve yumuşak öpücüklerle dolaştı.

Sonra kendini ona tatmaya bıraktı. Onun özünü tadarak, onu sonsuza kadar hafızasına kazıdı. Ağzıyla onu kapladı, yumuşakça emdi. Dili, derin ve tatlı bir şekilde dalan maceracı bir kaşif gibiydi. Geri çekildiğinde, onu düşüncelerinden uzaklaştıran dönen vuruşlarla titreyen eti kapladı.

O kutsal siyah kadife uçurum daha da genişledi ve Banner'ı kendine çekti. Onun adını ağlayarak, o uçuruma, parlak bir ışık patlamasına düştü. Tüm varlığı, nihai insan deneyimi tarafından sarsıldı.

Jake o gün onu bir daha almayacağına yemin etmişti, ama kızın kolları onu aramak için yükseldiğinde direnemedi. Kızın üzerine uzandı ve kendini derinlere gömdü.

"Ne kadar harika olduğunu tat." Onu öptü.

Kalçaları, vücudunun itişlerine karşı dalgalandı. O bir başka zirveye ulaştığında, Jake hızla doruğa ulaştı. Jake, tohumları onu doldururken, duyguların seliyle titredi. Birbirlerine sarıldılar, çalkantılı bir fırtınadan kurtulanlar gibi.

bir fırtınadan kurtulanlar gibi birbirlerine sarıldılar.

Sonunda ondan uzaklaşacak kadar güç topladığında, yüzüne baktı. Gözlerinin altındaki gölgeleri parmağıyla okşadı, ama pişmanlık hissetmedi. O an çok değerliydi.

"Hiç bilmiyordum..." diye fısıldadı. "Ben de."

Şefkatle öpüştüler. Jake ikisini de örttü ve kız ona sarıldı.

Vücutları, sadece cennetin tasarlayabileceği bir şekilde birbirine uyuyordu.

O uykuya dalarken, onun "Seni seviyorum, Jake" diye fısıldadığını duydu.

Uzun süre uyanık kaldı, onun yumuşak nefes alıp verme ritmini dinledi, başını yasladığı göğsündeki tüyleri okşadığını hissetti.

Başka bir karar yoktu. Yarın ona söylemek zorunda kalacaktı.

* *

Gözleri açılana kadar uzun bir süre geçti. Gözleri açıldığında, onu net görebilmek için gözlerini kırptı. Yatak odası şafak sökmeden önceki gri sisle kaplıydı. "Neden uyanıksın?" diye sordu uykulu bir sesle.

Jake, giyinik ve bir günlük iş için hazırlıklı bir şekilde yatağın kenarında oturuyordu. Kızın saçından bir tutamı parmağına dolamıştı. Onu uyandırmak için burnunu gıdıklıyordu. "Adamlar erken gelecek. Bugün senin sığırlarını eve götüreceğiz, patron hanım." Kızın çenesine hafifçe vurdu. "Veda etmeden gitmek istemedim."

Ağzı, çekici bir somurtkanlık oluşturdu. "Keşke ben de seninle birlikte sığırları götürebilseydim."

"Bir dahaki sefere." Eğilip burnunun ucuna bir öpücük kondurdu, öpücük dudaklarına, sonra da dilini içeri sokarak ağzına kadar uzandı. "Yanımda uyanmayı seviyorum, Banner."

"Ben de."

"Ama böyle devam edemeyiz." Yataktan kalkıp pencereye gitti, ufuktaki gri renk yerini inci pembesine bırakıyordu.

Banner, kalbi ölüm çanı gibi çarparken, örtüyü attı, bornozunu aradı ve yataktan kalktı. "Ne demek istiyorsun?" Bornozu etrafına sardı ve saçlarını bornozun arkasından çıkardı.

"Artık birlikte yatamayız. Seni çok seviyorum, seni bu şekilde küçük düşüremeyeceğim. Ayrıca, sana her dokunduğumda Ross ve Lydia'ya yalan söylüyorum. Seni bana emanet ettiler."

Kalbi endişe verici bir hızla çarpıyordu. Ona ayrılacağını söyleyemezdi. Eğer söylerse, o anda ölecekti.

Yavaşça döndü. Sinirli bir şekilde şapkasının kenarını parmaklarıyla oynadı. "Banner, bence..." Boğazını temizlemek için durdu. O da hıçkırığını bastırdı. "Bence evlenmeliyiz."

Rahatlaması o kadar derindi ki, birikmiş nefesini büyük bir nefesle bıraktı. Kendini ona attı, kollarını boynuna doladı ve yüzünü öpücüklerle yağmurladı. "Oh, Jake, Jake. Ben... oh, evet, evet."

"İstiyor musun?"

"Tanrım, evet. Sen bana evlenme teklif etmeseydin, ben sana teklif edecektim. Bana ayrılacağını söyleyeceğini sanmıştım."

Onun coşkulu kabulüne gülümsedi. Şapkasını yere bırakıp, onun kucaklamasına karşılık verdi. "Dikkatli ol. Dikişlerin patlayacak."

"Oh, Jake, ne zaman? *Ne zaman?*"

"Mümkün olduğunca çabuk." Onu hafifçe kendinden uzaklaştırdı ve yüzüne baktı, gülümsemesi aniden gerginleşti. "Banner, gösterişli bir düğün için vaktimiz yok. Evlilik cüzdanını çoktan aldım. Yemek almak için şehre gittiğim gün her şeyi hallettim. Bir rahip bulup, telaşlanmadan, hatta iş bitene kadar ailelerimize bile haber vermeden evlensek olur mu?"

"Hayır, tabii ki hayır," diye şaşkınlıkla cevap verdi. "Bir başka resmi düğünün tantanasını istemiyorum. Ama neden ailelerimize söylemeyelim? Neden zamanımız yok diyorsun?"

O zaman onu kendinden uzaklaştırdı, ama ellerini omuzlarında sıkıca tuttu. "Bir bebek var, Banner." O da ona bakakaldı, şaşkınlıktan cevap veremedi. "Benim bebeğimi taşıyorsun."

Bir bebek! Jake'in çocuğu!

"Bu, ahırda geçirdiğimiz ilk gece olmuş olmalı," diye devam etti. "Doktor buradayken bana söyledi. Ameliyat yapmak istememesinin nedenlerinden biri de buydu. Ameliyatın bebeği tehlikeye atacağından korkuyordu."

Bir bebeğim olacak. Jake ve benim yaptığımız bir bebek.

Saf bir sevinç onu sardı, bir çeşme gibi fişkırıp köpürerek, pahalı bir şampanya gibi vücudunda parıladı.

Ama sonra onun söylediklerinin etkisi onu vurdu ve içinden akan mutluluk nehrini anında ve etkili bir şekilde durdurdu. Ellerini itti ve ondan uzaklaştı. Yüzü neşeli halinden boş bir ifadeye, sonra öfkeli, sonra da kızgın bir ifadeye dönuştü. Jake buna hazırlıklı olamadan, elini uçurdu ve onu yanağına sert ve acı verici bir şekilde vurdu.

"Seni piç! Senin merhametine *ya da* sadakasına ihtiyacım yok. Ah, düşün­düğümdede..."

Anlamsızca geveledi. Onunla sevişmiş olması, acıyarak evlenme teklif etmiş olması, tahammül edemeyeceğı kadar aşığılayıcıydı.

"Merhamet? Yardım? Sen ne diyorsun?" diye sordu Jake, çenesini tutarak.

"ık buradan ve beni rahat bırak. ık!" diye bağırdı. Jake, onun çocukluğundaki öfke nöbetlerini çok görmüştü, şaka yapmadığını biliyordu. Ve bahçeye iş için gelen adamların sesini duyduğunda, seçim hakkı elinden alınmıştı.

"Bunu sonra konuşuruz."

"Cehenneme git."

Evden ıktı.

Banner onu yatak odasının kapısına kadar takip etti ve pencere camlarını titretacak kadar sert bir şekilde kapıyı kapattı. Sonra yüzünü elleriyle kapattı ve soğuk ahşap kapıdan kayarak yere oturdu. Ağır hıçkırıklar onu sarsıyordu.

Düğün gününden, ahırdaki olaydan, hayatında hiç hissetmediğı kadar aşığılanmış hissediyordu.

Aşığılanmış ve sefil.

Yirmi Üç

Grady Sheldon iyileşmişti. Artık her hareket ettiğinde veya nefes aldığıında kaburgaları bağırsaklarına batmıyordu. Gevşeyen dişleri diş etlerine yeniden tutunmuş gibiydi. Yüzündeki morluklar çeşitli mor tonlardan geçerek artık sadece belirli ışıktta fark edilebilen sarımsı lekelerle dönüşmüştü.

Fiziksel yaraları iyileşiyordu. Ama içindeki nefret, açık bir yara gibi taze ve sızıyordu.

Lanet olası bir kovboy

Ross Coleman, tüm kasabanın önünde onun hayatını tehdit etmişti. Bu yeterince aşağılayıcı bir durumdu. Ama Banner Coleman gibi bir kızın, Grady Sheldon'ı değil de bir serseriye tercih etmesi, düşünülemez bir şeydi. Langston ondan yıllarca büyüktü. Muhtemelen cebinde iki kuruş parası bile yoktu. Bu sadece düşünülemez bir şey değildi, affedilemez bir şeydi.

Günlerce otel odasında kış uykusuna yatmış, yaralarını ve nefretini beslemişti. İlki gerekli olduğu için. İkincisi ise nefret, hayatının odak noktası haline gelmişti. Hepsini cezasını çekmeliydi ve bu, yapacağı son şey olsa bile, Grady Sheldon onların cezasını çekmesini sağlayacaktı.

Otel hizmetçilerini korkutmuş, her kapısını çalıp hizmetlerine ihtiyacı olup olmadığını sorduklarında, mağarasında pusuda bekleyen bir canavar gibi onlara hırlamıştı. Önce acısını hafifletmek için, sonra tembellikten viskiyle yaşamıştı. Banyo yapmamış, tıraş olmamış, Jake Langston ve tüm Colemanlara olan nefretine boğulmaktan başka hiçbir şey yapmamıştı.

Bu gün, saç köklerinden ayak tırnaklarına kadar her yerini ağrıtan muazzam bir akşamdan kalma ile sarhoş uykusundan uyanmıştı. Terden ıslanmış çarşafından kendini çekip çıkarmış, odasında banyo yapılmasını istemiş ve yavaş yavaş tekrar bir insana dönüşmüştü.

Şimdi, Cennet Bahçesi'ne girerken, yeniden kendine güveniyordu.

insanlık tarihine geçecek kadar kötü bir şanssızlık dönemi yaşamıştı. Bu durum değişecekti.

İki haftadır ilk kez tıraş olduğu için yanakları pembeydi. Kareli takım elbisesini göndermiş ve ütülenip fırçalanmış olarak geri almıştı. Sokak köşesinde müşteri arayan siyahi genç, ayakkabılarını parlatmıştı. Melon şapkası kafasında neşeli bir açıyla duruyordu.

Grady viski düşüncesinden ürperdi, ama barmenden bir bira istedi. Ünlü salonun dumanla dolu salonlarında ve kumar odalarında kalabalığı incelerken, barmenin bir güvenlik görevlisine verdiği işareti kaçırdı. Güvenlik görevlisi dönüp salonun sahibesinin odasına doğru yöneldi.

Priscilla, her zamanki teatral rahatlığından daha az bir rahatlıkla bara girerek çağrıya cevap verdi. Grady Sheldon'ın nerede olduğunu öğrenmek için endişeyle bekliyordu. Kimse onu haftalardır görmemişti. Larsen'e bir mektup göndermişti ama cevap almamıştı. Ona söylemesi gerekenler daha fazla bekleyemezdi. Şimdi, onu bara yaslanmış, birasının köpüklü başını yudumlarken gördüğünde, ona doğru koştu.

"Grady!" Yelpaze siyle koluna hafifçe vurdu. "Seni yaramaz şey! Neredeydin? Seni görmek için can atıyordum."

O da ona gülümsedi. Onu bu kadar çok özlemiş miydi? Kalbi gururla doldu. Eyaletteki en şehvetli ve doyumsuz fahişe ona aşıktı.

"Bazı sorunlar yaşadım." Bir an için kahverengi gözleri, Jake'in yumruklarından aldığı her darbeyi ve Banner'ın evlilik teklifini reddetmesini hatırlayarak bulutlandı. Hiç şüphesiz, onun pahasına çok gülmüşlerdi.

Onun sıkıntılı ruh halini hisseden Priscilla, onu teselli etmek için elini koluna koydu ve göğsünü onun göğsüne bastırdı. "Umarım artık her şey bitmiştir."

Bu sözler, incinmiş ruhuna yumuşak ve yatıştırıcı geldi. "Henüz değil." Sonra tembelce gülümsedi. "Ama sorunlarımı unutturabilirsin, değil mi?"

Baştan çıkarıcı bir şekilde bakışlarını onun dudaklarına indirdi. "Elbette yapabilirim. Seni özledim."

Bir bakıma bu doğruydı. Son zamanlarda hayatında erkek arkadaşlığı belirgin bir şekilde eksikti. Görünüşe göre Dub Abernathy ona kızgındı ve mesafeli davranıyordu. O, sokakta ona yaklaştığından beri Cennet Bahçesi'ne gelmemişti.

Jake onu reddettiğinden beri... bir erkekle birlikte olmamıştı. Zihninde ona küfürlü sözler söyledi, ama uzun, sert bacaklarının küvetinin üzerinde durduğu anı hatırlayınca vücudu cinsel arzuyla alev alev yandı.

Boynunu geriye doğru eğdi ve Grady'ye yanan gözlerle baktı. Parmakları ceketinin ve yeleğinin içine girerek gömleğinin önünü hafifçe tırmaladı. "Benimle gel, Grady. Bu gece seni mutlu bir adam yapacağım." Dudaklarını yaramaz bir dil ile ıslattı. "Birden fazla şekilde."

Onu özel odasına götürdü. Kapıda, Grady'nin salonda olduğunu söyleyen kapı görevlisine yumuşak bir sesle konuştu. Grady ondan önce içeri girdi, ama kapıyı kapattığı anda ona döndü. Kollarında eriyen kadın, vücudunu onun vücuduna çekici bir şekilde yasladı.

"Tanrım, çok güzelsin," dedi Grady, uzun öpücük nihayet nemli bir ağız buluşmasına dönüştüğünde nefes nefese.

Dudakları onun dudaklarını hafifçe okşadı, ama zihni deli gibi çalışıyordu. "Senin için bir şey yaparsam, Grady, sen de benim için bir şey yapar mısın?"

"Ne gibi?" dedi kalın sesle.

"Oh, henüz karar vermedim. Ama sen yapar mısın?"

"Tabii." Onun dili dudaklarını öyle yalarken her şeye evet derdi. "Bir iyilik bir iyilikle karşılır."

"Bunu söyleyeceğini biliyordum."

O, tavus kuşu mavisi saten bir elbise giymişti. Göğüsleri, düşük yakalı elbisenin üstünden dışarı çıkmıştı. Grady'nin elleri kremi göğüslerini okşadı; dudakları da onu takip etti. "Lanet olsun!" Birisi kapıyı çaldığında, o en ilgi çekici uğraştan başını kaldırdı.

Priscilla onun yanağını okşadı. "İkimiz için de önemli biri, sevgilim. Güven bana. Ne dersem diyeyim, ona göre davran." Elini onun sert ereksiyonuna indirdi ve sıktı. "O zaman bununla ilgileniriz."

Fısıltısı o kadar kışkırtıcı bir vaat içeriyordu ki, Grady, Priscilla kollarından kurtulup kapıyı açmaya gittiğinde itiraz edecek iradeyi bile bulamadı.

Priscilla fahişelerden birini içeri aldığı anda biraz şaşırdı. Şişkin yüzlü ve sarkık saçlı bu kadının kendisine ilgi çekici, hatta önemli gelebileceğini hayal bile edemiyordu.

Ama Priscilla fahişenin elini tuttu ve onu içeriye davet etti, ardından kapıyı kapattı. Onu, küçük bir çay masasının etrafında duran gülünç derecede ince sandalyelerden birine götürdü.

kadın, masanın üzerindeki viski sürahisini sonuna kadar kullandı. Kendine bolca viski doldurdu ve bardağı dudaklarına götürürken, bardağın kenarından Grady'ye şüpheyile baktı.

"Tatlım, bu size bahsettiğim kanun adamı Bay Grady Sheldon."

Grady, Priscilla'ya tamamen inanmaz bir bakış attı, ama Priscilla, Sugar'ın karşısına otururken ve Grady'ye diğer koltuğa oturmasını işaret ederken son derece sakindi. "Bir içki ister misiniz, Bay Sheldon?"

Sandalyeye çökerek, önceki kararını unuttu ve "Evet, lütfen" diye boğuk bir sesle cevap verdi.

"Onu daha önce burada görmüştüm. Sizin adamlarınızdan biri olduğunu sanmıştım." Sugar somurtkan bir şekilde mırıldandı. Son zamanlarda Madam Priscilla ona daha iyi davranıyordu. İsteddiği kadar viski içebiliyordu. Müşterilerle uğraşmak istemiyorsa, üst kattaki odasında kalabilirdi. Priscilla, yıllardır sadık hizmetinden dolayı ona minnettarlığını göstermek için bu gece giydiği yeni elbiseyi bile vermişti.

Sugar bu özel düşünceleri olduğu gibi kabul etmek istedi. Ama hayat hakkında bir şey biliyorsa, ki çok şey biliyordu, o da hiçbir şeyin bedelsiz olmadığıydı. Priscilla onu bu kanun adamıyla tanıştırmak ne yapmaya çalışıyordu? Sugar'ın şimdiye kadar gördüğü hiçbir kanun adamına benzemiyordu. Çok gergin ve solgundu. Priscilla ona uydurma bir suç yükleyip onu götürtecek miydi? Onu kızartmak için mi yağ çekmişti?

"Bay Sheldon benim en sevdiğim müşterilerimden biri," dedi Priscilla yumuşak bir sesle, "ama bu gece iş için burada. Bildiğiniz gibi, Garden of Eden ve Hell's Half Acre genel olarak belirli bir suç unsurunu çekiyor. Bay Sheldon, işinin baskısı çok büyük olduğu için sık sık işi ile eğlenceyi birleştirir."

"Mesleği nedir?" Sugar, sürahiyi bardağına dikkatsizce eğdi ve içine daha fazla viski döktü.

"Tabii ki, aranan suçluları yakalamak."

Priscilla, Sugar'ın bulanık gözlerinde Grady'yi incelerken artan şüpheyi görebiliyordu. Priscilla aceleyle devam etti. "Bana Ross Coleman hakkında anlattığın hikayeyi hatırlıyor musun? Bay Sheldon onu dinlemek istiyor."

"Neden?" diye sordu Sugar küstahça.

"Kontrol etmeye değer mi bilmek istiyor. O ödülü boşa harcamak yazık olur."

"Ödül mü?" için ilk kez gelip odaya Sugar

biraz ilgi gösterdi. Bardağı masayla gevşek dudakları arasında yarıda kalmıştı.

"Ödülün ne kadar olduğunu söylemiştin, Grady?" Priscilla masumca sordu.

"Uh, uh, beş yüz," diye uydurdu. "Bin dedin sanıyordum."

"Oh, evet, evet, bin." Grady tüm bunların ne anlama geldiğini bilmiyordu, ama Coleman'larla ilgiliyse, onu da ilgilendiriyordu. Ve Priscilla'nın onu bir kanun adamı olarak tanıtmamasından anlaşıldığı kadarıyla, Ross Coleman için kötüye işaret ediyordu. Onun ilgisi de Sugar'ınki kadar keskinleşmişti. Yaşlı fahişenin söyleyeceklerini duymak için seve seve bir servet ödeyecekti.

"Ross Coleman hakkındaki hikayeyi anlatmam için bana bin dolar mı vereceksin?" diye bağırdı Sugar. Elini göğsüne koydu. "Tanrım. Neden?"

"Bu çok önemli olabilir," dedi Priscilla dolaylı bir şekilde.

Sugar'ın anlık coşkusu yatıştı ve onlara ihtiyatla baktı. Onlar, üzerine çullanmak üzere olan iki yırtıcı kuşa benziyorlardı. "Kimseyi belaya sokmak istemiyorum."

"Bir suçlunun serbest kalmasını mı tercih edersin?"

Grady başını çevirdi ve gözlerini Priscilla'ya dikti. Coleman bir suçlu muydu? Tanrım!

Boğazını temizledi ve otoriter bir ses tonu kullanmaya çalıştı. "Aranan bir suçlunun yakalanması için hayati öneme sahip herhangi bir bilgiye sahipseniz ve bunu saklarsanız, suç ortağı olarak kabul edilebilirsiniz."

Priscilla ona yeni bir saygıyla baktı. Gülümsemesi gizli ve tebrik ediciydi.

"Kimseyi zor durumda bırakmak istemiyorum," diye titreyerek tekrarladı Sugar. Gözleri endişeyle doldu. Şehvetli tutkularını serbest bırakırken bile ona saygı gösteren iki sevgili çocuğu düşündü. Ve ona her zaman nazik davranan Jake'i.

Ama günlerini Cennet Bahçesi'nde geçirmek istiyordu. Orası ile açlık arasında, at ahırlarının arkasındaki ucuz pansiyonlar ve beşikler vardı. Beşik kızı olarak ölmek istemiyordu. En azından Cennet Bahçesi'nde bir çatısı, bir yatağı ve ara sıra bir şişe viskisi vardı.

Neredeyse tüm hayatı boyunca fahişelik yapmıştı. Bir kez daha yapmasının bir önemi yoktu. "Ne bilmek istiyorsun?"

Priscilla, Sugar'ın omzuna rahatlatıcı bir el koydu. "Sadece Bay Sheldon'a Sheldon'a bana anlattığın hikayeyi anlat."

Sugar tekrar Grady'ye baktı. Grady, sevinçle gülümsemek istemesine rağmen, en kötümser ifadesini takındı. Priscilla'nın sözü boş değildi. Ona Colemanları dize getirmek için gerekli olan silahı sağlıyordu.

"Arkansas'ta kirli bir demiryolu kasabasında çalışıyordum," diye başladı Sugar küçük bir sesle. "Yeniden Yapılanma döneminde."

"1872," diye ekledi Priscilla, kendisi ve ailesinin Tennessee'den Teksas'a göç ettikleri yılı biliyordu. Onun özgürlük yılı.

Sugar başını salladı. "LaRue adında bir madam için çalışıyordum. Bu onun gerçek adı değildi. O..."

"Ross Coleman ile ilgili kısma odaklan," diye ısrar etti Priscilla, sabırsızlığını belli etmemeye çalışarak. "Onu ilk ne zaman gördün?"

"Şey, bizim, şey, arabamız kasaba dışında bozulmuştu. Bir grup insan, oradaki dere kenarında kamp kurmuştu. Bize yardım etmesi için bir adam gönderildi. Bizi çamur çukurundan çıkardıktan sonra, bizimle birlikte kasabaya geri döndü. Hepimiz onun yakışıklılığı ve diğer özellikleri nedeniyle ona ilgi duyduk. Ama sanırım hiçbirimizi kabul etmedi. Her neyse, biz demiryolu işçileriyle meşgul olduk. Onlar bir sürü bufalo kadar azgındılar. Onu bir daha görmedim."

Grady, Priscilla'ya sorgulayan bir bakış attı. Bir kez genelev ziyaret etmek suç sayılmazdı. Öyle olsaydı, neredeyse tüm erkek nüfus parmaklıklar ardında olurdu. Priscilla kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi.

"Devam et, Sugar," dedi.

Sugar bir bardak viski daha içerek kendini cesaretlendirdi. "Bu Ross Coleman'ı unutmuş olacaktık, ama daha sonra bir polis memuru onu aramaya geldi. Pinkerton ajanıydı. Adını hatırlamıyorum, ama yanında Coleman'ın kayınpederi vardı."

"Lydia'nın babası mı?" diye sordu Grady.

Priscilla başını salladı. "Hayır. Ross'un ilk karısının babası olmalı."

"Lee'nin annesi," diye düşündü Grady. "Neden Coleman'ı arıyorlardı?"

Sugar, koltuk altını kaba bir şekilde kaşıdı. "Fahişelerimizden biri öldürülmüştü. Kim yaptığını kimse bilmiyordu. Bay Coleman yapmamıştı çünkü o gece orada değildi."

"Hâlâ anlamıyorum," dedi Grady, kafasını şaşkınlıkla sallayarak.

"Garip olan şey, Coleman'ın gerçek adının Coleman olmadığını söylediler."

"Coleman değil miydi?" Grady sandalyesinde daha dik oturdu ve masaya doğru eğildi.

"Hayır. Sanırım Clark'tı. Sonny Clark. James kardeşlerle birlikte çalışıyordu. James çetesinden biriyle tanıştığımızı öğrenince biz kızların ne kadar heyecanlandığımızı tahmin edebilirsin. O zamanlar altın çağlarını yaşıyorlardı. O kaltak LaRue, onun kendi yerinde kaldığını ilan ederek bir servet kazandı. Tabii, o öldürüldükten sonra o..."

"Öldürüldü mü?"

"İşte burada işler ilginçleşiyor," dedi Priscilla. "Bana anlattıklarını ona da anlat, Sugar."

"Bir süre sonra, belki bir ya da iki ay sonra, Madam LaRue, Pinkerton adlı bir adamdan Sonny Clark'ın silahla öldürüldüğünü belirten bir mektup aldı. Hepimiz onun öldürülmesinin çok üzücü olduğunu düşündük, çünkü çok yakışıklıydı ve güzel bir karısı vardı."

Yine bardağından bir yudum aldı. "Yıllarca bu konuyu düşünmedim. Sonra Priscilla'nın yanında işe girdiğimde, onun da o vagon treninde olduğunu öğrendim ve bu konuyu konuşmaya başladık. Coleman'ların doğu Teksas'ta yaşadığını söylediğinde bunu tuhaf buldum." Omuz silkti. "Ama bu beni ilgilendirmiyordu. Onu ve karısını sadece o gün görmüştüm. Daha sonra onun adı hakkında böyle bir kargaşa çıkmasaydı, bunu hatırlamazdım bile."

Grady Sheldon hareketsizce oturdu. Sugar'ın verdiği bilgileri mantıklı bir sıraya koymaya ve sindirmeye çalıştı. Ross Coleman, James kardeşlerin atlısı mı? Bir soyguncu mu? Bir katil mi? Bunca yıldır sahte bir isimle mi yaşıyordu?

Sevinçle bağırmak, yere düşüp kahkahalarla gülmek istedi. Ama Sugar'a ciddi bir yüz ifadesiyle seslendi. "Başka bir şey var mı?"

"Hayır."

"Çok bilgilendirici ve yardımcı oldunuz, bayan...?"

"Dalton," dedi ciddiyetle.

"Yarın ödülünü alacaksın."

"Teşekkürler, Sugar," dedi Priscilla, ayağa kalkarak görüşmenin sona erdiğini işaret etti. Diğer kadını kapıya kadar geçirdi. "Yorgun görünüyorsun

yorgun görünüyorsun canım. Bunun zor bir deneyim olduğunu biliyorum. Neden odana gidip dinlenmiyorsun?"

"Bir içki iyi gelir."

"Çocuklardan birine sana bir şişe getirmesini söyleyeceğim."

Sugar'ın arkasından kapıyı kapattıktan sonra, Priscilla yavaşça misafirine döndü, kedimsi ve kötücül bir gülümsemeyle. "Ee?"

Grady odanın diğer ucuna koştu, onu kollarına aldı, havaya kaldırdı ve çılgın bir dansla döndürdü. "Priscilla, bunun için seni kürklerle boğup elmaslarla kaplayacağım!"

Kadın güldü. "Tek istediğim, kereste işinde ortaklık. Fikirlerin yenilikçi bence. Benim de bazı fikirlerim var. Ve genişlememizi finanse etmek için kasaya önemli miktarda para getirebilirim."

Grady vals yapmayı bıraktı ve onu yavaşça yere indirdi. Hiçbir zaman bir ortak almayı düşünmemişti. Kesinlikle kötü şöhretli bir fahişeyle ortaklık kurmayı hiç düşünmemişti. Ama bunları sonra hallederdi. Şu anda kutlama yapma havasındaydı. "Ne istersen veririm Priscilla. Beni dünyanın en mutlu adamı yaptın." Sonra gülümsemesi kayboldu. "Ya o sadece dikkat çekmek için masallar uyduran sarhoş bir fahişeyse?"

Sugar'ın söylediği her şey uyuyordu. Colemanların kayınları olmaması ona hep merak vermişti. Ross'un öfkesi sıradan bir adamın öfkesi değildi. Grady onu tetik çekmeye meraklı bir kanun kaçağı olarak hayal edebiliyordu. Yine de, Sugar'ın hikayesi doğrulanana kadar radikal bir adım atamazdı.

"Ben zaten belgeledim," diye Priscilla onu temin etti. Keşfettiklerini anlatırken gözleri parladı. "Buradaki şerif benim arkadaşım. Aranalar dosyasını kontrol etti, ama o kadar eskiye gitmemişler. Ona Memphis'e telgraf çektirdim. Sonny Clark adında bir kanun kaçağı *varmış*.

"James'lerle birlikte at sürdüğü zamanlarda, o sadece vahşi bir çocuktur. Ortadan kayboldu ve 1869'da öldüğü kabul edildi. Üç yıl sonra, adı yeniden ortaya çıktı ve kanun adamları, Ross Coleman takma adıyla yaşayan onu arıyorlardı. Majors adında bir Pinkerton dedektifi tarafından öldürüldüğü bildirildi."

"Bu 1872 yılı olmalı."

"Bu yıl Sugar'ın hikayesiyle örtüşüyor."

Grady odada volta atarak, konsantre olurken bir yumruğunu diğer avucuna vuruyordu

. "Hikayede hala bir mil genişliğinde boşluklar var. Pinkerton adamı neden Coleman'ın öldüğünü bildirip dosyayı sonsuza kadar kapattı?"

Priscilla bu noktaya kadar gelmişti. Sheldon gibi korkak birinin cesaretini kırıp her şeyi mahvetmesine izin vermeyecekti. Jake'in onu reddetmesine karşılık vermek ve kendini aşık olduğunu sandığı o kedi gözlü, siyah saçlı kıza öç almak için onun kirli işlerini yapmasına ihtiyacı vardı.

"Kim bilir?" diye bağırdı. "Onu yakaladığında kim umursayacak? Düşünsene," dedi, onun hayal gücünü ateşleyerek, "o kaçak içki üreticisinin kızıyla evlendiğin için sana gülen tüm o insanlar sana saygı duyacak ve sana korku ve hayranlıkla bakacaklar. James çetesinden birini adalete teslim edeceksin. Ünlü olacaksın." Kendini ona doğru itti ve gözlerini onun yüzüne dikti. "Sadece yanında durmak bile nefesimi kesiyor."

Ağzı onun ağzına doğru eğildi. Seks, güç ve intikam arzusu vücudunu sardı ve kasıklarına yoğunlaştı. Onu yatak odasına taşıdı ve saten geceliğini parçalara ayırarak çıkardı. Priscilla da aynı çılgınlıkla onun giysilerini çıkardı.

Nefes nefese, çıplak bedenleri yatakta bir araya geldiğinde, Priscilla, "Ne yapman gerektiğini biliyorsun, değil mi Grady sevgilim?" diye soluk soluğa konuştu.

O, onun teslim olan vücuduna girerek çılgınca hareket etti. "Evet. Yarın Larsen'e gideceğim."

Kadın adamın saçlarını tuttu ve o kadar sert çekti ki adamın gözleri yaşlarla doldu. Dişlerini adamın etli omzuna geçirdi ve ikisi de tatmin olduklarında çığlık attılar, bu da onları nefretle birbirlerine bağladı.

* *

Ma Langston bundan hoşlanmamıştı. Hiç hoşlanmamıştı. Bir şeyler ters gidiyordu. Bunu kokusundan anlayabiliyordu, bir hayvanın mevsim değişikliğini hissettiği gibi hissediyordu.

Sığırlar çiftliğe götürüldükten sonraki sabah Banner'ın kapısına geldi. Nehrın karşısına sal ile geçip eve kadar yürümeyi inatla ısrar etmişti.

Banner'ın dikişlerini manikür makasıyla ustaca alırken, onu azarlardı ve ona sempati duydu. Kesik yeri inceledi ve Hewitt gibi bir cerrahın ameliyatı yaptığı düşünülürse iyi iyileştiğini söyledi.

Banner, Ma'nın kocaman göğsüne düşüp bol bol ağlamaya başladığında, Ma, onun hala ameliyat yüzünden üzgün olduğunu düşünerek sırtını okşadı ve onu teselli etti. Bir fincan çay içip sohbet ettiler. Ma nehri geçmek için hazırlanırken Banner sakinleşmişti.

Kızın başka bir sorunu olduğunu bildiği için tedirgindi, ama henüz ne olduğunu anlayamıyordu. Annesini mi özlüyordu? Banner'ın gözyaşlarının sebebi bu muydu?

Ama Jake, annesi nehre geri dönerken yanına geldiğinde, bunun ev özleminden çok daha fazlası olduğunu ilk kez sezdi.

"Anne, geri kalan yolu Stormy'ye binmeye ne dersin?" Jake attan inerken teklifte bulundu.

"Hmph! Bacaklarım onun bacakları kadar güçlü. Yürüyeceğim, teşekkürler."

"Banner nasıl?" Jake, Stormy'yi dizginlerinden tutarak annesinin hızına uyum sağladı.

"Bilmiyor musun?"

"Dün gece onu görmedim. Bu sabah kahvaltı için çok meşguldüm."

"Durumu iyi. İyileşiyor. Biraz keyifsiz." Anne eliyle gözlerini gölgeledi ve oğluna yakından baktı. "Sen de biraz solgun görünüyorsun. Ve bir kurbağa gibi şişmişsin. Neyin var?"

Dişleri puroyu sıkıca ısırды. "Hiçbir şey." "Karnın mı ağrıyor?"

"Hayır."

"Birine kızgın mısın?"

"Hayır."

"Hmph!" Ma, ona inanmadığını belli ederek tekrarladı.

Nehre vardıklarında, annesinin salda güvenli bir şekilde oturduğundan emin oldu. Annesi uzun sırtığı alıp karşıya geçmeden önce, "O kıza iyi bak, duydun mu?" dedi.

"O kendi başının çaresine bakabilir," diye mırıldandı.

"Hayır, bakamaz," diye tersledi Ma, oğlunun hak ettiği dayaağı almaya çok mu yaşlı olduğunu merak ederek. "Henüz kendine bakacak kadar güçlü değil. Bedeni ve ruhu zayıf. Bu sabah gözleri yaşlarla doldu."

Jake, Stormy'nin dizginlerini parmaklarının arasına geçirirken annesinin gözlerine bakamadı. "Bir şey söyledi mi?"

"Söylemesi mi gerekiyordu?"

Omuz silkti, annesinin keskin algısına otomatik olarak dikkatini verdi.

Anne uzun sopayı suya daldırdı ve çamurlu dibe ulaştığında üzerine ağırlığını verdi. Bir şeyler ters gidiyordu. Ve bu ikisiyle ilgiliydi. Buna hayatı pahasına bahse girerdi.

Her ne olursa olsun, ikisi de bu konuyu konuşmamaya kararlı görünüyordu. En iyisi onları yalnız bırakıp kendi aralarında halletmelerine izin vermektir. Jake'e son bir talimatla ayrıldı. "Fazla yorulmamasına dikkat et."

* *

Banner'ın ıslak çamaşırları küvetten kaldırıp çamaşır ipine asmasını ikisi de hoş karşılamazdı. Annesi ziyaretinden sonraki sabah, çamaşırların bir gün daha birikmesine izin veremeyeceğine karar verdi. Çamaşırlar yıkanmalıydı. Ayrıca, hareketli olmak düşünmesini engelliyordu.

Bunu düşünmek istemiyordu. Tek düşündüğü şey buydu.

Jake onu sevmiyordu. Ona acıyordu. Tüm şefkati, nazik ilgisi, ruhunu parçalayan öpücükleri, tutku değil, acıma duygusundan doğmuştu.

Ah, ne kadar da küstah!

Şimdi ne yapacaktı?

Banner, evlenmeden önce "hamile kalan" kızlar hakkında insanların ne düşündüğünü biliyordu. Artık sokaklarda taşlanmıyorlardı, ama itibarları taşlanıyordu. Çoğu zaman, çocuğun babası isimsiz ve zarar görmeden kalırken, kız utanç içinde uzaklara gönderilirdi. Ailesi, onun yokluğunu açıklamak için Avrupa'ya seyahatler ya da doğuda hasta akrabalar gibi bahaneler uydururdu. Ama herkes onun gayri meşru bir çocuk doğurmak için gittiğini bilirdi. Çoğu zaman ne kız ne de çocuk geri dönmezdi.

Banner'ın ailesi onu asla terk etmezdi. Ailesinin ona olan sevgisine o kadar güveniyordu ki, kovulmaktan korkmuyordu. Onları ne kadar utandırırca utandırın, onu asla evden kovmazlardı. Ama onlarla olan ilişkisi onarılamayacak kadar bozulmuştu. Felaketle sonuçlanan bir aşk ilişkisiyle onları yeterince incitmemiş miydi? Bir tane daha kaldırabilirler miydi?

O dayanabilir miydi?

Dayanmak zorundaydı. Ölmek istese de, bebeği için yaşayacaktı.

Çamaşır ipinin altına küveti yerleştirip, elini karnının üzerinde gezdirmek için durakladı. İçinde bir çocuk taşıdığını düşünmek müthiş, harika ve heyecan vericiydi. Jake'in çocuğu.

Yanağından bir damla gözyaşı süzülürken burnunu çekti. Muhtemelen onun hakkında düşündüğünden daha fazla düşünmeyecekti. Tıpkı onun gibi, bu da onun için bir yük olacaktı. Onun ustabaşı olmak istemediği halde olmuştu. Ahırda olanlar için sorumluluk duygusuyla kalmıştı. Kızın ailesine, kızlarını lekelediği için borçlu olduğunu düşünüyordu. Onun bekaretini aldığı için telafi ediyordu.

Jake Langston gibi acınası bir adamın acımasına ihtiyacı yoktu! Kim olduğunu sanıyordu da *ona* acıyordu?

Onun için her şeyi mahvetmişti. Kıvrıcık, kızıl saçlı Hereford sığırlarının çitlerle çevrili otlaklara götürülmesini görmekten bile zevk alamıyordu. İşçilerin iyiliği için, sığırları evin önünden geçirirken ön kapıdan gülümsemiş, el sallamış ve bağırıyordu. Jake'e ise, ona duyduğu tüm hor görmeyle dolu soğuk bir bakıştan başka bir şey göstermedi. Jake bu imayı anladı. Tartışmalarından beri onunla aynı masada yemek yemedi. Evin yakınına bile yaklaşmadı.

Jake, Jake, Jake.

Neden aklından çıkmıyordu? Neden ona baktığı zamanki tatlılığını, yumuşak sesini, ellerinin dokunuşunu, dudaklarının tadını unutamıyordu? Gururu yoktu. Akli onu reddediyor olsa da, vücudu onu arzuluyordu. Onu hor görmesi gerekirken, neden onu sevmeye devam edecek kadar aptaldı?

Belinden eğilip sepetten bir giysi aldı, çok hızlı ayağa kalkarken yara izinin etrafındaki hassas deriyi çekince yüzünü buruşturdu. Eteği çamaşır ipine astı ve ellerini orada tutarak dinlendi, derin nefesler alarak yorgunluğun onu hareketsizliğe sürüklemesini engelledi.

Elbette adetlerinin kesilmesini merak etmişti. Bunu, düğünden sonra yaşadığı stres ve kendi çiftliğine taşınmanın ve evini kurmanın yorgunluğuna bağlamıştı. Jake'in çocuğunu taşıdığı hiç aklına gelmemişti.

Ama sanki bunun gerçek olduğunu ona kanıtlamak istercesine, hamileliği artık kabul edildiği için kendini göstermeye başlamıştı. Nefes darlığı ve zayıflatıcı yorgunluğu sadece ameliyatın veya

bazen baş dönmesi dalgaları onu sarsıyordu.

şu anda
olduğu gibi...

Yirmi Dört

"Bu da neydi böyle?"

Üç adam, tanımlama için bir ineğin kulağına çentik atmakla meşgulken, işlerinden başlarını kaldırdılar. İnek gevşek iplerinden kurtulurken, onlar donakaldılar. Randy, hepimizin aklındaki soruyu yüksek sesle sormuştu.

"Üç el silah sesi gibi geldi," dedi Pete.

"Öyleydi." Jake, çitin hemen dışında bağlı olan Stormy'ye doğru koşmaya başladı. Dikenli telin altından geçmeye çalıştı. Diğerlerinin hemen arkasında olduğunu fark edince, "Burada kalın. Silah sesleri evden geliyor. Jim veya ben beş dakika içinde geri dönmezsek, biriniz nehri geçip River Bend'den birkaç atlı çağırın, diğeri ise eve gizlice yaklaşıp neler olup bittiğine bakın." dedi.

Eyerine atladı ve aygırı dörtlüyle koşturmaya başladı. Sadece birkaç dakika önce Jim'i ahıra pense almaya göndermişti. Silah sesleri yardım çağrısı mıydı? Banner'a bir şey mi olmuştu?

Stormy'nin çimlere vuran her naliyle bu düşünce zihninde yankılanıyordu. Avluya girdiğinde en kötü ihtimal gerçekleşti. Yaşlı kovboy, çamaşır ipinin altında yere yığılmış birinin üzerine eğilmişti. Jake, Stormy'nin sırtından atlamış ve at tamamen durmadan koşmaya başlamıştı.

"Ne oldu?"

"Bilmiyorum Jake. Ahırdan çıktığımda onu bu şekilde yatarken gördüm. Durumu çok kötü görünüyor. Seni buraya çabuk çağırmak için tabancayı ateşledim."

"Doğru şeyi yaptın," dedi Jake, silah seslerinin sadece bir işaret olduğunu öğrenince rahatladı. Dizlerinin üzerine çöktü, tozlukları dizlerini kapladı. "Banner?" Bir elini kadının başının arkasına koydu ve hafifçe kaldırdı. "Biraz su getir." Jim onun isteğini yerine getirmek için koştu.

Jake, onun ne kadar solgun göründüğüne şaşırdı. Koyu mor

lekeler vardı. Annesinin uyarısını hatırladı. Banner'ın ağır iş yapmaması gerekiyordu. Neden katır kafasına yıkama işini yapmaya karar vermişti ki?

Jim bir kova soğuk kuyu suyu ile geri döndüğünde, Jake elini suya daldırdı ve Banner'ın yüzüne serpti. Gözleri titredi ve hafifçe inledi. Tekrar su serpti. Bu sefer elinin arkasını yüzüne kaldırdı ve damlaları sildi.

"Kendine geliyor," dedi Jim.

Gözlerini zorlukla açtı. Sonra yüzüne vuran parlak güneş ışığına karşı gözlerini kısarak baktı. "Ne oldu?"

Jake'in kalbini saran panik hissi hafıfledi. "O iyi," dedi Jim'e. "Sanırım sadece bayılmış. Geri dön ve diğerlerine haber ver, yoksa bütün köyü uyandırırılar."

Jim onları yalnız bıraktı. Jake, Banner'ın dizlerinin altına bir kolunu, sırtının arkasına da diğer kolunu koydu ve onu göğsüne doğru kaldırdı.

"Yürüyebilirim."

"Sürünerek bile
gidemedin." "Beni indir."

"Hayır."

"Artık iyiyim."

"Kapa çeneni," Jake ona homurdandı.

"Bana öyle konuşma."

"Seninle istediğim gibi konuşurum."

Verandaya vardıklarında, onu yere indirdi ve onun için orada bırakılmış olan sallanan sandalyeye hafifçe itti. Hiç vakit kaybetmeden hemen konuya girdi. "Neden güneşin altında çamaşır yıkıyordun?"

"Temiz giysilere ihtiyacım vardı."

"Bekleyip bu akşam yıkamamı isteyemez miydin?" "Hayır.

Senden hiçbir şey istemezdim."

"Neden?"

"Çünkü sana minnettar olmak istemiyorum. Senin merhametini istemiyorum! Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Peki ya çiftlik? Ya bebek?"

Çenesini biraz kaldırdı. "Gerekirse."

O, içinden küfretti, sonra ona emir veren bir tavırla parmağını doğrulttu.

"Şimdi beni dinle, genç bayan, ve iyi dinle. Sen şımarık bir veletsin. İnek kadar inatçısın. Başın dik. Pervasısısın. Ve gururlusun. Ama bu tartışmayı sen kaybedersin, Banner. Evleneceğiz. Tanrı aşkına, bugün bayıldın. Yine bayılabilirsin. Çalışanlar konuşmaya başlayacak ve ameliyatın sadece bir süreliğine mazeret olacak." Nefes almak için durakladı. "Çok geçmeden biri bunu anlayacak. Peki, karnın belirginleşmeye başladığında ne olacak? O zaman ne yapmayı planlıyordun?"

Dudakları titremeye başlamıştı. "Bir şeyler düşünürüm," dedi cesurca.

"Düşünmene gerek kalmayacak. Çünkü o zamana kadar evlenmiş olacağız." Gözleri

sert ve sahiplenici bir ışık aldı. "Ve kocan olarak, sana kötü söz söyleyen her erkeği öldürürüm."

Boyunu uzatarak sert bir sesle, "Şimdi evlenmek istediğin elbiseyi giy, çünkü bugün şehre gidiyoruz. Hepsi bu kadar. Bir şey daha var," dedi parmağıyla havayı yumruklayarak, "Eğer geçen gün yaptığın gibi bir daha bana vurursan, bedelini çok ağır ödersin."

"Beni seviyor musun, Jake?"

Onun yumuşak sorusu, Jake'in tüm sertliğini yok etti. Duruşu gevşedi. Gözleri ısındı. Ağzının etrafındaki sert çizgiler belirgin şekilde yumuşadı. Sallanan sandalyenin önüne diz çöktü ve hala giydiği deri iş eldivenlerini umursamadan, ellerini ellerininle kapattı.

Kafasını salladı ve yumuşak bir kahkaha attı. "Seni sevmeseydim, sana nasıl katlanabilirdim ki?"

Kadın gülümsemek için mücadele etti ama kaybetti. "Kabulümü sadece tekliflere dayandırsaydım, Grady'nin teklifini kabul etmeliydim. Onunki çok daha romantik ve gurur okşayıcıydı." Eğilip şapkasını çıkardı. Parmaklarıyla ay ışığı kadar beyaz saçlarını taradı. "Bana çiçekler ve şekerlerle kur yapmaya geldi, ne kadar güzel olduğumu söyledi. Beni dünyaya gönderdiğinde Tanrı'nın cennetten bir meleği çaldığını söyledi."

Jake şüpheliydi. "O ahmak tüm bunları mı söyledi?" "Öyle bir şey."

Kadının yüzünü inceledi. Eldiveninin orta parmağını dişlerinin arasına alıp çıkardı, sonra elini kadının solgun yanağına koydu. Konuştuğunda sesi duygu dolu bir şekilde titriyordu.

"Biliyorsun, seni çok güzel buluyorum. Benim hak ettiğimden çok daha fazla kadınsın. Seninle aynı yatağı paylaşmayı seviyorum. Hayatımda ilk kez bunun bir anlamı var

. Her gece seninle uyumak ve seninle uyanmak istiyorum. Bebeğimi emzirirken seni görmek istiyorum."

Öne eğildi ve göğsünü nazikçe öptü, sonra yüzünü yumuşak dolgunluğa bastırdı. Başını aşağı doğru hareket ettirerek, kucağına burnunu sürttü. "Doktor bana söylediğinde inanamadım. Seni kaybedeceğim diye o kadar endişelendim ki, bebek hakkında düşünemiyordum bile. Ama sonra, sen uyurken yanında otururken, onu düşündüm ve içim o kadar ısındı ve yumuşadı ki, ağlamak istedim.

"Kendi çocuğum olacağını hiç düşünmemiştim. Eğer erkek olursa, Luke'a çekmesini umarım. Eğer kız olursa, sana yaptığım şeyi ona yapan herifin canına okurum." Karnını uzun uzun öptü, sonra gözlerini yüzüne kaldırdı.

"Ben pek iyi bir koca adayı değilim, Banner. Sana sunabileceğim hiçbir şeyim yok. Ama burayı bizim ve bebeğimiz için bir yuva haline getirmek için canımı dişime takarım. Eğer bu şartlarla benimle evlenmeye razıysan, akşamüstü Jacob Langston'ın karısı olacaksın."

Sözleri şiir gibiydi. Banner'ın kulaklarına en tatlı aşk şarkısının sözleri gibi geldi. Onu şimdi kabul etmeliydi, böylece yeniden düşünmeye vakti kalmazdı, ama gururu buna izin vermiyordu.

"Sadece bebek yüzünden benimle evlenmiyorsun, değil mi? Soğuk bir kış gecesinde, kovboy arkadaşlarıyla eğlenmek yerine mutsuz bir şekilde karşımda oturan bir şehit istemiyorum, Jake."

"Banner Coleman'la yatmaktansa kovboy arkadaşlarıyla eğlenmeyi tercih edecek kanlı canlı bir erkek tanıyor musun?" Onun alaycı tavrı, kadının kaşlarının arasındaki çatıklığı yumuşattı, ama o ciddi bir şekilde cevap verdi. "Hayır, Banner. Bebek yüzünden değil."

Sevimli bir utangaçlıkla başını eğdi. "Doğruyu söylemek gerekirse, evlenmemiz için bir bahane olarak bebeğin olması beni mutlu ediyor. Bu fikri biraz düşünmüştüm, ama imkansız görünüyordu."

Sandalyeden kayarak dizlerinin üzerine çöktü ve onunla birlikte verandada diz çöktü. "Jake, seni çok seviyorum."

İlk başta hafifçe öpüştüler, ateşkeslerini denediler. Sonra, her zaman var olan, canlı ve hayati bir parçaları gibi görünen arzu, ağızlarını sıcaklıkla birleşmeye itti.

Jake sonunda geri çekildiğinde, ona gülümsedi. "Git, bir gelinin düğünden önce yapması gereken her şeyi yap. Ben de adamlara kasabaya gideceğimizi söyleyeceğim."

"

"Ne kadar vaktim var?"

"Yarım saat."

Banner, yıkanmak ve giyinmek için eve koştu. Saçını tararken, Jake'in aslında ona aşkını itiraf etmediğini fark etti.

* *

"Nereye gidiyoruz?"

"Sessizce oturun, olur mu Bayan Langston? Size bir şey göstermek istiyorum." Arabadaydılar.

Jake sürüyordu. Eve farklı bir yoldan gidiyordu. "Sürpriz mi?"

"Bunu bir düğün hediyesi olarak düşün."

"Benim zaten bir tane var," dedi, vaiz istediğinde Jake'in sol parmağına taktığı ince altın yüzüğü gururla göstererek. "Ne zaman aldın?"

"Evlilik iznini aldığım gün."

"Benim evet diyeceğime kesinlikle emindin."

"Umutluydum," diye karşılık verdi ve eğilip gelininin aralık dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. Dudaklarında onun dilinin sıcak, ıslak dokunuşunu hissettiğinde inledi. "Utanman yok mu?"

"Sen söz konusu olduğunda yok. Hiç olmadı." Bir an manzarayı düşündü. "Sanırım Wanda Burns'ten daha iyi değilim."

Jake başını çevirdi. "Kendini onunla karşılaştırdığın için kışını pataklamam gerek!"

"Doğru. O, evli olmadığı bir adamdan çocuk sahibi olacaktı. Ben de öyle. Fark ne?"

"Onlarca erkek var," diye bağırdı. "Sen sadece bir erkekle birlikteydin. Asıl fark bu."

Kavga havası kayboldu. Hava çok güzeldi ve tartışmak için çok mutluydu. Banner koluna sokuldu ve başını omzuna yasladı. "Evet, sadece bir erkekle birlikteydim. Ve o gece ahıra geldiğimde seni çoktan sevmiş olmalıyım. Aksi takdirde bunu asla yapamazdım."

"Müsait olduğum için mutluyum," diye kulağına fısıldadı ve onu öptü.

Birkaç dakika sonra, iki kalın ağaç gövdesinin tepesine bir çapraz çubukla birleştirilmesiyle yapılmış bir kemerin önünde atı durdurdu. Kemer, kadının evine giden yolu köprü gibi geçiyordu. Kasabaya giderken bu yoldan geçmemişlerdi, bu yüzden kadın daha önce görmemişti.

"Bu nedir?"

"Sürpriz."

Her zamanki coşkusuyla arabadan atlayacakken, Jake onu indirmek için acele etti. "Bundan sonra dikkatli olmalısın, tatlım." Jake'in koyu renkli eli karnına dokunup hafifçe bastırması onu heyecanlandırdı. Jake, parmaklarıyla bebeğinin uyuduğu yeri okşarken, nazıkçe dudaklarından öptü. Öpücüğü bitirip onu kemerin altına götürdüğünde, sıcak hisler hala vücudunda dans ediyordu. Jake, kızın kemere bakabilmesi için döndü.

"Jake!" Elleriyle ağzını kapattı. Gözleri yaşlarla doldu. Çapraz çubuğun tahtasına PLUM CREEK RANCH yazıyordu. "Adı hakkında fikrini mi değiştirdin?"

"Hayır," dedi, üzgün bir şekilde başını sallayarak. "Hala sığır çiftliği için çok aptalca bir isim olduğunu düşünüyorum."

"O zaman neden? Bütün bu zahmete girdiğine inanamıyorum."

Ellerini omuzlarına koyarak, onu kendine doğru çevirdi. "Seni mutlu edecek, ağlamak yerine gülümsetecek bir şey yapmak istedim. İstemeden sana çok fazla acı çektirdim, ama yine de acı çektirdim. Bir kez olsun seni mutlu etmek istedim."

Kız onun kollarına düştü. O kadar güçlü olmasaydı, ikisi de geriye düşerdi. Adam kollarını kızın beline doladı ve onu sahiplenircesine kucakladı. Yüzünü kızın boynuna gömdü, yasemin ve güneş ışığı gibi kokan parfümünü derin derin soludu. Uzun bir süre sessizce birbirlerine sarıldılar, sonra adam kızı bıraktı.

"Papazın karısının hazırladığı sepetin içindeki yiyeceklerle piknik yapalım mı?"

Kız heyecanla başını salladı ve adamın atı yoldan çekip arabayı bir ağacın altına park etmesini izledi. Adam koltuğun altından sepeti çıkardı. "Onu bunu yapması için nasıl ikna ettin?" Banner bilmek istedi.

Jake, akıllıca, şehir dışındaki bir köy kilisesinin papazını bulmuştu.

Larsen. Coleman'ların üyesi olduğu kilisenin papazına danışmış olsaydı, haberler anında yayılırdı ve Ross ile Lydia, o hazır olmadan düğünü öğrenmiş olurlardı. Neyse ki papaz onu ve Banner'ı tanımamıştı ve töreni gerçekleştirmekten çok memnun olmuştu.

Pastorun şişman karısı org çalmış, bekar kızı ise şahitlik yapmıştı. Ayrılırken, karısı ona bir sepet vermiş ve uzun ve mutlu bir hayat dileyerek onu kutsamıştı.

"Ona rüşvet vermedim. Sanırım sadece görünüşümü beğendi," dedi kibirli bir şekilde, ceviz ağaçlarının altında kalın, yumuşak yaz yoncası bulunan bir alan bulurken. Hanımeli ve çam kokusu havayı dolduruyordu. Hafif bir güney rüzgarı ve ağaçların geniş dallarının gölgesi sıcaklığı uzaklaştırıyordu.

"Karısından mı, kızından mı bahsediyorsun?" diye Banner alaycı bir şekilde sordu. "O sana açgözlü bir buzağı gözleriyle bakıyordu."

"Fark etmedim. Ben sana bakıyordum."

Yoncaya oturdu ve onu yanına çekti. Dengede kalması için ona zaman bile vermeden onu yatırdı. Dudakları ateşli ve kararlı bir şekilde onun dudaklarına dokundu. Dili tutkulu ve kışkırtıcı bir şekilde hareket etti. Göğüslerini nazikçe okşadı.

Altında, Banner huzursuz ve istekli bir şekilde kıpırdanıyordu. Oturduğunda, sızlanarak şikayet etti: "Jake, geri gel."

"Seni burada yoncaların üzerine yatırırsam, güzel elbiseni mahvedersin."

Memnuniyetsiz bir şekilde iç çekerek, onun kendisini oturur pozisyona getirmesine izin verdi. Şapkasını çıkarıp bir kenara attı. "Elbisem umurumda değil."

Jake, Banner'ın burnunu çimdikledi. "O zaman pek büyümemişsin. Sahip olduğun her elbisenin bir düğmesi eksik, yırtık ya da eteği söküktü olduğunu hatırlıyorum."

Saçından iğneleri çıkarırken güldü ve başının arkasındaki bukleleri serbest bırakarak abanoz rengi dalgalar ve bukleler halinde saçlarını saldı. "Annemin dikiş iğnesini meşgul ederdim, ama bunu hatırlaman pek centilmence değil."

Onlar için özenle hazırlanmış sepet, lezzetli yiyeceklerle doluydu: fûme jambon dilimleri, fırında ısıtılmış bir somun ekmek, bir kavanoz erik reçeli ve taze şeftali tartları. Tartların hamuru o kadar gevrek ki, parmaklarındaki kırıntıları yaladılar.

Jake parmak uçlarındaki gevrek kırıntıları emerek, "Orada otururken bir düğün çiçeği gibi görünüyorsun," dedi.

O, Jake'in onu benzettiği çiçek kadar pastel ve yumuşak sarı bir elbise giymişti. "Teşekkür ederim, kocacığım."

Jake Langston hayatta iken, Grady gibi bir adama, hatta herhangi bir adama aşık olacağını nasıl hayal edebilirdi? Uzun boylu ve sırık gibi, tamamen kas ve sinirden oluşuyordu. Mesleğinin gereği gevşek eklemli, kalçalarını sallayarak yürüyen bir tavrı vardı, ama bu tembelliğin altında, onu beklentiyle titretiren uykuda bir güç yatıyordu.

Kalıtsal olarak ve yıllarca güneşte kalmaktan neredeyse beyazlaşmış kaşları, bazen bakmak tatlı bir acı veren mavi gözlerini dünyadan koruyordu. Yüzündeki her bir hava izini, karakterinin gücünü, hatta inatçılığını bile seviyordu.

Onu izlerken, kadıkızın içinden bir iç çekiş geldi.

"Yorgun musun?" Kız başını salladı. "Eve gitmeye hazır mısın?" "İlle de değil."

Gülümseyerek, sırtını ağaç gövdesine dayadı. "Uzan." Kızın başını kucağına çekti. Yaz mevsimiydi. Hava sıcaktı ama çok sıcak değildi. Az önce lezzetli bir yemek yemişlerdi ve keyifle doymuşlardı. Arılar, hanımeli çalılıklarının arasında vızıldıyordu. Esinti, ağacın yapraklarını hafifçe sallıyordu. Pamuk topu gibi beyaz ve kabarık bulutlar, boş boş süzülüyordu.

İki sevgili uyuşukluğa teslim oldular, ama birbirlerinin varlığını çok fazla fark ettikleri için uykuya dalamadılar. Banner'ın kalın saçları, siyah ipek bir pelerin gibi kucağına yayılmıştı. Göğüsleri, her sessiz nefesle birlikte inip kalkıyordu. Jake'in işaret parmağı, hayranlıkla kızın yüz hatlarını izliyordu.

"Eve gidip işe dönmeliyim, ama tembelim," diye itiraf etti. "Seni kovmayı ciddi olarak düşünüyorum."

Gülümsedi, sonra fısıldadı. "Sen çok güzelsin, Banner Coleman." Öpüşmek için eğildi.

Dudakları onun dudaklarına değmeden hemen önce, Banner onu düzeltti.

"Banner Langston." Jake, dizginlenmemiş bir tutkuyla onu öptü, dilini onun ağzında dolaştırdı. Banner'ın kolları Jake'in boynuna dolandı ve başını kendine doğru çekerek

Daha yakına eğildi, ona doğru eğildi.

Korsesinin sadece birkaç düğmesini açarak, kumaşı kaydırды ve göğsünün ucu, şeffaf batiste, dantel ve saten kurdeleden yapılmış yastığından, lezzetli bir çiçeğin merkezi gibi ona doğru yükseldi.

"Sen tatlı, tatlı kız." Parmak uçlarıyla okşadı. Sonra dudaklarıyla.

Sonra diliyle. Yumuşakça, erotikçe. Islakça.

Banner hayvani bir zevkle inledi ve başını yüce bir heyecanla çevirdi.

Aniden Jake'in başı yukarı kalktı. Sırtı ağaç gövdesine sertçe bastırılırken, başı altındaki kabuğu toz haline getirdi. Durduğu için protesto ederek inleyen Banner, yüzünü onun kucağına çevirdi.

Sonra onun ıstırabının nedenini ve boyutunu anladı. "Jake?" Sesi titriyordu. Tereddütle pantolonunun fermuarını dokundu.

Dişlerinin arasından nefesini tısladı. "Bir dakika içinde düzelirim, sadece..." "Sadece ne?"

"Banner," dedi boğuk bir sesle, "başını benden uzaklaştır."

"Neden?"

"Her hareket ettiğinde... ahhh, Tanrım... nefesini hissedebiliyorum. Bu durumun düzelmesine yardımcı olmuyor, tatlım."

Bir anlığına onun acı çeken yüzüne baktı, sonra gözlerini tam önlerinde duran şeye indirdi. Tereddüt etmesi bir kalp atışı kadar sürdü. Onu nazıkçe öptü.

"Ahh—"

Parmakları saçlarının arasından geçerek on parmağı da kafasına yerleşti ve başını tuttu. Ama onu itmedi. Onu ileriye doğru itmedi de. Ne yapacağına karar veremeyen, acı içindeki ama aynı zamanda coşku yaşayan bir adam gibi görünüyordu. Dişlerini sıkarak düzensiz bir şekilde nefes alıyordu. Gözleri sıkıca kapalıydı.

Banner onu tekrar öptü. Bu sefer dudakları kalıcıydı. Ve kalıcıydı. Ve hareket etti.

Jake'in dudaklarından tutarsız sesler çıktı, ta ki sonunda onun adını söylemeye başlayana kadar. Onun dudakları, onun erkekliğinin o çıkıntısını yukarı aşağı her geçişinde, o adı tekrar tekrar söyledi.

Elleri kelebek kanatlarının vuruşu kadar hafif ve hızlıydı. Tokalar, düğmeler, kumaşlar onu engelleyemedi. Jake, onun nefesini teninde hissettiğinde, yumuşak dudaklarının ilk bakışını, dilinin çekingen dokunuşunu hissettiğinde çıkardığı düşük çiftleşme sesini gökyüzü bile duydu.

"Banner, Banner."

Adı en sevimli ses tonuyla söylendi. Onu o kadar tatlı bir şekilde okşadı ki, Jake ölmek istedi, çünkü hayat ona bir daha asla böyle bir zevk yaşatmayacaktı.

Ellerinden biri saçlarından kurtuldu ve boğazını ve göğsünü okşayarak göğüslerini okşadı.

boğazını ve göğsünü okşayarak göğüslerini okşadı. Sonra, eteklerin katmanlarının altından ilerleyerek, jartiyerinin üstündeki dizini, pürüzsüz bacağını, dantelli pantolonunun kenarını buldu. Eli körü körüne yukarı doğru ilerledi, bağları ve düğmeleriyle boğuştu, ta ki sıcak saten kadar pürüzsüz bir tenle karşılaşana kadar.

Koyu renkli saç yumağı, onun okşayan parmaklarını, onun varlığı onun kalbini esir aldığı kadar kesin bir şekilde esir aldı. Sonra onu yumuşak ve uysal buldu, parmaklarına karşı eriyen, okşamalarına zaman kadar eski ve temel hareketlerle karşılık veren.

Kadının ağzı ona cenneti uzun süreli bir anlık görüntü verdi. Ama insan ancak bu kadar mutluluğa dayanabilir ve Jake'in kalbi ve belinde bu mutluluk patlamak üzereydi. Sınırını neredeyse aştığında, pozisyonunu değiştirdi ve kadının vücudunu kendi vücuduyla kapladı. Hızlı bir hamle ile o tatlı kanalı buldu.

Gözleri buluştu ve kilitlendi, uzun, yavaş vuruşlar onu kadının derinliklerine taşıdı, onu kapıya geri getirdi, sadece tekrar kadının içine dalmak için.

Aşkları hiç bu kadar anlamlı olmamıştı. Kadının vücudu, erkeğin her sevgi dolu hareketini yansıtıyordu. Sanki dev bir beşikte sallanıyorlardı. Zamanı geldiğinde, beşik devrildi ve onları parlak yeni bir evrene attı. Yelken açıldılar, uçtular, kalpleri şarkı söyledi. Kutlama sonsuz gibi görünüyordu. Sonra nazikçe bu dünyaya geri döndüler.

Uyandıklarında birbirlerinin kollarında buldular kendilerini, terden parlayan vücutlarına yapışan giysileri rahatsızlık veriyordu.

Jake, zayıf bir şekilde başını kadının omzundan kaldırdı. Üstlerindeki ağacın yaprakları rüzgarda sallanırken, kadının yüzü gölge ve güneş ışığının sürekli değişen desenleriyle kaplıydı. Gözleri uyuşuk bir şekilde açıldı. Yeşil ve altın renginin dönen kombinasyonları her bir güneş ışığını yakalıyordu.

Hâlâ onun kollarında olan Jake, içtenlikle fısıldadı: "Sen benim kadınımsın, Banner. Başka hiç kimse değil. Sen."

Gülümsemesi dengesizdi, parmakları titriyordu, elini uzattı ve bu sözleri söyleyen dudaklara dokundu. Ona olan sevgisi, altın şarap nehri gibi içinden akıyordu.

Ama kovulmayacak ya da dinlendirilmeyecek bir cin gibi, bir düşünce onu rahatsız ediyordu. Onun yemini kendi annesini de kapsıyor muydu?

* *

Biraz uğraştılar, ama giysilerini düzelttiler. Banner saçındaki dalları ve yaprakları temizlemek için elinden geleni yaptı. Sarı elbisesindeki yeşil lekeleri çıkarmak mümkün değildi. Jake'e piknikten kalanları toplamasına yardım etti ve el ele tutuşarak atın huzur içinde otladığı vagona geri döndüler.

"Bence ailene haber vermeliyiz." Jake, yola çıkana kadar bu öneriyi yapmak için beklemişti. Sözleri çıkar çıkmaz, başını çevirip onun tepkisini ölçmeye çalıştı.

"Ben de öyle istiyorum. Bütün dünyaya haykırmak istiyorum."

O kadar iyimser değildi. "Bunu pek iyi karşılamayabilirler, Banner. Onlara nazıkçe söylemeliyiz, belki evleneceğimizi söyleyip, bebek haberini başka bir güne saklamalıyız."

"Seni seviyorlar Jake. Seni tanıdıklarından beri seviyorlar."

"Damadın olarak değil. Özellikle Ross'un tepkisinden endişeleniyorum," dedi somurtkan bir şekilde.

Banner kendinden emin bir şekilde gülümsedi. "Eğer zorluk çıkarırsa, babamla ben ilgilenirim." Sonra elini onun uyluğuna koydu. "Onların onaylaması ya da onaylamaması bir şeyi değiştirmez. Sen benim kocamın ve bunu hiçbir şey değiştiremez."

Onun iyimserliği bulaşıcıydı. Arabayı park edip derme çatma sal ile nehri geçtiklerinde, Jake artık Banner'a olan duygularını saklamak zorunda kalmayacağı için rahatlamıştı. Artık arkasına bakmadan istediği zaman ona dokunabilirdi. Tanrı şahidimdir ki, o onun karısıydı ve herkesin bunu bilmesini sabırsızlıkla bekliyordu.

Onu yokuş yukarı çıkmasına yardım etti ve bahçeye doğru yürürken kolunu onun omzuna doladı. Kapıya vardıklarında eğilip dudaklarına hafifçe öptü.

"Saçım çok mu kötü görünüyor?"

İnatçı saç tellerinden bir yonca kopardı. "Hayır."

"Yalancı. Sence buradan kasabaya kadar yaptığımız şeyi anlarlar mı?"

Eğilip kulağına fısıldadı. "Umurunda mı?"

"Hayır." Kız kıkırdadı. Adam onu sıkıca kendine çekti. "Ne oluyor böyle?"

Ross'un sesi etraflarında yankılandı. Suçlulukla birbirlerinden ayrıldılar. Ross, Banner'ın Fort Worth'tan getirdiği piposunu içerek verandada otururken, onların yoldan geldiğini gördü. Akşam yemeğine yetişmelerine sevindi ve onlara doğru yürüdü. Ama onlara seslenmeden önce, samimi konuşmalarını gördü.

Kızını eski dostuyla görmedi. Yüzlerindeki şefkatli, sevgi dolu ifadeleri görmedi. Tek gördüğü, kızının ona öyle dokunmaya hakkı olmayan bir adamın kollarında olmasıydı. Ross, kapıdan geçip onlara bir savaş lordu gibi karşı karşıya gelmeden çok önce kanı kaynama noktasına gelmişti.

"Ondan ellerini çek."

"Baba, konuştuğun kişi Jake!"

"Kiminle konuştuğumu çok iyi biliyorum." "Ross..." Jake başladı.

"Banner, eve gir," diye emretti Ross. Bubba Langston'ı dövme niyetindeydi ve kızının bunu görmesini istemiyordu.

"Girmeyeceğim. Ve bize öyle bakmayı kes. Ben çocuk değilim baba ve..."

"Sen *benim* çocuğumsun," diye bağırdı. "Ve hiçbir erkeğin seni sıradan bir fahişe gibi ellemesine izin vermeyeceğim."

"Yeter, Ross," dedi Jake sertçe. "Sakin ol ve açıklamama izin ver."

"Açıklamaya ihtiyacım yok. Gördüğümü biliyorum."

"Biz evlendik," dedi Jake sessizce. "Bu öğleden sonra Banner ile evlendim."

Ross tehditkar bir şekilde öne doğru adım atmak üzereydi. Aniden durdu ve sendeledi. "Evlendiniz mi?" Gözleri ikisi arasında gidip geldi. Göğsü inip kalkmaya başladı. Pipoyu toprağa attı ve yumruklarını sıkıca kapattı. "Onun babası olacak yaştasın."

"Ama değilim. Ben onun kocasıyım. Hadi içeri girelim..."

"Evlenmek için çok iyi bir nedenin olmalı," diye homurdandı. "Kadınlara karşı nasıl hissettiğini biliyorum. Hepsi senin aletin için avdır."

"Baba, dur!" diye bağırdı Banner.

Birkaç kovboy bağırışları duymuş ve yatakhaneden koşarak gelmişlerdi. Banner etrafına bakarken yanakları kıpkırmızı oldu.

“Bir eşin olması senin tarzını bozar, Bubba. Bir eşin olmasının tek bir nedeni olabilir ve Tanrı aşkına, umarım bu olmamıştır. Sen... Sen... Sen... Seni piç kurusu, yaptığını biliyorum!” Onlara doğru koşarak geldi. “Ona bakman gerekiyordu, seni aşağılık herif.”

Jake'e bir yumruk attı ve genç adamın çenesine iğrenç bir sesle çarptı. Banner çığlık attı ve Jake geriye doğru sendeleyip çite çarptığında hızla kenara çekildi.

"Ne oluyor?" Lydia, eteği neredeyse dizlerine kadar sıyrılmış halde, verandanın merdivenlerinden koşarak indi. Annesi de hemen arkasındaydı, elinde hala bir bulaşık bezi vardı. Lee ve Micah, Banner'ı ellerinden tutup itiraz eden kadını kenara çekmek için koştular.

Jake ilk darbeden kurtulmaya vakit bulamadan, Ross'un yumruğu karnına isabet etti ve onu yana doğru toprağa fırlattı. Dizlerinin üzerine çöktü ve kafasını sallayarak sersemliğini atmaya çalıştı. Her yeri ağrıyordu, ama Ross'un silahını takmamış olmasına şükretmesi gerektiğini düşündü. Aksi takdirde şimdiye kadar kesin ölmüş olacaktı. Ve Banner'la piknik yaptıktan sonra silah kılıfını takmamış olması da iyi olmuştu. Her an sinirlenmeye başlayabilirdi.

"Ross, seninle kavga etmek istemiyorum, ama bana bir daha vurursan..."

Cümlesini bitiremedi. Başına bir başka güçlü yumruk daha geldi.

Dudaklarını yaralamaktan öteye geçmeden yumruğu savuşturdu. Öfkesi, karşılık vermeden dayanabileceği tek şey buydu.

Eğilerek, intikam almak için Ross'a saldırdı. Yere düştüler, birbirlerine vurup tekmeliyor, yumruklarını savuruyor, dizlerini batırıyorlardı. Kan ve ter, kıvrılan ve boğuşan vücutlarının altındaki toprağa karışıyordu.

İzleyiciler, iki arkadaşın kavga ettiğini görünce şaşkınlık içinde sessizce durdular. Lydia ellerini ovuşturdu. Banner'ın gözlerinden yaşlar yağdı. Micah, kavganın nedenini sezgisel olarak anladığı için acı dolu bir ifadeyle duruyordu. Ma da onun sezgisini paylaşıyordu, ağzı sıkıydı. Lee gözlerine inanamıyordu.

Herkes kavgaya o kadar dalmıştı ki, kapının hemen ötesinde atını durduran bir atlıyı kimse fark etmedi. Kendisi de karşısına çıkan manzaraya şaşırmıştı. Ama gülümsedi. Birkaç dakika sonra, kavgalarının hiçbir önemi kalmayacaktı. Yüksek sesle bağırıncaya kadar kimse onu fark etmedi

"Sonny Clark!"
diye seslenene
kadar kimse
onu fark
etmedi.

Ross başını kaldırdı. Şaşkın bir şekilde, etrafındaki yarım daire şeklindeki yüzleri gözleriyle taradı. Gözleri Lydia'da durdu. Her şey rüya gibi yavaş çekimde ilerliyordu. Gözlerinin inanamama nedeniyle büyüdüğünü, yüzünün renginin solduğunu, gözlerini onunkinden ayırıp omzunun arkasındaki bir noktaya bakarken dehşete kapıldığını gördü. Dudaklarının "hayır" kelimesini oluşturduğunu gördü.

Ross çömelmiş pozisyonda ayağa fırladı. Lydia'nın baktığı yöne dönerken bile, kalçasını tokatladı ve içgüdüsel olarak orada olmayan tabancasını kılıfından çıkarmak için elini uzattı. Omzuna tüfeğini dayamış bir atlı adamın belirsiz bir görüntüsü gözüne çarptı.

Sonra patlama havayı yırttı.

Lydia ve Banner çığlık attı.

Bazıları siper almak için eğildi. Diğerleri
silahlarını aradı.

Jake, refleks olarak hareket eden tek kişiydi. Micah'a saldırdı. Şüphelenmeyen çocuğu yere devirirken, Micah'ın tabancasını kılıfından çıkardı. İki kez yuvarlandıktan sonra, bir dizinin üzerine çöktü.

Ross Coleman'ın ona öğrettiği kusursuz nişan alma becerisiyle, Grady Sheldon'ın iki gözünün arasına bir kurşun sıktı.

Yirmi Beş

Sheldon öldü. Kibirli ifadesi ölüm maskesi haline geldi.

Jake, Sheldon'ın cesedinin atın üzerinde ne kadar süre kalacağını görmek için beklemedi ve sonunda tozlu yere düştü. Dönüp Ross'un yanına koştu. Lydia onun üzerine eğilmiş, çılgınca elini tutarken adını haykırıyordu. Jake, şaşkın çiftlik işçilerini kenara itti.

"Tanrım," diye fısıldadı Jake. Sheldon'ın bu kadar isabetli bir atış yapabilmiş olmasına şaşırmişti. Mermi Ross'un kalbini ıskalamışsa bile, bu çok az bir farkla olmuştu. Mermi, göğsünün ortasında, sol göğsünün üstündeki başka bir yara izinin yakınında küçük, düzgün bir delik açmıştı. Jake, sırtının nasıl görüldüğünü düşününce titredi.

"Lydia?" Ross'un ağzından bozuk, sıvı bir ses çıktı.

Lydia başını kaldırdı. Yüzü renksizdi. Gözleri boş ve görme yeteneğini kaybetmiş gibi görünüyordu. "Acı çekiyor, Bubba. Bir şey yap," diye neredeyse sessizce yalvardı.

Jake arkadaşına baktı. Ross'un gözleri kapalıydı. Ama ölmemişti. Henüz.

"Onu eve götürelim." Kardeşine ve diğer bazı kişilere yardım etmeleri için işaret etti. Lee şoktan donakalmış gibiydi. Yakınlarda durmuş, babasına sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu. Banner üvey kardeşinin yanında durmuş, kolunu tutuyordu. Yüzü bembeyazdı.

Jake, Ross'u taşıırken aldıkları riski biliyordu, ama arkadaşının kir içinde ölmesine izin vermeyecekti. Her iki omzuna birer kişi, kalçalarına iki kişi, ayaklarına iki kişi ve Jake de başını tutarak Ross'u kaldırdılar ve yavaş, ölçülü adımlarla onu eve taşıdılar. Lydia, uyurgezer gibi onların peşinden gitti.

Merdivenleri kullanmaya cesaret edemediler, ama Ross'u ofisine taşıdılar. Ma,

Jake'in ne yapmaya niyetlendiğini önceden sezmiş olmasına rağmen, deri kanepenin üzerine bir yorgan sermeye başlamıştı. Adamlar Ross'u nazıkçe kanepenin üzerine yatırdılar. "Git bir doktor çağır, genç olan," Jake kimseye özel olarak emir vermedi.

Ross'un kanlı gömleğini yırttı. "Ve şerifi de. Sheldon o zamana kadar güneşte çürüsün." Kovboylar saygıyla dışarı çıktılar, aralarında fısıldayarak konuşuyorlardı.

"Neye ihtiyacın var?" Ma, Jake'in Ross'a müdahale ettiği kanepeye doğru ilerledi. Jake, kendi gözündeki morluktan, şişmiş dudağından ve yanağındaki kanayan sıyrıktan habersizdi. Kavgalarını bile hatırlamıyordu.

Jake annesine baktı. Gözleri, yapabilecekleri hiçbir şey olmadığını söylüyordu. Sonra, kocası kadar solgun ve ağır yaralı görünen Lydia'ya baktı. Yüzü parçalanmış ve kasvetliydi. Onun için, "Sıcak su, biraz bandaj," dedi.

Anne, hiçbir şey söylemeden kapıya doğru yöneldi. Onu doğuran dağ kadar dayanıklı olan içindeki gücü çağırırdı. Beş çocuğunu ve kocasını gömmüştü. Kederden öleceğinden emin olduğu anda, yaşamaya devam ederek kendini şaşırtmıştı. Lydia'ya bir bakış attı ve genç kadının kaderinin ona yüklediği yükü taşımak için cesaret kaynağı bulması için dua etti.

"Mermiyi çıkaracak mısın?" diye sordu Lydia, Jake'e çocuk gibi tiz bir sesle.

Jake, Lydia'nın gözlerine baktı. "Hayır, Lydia. Kalbine çok yakın. Bu onu kesinlikle öldürür."

Titrek dudaklarından bir hıçkırık kaçtı ve kanepenin yanına dizlerinin üzerine çöktü. Yine Ross'un elini kendi elleri arasına sıkıştırdı. "O güçlü. Yaşayacak. Biliyorum."

Ross şükürler olsun ki bilinçsizliğe dalmıştı. Şimdi gözleri açıldı. Karısı dışında kimseye odaklanmakta zorlanıyor gibiydi. Gözleri hiç tereddüt etmeden ona yöneldi. Bir şekilde uzanıp saçlarına dokunacak kadar güç buldu.

"Benimle... kal..."

"Kalacağım. Kalacağım." Gözyaşları yanaklarından akıp dudaklarına ulaştı. Onları yalayıp Ross'a eğildi ve onu öptü. "Seni asla terk etmeyeceğim. Her zaman yanında olacağım. Her zaman."

Banner, ellerini çenesinin altında birleştirmiş, kanepenin ucunda duruyordu. Babasının iri göğsüne bakıyordu. Normalde bronz ve sağlıklı olan cildi şimdi süngerimsi ve solgun görünüyordu. Üzerini kaplayan siyah saçlar ise bununla keskin bir tezat oluşturunuyordu. Yara, her zaman merak ettiği yara izinin altındaydı. Ailesi, onun İç Savaş'ta yaralandığını söylemişti. Şimdi ise merak ediyordu. Çünkü herkes, Grady'nin tüfeği ateşlemeden hemen önce başka bir isim söylediğini duymuştu.

Sonny Clark.

Babası başını kaldırmıştı. O ismi tanımıştı. Annesi de öyle. Onları birbirine bağlayan sır neydi? Jake onu bulmadan önce annesinin ormanda doğurduğu bebeğin babası kimdi? Ve babası gerçekte kimdi?

Bu önemli miydi? Tanrım, neden bunca yıldır bu konuyu kafasına takmıştı? Neden bu kadar önemsiz bir şeyin kendisini rahatsız etmesine izin vermişti? Babası ölmek üzereydi ve onun adı ya da annesiyle nasıl evlendiği önemli değildi. Onu seviyordu ve o öldüğünde kendisinin önemli bir parçası da ölecekti.

Babası olmadan, onun gücü olmadan, onu öptüğünde gıcıklayan bıyığının altındaki parlak beyaz gülümsemesi olmadan bir hayat mı? Hayır!

Ve, Tanrım, Grady onu vurmadan hemen önce tartışmışlardı. *Grady, Grady, cehennemde yan!* diye haykırdı zihni. Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı. Gözlerini kapattı. Gözyaşları yanaklarından ikiz akıntılar halinde kontrolsüzce aktı. Bu, trajediyle sona eren ikinci düğün günüydü.

Jake, Ma'nın teneke bir kasede getirdiği suyla yarayı yıkadı. Eski bir çarşafın parçalarıyla elinden geldiğince kanamayı durdurmaya çalıştı. Ross'un göğsü güvenilmez bir körük gibi inip kalkıyordu. Her nefes için mücadele ediyordu ve solunumu boğazında hırıltılıydı.

Ama artık uyanıktı, etrafında neler olup bittiğinin farkındaydı. Ve bunun sonucunda, acının da farkındaydı. Jake'e baktı. Yeşil gözleri acıdan buğulanmıştı, ama deliryumdan boş değildi. Ross ölmeden önce yapması gereken birkaç şey vardı. Bunların yapılmasını sağlayacaktı.

"Lee ve Banner'ı çağırın," diye soluk soluğa söyledi. Bunu söylemek bile ona büyük güç gerektiriyordu, ama kimse ona karşı çıkmaya cesaret edemedi. Ma, Lee'ye gelmesini işaret etti ve Lee, gözlerinde biriken yaşların da etkisiyle daha da beceriksiz hale gelen ayaklarıyla sendeleyerek geldi. Her zaman meşe ağacı kadar uzun ve sağlam görünen, her türlü tehlikeyi ve tehdidi savuşturabilen babasının, hayatta kalmak için çırpınan bir halde olduğunu kabullenemiyordu.

hayata tutunmaya çalıştığını kabullenemiyordu.

Banner, annesinin yanına diz çöküp elini babasının bacağına koydu. Lee, kanepenin ayak ucuna geçti. Jake ve Ma kenara çekildi.

Ross'un gözleri Lee'ye odaklandı. Victoria Gentry'den dünyaya getirdiği bu iyi oğlunu onaylayarak başını salladı. Lee, doğduktan sonraki ilk birkaç gün hayatta kalmak için mücadele etmişti. Bu onu güçlü yapmıştı.

Yeşil gözler Banner'a kaydı. Ross, Banner'ın kucağına tırmanıp ona hikaye anlatması için yalvardığı tüm anları hatırlayarak gülümsedi. Hala çamaşır ipinden yeni alınmış flanel geceliğinin kokusunu alabiliyor ve ellerinde ısıttığı küçük pembe ayak parmaklarının hissini hatırlayabiliyordu. Artık o bir kadındı, annesi kadar canlı, güzel bir kadın.

Lydia. Şimdi ona baktı. Hatırlayabildiği kadarıyla, Lydia'ya bakmakla meşgul olmuş gibi görünüyordu. Yüzü, zayıflayan görüşünü doldurdu. Tanrım, onu ne kadar seviyordu! Onu terk etmekten ne kadar nefret ediyordu. Cennetteki hiçbir şey, onunla bulduğu mutluluğa kıyaslanamazdı.

İlk kez olanlara kızmıştı. Ölen bedeninde öfkeli, güçsüz bir öfke dalgası yükseldi. Jake ile kavga etmemiş olsaydı, silah kemerini takmış olsaydı, en başta saklayacak hiçbir şeyi olmasaydı... Eğer, eğer, eğer.

Bu boşuna bir çabaydı ve buna vakit ayıracak zamanı yoktu. Yirmi yıl önce, bir banka soygununun ardından kurşunlarla delik deşik olarak ölmüş olması gerekirdi. Tanrı onu yaşamasına izin vermiş, ona ikinci bir şans vermiş, Lydia ile birlikte harika bir hayat armağan etmişti. İlahi iradeye karşı çıkamazdı.

"Söyle onlara." Bu sözler, tüm gücünü toplaması gereken kesik kesik nefeslerle çıktı.

Lydia ne demek istediğini sormasına gerek yoktu. "Emin misin?"

Onaylamak için bir kez gözlerini kırptı. Çocuklarının, neden şiddetli bir şekilde ölmek zorunda kaldığını anlamaları, sonsuza kadar karanlıkta kalmalarından daha iyiydi. Artık sırrı saklamanın ne faydası vardı? Onu daha az sevecekler miydi? Gözyaşlarıyla parlayan gözlerine baktı. Hayır. Öyle düşünmüyordu.

Lydia onun saçlarına dokundu. Parmakları, gümüş rengi saç tellerinin arasından zar zor geçiyordu, ama saçlarının dokusunu çok seviyordu. Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Seni seviyorum, Sonny Clark." Onun alnına bir öpücük kondurdu, sonra çocuklarına baktı. "Babanızın gerçek adı Sonny Clark'tı. Annesi

Annesi fahişeydi ve o bir genelevde büyüdü. Savaştan sonra, Jesse ve Frank James ile birlikte at süren bir kanun kaçağı oldu."

Neredeyse hiç duygu göstermeden, sabit bir sesle, Ross'un inanılmaz hayat hikâyesini anlattı; nasıl ölüme terk edildiğini ve Tennessee'nin tepelerinde yaşayan, adı John Sachs olan bir keşiş tarafından sağlığına kavuşturulduğunu.

"Yeterince iyileştiğinde, görünüşünü değiştirip iş bulmak için vadiye indi. Gentry ahırlarında işe alındı. Orada annenle tanıştı, Lee. O aristokrat bir aileden geliyordu, ama ahır işçisine aşık oldu. Onu suçlamıyorum," diye ekledi Lydia nazıkçe, kocasına bakarak.

Ross'un babasının hoşnutsuzluğuna rağmen Victoria ile evlendiğini ve Teksas'a göç edip John Sachs'ın Ross'a verdiği tapu ile bir araziyi satın almaya karar verdiklerini anlattı. O arazi River Bend olmuştu.

Victoria, gelecekleri konusunda görüldüğü kadar emin değildi ve ayrılırken evinden bir kese mücevher almıştı. Babası, Ross'un onu çaldığını düşünerek peşlerine düştü. Victoria, babası yokken Ross'u ayrılmaya ikna ettiği için, babası onların nereye gittiğini bilmiyordu.

"Senin hamile olduğunu bile bilmiyordu," dedi Lydia üvey oğluna. "Jefferson'da bize yetişene kadar onun öldüğünü de bilmiyordu. Bu arada Ross'un geçmişini öğrenmişti. Senin onun torunu olduğuna inanmadı ve Victoria'nın ölümünün intikamını almak için babanı öldürmeye çalıştı. Majors adında bir Pinkerton dedektifi onu vurarak öldürdü."

Ross koluna hafifçe vurdu. "Seni vurdu..." dedi boğuk bir sesle.

Lydia başını eğdi, sonra çocuklarının inanamayan yüzlerine tekrar baktı. "Omzumdaki yara izi..." dedi tedirgin bir şekilde. "Ross'un hayatını kurtarmaya çalıştım."

Oda sessizdi. Tek ses, köşedeki saatin tik taklarıydı. "Bu dedektife, Majors'a ne oldu?" diye sordu Lee boğuk bir sesle.

"Onu bir daha hiç görmedik," diye cevapladı Lydia yumuşak bir sesle ve Ross'a gülümsedi. "Ross'u serbest bıraktı. Sanırım babanın artık bir kanun kaçağı olmadığını anlamıştı. O Sonny Clark değildi. O gerçekten Ross Coleman'dı. Ve Lee, o mücevherler bizde. Onları senin için sakladık çünkü annen ve ailesine aitti. Yirmi bir yaşına girdiğinde sana vermeyi planlamıştık

"

"Ve babamın geçmişini kimse bilmiyor muydu?" diye sordu Banner.

"Annem bile bilmiyordu," dedi Lydia, sessizce ağlayan yaşlı kadına bakarak. Micah onun omzunu okşuyordu.

"Peki Jake?" Banner, kocasının gözlerine bakarak fısıldadı.

"Bazılarını biliyordum," diye cevapladı yumuşak bir sesle.

"Hepsini değil."

"Grady nasıl öğrendi?" Banner, hepimizin aklındaki en önemli soruyu sordu. Cevap gelmedi. Sonra Banner başka bir soru sordu. "Anne, benden önce, babamla tanışmadan önce başka bir bebeğin daha oldu mu?"

Lydia'nın yüzündeki az miktardaki renk de kayboldu. ılgınca, Ma'ya sorgulayan bir bakış attı, Ma ise başını hayır anlamında salladı. Jake, Lydia'nın sormadığı soruyu cevapladı. "Priscilla ona söylemiş olmalı."

"Priscilla mı?" diye tekrarladı Lydia. "Priscilla Watkins mı? Ne zaman? Nasıl?"

"Fort Worth'ta. Banner'ı sokakta köşeye sıkıştırdı. Ben araya girmeden önce konuşuyorlardı."

Lydia'nın ii boşaldı. Öne doğru eğildi. Hayatının en büyük utancı, unutmak istediği şey, hayatının en kötü gününde yine onu rahatsız etmeye başlamıştı. Ross'un elinin elini sıkıttığını hissetti.

Kulağını onun dudaklarına dayadı. "Bu... benim için hiç önemli değildi." Gözyaşları tuzlu bir şekilde onun yüzüne damladı. Artık sevgiyle açıkça ağlıyordu. Kalbi ve ruhu sevgiyle dolmuştu ve bu sevgi dışarı dökölmek zorundaydı. "Ross, Ross," diye yalvaran bir sesle haykırdı. Bir anlığına başını onun karnına dayadı.

Annesinin başını kaldıran Banner'dı. Lydia'nın saçlarını düzeltti; saçları rengi dışında kendisinininkiyle aynıydı. "Sorun yok anne. Önemli değil. Gerçekten önemli değil. Seni seviyorum. Sadece merak etmiştim, hepsi bu."

Lydia başını salladı. "Hayır, her şeyi anlatmak en iyisi." Derin bir nefes almak için durakladı. "Kaçarken ormanda bayıldım ve bebeği doğurdum. Babasını öldürdüğümü sanıyordum. O benim üvey kardeşimdi. Kan bağı yoktu," dedi, yüzlerindeki dehşeti görünce aceleyle ekledi. "Annem ben on yaşlarındayken Otis Russell adında bir adamla evlendi. O ve Clancey hayatımızı cehenneme çevirdiler."

Russell'ın ölümünü ve Clancey'nin istismarını anlattı. "O... o... Ondan hamile kaldım. Annem öldüğünde kaçtım. O da peş i m den geldi.

Beni bulduğunda, onu yere düşürdüm ve kafasını bir kayaya çarptı. Öldüğünü sandım, bu yüzden kaçmaya devam ettim, birinin onun ölümünden beni sorumlu tutacağından korktum. Bebek ölü doğduğunda sevindim ve utançtan kendim de ölmek istedim. Ama uyandığımda, Bubba oradaydı."

Lydia ona baktı ve gülümsedi. Banner'ın içindeki bir şey, kuru bir dal gibi acı verici bir şekilde kırıldı.

"Langstonlar bana baktılar," diye devam etti Lydia. "Sonra sütüm geldiğinde Ross'a götürüldüm. Victoria yeni ölmüştü ve ona aç bir yenidoğan bırakmıştı. Seni emzirdim, Lee. Seni her zaman kendi çocuğum gibi sevdim."

"Biliyorum." Genç adam, erkekçe olmayan gözyaşlarıyla kaybedeceği bir savaş veriyordu.

"Ama Clancey ölmemişti. Vagon trenini yakaladı ve benim Ross ile evlendiğimi gördü. Bir şekilde Ross'un kimliğini de keşfetmişti. Ross'un çaldığı iddia edilen mücevherleri biliyordu. Beni tehdit etti. Ondan çok korkuyordum. Ross'a veya Lee'ye zarar vereceğinden korkuyordum." Lee'ye baktı. "Hatta bir ara senin onun çocuğu olduğunu ve bebeğinin öldüğü konusunda yalan söylediğimi düşündü. O acımasız olabilirdi, bunu biliyordum."

Ayağa kalktı ve annesinin yanına gitti. Yaşlı kadının ellerini kendi elleriyle tuttu ve uzun zamandır sevdiği kırışık yüzüne baktı. "Anne, Luke'u öldüren üvey kardeşim Clancey'di. Sana söylemediğim için beni affet. Ama söyleyemedim. Çok utanıyordum."

Annesinin tek tepkisi dudaklarını kısa bir süre büzmek oldu. Elini uzattı ve Lydia'yı kendine çekti, onu rahatlatmak ve güven vermek için sırtını okşadı. "Senin suçun değildi. Onu kimin öldürdüğünün bir önemi yok. O zaman da yoktu, şimdi de yok."

Lydia kendini itti. "Clancey Winston Hill'i de öldürdü. Beni korumak için öldü. Bu da yaşamak zorunda kaldığım bir başka şey."

"Ona ne oldu?" Banner, neyse ki hiç tanımadığı bu adamdan nefret ederek sordu.

"O öldü." Lydia'nın sesinde kimsenin cesaret edemeyeceği bir kesinliğe vardı. Bir kişi hariç.

"Onu ben öldürdüm."

Bu üç kelime odada yankılandı. Tüm gözler Jake'e döndü. Ross bile tepki gösterdi. Tüm vücudu titredi ve başını Jake'e çevirmeye çalıştı.

"O gece Jefferson'a vardığımızda, Lydia'yı Ross'u kanunlara teslim etmekle tehdit ettiğini duydum."

O gece Jefferson'a vardığımızda. Luke'u öldürdüğünü övünüyordu. Onu kasabada takip ettim, karanlık bir sokakta yalnız kalmasını bekledim ve Luke'un kendi bıçağıyla karnını deştim."

Annesi'ne döndü. "Anne, eğer teselli olacaksa, Luke'un cinayeti yıllar önce intikam alındı."

Annesi öne çıktı ve en büyük oğlunun yanağına dokundu. Sonra, soğukkanlılığını kaybederek, iri kollarıyla onu sardı. Bu, onun acımasızlığını, insanlara karşı ihtiyatlılığını, kendi kendine dayattığı yalnızlığını açıklıyordu. Henüz bir çocukken ailenin yükünü omuzlarına almış ve annesi onun için acı çekmişti.

"Bubba."

Boğuk ses kanepeden ona seslendi. Jake hızla Ross'un yanına koştu. Sanki mahremiyetlerine saygı göstermek için anlaşılmış gibi, diğer herkes duyulmayacak kadar geri çekildi. Jake kanepenin yanına diz çöktü. "Evet, Ross?"

"Teşekkür ederim." Bu sözler, zar zor söylenmiş olsa da, içtenlikle söylenmişti. Zümrüt yeşili gözler artık sadece acıdan bulanık değildi. Şükran gözyaşlarıyla parlıyordu. "Keşke... onu... öldürseydim."

Jake acı bir gülümsemeyle, "Bana kalırsa zaten ellerin doluydu," dedi.

Ross gülümsemeye çalıştı, ama daha çok acıdan yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim..."

Jake başını salladı. "Benimle kavga etmek istemediğini biliyorum, Ross. Özür dilemene gerek yok. Sana büyük bir şok yaşattık."

"Banner... sen..."

"Onu seviyorum, Ross. Böyle olacağını tahmin etmemiştim, ama..."

"Evet, şey" —Lydia'ya bir bakış attı— "bazen böyle olur."

"Ama haklıydın. O benim bebeğimi taşıyor." Yeşil gözler aniden berraklaştı, sonra tekrar gözyaşlarıyla doldu. Jake aceleyle devam etti. "Senin tohumundan bir çocuğum olacağı için ne kadar gurur duyduğumu anlatamam, Ross. O çok özel olacak."

Yaşlı adamın dudakları titredi, ama gülümsedi. "Sen ve ben, ha?

Sanırım o da lanet olası bir pislik

olacak." Jake güldü. "Sanırım öyle

olacak."

"Lydia'ya bu mutlu haberi sakla. Ona ihtiyacı olacak." Jake'in gözleri yaşlarla doldu. Başını salladı. "Sen... iyi bir adam oldun, Bubba." Jake gözlerini kapattı, sıkıca kapattı, gözyaşlarını tuttu.

Gözlerini açtığında, dalgalanan nemin arasından arkadaşının yüzünü gördü. "Sana, kardeşim hariç, senden daha çok sevdiğim bir adam olmadığını söylediğimi hatırlıyor musun?" Ross gülümsedi ve başını sallayarak onayladı. "Bu hala geçerli. Seni çok özleyeceğim."

İki adam el ele tutuştu, yılların dostluğu ve tarif edilemez bir anlayış aralarında dolaşıyordu. "Lydia'ya göz kulak ol ve..."

"Edebilirim."

"Hoşça kal
dostum." "Hoşça
kal Ross."

"Lydia," Micah kapıdan seslendi, "doktor az önce geldi. Ve Jake, şerif seni görmek istiyor."

* *

Priscilla, tırnağının ucuyla dosyayı çevirerek keskin bir uç oluşturdu. Ziyaretçisi için hazırlanmak üzere banyo yapmış, parfüm sürmüştü ve pudra sürmüştü. Pelerin, en sevdiği lavanta rengine fırırlı bir süslemeydi. Saçlarını başının üstüne yüksek ama gevşek bir şekilde toplamıştı. Muhteşem görünüyordu.

Ağzında alaycı bir gülümseme belirdi ve gözleri kurnazca kısıldı. Sadece birkaç hafta önce geleceği hakkında endişeleniyordu. Şimdi ise her şey parlak bir gelecek vaat ediyordu.

Grady Sheldon, Ross Coleman'ı cesurca vurarak doğu Teksas'tan canlı çıkabileceğini düşünüyorsa, tahmin ettiğinden daha büyük bir aptaldı. Ona güven aşlamış, gururunu okşamış ve nefretini körüklemişti, ta ki Ross Coleman'ı öldürmeye intihar görevine atılmış bir samuray savaşçısı kadar fanatik hale gelene kadar.

Priscilla, River Bend'in etkileyici olduğunu duymuştu. Coleman, eyaletteki birçok kişiye kıyasla bir toprak baronu değildi, ama şüphesiz, onun öldürülmesini çaresizce izlemeyecek küçük bir süvari ordusu vardı. Ve öyle olmasa bile, Jake, Ross'u öldürdükten sonra Sheldon'ın bir nefes daha almasına izin vermezdi.

Priscilla, partnerinin bu dünyada fazla zamanı kalmadığından emindi.

Ve o da onun partneriydi. Bir gün önce onu yatak odasından çıkarmadan önce bunu kesinleştirmişti. Avukatının yardımıyla, yıllardır sadık bir müşterisi olan

bir sözleşme hazırlamışlardı. Grady, güç ve şehvetle o kadar sarhoştu ki, Priscilla'nın avukata gizlice belgeye eklemesini istediği tüm maddeleri okumamıştı. Maddelerden biri, bir ortağın ölümü durumunda, tüm sermaye varlıklarının ve şirketin mülkiyetinin diğerine geçeceğini belirtiyordu. Priscilla, yatırıma tek kuruş bile harcamadan, yarın bu saatlerde başarılı bir kereste işinin sahibi ve kontrolörü olacağını güvenle tahmin edebiliyordu.

Tırnak törpüsünü bir kenara bırakıp törpü alırken hafifçe mırıldandı. Kapı çalındığında "Ne var?" diye seslendi.

"Misafiriniz geldi, Bayan Priscilla," dedi kapı görevlisi.

"İçeri gönderin." Salondan gelen müzik ve gürültü yükseldi, sonra kapı kapanınca alçak bir uğultuya dönüştü. Priscilla hiçbir şey söylemedi, ama Dub Abernathy'nin gölgesi salonunu geçene kadar törpüyü tırnağının üzerinde tuttu. O yatak odasına girdiğinde, uysal ve kadınsı mükemmelliğin resmini çiziyordu.

Başını yukarı kaldırdı ve kirpiklerinin arasından ona baktı. "Bana kızgın mısın?" diye yumuşak bir sesle sordu.

Öfkeliydi. Şehirde karşılaştıklarından beri haftalarca öfkelenmişti. O fahişenin küstahlığı onu dehşete düşürmüştü. Kolayca boynunu kırabilirdi. Evde hayatını cehenneme çevirmişti. Karısına New York'a tatile gideceklerine söz verdikten sonra bu hafta karısının gözüne girmeyi başarmıştı. Sonra bu öğleden sonra, onu görmeye gelmesini isteyen nezaketli, elden teslim bir not almıştı.

Priscilla, tırnak törpüsünü yavaşça bir kenara koyup ayağa kalkarken yüzünde pişmanlık ifadesiyle doluydu. Mor sabahlığının kıvrımlarının düzgün durduğundan emin olduktan sonra, eski akıl hocasına doğru birkaç tereddütlü adım attı. "Özür dilerim, Dub. Kıskançtım," dedi, kollarını genişçe açarak. "Karın her zaman senin yanında. Onu arabaya bindirdiğini gördüm ve çok sinirlendim. Onun seninle yaşaması ve benim ise senin beni görmek için uygun bir zaman bulmanı beklemem hiç adil değil." Tekrar öne doğru ilerledi, ona dokunmak üzereyken durdu. "Seni utandırdıysam veya sana zorluk çıkardıysam özür dilerim. Lütfen beni affet."

Nefesi ona kadar ulaştı. Brendi kokuyordu. En sevdiği brendi markası. Vücudu fildişi kadar pürüzsüz, ama taze krema kadar sıcaktı. Dudakları ıslak, parlak ve somurtkandı. Sevdiği yüksek topuklu ayakkabılar ve çoraplar giymişti, ama korsenin altında hiçbir şey giymemişti. Dolu

saten kupaları, göğüslerinin tepeleriydi. Derin nefes alırsa, uçları ortaya çıkarken onları görebilecekti. Bu düşünce, kasıklarına bir sıcaklık dalgası gönderdi ve üst dudağı terlemeye başladı. O bir fahişeydi, ama eşi benzeri olmayan bir fahişeydi. Kimlerin üstün olduğunu kabul ettiği ve tanıdığı sürece, gayet iyi anlaşılabilecekti.

Şapkasını ve bastonunu şezlonga attı. Boyuna göre şaşırtıcı bir çeviklikle Priscilla'yı yakaladı ve kendine doğru çekti, kısa parmaklı elini saçlarına geçirip acı verici bir şekilde çevirdi, diğer eliyle ise sırtını kavisli tuttu ve karnını kendisine doğru bastırdı.

"Bir daha asla böyle bir şey yapma." Dudakları onun dudaklarına indi. Hiçbir şefkat veya hassasiyet göstermedi, ama morartacak kadar sert bir dil ile ağzını tecavüz etti. Ayrıldıklarında, Priscilla'nın gözleri heyecanla parlıyordu.

Priscilla bornozunu çıkardı ve bornoz vücudundan kayarak yere düştü. Dub, korsesinin kancalarına uzandı ve onları açtı. Parmak eklemlerinin arkası yumuşak ete çukurlar açtı. Hayalinde olduğu gibi, Priscilla'nın göğüsleri onun bekleyen ellerine döküldü, kırmızı rujlu meme uçları çoktan sertleşmiş ve istekliydiler. O, acı vererek acımasızca onları emdi, ama Priscilla bundan zevk aldı.

Kadının elleri, adamın kıyafetlerini çıkarmak için çılgınca çalışıyordu. Adam çıplak kaldığında, yatağa geçtiler. Adam sırt üstü yatağa uzandı ve kadını üzerine çekerek bacaklarını açtı. Adam kadını acımasızca deldi, ama kadın da onu tırmalayarak, ısırarak, nefes nefese kalarak doruğa ulaştırdı ve ikisi de güçsüz ve nefessiz kaldı.

Birkaç dakika sonra, sadece şeffaf sabahlığı giymiş Priscilla, bir kadeh brendi ile yatağa geri döndü. Kadehi Dub'a uzattı. O yudumlariken, kızın yanındaki yastıklara yaslanmasını izledi. Elini uzattı ve sabahlığın firfırlı panellerini açtı.

Priscilla, çıplak vücudunu gezen ateşli bakışları umursamadan kollarını başının üzerine uzattı ve sırtını kavisledi. "Beğendin mi?" diye mırıldandı.

Dub parmağını brendiye batırdı, kadının meme ucuna sürdü ve sonra yaladı. "Beğendim."

Priscilla'nın elleri hafifçe onun başına konarken, ağzı daha uzaklara doğru gezindi ve yol boyunca onun etinden küçük parçalar tatmak için durdu. "Bu bizim son buluşmamız olması çok kötü."

O kadar işine dalmıştı ki, birkaç saniye geçtikten sonra

başını kaldırıp gözlerine bakması birkaç saniye sürdü. Gözleri artık tutkuyla parlamıyordu, çok daha patlayıcı bir şeyle parlıyordu. "Ne demek istiyorsun?"

Onu kendinden uzaklaştırdı ve ayağa kalktı. Tuvalet masasına gidip bir saç fırçası aldı ve saçındaki tokaları çıkardıktan sonra, boş boş saçını fırçalamaya başladı. "Cennet Bahçesi'ni satıp buradan ayrılıyorum."

"Satmak mı? Anlamıyorum. Nereye gidiyorsun?"

"Bu beni ilgilendirir, Dub," dedi aynada şaşkın bir şekilde yansıyan görüntüsüne. Orada çıplak bir şekilde yatakta otururken, fener ışığına yakalanmış bir kurbağa gibi aptal bir ifadeyle gerçekten gülünç görünüyordu.

Larsen'e taşınmaya karar vermişti. Grady hayatta kalmayı başarsa da başaramasa da, bundan sonra kereste şirketini o yönetmeyi planlıyordu. Ayrıca, Larsen Jake'in olduğu yerdı. Jake, aralarının kesin olarak bittiğini düşünüyor olabilir, ama o çok daha iyi biliyordu. Jake, bir dilenci gibi ekmek parçası için yalvararak yatağına gelene kadar durmayacaktı.

"Başka bir işe gireceğim."

Dub yataktan kalkıp giysilerini giymeye başlarken güldü. "Peki, sana iyi şanslar, ama bu işte olduğu kadar iyi olacağını sanmıyorum."

Priscilla'nın sırtı kaskatı kesildi ve ona öfkeli gözlerle baktı. "Bu gece eğlendiğine sevindim. Yarın bu kadar gülemeyeceksin, Bay Abernathy. Yarın postayla papazına bir mektup göndereceğim. Her şeyi itiraf ettim, özellikle de onun cemaatinin önde gelen üyelerini nasıl yoldan saptırdığımı."

Dub, yeleğini giyme hareketinde donakaldı. "Yapmadın," diye homurdandı. Priscilla tatlı bir gülümsemeyle, "Oh, evet, yaptım. Tabii ki onun dualarını istedim," dedi.

lanet olası ruhum için. Ama aynı zamanda isimleri de verdim. Senin ismin büyük harflerle listenin başında yer alıyordu." Başını geriye attı ve ona alaycı bir şekilde baktı. "Öğleden sonra sevişmek için iyiydim, ama o haçlıları başımdan savmak için yardıma ihtiyacım olduğunda bana yardım etmedin. Bana yardım etmek için kendini tehlikeye atmaktansa, benim mahvolmamı tercih ettin. Halka açık bir sokakta beni görmezden geldin. Artık sen ve senin gibiler, ikiyüzlü orospu çocukları, hizmetlerimin bedelini ödemenizin zamanı geldi."

"Lanet olası kaltak!" diye bağırdı.

"Bana vurursan, bana yaptığın morluklarla o vaizi şahsen görmeye gideceğim." Kollarını kaldırıp ona vurmaya hazır bir şekilde yaklaşırken, sözler ağzından hızla döküldü. Tehdit onu durdurdu. Kollarını indirdi,

ama yüzü öfkeyle kaplıydı ve göğsü, bir çıkış yolu arayan bastırılmış öfkeyle inip kalkıyordu.

Parmağıyla ceketinin düğmelerini ilikledi. "Şapkanı ve bastonunu unutma, canım," diye tatlı bir sesle seslendi, o kapıya doğru yürürken. Kapıyı arkasında çarptığında, kahkahası onun peşinden yankılandı.

Priscilla odada vals yapar gibi dans etti ve yatakta bir yığın firfırın üzerine yığıldı. Adamın yüzündeki öfkeli ifade, haftalarca süren planlamaya, Grady Sheldon'ın özensiz sevişmelerine katlanarak geçirdiği saatlere, sokakta hor görülmenin utancına değmişti.

Kendini kucaklayarak yüksek sesle güldü. Madam Priscilla Watkins'i devirmek için Fort Worth'un dindar şehir babalarından daha fazlası gerekecekti.

Dub Abernathy ise, salondaki sarhoş kalabalığın arasından dirsekleriyle yolunu açarken, tüm dünyası öfkeyle kızarmıştı. Gözleri, aradığı yüzü bulana kadar terli yüzleri taradı. Kafasıyla anlaşılır bir hareket yaptı ve Eden Bahçesi'nden ayrıldıktan birkaç saniye sonra, dışarıdaki gölgelerin arasında, tahta kaldırımında ona birisi katıldı. Konuşma kısa ve öz, talimatlar açık ve net idi.

Adam salona geri döndü. Dub Abernathy, birkaç blok ötede park ettiği arabasına doğru yürüdü. Arabaya bindi ve ata dilini şaklattı. Ilık gecede, ailesinin onu beklediği evine doğru yola çıktı.

* * *

Sugar Dalton her zamankinden daha erken uyandı. Henüz şafak sökmemişti ki, ağzında ekşi bir tat ve uykusunu kaçırın sol kolundaki ağrı ile yatağında dönüp duruyordu.

Yatağın kenarına doğru kaydı ve sersemlemiş bir şekilde oturdu. Titrek ellerini başına koydu ve yıllarca sayısız erkeği eğlendirdiği sarkık şilteden kendini kaldırmak için neredeyse beline kadar eğildi.

Dün gece ne yemişti ki bu kadar mide ekşimesi olmuştu? Ya da en son ne zaman yemek yemişti? O ödülü aldığından beri, parasını viskiye harcıyordu.

Karanlık merdivenlerden aşağı tökezleyerek indi, tek ihtiyacı olan şeyin

dış tuvalete gitmek olduğuna karar verdi. Loş odalardan geçerek arka kapıdan dışarı çıktı.

Arka kapı ile tuvalet arasındaki dar çim alana adım attığında, çıplak ayakları çiyin soğukluğunu ve ıslaklığını hissetti. Elbisesinin eteğini kaldırdı ve parmak uçlarında hafifçe yürüdü. Kalan mesafeyi ölçmek için başını kaldırdığında, boğazında bir çığlık dondu ve hiç çıkmadı.

Gri, sisli sabah ışığı, Sugar'ın gözlerine çarpan dehşete daha da hayaletvari bir hava kattı.

Cennet Bahçesi'nin madamı tuvaletin duvarına çivilenmişti. Ölümüne neden olan boğma ipi hala boynuna dolanmıştı. Yüzü maviydi. Dışarı çıkmış dudakları ve dili morarmıştı. Gözleri müstehcen bir şekilde dışarı çıkmıştı. Kül rengi sarı saçları, hafif rüzgarda ürkütücü bir şekilde dalgalanıyordu ve ölü bir ağacın dallarından sarkan İspanyol yosunu kadar hüznü ve gri görünüyordu. Kolları ve bacakları, tuvaletin solmuş duvarına yayılmıştı. Çivilerin çakıldığı avuç içlerinde ve ayaklarında kan kurumuş ve paslı bir kalıntı bırakmıştı.

Çıplaktı.

Sugar çığlık atmaya çalıştı. Sol kolu, içini parçalayan acı ile vücudundan koparılmış gibi hissedilirken, boğuk bir ses çıktı. Koşmaya çalıştı, ama dizleri altında büküldü. Yıllarca alkol kötüye kullanımı nedeniyle yıpranmış kalbi, yumuşak, nemli toprak düşüşünü yumuşatmadan önce atmaya bırakmıştı.

* *

Vaiz, günün ilerleyen saatlerinde postasının papaz evine teslim edilmediğini görünce sinirlendi. Böyle bir ihmal affedilemezdi ve bunu postane müdürüne de söyledi. Ancak o günkü gazetenin manşetleri onu biraz yatıştırdı. Priscilla Watkins ve Sugar Dalton'ın korkunç ölümleri, bu Pazar günü vaazında kullanacağı cehennem ateşi ve kükürt vaazına malzeme sağlayacaktı.

Fort Worth'un dört bir yanındaki vatandaşlar, gazetede okudukları korkunç haberler karşısında üzüntüyle başlarını salladılar. İki kirli güvercin ölmüştü, biri şiddetli bir şekilde. Onlara acınmalıydı, ama yazıldığına göre, biri ektiğini

Daha sonra, bu iki ölüm eski haber oldu.

Aslında bu yeni bir şey değildi. Hell's Half Acre'da fahişeler üzücü bir sıklıkla ölüyordu.

* * *

Bu bir mucizeydi. Ross hala

hayattaydı.

Gecenin saatleri yavaşça geçiyordu. Lydia saatin çaldığını duydu, ama onun yanından ayrılmadı. Her geçen dakika onun nefes alışması daha da zorlaşıyordu.

Doktor yarayı muayene ettikten sonra üzüntüyle başını sallayıp yapabileceği bir şey olmadığını söylediğinde, Lydia ancak büyük bir çaba sarf ederek çığlık atmaktan kendini alıkoymuştu. Doktor, meslektaşından adamın mizacını duyduktan sonra Jake'den uzak durmuştu, ama Jake bile itiraz etmedi. Ross bu kadar güçlü olmasaydı, kurşunun etkisiyle anında öleceği herkes için, hatta Lydia için de açıktı.

Ross da bunu biliyordu. Saatler önce çocuklarına veda etmişti. Banner, babasına sarılarak bol bol ağlamıştı. Lee daha ölçülü davranmaya çalışmıştı, ama babasının yanından ayrılıp evden kaçarken gözlerinde yaşlar vardı. Micah, "Onunla kalsam daha iyi olur" diyerek onu takip etmişti. Bahçeden atlarla çıkmışlardı ve o zamandan beri görülmemişlerdi.

Lydia Lee için endişelenmiyordu. O iyi olacaktı.

Daha çok kızı için endişeleniyordu. Gözyaşları içinde bir kavuşma yaşamışlardı. Lydia, Banner'ın düğün gününde mutluluk bulamayacağını bildiği için onun için üzülüyordu. Lydia, Jake'in resmi olarak ailesinin bir parçası olduğu haberine çok sevinmişti, ancak o, Jake'in yıllardır ailelerinin bir parçası olduğunu düşünüyordu. Jake, Banner ile evlendiğini sessizce duyurduğunda ve Ross ile neden kavga ettiklerini açıkladığında, herkes ağladı ve birbirine sarıldı.

Lydia, Jake'in koluna elini koydu. "Ross bir baba gibi tepki gösteriyordu. Düşünmeye vakti olduğunda, o da benim kadar mutlu olacak."

"Barıştık," demişti Jake ona.

Ross, Banner ile son konuşmasında, onun elini tuttu, okşadı ve ona gülümsedi. "Sen ve Jake için mutluyum. Mutlu olun," diye fısıldadı.

Banner'ı mutlu etmek yerine, babasının sözleri sadece gözlerindeki o musallat olmuş, sarsılmış bakışı daha da derinleştirdi.

Kocasını bile onu teselli edememişti. Annesi sonunda onu oturma odasındaki kanepeye uzanmaya ikna etmişti. Jake yanında oturuyordu. Annesi mutfakta nöbet tutuyor, kimsenin istemediği çay demliyor ve herkesin güç toplamak için yemek yemesi gerektiğini ısrarla söylüyordu. Ama o da yemek yemiyordu.

Lydia, Ross'un ofisine çekilmiş ve kendini dünyadan soyutlamıştı. Bu, birlikte geçirecekleri son gece olsaydı, onu yalnız geçireceklerdi.

Sanki Lydia onu sessizce çağırmış gibi, Ross gözlerini açtı ve ona net bir şekilde baktı. Tanrı küçük lütuflar bahşetmişti. Ross, Clancey'i öldürdüğü için Jake'e teşekkür etme ayrıcalığına sahip olmuştu. Şimdi de hayatından daha çok sevdiği kadına veda edecek kadar güç bulmuştu.

Görünüşte hiç çaba harcamadan elini kaldırdı ve parmaklarını kadının saçlarına geçirdi. "Hatırlıyor musun... eskiden bununla dalga geçerdim..."

Kadın başını eğdi, bu değerli anları ağlayarak boşa harcamamaya çalıştı. Başını kaldırdığında gözleri parlıyordu. "Evet. Sen bir zorbaydın."

"Şimdi çok beğendim." O, asi saç tellerini parmaklarıyla okşadı. "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

"Biliyorum," diye cevapladı adam sessizce. Eli kadının saçlarından yanağına kaydı. "Yüzüne ilk baktığım anı hatırlıyorum. Senin içinde kayboldum, Lydia."

Boğazından bir hıçkırık çıktı. Titreyen dudaklarını zorla gülümsemeye zorladı. "Tıraş olman gerekiyordu."

"Her şeyi hatırlıyorum."

"Ben de. Seninle geçirdiğim her an çok değerliydi. Seni tanıyana kadar yaşamamıştım." Alnını onun alnına sürttü. "Jake Sheldon'ı öldürmeseydi, ben öldürürdüm. Neden bunu yaptı?"

"Şşş, şşş. Bu, son yirmi yıl içinde herhangi bir zamanda olabilirdi. Beklemediğimiz kadar çok zaman geçirdik birlikte. Bencil olmayalım."

"Sen söz konusu olduğunda her zaman bencil oldum. Sana asla doyamam." Tutkuyla ellerini öptü.

Vücudu acıdan titredi ve oturduğu sandalyeden dizlerinin üzerine çöktü. Bir kolunu onun karnına koydu. Diğer kolunu ise başının etrafına doladı. Saçları alaycı bir şekilde kıvrıkcık ve canlıydı.

En şiddetli ağrı geçince, ona baktı. "Sen oraya gelene kadar cenneti nasıl dayanacağım?"

"Oh, Ross!" Yüzü buruştu ve saklamaya çalıştığı ıstırap artık gizlenemez hale geldi. Gözyaşları akmaya başladı. "Senin için zaman çabuk geçecek. Ama *ben*. Sensiz nasıl yaşayacağım? Yapamam. Ben de seninle gelmeme izin ver."

Kafasını salladı ve onu teselli etmek için elini uzattı. Kadının henüz haberi bile olmadığı torununu düşünüyordu. "Yapamazsın. Çocuklarımızın sana ihtiyacı var. Lee kafası karışacak ve incinecek. Benim için ona destek ol. Banner..."

"Banner'ın Jake'i var. Birbirlerini seviyorlar." "Onlar için... bizim sahip olduğumuz şeyi diliyorum."

"Kimse bizim sahip olduğumuz şeye sahip olamaz." Gülümsedi.

"Bütün aşıklar böyle düşünür."

"Bizim durumumuzda bu doğru," diye ısrar etti, parmakları sevdiği dudakların, kalın bıyığının üzerinde kayarken. "Senin sayende."

Gözleri acıdan karardı. "Hayır, aşkım, *senin* yüzünden." Körü körüne ona uzandı. O da elini tutup göğsüne koydu. "Lydia... Lydia... Lydia..."

Bu hayatta çektiği acıyı görmeye dayanamadığı için, onun sessizce diğer hayata geçmesine izin verdi. Ama saatlerce onu kucaklamaya devam etti.

* *

Banner aniden uyandı. Uyku, acımasız bir kopuşla onu terk etmişti. Aniden her şeyi fark etti: salon perdelerinden sızan pembe şafak ışığı, sonunda dinlenmeye izin verdiği sandalyeden odanın diğer ucundan gelen annesinin hafif horlaması. Babasının öldüğünü de biliyordu.

Ve Jake'in artık salonda olmadığını fark etti. Sonunda uzanmaya razı olduğunda üzerine örttüğü yorganı üzerinden attı ve çoraplı ayaklarıyla sessizce salona doğru yürüdü.

Portiere'de birden durdu.

Giriş kapısının eğimli camından süzölen çekingen yeni güneş ışığı altında, annesi ve kocası koridorda duruyorlardı.

Lydia, omzuna yaslanarak ağlarken ona sarıldı. Jake onu sıkıca kucaklıyor, elleriyle onu şefkatle teselli ediyor ve dudakları saçlarında hareket ediyordu.

Banner fark edilmeden geri çekildi.

Yirmi Altı

"Lee ve ben Tennessee'ye seyahate çıkıyoruz. Yarın yola çıkıyoruz."

Sessizce söylenen bu cümle, River Bend'in mutfağında kahvaltı yapanlar üzerinde derin bir etki yarattı.

Lydia dudaklarını peçeteyle sildi ve kahvesinden bir yudum aldı, Jake, Banner, Ma ve Micah ise ona sessizce bakakaldılar. Sadece Lee bu açıklamaya şaşırılmamıştı.

Jake çatalını bıraktı, dirseklerini masaya dayadı ve ellerini tabağının üzerinde gevşekçe birleştirdi. "Tennessee mi? Ne için?"

Lee gürültüyle boğazını temizledi ve sanki kafasının üstünden boynuzlar çıkmış gibi ona bakan arkadaşı Micah'a bakmaktan kaçındı. Aralarında her türlü sırrı paylaşırlardı. Micah ve Ma Langston River Bend'e taşındığından beri aralarında hiçbir sır kalmamıştı.

Lee utangaç bir şekilde, "Annemin geldiği yeri görmek istiyorum," dedi. "Orada hala yaşayan uzak akrabalarım olabilir. Lydia benimle gelip babamın ona anlattığı yerleri göstermek istediğini söyledi. Birkaç aylığına gidebiliriz."

Cenazeden bu yana iki hafta geçmişti. Ross'un adı her geçtiğinde, herkes kaybın acısını yeniden yaşarken, rahatsız edici bir sessizlik oluşuyordu.

"Lydia, gitmek istediğinden emin misin? Şimdi mi?" diye sordu Jake.

Banner gözlerini tabağına indirdi, elleri dizinde gergin bir şekilde birbirine kenetlendi. Zaten az olan iştahı tamamen kaçmış, hafif bir mide bulantısı hissediyordu. Hamileliği, mide bulantısının sadece bir kısmından sorumluydu. Jake, Lydia'ya her baktığında, gözleri onu sorgulayıcı ve endişeli bir şekilde incelediğinde, Banner'ın kalbi acı bir darbe alıyordu.

"Eminim," diye cevapladı Lydia yumuşak bir sesle. "Bu gezi Lee için iyi olacak. Annesinin geçmişini anlaması gerekiyor." Diye iç geçirdi. "Ve uzaklaşmak benim için de iyi olacak. Bu ev, bu arazi... hepsi

Ross." Gözleri yeni gözyaşlarıyla dolmaya başladı. "Anılar çok taze."

Lee sandalyesini geri itti ve ayağa kalktı. "Micah, bugün benimle Larsen'e gider misin? Yolculuk için birkaç şey almam lazım."

Birlikte arka kapıya gittiler. Aynı anda askıda asılı şapkalarına uzandılar ve başları çarpıştı.

"Özür dilerim," dediler kibarca aynı anda. Normalde aralarında gürültülü bir şakalaşma olurdu, birbirlerinin sakarlığıyla ilgili espriler yaparlardı. Bunun yerine gözleri garip bir şekilde buluştu. Lee, arkadaşıyla yolculuğu konuşmadığı için suçluluk duyuyordu, ama Lydia ona gizlilik yemini ettirmişti. Micah reddedilmiş ve ihanete uğramış hissediyordu.

Ama birbirlerine baktıklarında, arkadaşlıkları yeniden teyit edildi. Micah, Lee'nin sırtına bir şaplak attı ve "Nerede olduğunu ve ne yaptığını bize haber vereceksin, değil mi? Tennessee'de çok güzel kızlar olduğunu duydum. Belki bana bir tane getirirsin, ha?" dedi. Kollarını birbirlerinin omuzlarına dolayarak arka kapıdan çıktılar.

"Jake, işin biter bitmez ofiste bazı şeyleri gözden geçirmek istiyorum," dedi Lydia ayağa kalkarak. "Gitmeden önce her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istiyorum."

"Yemeğim bitti." Sandalyesini geri çekti ve peçetesini tabağının yanına attı.

Lydia'nın beline elini koyarak mutfaktan çıktılar ve Ross'un öldüğü ofise doğru koridordan ilerlediler.

Banner, kalbi acıyla onları izledi. Çayını yudumladı. Çay ılık ve tatsız olmuştu. İnatla bardağı kenara itti. Pencereden boş boş dışarıya baktı, kendi mutsuzluğundan başka hiçbir şeyin farkında değildi, ta ki annesi yanındaki sandalyeye oturacak kadar iri vücudunu indirene kadar.

"Neyin var kızım?"

"Babamı özlüyorum."

"Başka ne olabilir

ki?" "Hiçbir şey."

"Domuzlar da uçabilir." Annesi etli ellerini dizlerine koydu ve öne eğildi. "Sana lahana yemene kadar seni o sandalyeye bağladığım zamanı hatırlıyor musun? Eğer bana hemen neyin olduğunu söylemezsen, bunu tekrar yapabilirim."

Banner başını kibirli bir şekilde kaldırdı. "İki hafta önce babamı kaybettim.

Gözlerimin önünde vurulduğunu gördüm."

"Senden de küstahlık kabul etmem, genç bayan. Babanın ölümünün çok kötü olduğunu biliyorum. Söylemeye gerek yok. Ama sen hala bir gelinsin ve öyle davranmıyorsun. En azından mutlu bir gelin. Şimdi bir şeyler yolunda değil ve bana ne olduğunu söyleyeceksin. Jake ile aranızda ne var?"

"Hiçbir şey," dedi Banner. Jake'in duygularını kimseyle tartışmayacaktı. Onları kendisi bilmek yeterince kötüydü.

"Ona bebekten bahsettin mi?"

Banner, annesine bakarken gözlerini kocaman açtı. "Nasıl bildin?"

Ma burnunu çekti. "Bu durumu yeterince yaşadım, işaretleri tanıyorum. Annen son zamanlarda bu kadar üzgün olmasaydı, o da fark ederdi. Jake biliyor mu?"

"Evet," diye cevapladı Banner küçük bir sesle. Peçetesini köşesi sivri bir nokta haline gelene kadar büküp, işaret parmağının ucuyla ezdi. "Bu yüzden benimle evlendi."

"Bundan şüpheliyim."

"Doğru! Beni sevmiyor. O sevdiği..." Babasının ölümünden beri kafasında davul gibi çınlayan sözleri geri yuttu. Annemi seviyor.

"Kimi seviyor?"

"Oh, bilmiyorum," dedi Banner sabırsızca ve sandalyesinden fırladı. Annesi gözyaşlarını görmeden pencereye doğru gitti. "Ama ben değilim. Kedi köpek gibi kavga ediyoruz."

"Annenle baban da evlendiklerinde öyleydiler." "O farklıydı."

"Neyi farklıydı? Onlardan daha huysuz ve inatçı olan tek iki kişi, sen ve Jake'siniz."

Ma, Banner'ın yanına geldi ve onu nazıkçe döndürdü. "Bugün bu evden çık ve biraz güneş ışığı al. Saçını düzgünce tara. Arada sırada Jake'e gülümse. Buraya hayalet gibi dolanıp duruyorsun. Annene bebekten bahsedecek misin?"

Banner başını salladı. Jake, Ross'un bebeğin varlığını bilerek öldüğünü ve bundan memnun olduğunu söylemişti. Birlikte, Lydia'ya bu haberi bir süre daha saklamaya karar vermişlerdi.

"Anneme henüz söylemek istemedim. Özellikle de şimdi. Seyahatini iptal edebilir ve bunun onun ve Lee için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

Ma omzuna hafifçe vurdu. "Ben sana bakarım. Döndüğünde gurur duyacaktır."

"Ona söylemediğimiz için bize kızacak."

"Ama bu onun aklını meşgul edecek. Ve şu anda ihtiyacı olan da bu. Biliyorsun, değil mi bebeğim, annen Ross Coleman olmadan asla eskisi gibi olmayacak?"

Banner'ın boğazı düğümlendi. "Evet anne, biliyorum."

Ma onu hafifçe itti. "Git verandada biraz otur. Temiz hava sana iyi gelir."

Banner evin sessiz, serin odalarından geçerken, annesinin tavsiyesinin mantıklı ve değerli olduğunu biliyordu. Başka birini seven bir adamla evliydi. Böyle şeyler muhtemelen insanların itiraf ettiğinden daha sık oluyordu.

Hayatının geri kalanını keder içinde geçiremezdi, yoksa ruhu körelirdi. Banner Coleman Langston boş bir kabuk haline gelirdi. Önünde hayatının geri kalanı vardı. En iyisini yapmalı, Jake'i sevmeye devam etmeli ve onun kalbinde ikinci seçenek olduğunu kabul etmeliydi.

* * *

Onun kararlılığı, ertesi sabah Lydia'nın ayrılmasına kadar sürdü.

Hüzünlü bir grup, ceviz ağacının gölgesinde toplandı. "Bu evi buraya bu ağaç yüzünden seçtim," dedi Lydia, yoğun dalların arasından yukarıya bakarak. "O zamanlar bu kadar uzun değildi. Ross bana gülerek, sürekli çatıya cevizler düşeceğini söyledi." Gözyaşları arasında titrek bir gülümsemeyle gülümsedi. Herkes onun etrafında ciddiyetle duruyordu.

"Peki," dedi hızlıca, gözyaşlarını silerek, "gidelim artık. Treni kaçırmak istemeyiz."

Annesi Ma'ya sarıldı. Her zamanki gibi, Lydia ondan güç alıyor gibiydi ve uzun süre ona sıkıca sarıldı. "Ben yokken her şeye göz kulak ol."

"Burada hiçbir şey için endişelenme. Senin eve dönmeni bekleyeceğiz."

Lydia Jake'e döndü. Sessizce birbirlerinin kollarına girdiler. Lydia yüzünü Jake'in gömleğinin yakasına gömdü. Jake gözlerini sıkıca kapatarak

onunla kucaklaştığında gözlerini sıkıca kapattı. Ayrıldıklarında, hiçbir söze gerek yoktu. Sadece uzun uzun birbirlerine baktılar.

Sonra Lydia, Banner'ı kucakladı. Banner, kocası ile annesi arasında az önce tanık olduğu manzaradan dolayı kalbi parçalanıyordu, ama bu, ikisine olan sevgisini azaltmıyordu. Ona hayat veren ve hayatını bu kadar mutlu kılan kadına sarıldı. Ross'un ölümünün kendi acısından ayrı olarak, annesi için de acı çekiyordu.

Lydia, Banner'ı bırakıp yüzünü inceledi. Elini uzatıp, Banner'ın gözünün üzerinde siyah bir kanat gibi kıvrılan kaşını okşadı. "Gözlerin her geçen gün Ross'unkine daha çok benziyor." Dudakları kontrolsüz bir şekilde titremeye başladı ve sıkıca kapattı. "Onun... mezarını ziyaret etmeyi unutmayacaksın."

"Elbette unutmam, anne."

"Biliyorum." Sonra nazik gülümsemesi kayboldu ve kızını tekrar sıkıca kucakladı. "Ah, Banner, onu çok özlüyorum. Tanrı'ya, sen ve Jake'in hep birlikte olmanız, bu tür bir acıyı asla yaşamamanız için dua ediyorum."

Anne ve kızı birbirlerine sarıldılar ve kendi özel nedenlerinden dolayı ağladılar. Sonunda Lee yumuşak bir sesle, "Anne, geç kalacağız" dedi.

İki kadın birbirlerinden ayrıldı. Banner utanmadan gözlerini sildi, gözyaşları yanaklarından süzüldü. Lee, Lydia'yı vagona bindirdi, sonra kendisi de vagona çıktı. Banner, kardeşinde yeni bir olgunluk fark etti. Ross'un ölümünden önce olduğundan çok daha ciddi ve özenliydi.

Daha önce Banner, üvey kardeşine veda etmek için boynuna sarılmış ve gözyaşlarıyla omzunu ıslatmıştı. "Göz açıp kapayana kadar döneriz, Banner," demişti. "Bu arada, sen ve Jake konusunda şaşırdım, ama aynı zamanda da mutluyum, biliyor musun? Yani, eğer bir ağabey seçebilseydim, o olurdu."

"Teşekkürler, Lee. Kendine iyi bak. Anneme de selam söyle."

Micah, arabanın kasasına atladı. Onları uğurladıktan sonra River Bend'e geri dönecekti. Lydia, diğerlerini şehre gelmemeleri için ikna etmişti. Banner, bunun nedeninin, Ross'un yanındaki onların görüntüsünü zihninde saklamak istemesi olduğunu düşündü.

Lydia, onlar kapıdan geçerken onlara el sallamak için döndü. Banner, onun parmaklarını uzun uzun öptüğünü, sonra da o sabah erken saatlerde taze çiçekler götürdüğü tepedeki yeni mezara doğru öpücük gönderdiğini gördü.

Banner, annesinin sevdiği adamı terk etmenin ne kadar zor olduğunu anladı. Ama kalmanın ne kadar zor olduğunu da.

* *

"Karanlıkta burada ne yapıyorsun Jake?"

Micah, kardeşinin yanına çitin yanına geldi ve botunu en alt basamağa takıp, Jake'in yaptığı gibi ön kollarını en üst basamağa dayadı.

"Düşünüyorum. Sigara ister misin?"

"Teşekkürler." Micah, Jake'in uzattığı puroyu aldı ve ellerini kibritin etrafına kapattı. "Sorunsuz bir şekilde ayrıldılar," dedi, dumanı üfleyerek kibriti söndürdü. Jake sadece başını salladı. "Lee ve ben aptal gibi davrandık. Gözlerimiz yaşlarla doldu."

Jake ona gülümsedi, dişleri koyu teninde beyaz bir parıltı oluşturdu. Ay ağaçların tepesine çıkmıştı. "Birkaç damla gözyaşı dökmenin bir sakıncası yok. Özellikle de bir arkadaş için," dedi Jake sessizce ve bakışlarını otlağa çevirdi. Puroyu içtiğinde ucu kırmızı bir ışık yaydı.

"Ross için çok üzgünüm, Jake. Senin için, demek istiyorum. Onun en iyi arkadaşın olduğunu biliyorum."

"Evet, öyleydi. Bir adamın kendi bahçesinde vurulup ölmesi ne berbat bir ölüm şekli." Umutsuzca, başı sanki boynuna menteşelenmiş gibi öne doğru eğildi. "En azından onu öldüren orospu çocuğunu yakaladım."

"Şerif ne dedi?"

O öğleden sonra herkes Ross için çok endişelenmişti, Grady Sheldon'ı soran kimse olmadı.

"Bunun açıkça meşru müdafaa olduğunu söyledi. Grady'nin parmakları hala tüfeğin tetiğindeydi. Şerif, onu vurmaktan başka seçeneğim olmadığını söyledi." Jake neşe duymadan güldü. "Aslında ona bir iyilik yaptığımı söyledi. Sheldon'ın ailesini öldüren yangınla ilgili verdiği açıklamadan hiç memnun olmamıştı."

"Priscilla Watkins hakkında okumuşsundur herhalde."

"Evet. Onunla Sheldon'ın Ross'u öldürmesi arasında bir bağlantı olduğunu düşünmeden edemiyorum."

"O halde ikisi de ölmeyi hak etmiş."

"Ben de öyle düşünüyorum."

Bir süre sessizce sigara içtiler. Jake sonunda döndüğünde, dirseğini üst rayın üzerine koydu. "Lydia ve ben günlerce ofiste defterleri inceledik. O ve Ross buraya taşındıkları günden beri River Bend hakkında bilinecek her şeyi bilmemi istiyordu. Beni River Bend ve Plum Creek'in ustabaşı yaptı."

"Plum Creek de neyin nesi?"

Jake purosunu ile gülümsedi. "Orası Banner'ın çiftliği ve eğer kendi iyiliğini düşünüyorsan, o isim hakkında aşağılayıcı bir şey söylemezsin. Her neyse, Lee geri dönüp ne yapmak istediğine karar verene kadar iki yeri de idare etmekle meşgul olacağım. Bana yardım eder misin?"

"Tabii Jake. Sormana bile gerek yok. Lee'yi çok özleyeceğim galiba. Beni meşgul edecek bir işe ihtiyacım olacak."

"Lydia, geri dönene kadar annemin eve taşınmasını istiyor. Haftada bir iki gece ranzada değil de onunla geçirmek sana zarar vermez." Micah başını salladı. "Banner ve ben yarın eve gidiyoruz. İşçiler her şeyi gözetliyorlar, ama ben bugün evi havalandırmak için oraya gittim, hazır olsun diye."

Micah ağırlığını bir ayağından diğerine, sonra tekrar diğerine verdi. "Ben, şey, demek istediğim..."

"Söyle hadi."

"İkinizin evlendiğine şaşırdım," diye patladı Micah.

"Aslında ben de biraz şaşırdım," dedi Jake alaycı bir gülümsemeyle.

"Ne kadar süredir... Yani ne zaman... Ne zaman başladı?"

Jake omuz silkti. "Bir süre önce." Ay ışığında kardeşini inceledi ve o yaştaki halini net bir şekilde hatırladı. Micah, gerçek dünyanın acı tadını şimdi ya da sonra tatabaktı. "O hamile, Micah." Kardeşinin zorlukla yutkunduğunu gördü, ama hiçbir şey söylemedi. "Bebek benim, ama onunla bu yüzden evlenmedim. Onu seviyorum. Bana bir iyilik yap. Eğer birinin bu konuda bir şey söylediğini duyarsan..."

"Bunu da bana sormana gerek yok, Jake," dedi Micah kararlı bir şekilde. "Eğer herhangi bir pislik onun hakkında bir şey söylerse, dilini kesmek zorunda kalsam bile onu yola getiririm."

Jake elini kardeşinin omzuna koydu. "Teşekkürler. Biliyor musun, görünüşe göre benim geleceğim burada kesinleşti. Banner ve ben Plum Creek ve River Bend'den asla ayrılmayacağız. Anabeth'in kocasının benim için tuttuğu dağlık bölgedeki 160 dönümlük arazi

Neden tapuyu sana devretmiyorum?"

Micah ona şaşkın şaşkın baktı. "Ciddi misin, Jake?"

"Tabii ki ciddiylim. Orada benden daha fazla zaman geçirdin. Bir süre daha burada kalmana ihtiyacım var, ama kendi başına bir hayat kurmaya hazır olduğunda bana haber ver, ben de her şeyi yasal hale getireyim."

"Tanrım. Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"İyi geceler de. Saat geç oldu ve yarın sabah erkenden başlayacak çok işimiz var."

"Teşekkürler, Jake." Micah elini uzattı ve Jake ciddiyetle elini sıktı. Sonra Micah purosunu düşürdü ve onu söndürdü. "İyi geceler." Kardeşini gecenin yumuşak sessizliğiyle baş başa bırakarak yatakhaneye doğru yöneldi.

* *

Banner, üst kattaki yatak odasının pencere kenarındaki koltuğa kıvrılmış oturmuş kocasını izliyordu.

Çocukken kaç kez burada oturup yıldızları, ayı, geleceğini düşünmüş ve onun için ne vaatler barındırdığını merak etmişti? Kaç kez Jake Langston'ı düşünmüştü? Onun nerede olduğunu, ne yaptığını ve onu ne zaman tekrar göreceğini merak ederdi.

Ama o hayallerinde hiçbir zaman Jake ile evleneceğini, onu seveceğini, onun çocuğunu doğuracağını hayal etmemişti.

Elini karnının alt kısmına koydu. Onun bir parçası, onun içinde büyüyordu. Hâlâ bu mucize karşısında hayranlık ve alçakgönüllülük duyuyordu. Her gün vücudu yeni hayatla daha da dolgunlaşıyordu. Görünüşe göre ameliyat bebeği etkilememişti. Bir annenin sezgisiyle, çocuğunun güçlü ve sağlıklı, dünyadaki en güzel bebek olacağını biliyordu.

Onun ve babasının gibi koyu saçlı mı olacaktı? Yoksa Langstonlar gibi, Jake gibi sarı saçlı mı olacaktı? Bahçede Jake'in peşinden koşuşturan, parlak mavi gözlü, sarı saçlı bir çocuk hayal etti. Babasının geniş ayak izlerine, tumbul ayaklarını atarak atlıyordu. Banner bu düşünceyle kendini kucakladı. Harika bir bebek olacaktı. Onu kucağına almak, tatlı kokusunu koklamak, göğüslerinden emzirmek

emzirmek, onu sevmek için sabırsızlanıyordu.

Ama mutluluk anı, Jake'in karanlıkta ateşli bir yay çizerek attığı puro kadar kesin bir şekilde söndü. Orada ne yapıyordu? Onunla aynı odayı paylaşmaktansa yalnızlığı mı tercih ediyordu?

Jake'in daha önce sadece ona ait olan yatakta yanında uyuması garipti. Artık yatak odasını paylaştıklarını kimse garip bulmuyor gibiydi. İkisi dışında kimse. Bu odada birlikteyken nadiren konuşurlardı.

Çoğu zaman, o ofiste Lydia ile sessiz tartışmalarını bitirip merdivenleri çıkarak Banner'ın yanına geldiğinde, o çoktan yatmış oluyordu. Ona saygılı davranıyordu. O da ona karşı nazikti. Ama aralarında hiçbir samimiyet yoktu. Yabancıların birbirlerine dokunmaktan çekindiği gibi, sırtları birbirine dönük, birbirlerinden uzak uyuyorlardı.

Bir gece, o ona döndü. Yumuşak bir sesle adını söyledi. O uyuyormuş gibi yaptı. Elinin saçlarını okşadığını, omzuna hafifçe dokunduğunu, boynuna sıcak nefesini hissetti. Onun kucığına dönmeyi çok istedi. Vücudu onun dokunuşunu arzuluyordu.

Ama onun her uyanık saatini Lydia ile geçirdiğini unutamıyordu; Ross öldükten sonraki sabah Lydia'yı kucaklayıp saçlarına fısıldadığını unutamıyordu.

Oh, aralarında uygunsuz bir şey olmamıştı. Banner bu düşüncüyü aklından bile geçirmedi. Jake, Lydia'nın tüm varlığıyla Ross'u sevdiğini biliyordu. O da Ross'u seviyordu ve ne Lydia'yı ne de Ross'un anısını incitecek bir şey yapmazdı.

Ama Jake'in hala ulaşılabilir olanı özlediğini bilmek Banner için daha az acı verici değildi. Ve Lydia'nın ayrıldığı bu gece, Jake somurtkandı, duruşundan anlaşıldığı kadarıyla son derece depresifti. Banner saatlerce onu çitin yanında, karanlığı delip Lydia'yı görebilmek istercesine karanlığa bakarken izlemişti.

Zavallı Jake. Ne ironik. Gerçekten istediği anne, evlenilebilir hale gelmeden sadece birkaç saat önce kızıyla evlenmişti. Kaderini ne kadar lanetliyor olmalıydı.

Aniden Banner da kadere öfkelenmişti. Onun da başına aynı kirli oyun oynanmıştı. Ve bu, başına gelen ikinci oyundu.

Şansın şakalarının hedefi olmaktan bıkmıştı. Jake'in uzun, kederli yüzünden de bıkmıştı. Ve onun laf kalabalığından

basmakalıp sözlerinden de bıkmıştı.

"Nasılsın tatlım?"

"Yorgun görünüyorsun. Neden uzanmıyorsun?"

"Emin misin? Solgun görünüyorsun."

Bunu kabul edemezdi! Hayatının geri kalanını onunla yaşayıp, onun başka bir kadını özlemesini izleyemezdi. Bir keresinde ona, karşısına bir şehit istemediğini söylemişti. Tabii ki yatağında da istemiyordu. Lydia'yı elde edemiyorsa, onun yerine başka birini bulsun. Banner Coleman onun yerine geçmeyecekti.

Pencere kenarındaki koltuktan atladı, yatak odasının kapısına koştu ve kapıyı açtı. Merdivenlerden aşağı koşarken, arkasında havadar bir peçe gibi sürüklenen beyaz geceliğini örtmek için ne şalını ne de bornozunu aldı.

Banner, annesinin sevdiği adamı soğuk toprağa gömmek için cesurca ayrıldığını izlemişti. O zaman Lydia'nın kalp her gün o taze mezara bakamayacağını anlamıştı. Bu, dayanması çok zor olan gerçeği sürekli hatırlatıyordu.

Banner da Jake'i terk etmek istemiyordu. Bu, kalbini söküp, hala atarken ondan uzaklaşmak gibi bir şey olurdu. Ama kalarak hayatını feda etmektense onu terk edecekti. Onun annesini sevmesini, hepsi yaşlanana kadar sessizce izleyip duramazdı. Bu ne tür bir sefil hayat olurdu? Ne zaman kin beslemeye başlayacaktı? Ne zaman ondan nefret etmeye başlayacaktı? Ya da daha kötüsü, vücudu çocukları yüzünden ağır ve hantal olduğunda, ona acımaya başlayacak mıydı?

Hayır! O kadar gururluydu. Onu kovalamış, ayaklarına kapanmış, tartışmış ve yalvarmıştı, ama artık yeter. Bir daha asla kendini aşağılanmaya maruz bırakmayacaktı. Onu kendisini sevmeye zorlayamazdı. Dünyadaki hiçbir güç bunu başaramazdı. Yıllarını boşuna bir arayışla geçirmektense, şimdi vazgeçmek daha iyiydi.

Nefes nefese, onun peşinden koştu. O, kızın kolunu tutup onu kendine doğru çekmeden önce onu duydu. Şaşkınlıkla gözlerini kırptı. Geceliği, karanlıkta hayalet geminin yelkeni gibi görünüyordu. Ay ışığı gözlerine vurdu ve gece kedinin gözleri gibi parladılar. Saçları başının etrafında vahşi bir çelenk gibi dolanmış, siyah bir alev gibi kıvrılmıştı. Dünyadan kopmuş, Yunan mitolojisinden çıkmış güzel ve öfkeli bir tanrıça gibi görünüyordu.

"Onu istiyorsan, peşinden git," diye bağırdı. "Seni durdurmayacağım. Seni seviyorum. Seni istiyorum. Ama böyle değil. Yastığının üzerinde, başka birine duyduğun çıplak özlemle dolu yüzünü görmek istemiyorum. Öyleyse git!"

Dönüp eve doğru yürümeye başladı, ama o beyaz geceliğin bir tutamını yakaladığında aniden durdu. "Bırak beni!"

"Uh-uh," dedi, onu geri çekerek, onu kendine doğru çekti. "Artık birinin senin kuyruğuna bir düğüm atmasının zamanı geldi, Prenses Banner. Bu kavgayı sen başlattın, şimdi Tanrı şahidim olsun ki sonuna kadar göreceksin."

Omzunun üzerinden ona isyankar bir bakış atarak, geceliğini onun elinden kurtardı ama kaçmak için hiçbir hareket yapmadı.

"Peki o zaman," dedi, ses tonunu oldukça alçaltarak. "Aklında ne var?"

"Öncelikle, sürekli somurtmandan bıktım."

"Somurtmam mı? Günlerdir üç kelime bile etmedin."

"Ben de sana karşı sürekli nazik davranmandan bıktım. Ayaklarımın altına minder koymaktansa, bağırıp çağırmanı tercih ederim."

"Ben hiç... Ne... Yastıklar!" diye kekeledi.

"Bence, bu otlakta benimle birlikte olmaktansa atların arkadaşlığını tercih ettiğin için barakaya taşınmalısın."

"Kim demiş? Ben evde uyuyacağım, teşekkürler."

"Benimle aynı yatak odasını paylaşmak istemiyorsun."

"Tabii ki istiyorum! Neden somurtup sana lanet olası bir kraliyet mensubu gibi davrandığımı sanıyorsun? Ha? Karımı geri istiyorum."

İsyankar tavırları kayboldu ve ona boş boş baktı. "Ne?"

"Karımı geri istiyorum dedim. Ona ne oldu? Evlendiğimiz gün babası öldü. Tamam, anlıyorum. Birkaç gün soğuk davranmasını anlayabilirdim, ama iki hafta oldu!" Sesinin yükselmesini kontrol etmek için çaba gösterdi. "Sabrımın sonuna geldim, Banner. Artık bir eş gibi davranmanın zamanı geldi. Keşke evlendiğimiz o öğleden sonraya geri dönüp her şeye yeniden başlayabilsek."

Sinirli bir şekilde başını salladı. "Düğünümüzden sonraki pikniği hatırlıyorsun, değil mi? Bana yaptıklarını? Birlikte yaptıklarımızı? Tanrım, Banner, bir sıcak bir soğuksun. Bir gün benimle öyle sevişiyorsun, ertesi gün ise her yaklaştığımda benden uzaklaşıyorsun. Anlamıyorum. Nasıl davranmam gerekiyor?"

"Ama sen onu seviyorsun."

"Kimi, Tanrı aşkına?"

"Annemi."

Çite yaslandı. Çit, omuzlarını ve kalçalarını tuttu. Kollarını gevşekçe yanlarına sarkıtarak, ona inanamayan gözlerle baktı.

"Onu sevdiğini bildiğim halde, nasıl karın rolünü oynayıp seninle sevişebilirim? Babam öldükten sonraki sabah onu kucakladığını gördüm. O günden beri, benimle yatmak zorunda kaldığın zamanlar dışında, ondan bir metre bile uzaklaşmadın."

Göz yaşları yüzünden süzülüyordu. Yumruklarıyla gözyaşlarını sildi. "Bugün ona veda ettiğini gördüm. Ona bakışın çok üzücüydü. Ne kadar gururlu olduğumu biliyorsun. Bunu bana defalarca hatırlattın. Başka bir kadına aşık olan bir adamla hayatımın geri kalanını geçirmek isteyeceğimi nasıl düşünebilirsin? Hele ki o kadın benim annem olduğu halde. Yirmi yıldır senin kalbini çalmış. Bununla rekabet edemem. Etmeyeceğim de."

"Bitirdin mi?" diye sordu sessizce, kız sakinleştiğinde. Tek cevabı, uzun, akıcı bir burun çekme ve gözyaşlarını silmektir. "Demek bütün mesele bu? Lydia'yı sevdiğimi düşünüyorsun."

"Seviyorsun."

"Evet, onu seviyorum. Ross'u sevdiğim gibi onu da her zaman seveceğim. Aramızda açıklanması imkansız bir bağ vardı. Lydia'ya kendi kız kardeşlerimden daha yakınım. Ross öldüğü gün, birlikte yas tuttuk. Neden tutmayalım ki? Birbirimize sarılmak suretiyle birbirimize verebileceğimiz tüm teselliği verdik."

"Benim bahsettiğim aşk bu değil ve sen de bunu biliyorsun."

Sinirlenerek hafifçe bacaklarına vurdu. "Elbette, çocukken Lydia'yı bir pedestal üzerine koymuştum. Onun güzel olduğunu, bir kadının olması gereken her şeye sahip olduğunu düşünüyordum. O benim ideal kadını oldu ve yıllarca ona aşık olduğumu sandım. Evet, ve Ross'un her gece yatağında böyle bir kadın olduğu için onu kıskanıyordum." Derin bir nefes aldı. "Ama artık ona aşık değilim, Banner. Sana aşık olduğum gibi değil. Sana aşık olduğum gibi ona hiç aşık olmadım."

Bütün vücudu titredi ve düzensiz bir nefes aldı. Konuşmak için ağzını açtı, kapattı, tekrar denedi. "Bana aşık mısın?"

Gözlerini yalvarırcasına gökyüzüne kaldırdı. "Ne düşünüyordun? O gece ahırda olduğumdan beri aşığım. Neden sürekli

O gece kendimi sersemlemiş gibi hissettim ve bu duygudan kurtulamadım. Hiçbir kadına karşı böyle hissetmek istemedim, ama özellikle sana karşı. Sen daha bir çocuktun ve en iyi arkadaşlarımdan kıızıydın." Elini uzattı ve yumuşak bir sesle, "Buraya gel," dedi.

Uzun beyaz geceliğiyle, bir yetim gibi ona doğru süzüldü. Ulaşır ulaşmaz elini tuttu, onu kendine çekti ve vücudunu kendine bastırdı.

"Banner." Çok özlediği saçlarının taze güneş kokusunu içine çekti. "Tanrım, ilk seferinde çok tatlıydın. Beni derinden sarsmıştın. O zamandan beri sana deli gibi aşığım. Muhtemelen çok daha öncesinden beri. Muhtemelen sen büyürken, ama ben bunu kendime itiraf edemedim."

"Beni sevdiğini hiç söylemedin."

"Söylemedim mi?" Kız başını salladı. "Peki, şimdi söylüyorum. Seni seviyorum, Banner."

Ağzını onun ağzına bastırdı. Dudakları hızla ayrıldı ve dilleri birbirine değdi. Jake göğsünün derinliklerinden inledi. Kollarını ona doladı, çıplak ayak parmakları botlarının ucuna değene kadar onu kaldırdı. Kollarını boynuna doladı ve belini ona sürttü.

Uzun öpücükten başını kaldırdığında, ayın yansıdığı gözlerine baktı. "Yıllarca çok sert biri gibi davrandım. Her şeye kızgındım, çok hızlı büyümek zorunda kalmam, Luke'un ölümü, her şey. Bu belliydi. Sanırım bazı erkekler iyi bir kovboy olduğum, kart oyunlarında ve silah kullanmada becerikli olduğum için bana saygı duyuyordu, ama kimse gerçek beni görmüyordu. Sadece sen gördün, Banner."

"Evet, gördüm. O soğuk, mavi gözlerin ardındaki adamı gördüm." Boğazını öptü. "Öfken beni hiç korkutmadı."

O gülerek, ellerini onun kalçalarına kaydırды. "Öfke konusunda konuşacak kişi sensin. Kavgalarımızdan zevk aldım."

"Ben de."

"Sen gelmeden önce çok yalnızdım. Tanrım, bir daha asla öyle olmak istemiyorum." Yüzünü kadının boynuna gömdü.

"Kimsenin sana yaklaşmasına izin vermiyordun. Ama artık ben ve bebek varız."

"Sanırım evi genişletmeye başlamam gerekecek." Onu kendine doğru çekerek

vücuduna sevgi dolu gözlerle bakabilmek için onu kendine doğru çekti.

"Hâlâ inanamıyorum." "Ben inanıyorum. Vücudum değişiyor."

"Öyle mi?" Elleriyle göğüslerini okşadı. "Sanırım haklısın," dedi ve göz kırptı.

Dudakları bir kez daha öpüştü. Ayrıldıklarında, Banner başını göğsüne yasladı ve "Jake, çok azgınlım," diye inledi.

Başparmağını kadının çenesinin altına koyarak, kadının başını yukarı kaldırdı ve dumanlı gözlerine baktı. "*Bunun* ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Tabii. Bunu duydum..."

"Biliyorum, biliyorum. Başka pis şeyler söylemeden önce beni tekrar öp."

O da itaat etti, vücudunu onun vücuduna doğru yavaşça yaklaştırdı, ta ki onun sertliğini bacaklarının arasına sıkıştırabilecek kadar yaklaşıp kadar. Son iki haftadır kendini tuttuğu için, rahatlama ihtiyacı ile titriyordu. Dudaklarını onunkilerden ayırdı. "Banner, tatlım, durmazsak, seni bu çitin önünde ayakta becermek zorunda kalacağım."

Gözleri parladı ve sevinçle gülümsedi. "Yapabilir miyiz?"

Adam kışına bir şaplak attı. "Utanmaz sürtük. Bu geceki gibi ay ışığı altında olmaz."

"Başka bir zaman?"

Karanlıkta kötücül gülümsemesi parladı. "Evet, ama şimdilik, hadi. Daha iyi bir fikrim var."

Onu kollarının arasına aldı ve bahçenin karşısına taşıdı. Varacakları yerin ahır olduğunu fark ettiğinde, utangaç bir şekilde başını onun yakasına gömdü.

"O gece benim hakkımda gerçekten ne düşündün?"

"İlk başta, sempati arayan incinmiş bir kız çocuğu olduğunu düşündüm. Sonra, şeytanın beni baştan çıkarmak için gönderdiği bir cadı olduğunu düşündüm, ya da belki de Tanrı'nın aynı amaçla kullandığı bir melek. Her halükarda, düşünülemez olanı ciddi olarak düşünüyordum."

Ahır kapısını arkalarından kapattı ve ay ışığıyla aydınlanan, taze ve kokulu samanla dolu boş bir ahır buldu. Onu yere indirdi ama kollarını onun etrafında tuttu.

"Peki sonra?" diye fısıldadı kız, ağzına doğru.

Dili, kadının dudaklarının köşeleriyle flört etti. "Sonra, bunu hayal ettiğimi düşündüm. Çünkü bu, başıma gelen en güzel şeydi." Onu daha sıkı kucakladı. "Beni sev, Banner." Saçlarına acil bir

yalvararak fısıldadı.

Birlikte samanların üzerine düştüler. Ağızları birbirine yapıştı. Geceliğinin düğmeleri parmaklarının altında açıldı. Elini kumaşın içine sokarak göğsünü avuçladı. Ağzı henüz oraya ulaşmadan, göğsünün ortası tutkuyla şişmişti. Yumuşak ve ıslak dili, Banner zevkten öleceğini düşünene kadar onu okşadı.

Geceliği başından çıkardı ve çıplaklığını içini içti.

Hızla ayağa kalkarak kıyafetlerini çıkardı. Sonunda onu örtmek için hareket ettiğinde, onu mükemmel bir şekilde saran kremsi, sıkı bir kılıf buldu.

"Seni seviyorum, seni seviyorum," diye fısıldadı ve kendini ona verdi. O da bu sözleri coşkuyla tekrarladı.

Doyum hızlı ve coşkulu oldu.

Daha sonra, attıkları giysilerle bir yatak yaptılar. Çıplak ve birbirlerine yakın uyudular. Sabah, yeni güneş ufuktan yüzünü gösterirken, Jake yine uykudan kızarmış karısına uzandı. Bu sefer, gök gürültüsü olmadan seviştiler... yumuşakça, tatlıca, hayatlarının geri kalanında sürececek olan şafağı kutlayarak.

***New York Times*'ın 1 numaralı çok satan yazarı Sandra Brown'dan aile bağları ve yasak aşkın sürükleyici hikayesi.**

Heyecan verici bir ön izleme için lütfen sonraki sayfaya bakın.

Friction

Prologue

Barikatı koruyan iki sadık otoyol polisi, hiçbir duygu göstermeden ona baktılar, ancak son birkaç gündür medyada çıkan haberler nedeniyle, onun kim olduğunu tanıdıklarını ve sert tavırlarına rağmen, Yargıç Holly Spencer'ın neden bir katliam mahalline yaklaşmaya çalıştığını merak ettiklerini biliyordu.

"... göğsünde kurşun deliği..."

"... bileklerinde ve ayak bileklerinde bağ izleri..."

"... yarısı suda, yarısı suda değil..."

"... katliam..."

Çavuş Lester, barikatın ötesindeki manzarayı tanımlamak için bu kelimeleri kullanmıştı, ancak ona "korkunç ayrıntıları" anlatmayacağını söylemişti. Ayrıca ona buradan gitmesini, eve dönmesini, burada olmaması gerektiğini, yapabileceği hiçbir şey olmadığını söylemişti. Sonra barikatın altından geçip sedanına binmiş ve üç noktalı dönüş yaparak suç mahalline doğru yola çıkmıştı.

Gönüllü olarak ayrılmazsa, iki devriye polisi onu uzaklaştırırdı ve bu da daha da büyük bir olay yaratırdı. Arabasına doğru yürümeye başladı.

Oradan ayrıldığı birkaç dakika içinde, daha fazla kolluk kuvveti ve acil durum personeli bölgeye gelmişti. Dönüş yolunun her iki yanındaki dar yolun kenarlarında uzayan bir araba, kamyonet ve minibüs sırası oluşmuştu. Bu kavşak, ormanın derinliklerindeydi ve çok az haritada görünüyordu. Üzerinde armadillo bulunan taksidermi tabelasını bilmeyenlerin bulması neredeyse imkansızdı.

Bu gece burası çok popüler bir yer haline gelmişti.

Toplanan kalabalığın havası neredeyse şenlik gibiydi. Resmi araçların yanıp sönen ışıkları Holly'ye karnaval ortasını hatırlattı. Kan kokusuna gelen köpekbalıkları gibi acil duruma çekilen ve giderek artan sayıda seyirci

gruplar halinde durup ölü sayısıyla ilgili söylentileri paylaşıyor, kimin nasıl öldüğünü tahmin ediyorlardı.

Bir grubun hayatta kalanlar hakkında bahis yaptığını duyunca, "*Bu eğlence değil*" diye bağırarak istedi.

Arabasına ulaştığında nefesi kesilmiş, endişeden ağzı kurumuştı. Arabaya bindi ve direksiyonu kavradı, alnını o kadar sert bastırdı ki canı yandı.

"Sür, yargıç."

Neredeyse derisinden çıkacak gibi, başını hızla çevirdi ve giysilerini kanın kapladığını görünce nefes nefese onun adını haykırdı.

Büyük kırmızı leke, etraflarını saran kırmızı, beyaz ve mavi ışıkların kaleydoskopunda parlak bir şekilde görünecek kadar tazeydi. Gözleri gölgeli göz çukurlarından ona doğru parladı. Alnı terle kaplıydı, saçları alnına yapışmıştı.

Arka koltuğun köşesinde uzanmış, sol bacağını uzatmış, kanla kaplı kovboy çizmesinin burnu arabanın tavanına doğru bakacak şekilde, tamamen hareketsiz duruyordu. Sağ bacağı dizinden bükülmüştü. Sağ eli, üzerinde duran, kötü görünümlü bir tabancayı tutuyordu.

"Bu benim kanım değil"

dedi. "Duydum."

Uzun gövdesine bakarak, boğuk ve acı bir kahkaha attı. "Yere düşmeden önce ölmüştü, ama emin olmak istedim. Aptalca bir hareketi. Bu gömleği mahvettim, en sevdiklerimden biriydi."

Onun görünürdeki kayıtsızlığı ya da rahat duruşu onu kandıramadı. O, her an ani bir hareket yapmaya hazır, refleksleri çok hızlı biriydi.

İleride, polisler seyirci araçlarının sıralandığı şeridi boyunca ilerlemeye başlamış, sürücülere alanı boşaltmaları için işaret ediyorlardı. Ya onun istediğini yapmalı ya da onunla birlikte arabasında yakalanmalıydı.

"Çavuş Lester bana senin..."

"O orospu çocuğunu vurduğumu mu? Doğru. O öldü. Şimdi sür."

Birinci Bölüm

Beş gün önce

Crawford Hunt, uzun zamandır beklediği günün geldiğini bilerek uyandı. Gözlerini açmadan önce bile, göğsünde mutlu bir heyecan dalgası hissetti, ancak bu duygu aniden bir endişe dalgasıyla yerini aldı.

İşler istediği gibi gitmeyebilirdi.

Her zamanki verimlilikle duş aldı, ancak kişisel bakım için normalden biraz daha fazla zaman harcadı: diş ipi kullandı, ekstra dikkatli tıraş oldu, saçını doğal olarak kurutmak yerine saç kurutma makinesi kullandı. Ancak saç kurutma makinesini kullanmakta pek iyi değildi ve saçları her zamanki gibi —kontrol edilemez. Neden saçını kestirmeyi düşünmemişti?

Sakalında birkaç gri tel fark etti. Bunlar, gözlerinin köşelerinde ve ağzının iki yanında belirginleşen ince çizgilerle birlikte, ona olgun bir hava katıyordu.

Ancak yargıç bunları muhtemelen zorlu bir yaşamın belirtileri olarak görecekti.

"Boş ver." Kendini incelemeye sabırsızlanan yargıç, banyo aynasından uzaklaşıp giyinmek için yatak odasına gitti.

Takım elbise giymeyi düşünmüştü, ama bunun aşırıya kaçacağını, yargıcı etkilemek için çok uğraştığını düşündü. Ayrıca, lacivert yün karışımı kumaş onu cenazeci gibi hissettiriyordu. Spor ceket ve kravat giymeye karar verdi.

Sırtının alt kısmı tabanca kılıfının baskısını özlese de, silah taşımamaya karar verdi.

Mutfakta kahve yaptı ve kendine bir kase mısır gevreği doldurdu, ama ikisi de gergin midesine iyi gelmedi, bu yüzden ikisini de çöp öğütücüsüne attı. Cheerios buharlaştırmak, avukatından bir telefon geldi.

"İyi misin?" William Moore'u iyi bir avukat yapan özellikler, onu sevimli bir insan olarak olumsuz etkiledi. Çok az nezaketi ve hiç çekiciliği yoktu, bu yüzden Crawford'un ruh halini sormak için aradığı halde,

bu soru, olumlu bir cevap beklediği bir meydan okuma gibi geliyordu.

"İyiym."

"Mahkeme saat ikide başlayacak." "Tamam. Keşke daha erken olsaydı."

"Önce ofisine mi gideceksin?" "Düşündüm."

Belki. Bilmiyorum."

"Gitmelisin. İş, duruşmayı aklından uzak tutar." Crawford tereddüt etti. "Sabah nasıl geçecek bakacağım."

"Gergin misin?"

"Hayır."

Avukat şüpheyle burnunu çekti. Crawford biraz heyecanlı olduğunu itiraf etti.

"Her şeyi gözden geçirdik," dedi avukat. "Herkesin gözlerine bak, özellikle de hakim. Samimi ol. Başaracaksın."

Kulağa kolay gelse de Crawford uzun bir nefes verdi. "Bu noktada, elimden gelen her şeyi yaptım. Artık karar yargıca kalmış, ki muhtemelen kararını çoktan vermiştir."

"Belki. Belki de değil. Karar, tanık kürsüsünde nasıl davranacağına bağlı olabilir."

Crawford telefona kaşlarını çatı. "Ama baskı yok."

"İyi hissediyorum."

"Diğer türden daha iyi, sanırım. Ama bugün kazanamazsam ne olacak?

Sonra ne yapacağım? Yargıç Spencer'ı ortadan kaldırmak dışında."

"Kaybetmeyi aklından bile geçirme." Crawford cevap vermediğinde, Moore ders vermeye başladı. "En son ihtiyacımız olan şey, senin karamsar bir şekilde mahkemeye girmen."

"Haklısın."

"Ciddiyim. Kendinden emin görünmezsen, batarsın." "Tamam."

"Oraya, sanki *çoktan* galip gelmişsin gibi, kendinden emin ve kararlı bir şekilde gir."

"Anladım, tamam mı?"

Müvekkilinin sinirliliğine tepki gösteren Moore geri adım attı. "Saat ikiden biraz önce mahkeme salonunun dışında buluşalım." Vedalaşmadan telefonu kapattı.

Mahkemeye gitmeden önce birkaç saat vakti olan Crawford, evinde dolaşarak her şeyi kontrol etti. Buzdolabı, dondurucu ve kiler doluydu. Dün temizlik hizmeti almıştı ve üç çalışkan kadın evi tertemiz bırakmıştı. Banyosunu topladı ve yatağını yaptı. İyileştirebileceği başka bir şey görmedi.

Son olarak, Georgia'nın eve dönüşü için haftalarca hazırlık yaptığı ikinci yatak odasına girdi ve bu geceden itibaren küçük kızının her gece onun çatısı altında kalmayacağını düşünmemeye çalıştı.

Dekorasyonu mobilya mağazasındaki satış görevlisine bırakmıştı. "Georgia beş yaşında. Anaokuluna başlamak üzere."

Satıcı kadın, "En sevdiği renk nedir?" diye sordu. "Pembe. İkinci en sevdiği renk de pembe." "Bütçeniz var mı?" "İstediginizi yapın."

Kadın onun sözünü dinlemişti. Krem rengi beyaz başlık, çekmeceli dolap ve dik dikmeler arasında dönebilen oval aynalı makyaj masası dışında odadaki her şey pembedir.

Georgia'nın seveceğini düşündüğü dokunuşlar eklemişti: gökkuşağı ve tek boynuzlu atlar gibi pastel renkli kapaklı resimli kitaplar, doldurulmuş hayvanlar, parlak ayakkabılarla uyumlu bir balerin eteği ve pembe prenses elbisesi ve altın taç giyen bir oyuncak bebek. Satış elemanı, bunun beş yaşındaki bir kızın hayalindeki oda olduğunu garanti etmişti.

Tek eksik olan şey kızdı.

Yatak odasını son bir kez kontrol ettikten sonra evden çıktı ve bilinçli olarak niyet etmeden kendini mezarlığa doğru giderken buldu. Anneler Günü'nden beri buraya gelmemişti. O gün, kayınvalidesi ve kayınpederiyle birlikte Georgia'yı, hatırlamadığı annesinin mezarını ziyarete getirmişlerdi.

Georgia, talimatlara uygun olarak mezara bir buket gül koyduktan sonra, babasına bakarak, "Artık dondurma yemeye gidebilir miyiz, baba?" diye sordu.

Kayınvalidesi ve kayınpederini merhum kızlarına saygılarını sunmaları için bırakarak, Georgia'yı kucağına alıp arabaya geri götürdü. O, Georgia'nın ağırlığı altında sendeliyormuş gibi yapınca, Georgia çığlık attı. Beth'in buna itiraz etmeyeceğini düşündü. Georgia'nın mezarı başında ağlamaktansa, dondurma külahı üzerinde gülmesini tercih etmez miydi?

mezarı başında ağlamaktansa dondurma yiyip gülmesini tercih etmez miydi?

Nedense, bugün ziyaret etmek uygun görünüyordu, ancak eli boş gelmişti. Bir buket çiçeğin mezarda yatan kişiye ne fark yaratacağını anlamıyordu. Mezarın yanında dururken, ölen karısının ruhuna hiçbir şey söylemedi. Ona söyleyecek sözleri yıllar önce bitmişti ve bu sözlü arınmalar onu hiç rahatlatmamıştı. Beth'e de kesinlikle bir faydası olmamıştı.

Bu yüzden sadece granit mezar taşına kazınmış tarihi izledi ve onu lanetledi, suçluluğunu lanetledi, sonra dinleyen herhangi bir kozmik kuklacıya, Georgia'nın velayetini alırsa, telafi etmek için elinden gelen her şeyi yapacağına dair söz verdi.

* *

Holly, adliye binasının zemin katında asansörü beklerken kol saatine baktı. Asansör geldiğinde ve kapısı açıldığında, içinde Greg Sanders'ı görünce içinden bir inilti bastırdı.

Kenara çekilip herkesin inmesini bekledi. Sanders eşiğe kadar geldi, ama orada durdu ve onun binmesini engelledi.

"Merhaba Yargıç Spencer," dedi yavaşça. "Sizinle karşılaşmak ne güzel. Beni tebrik eden ilk kişi siz olabilirsiniz."

O zorla gülümsedi. "Tebrik etmek için uygun bir zaman mı?"

Kapının kapanmasını engellemek için elini kapıya koydu. "Mahkemeden geliyorum. Mallory davasının kararı mı? Suçsuz."

Holly kaşlarını çattı. "Bunu kutlama sebebi olarak görmüyorum. Müvekkiliniz, silahlı soygun sırasında bir market çalışanını acımasızca dövmekle suçlandı. Çalışan bir gözünü kaybetti."

"Ama müvekkilim dükkanı soymadı."

"Çünkü tezgahtarı öldürdüğünü sandığında paniğe kapılıp kaçtı." Davayı yakından biliyordu, ancak savunma avukatı Sanders, yaklaşan bölge mahkemesi yargıçlığı seçimlerinde rakibi olduğu için, dava başka bir mahkemeye devredilmişti.

Greg Sanders, kendini beğenmiş bir sırıtişla, "Savcılık davayı ispatlayamadı. Müvekkilim..."

Holly sözünü kesti. "Davayı duruşmada zaten tartıştınız."

bunu burada ve şimdi tekrar savunmanızı istemeyi hayal bile etmem. İzninizle?"

Onu geçerek asansöre girdi. O da çıktı, ama elini kapıya dayadı. "Zaferlerimi biriktiriyorum. Kasım geldiğinde..." Göz kırptı. "Büyük zafer."

"Korkarım ki kendinizi büyük bir hayal kırıklığına hazırlıyorsunuz." Asansörün beşinci kat düğmesine bastı.

"Bu sefer, Yargıç Waters seni zorla davaya dahil etmeyecek."

Üç asansörden birini tek başlarına kullanıyorlardı. İnsanlar sabırsızlanmaya başlamış, onlara kötü bakışlar atıyordu. Başkalarına rahatsızlık verdikleri gerçeğinin yanı sıra, Greg Sanders'a karşı kendini veya mentorunu savunmak için kışkırtılmayacaktı. "On beş dakika sonra mahkemede olmam gerekiyor. Lütfen kapıyı bırakın."

Sanders, kapıyı açık tutmak için otomatik sistemle mücadele ediyordu. Sadece onun duyabileceği şekilde, "Senin gibi genç ve güzel bir avukat, yaşlı Yargıç Waters'ın valiye senin için savunma yapmasını sağlamak için ne yapmış olabilir?" dedi.

"Güzel" kelimesi iltifat değil, aşağılama amaçlıydı.

Gülümsedi, ama öfkeyle. "Gerçekten mi, Bay Sanders? Saygıdeğer Yargıç Waters ile benim aramda cinsel uygunsuzluk olduğunu ima eden imalara başvuruyorsanız, Kasım ayında başarılı bir sonuç elde etme konusunda çok güvensiz hissediyor olmalısınız." Bu sefer "lütfen" demeden, "Kapıyı bırakın" dedi.

Ellerini teslim olarak kaldırdı ve geri çekildi. "Her şeyi mahvedeceksin. Zaman meselesi." Kapı, sırttan yüzünün önünde kapandı.

Holly odasına girdiğinde asistanı Bayan Debra Briggs'i masasında bir kutu yoğurt yerken buldu. "İster misin?"

"Hayır, teşekkürler. Az önce rakibimle yüz yüze görüştüm."

"Bu iştahını kaçırmazsa, hiçbir şey kaçırmaz. Bana çocukluğumda dedemin sahip olduğu yaşlı bir katırı hatırlatıyor."

"Benzerliği görebiliyorum. Uzun yüz, büyük kulaklar, dişli gülümseme." "Ben katırın diğer ucunu kastetmiştim."

Holly güldü. "Mesaj var mı?"

"Marilyn Vidal iki kez aradı."

"Ona geri dön ve mahkemeye gitmem gerektiğini söyle. Duruşmadan sonra onu ararım."

"Ertelenmekten hoşlanmayacaktır."

Marilyn, kampanyasını yöneten güçlü kadın, sinir bozucu derecede ısrarcı olabilirdi. "Hayır, hoşuna gitmeyecek, ama atlatacaktır."

Holly özel ofisine girip kapıyı kapattı. Yaklaşan velayet duruşmasından önce kendini toplamak için birkaç dakika yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Sanders ile karşılaşması - ve bunun için kendinden nefret ediyordu - onda alışılmadık bir tedirginlik bırakmıştı. Onu sandıkta yenebileceğinden ve geçici olarak atandığı yargıçlık görevini koruyabileceğinden emindi.

Ama bornozunu giyerken, Sanders'ın veda sözleri, korkunç bir kehanet gibi zihninde yankılanıyordu.

* *

Crawford?

Erken gelmiş olan Crawford, Prentiss County Adliye Sarayı'nın dördüncü katındaki dalgalı camdan dışarıya bakarken zihnini olumsuz düşüncelerden arındırmaya çalışıyordu.

Adı onu kendine getirdi. Grace ve Joe Gilroy, orada bulunma nedenlerine uygun olarak, somurtkan ifadelerle ona doğru yürüyorlardı.

"Merhaba, Grace."

Kayınvalidesi minyon ve güzeldi, gözlerinden tatlı mizacı parlıyordu. Gözlerinin dış köşeleri hafifçe yukarı doğru kıvrılmıştı, bu fiziksel özellik Beth'e de geçmişti. O ve Grace kısa bir süre sarıldılar.

Geri çekilirken, onu onaylayıcı bir bakışla süzdü. "Güzel görünüyorsun."

"Teşekkürler. Merhaba Joe."

Grace'i bırakıp Beth'in babasıyla el sıkıştı. Joe'nun hobisi marangozluktu ve bu yüzden parmaklarının dibinde bir dizi nasır oluşmuştu. Aslında, Joe Gilroy'un yetmişli yaşlarını yeni geçmiş bir adam için her şeyi zorluydu.

"Nasılsın?" diye sordu.

Crawford zorla gülümsedi. "Harika."

Joe bu abartılı cevaba inanmamış gibi görünüyordu, ama yorum yapmadı. Crawford'un gülümsemesine de karşılık vermedi.

Grace, "Sanırım hepimiz biraz gerginiz," dedi. Tereddüt ettikten sonra Crawford'a duruşma hakkında bir fikri olup olmadığını sordu.

"Kazanıp kazanmayacağımı mı soruyorsun?"

Acı çekiyormuş gibi görünüyordu. "Lütfen sonucu kazanmak ya da kaybetmek olarak düşünme."

"Sen öyle düşünmüyor musun?"

"Biz sadece Georgia için en iyisini istiyoruz," dedi Joe. Bu, onun onlarla kalmasının en iyisi olacağı anlamına geliyordu. "Eminim Yargıç Spencer da bunu istiyor."

Crawford dilini tuttu ve tartışmasını mahkeme salonuna saklamaya karar verdi. Şimdi onlarla bunu konuşmak anlamsızdı ve sadece düşmanlığa yol açabilirdi. Basit gerçek şu ki, bugün o ve kayınları bir hukuki meselenin karşı taraflarındaydılar ve sonucun hepsini derinden etkileyecekti. Biri mahkeme salonundan yenilmiş ve mutsuz olarak çıkacaktı. Yargıç onların lehine karar verirse Crawford onları tebrik edemeyecekti ve onlara şans dilemeye de niyeti yoktu. Onların da ona karşı aynı şekilde hissettiklerini düşündü.

Her iki taraf da Georgia'yı davadan tamamen çıkarmayı kabul ettiğinden, Crawford Grace'e, onlar mahkemedeysen onun için ne tür düzenlemeler yaptığını sordu. "Komşumuzun torunuyla oyun randevusu var. Onu bıraktığımda çok heyecanlıydı. Kurabiye pişirecekler."

Crawford yüzünü buruşturdu. "Son yaptıkları kurabiyelerin ortası biraz yapışkandı." "Onları her zaman fırından çok erken çıkarıyor," dedi Joe.

Crawford gülümsedi. "Onları tatmak için sabırsızlanıyor." "Sabrın erdemini öğrenmesi gerekiyor."

Gülümsemesini korumak için Crawford dişlerini sıkmak zorunda kaldı. Kayınpederi, Crawford'un karakter kusurlarını hedef alan bu tür iğneleyici sözler söylemekte ustaydı. Bu söz çok etkileyiciydi. Ayrıca zamanlaması da çok iyiydi. Crawford cevap veremeden, Gilroy'ların avukatı asansörden indi. Onunla görüşmek için izin istediler.

Birkaç dakika içinde Crawford'un avukatı geldi. Bill Moore'un yürüyüşü, tavırları kadar canlıydı. Ancak bugün, atanmış oldukları mahkeme salonunu arayan düzinelerce potansiyel jüri üyesi koridoru doldurmuş olduğundan, kararlı adımları engellenmişti.

Avukat, kalabalığın içinden geçerek Crawford'a ulaştı ve birlikte Yargıç Spencer'ın mahkemesine girdiler.

Adliye memuru Chet Barker, adliyenin bir simasıydı.

ve bedenine uygun bir şekilde girişken bir karakteri vardı. Crawford'u ismiyle selamladı. "Büyük gün, değil mi?"

"Evet, öyle Chet."

Adliye memuru omzuna vurdu. "İyi şanslar."

"Teşekkürler."

Crawford'un poposu sandalyesine oturur oturmaz Chet herkesten ayağa kalkmasını istedi. Yargıç mahkeme salonuna girdi, kürsüye çıktı ve Crawford'un tedirgin bir şekilde tahtla karşılaştırdığı yüksek sırtlı sandalyeye oturdu. Bir bakıma öyleydi. Burada, saygıdeğer Yargıç Holly Spencer mutlak bir otoriteye sahipti.

Chet duruşmayı açtı ve herkesten oturmasını istedi.

"İyi günler," dedi yargıç. Avukatlara tüm tarafların hazır olup olmadığını sordu ve formaliteler bittiğinde, ellerini kürsünün üzerinde birleştirdi.

"Bu davayı Yargıç Waters'tan devralmış olsam da, davayı iyice inceledim. Anladığım kadarıyla, 2010 yılının Mayıs ayında, Grace ve Joe Gilroy torunları Georgia Hunt'ın geçici velayetini talep etmişler." Crawford'a baktı. "Bay Hunt, bu talebe itiraz etmediniz."

"Hayır, Sayın Yargıç, itiraz etmedim."

William Moore ayağa kalktı. "İzninizle, Sayın Yargıç?" Yargıç başını salladı.

Avukat, hızlı konuşma tarzıyla Crawford'un velayeti geri almak için yaptığı başvurunun ana unsurlarını açıkladı ve Georgia'nın kendisine iade edilmesinin neden zamanında ve uygun olduğunu özetledi. Son olarak, "Bay Hunt onun babasıdır. Onu seviyor ve iki çocuk psikoloğunun da onayladığı gibi, bu sevgi karşılıklıdır. Georgia hakkındaki değerlendirmelerinin kopyaları sizde var mı?" dedi.

"Evet, inceledim." Yargıç Crawford'a düşünceli bir şekilde baktı, sonra "Bay Hunt mahkemeye hitap etme şansı olacak, ama önce Gilroy'ların görüşlerini duymak istiyorum" dedi.

Avukatları, Crawford'un dilekçesine itirazlarını kayda geçirmek için heyecanla ayağa kalktı. "Sayın Yargıç, Bay Hunt'ın istikrarı dört yıl önce sorgulanmıştı. Kızını tartışmasız bir şekilde terk etti, bu da çocuğunun büyükannesiyle ve büyükbabasıyla daha iyi olacağını bildiğini gösteriyor."

Yargıç elini kaldırdı. "Bay Hunt, o zamanlar kızının büyükannesiyle büyükbabasının yanında olmasının onun yararına olacağını kabul etmişti."

"Mahkemeyi, kızın onlarla kalması gerektiğine ikna etmeyi umuyoruz."

"Mahkemeyi, onun onlarla kalması gerektiğine ikna etmeyi umuyoruz." Grace'i tanık olarak çağırdı. Yemin etti. Yargıç Spencer, tanık kürsüsüne oturduğunda ona güven verici bir gülümseme attı.

"Bayan Gilroy, siz ve Bay Gilroy neden damadınızın velayetini geri alma talebine itiraz ediyorsunuz?"

Grace dudaklarını ıslattı. "Georgia'nın bildiği tek ev bizim evimiz. Onun için sevgi dolu ve besleyici bir ortam yaratmaya kendimizi adadık." O, yarattıkları sağlıklı ev hayatını ayrıntılı olarak anlattı.

Yargıç Spencer sonunda sözünü kesti. "Bayan Gilroy, bu mahkeme salonundaki hiç kimse, Bay Hunt bile, Georgia için mükemmel bir yuva kurduğunuzu inkar etmiyor. Kararım, çocuğa iyi bakıp bakmadığınıza değil, Bay Hunt'ın ona eşit derecede iyi bir yuva sağlayıp sağlayamayacağına göre verilecek."

"Onu sevdiğini biliyorum," dedi Grace, ona tedirgin bir bakış atarak. "Ama sevgi tek başına yeterli değildir. Çocuklar kendilerini güvende hissetmek için istikrar ve rutine ihtiyaç duyarlar. Georgia'nın annesi olmadığı için, ona en yakın şeye ihtiyacı var."

"Babası." Crawford'un mırıldanması, yargıç dahil herkesin onaylamayan bakışlarını üzerine çekti.

Bill Moore koluna hafifçe dokundu ve fısıldadı, "Sıra sana gelecek."

Yargıç Grace'e birkaç soru daha sordu, ancak kayınvalidesinin inandığı şey, Georgia'yı şu anda evlerinden uzaklaştırmanın onun genç hayatında zararlı bir kargaşaya yol açacağıydı. "Kocam ve ben, bizden ayrılmasının Georgia'nın duygusal ve psikolojik gelişimine zararlı bir etkisi olacağını düşünüyoruz" diyerek sözlerini bitirdi.

Crawford'a bu ifade önceden yazılmış ve prova edilmiş gibi geldi, avukatlarının Grace'e söylemesi için öğrettiği bir şeydi, kendi başına bulduğu bir şey değildi.

Yargıç Spencer, Crawford'un avukatına Bayan Gilroy'a soracağı bir şey olup olmadığını sordu. "Evet, Sayın Yargıç, var." Tanık kürsüsüne doğru yürüdü ve laf kalabalığına zaman kaybetmedi. "Georgia hafta sonlarını sık sık Bay Hunt ile geçiriyor, değil mi?"

"Evet. Bir gece bizim yanımızda kalamayacak kadar büyüdüğünü ve Crawford'un... yeterince *güvenilir* olduğunu düşündüğümüzde, onun Georgia'yı bir gece, bazen de iki gece yanında kalmasına izin vermeye başladık."

"Babasıyla geçirdiği bu gecelerden sonra size döndüğünde Georgia nasıl bir çocuk oluyor?"

"Nasıl mı?"

"Ruh hali, genel durumu nasıldı? Size koşarak gelip, kollarını açarak, geri döndüğü için minnettar olduğunu mu gösteriyordu? Korkmuş, ürkek veya travma geçirmiş gibi mi davranıyordu? Hiç duygusal sıkıntı içinde miydi? İçine kapanık ve konuşkan değil miydi?"

"Hayır. O... iyidir."

"Sadece babası onu size geri getirdiğinde ağlıyor. Öyle değil mi?"

Grace tereddüt etti. "Bazen onu bıraktığında ağlıyor. Ama sadece ara sıra. Her seferinde değil."

"Onunla daha uzun süreli ziyaretlerden sonra daha sık ağlıyor," dedi avukat. "Diğer bir deyişle, onunla ne kadar uzun süre kalırsa, size geri döndüğünde ayrılık kaygısı o kadar artıyor." Gilroy'ların avukatının itiraz etmek üzere olduğunu gördü ve onu koltuğuna geri dönmesi için eliyle işaret etti. "Benim tarafımdan sonuç."

Yargıçtan özür diledi, ama Crawford, fikrini açıkça ifade edip kayıtlara geçirdiği için üzgün olmadığını biliyordu.

Grace'e başka bir soru yöneltti. "Bay Hunt'ı en son ne zaman sarhoş gördünüz?"

"Bir süre önceydi. Tam olarak hatırlamıyorum."

"Bir hafta önce mi? Bir ay önce mi? Bir yıl önce mi?"

"Ondan daha uzun zaman önce."

"Ondan daha uzun zaman önce," diye tekrarladı Moore. "Dört yıl önce mi? Karısını kaybetmesinin en zor döneminde mi?"

"Evet. Ama..."

"Bildiğiniz kadarıyla, Bay Hunt Georgia ile birlikteyken hiç sarhoş oldu mu?"

"Hayır."

"Sinirlenip ona vurdu mu?"

"Hayır."

"Ona bağırmış mı, onun önünde küfürlü veya kaba bir dil kullanmış mı?" "Hayır."

"Kızınız açken ona yemek vermedi mi?"

"Hayır."

"Onu araba koltuğuna oturtmayı ihmal etti mi? Onu beklediği zaman gelmedi mi? Kızının fiziksel veya duygusal ihtiyaçlarını ihmal etti mi?"

duygusal ihtiyaçlarını ihmal etti mi?"

Grace başını eğdi ve yumuşak bir sesle konuştu. "Hayır."

Moore yargıca döndü ve kollarını iki yana açtı. "Sayın Yargıç, bu dava mahkemenin zamanını boşa harcamaktadır. Bay Hunt bazı hatalar yaptı ve bunları da kabul ediyor. Zamanla hayatını yeniden kurdu. Kızını düzenli olarak görebilmek için Houston'dan Prentiss'e taşındı.

"On iki ay önce sizin öncülünüzün zorunlu kıldığı danışmanlık sürecinden geçti. Bir yıl, çocuğunun velayetini geri kazanma kararlılığını azaltmadı ve ben, kendi bencil çıkarları dışında, Bay ve Bayan Gilroy'un müvekkilimin talebine itiraz etmeleri için hiçbir gerekçe olmadığını ileri sürüyorum."

Gilroy'ların avukatı ayağa fırladı. "Sayın Yargıç, müvekkillerimin bu talebe itiraz etme gerekçeleri dosyada yer almaktadır. Bay Hunt, kendisinin uygun olmadığını kanıtlamıştır..."

"Dosya bende, teşekkürler," dedi Yargıç Spencer. "Bayan Gilroy, lütfen yerinize oturun. Şimdi Bay Hunt'ı dinlemek istiyorum."

Grace, sanki davalarını feci bir şekilde kaybetmiş gibi, üzgün bir şekilde tanık kürsüsünden indi.

Crawford ayağa kalktı, kravatını düzeltti ve tanık kürsüsüne yürüdü. Chet ona yemin ettirdi. Crawford oturdu ve yargıcın —gözlerine baktı, Moore'un ona öğrettiği gibi.

"Bay Hunt, dört yıl önce bazı davranışlarınız, iyi bir ebeveyn olma yeteneğinizi sorgulanır hale getirdi."

"Bu yüzden Joe ve Grace'in Georgia'nın geçici velayetini almasına itiraz etmedim. Beth öldüğünde Georgia sadece on üç aylıktı. Sürekli bakıma ihtiyacı vardı, ancak koşullar bunu sağlamamı engelliyordu. İşteki yükümlölüklerim, diğer sorunlar."

"*Ciddi* diğer sorunlar."

Bu bir soru değildi. Ağzını kapalı tuttu.

Yargıç, resmi görünümlü birkaç kağıdı karıştırdı ve parmağını bir kağıda kaydırđı. "Alkollü araç kullanmaktan tutuklandınız ve suçunuzu kabul ettiniz."

"Bir kez. Ama ben..."

"Kamuya açık yerde ahlaksızlık yaptığınız için tutuklandınız ve..." "İşiyordum."

"...saldırı."

"Bir bar kavgasıydı. Yumruk atan herkes gözaltına alındı. Ben serbest bırakıldım..."

"Dosya bende."

Orada oturmuş, öfkeyle doluydu, geçmişinin geleceğini mahvedeceğini fark etmişti. Yargıç Holly Spencer ona hiç müsamaha göstermiyordu. Onu uzun uzun, dikkatle inceledikten sonra, yine "dosyası" olarak adlandırdığı belgeleri karıştırmaya başladı. Suçlarının siyah beyaz yazılmış haliyle ne kadar kötü görüldüğünü merak etti. Yargıcın kaşlarını çatması, durumun iyi olmadığını gösteriyordu.

Sonunda, "Tüm danışmanlık seanslarına katıldınız." dedi.

"Yargıç Waters her birinin zorunlu olduğunu açıkça belirtmişti. Yirmi beş seansın hepsini. Hiçbirini kaçırmadım."

"Terapistin raporu çok kapsamlı. Ona göre, kayda değer bir ilerleme kaydettiniz."

"Öyle düşünüyorum. Öyle olduğunu *biliyorum*."

"Çalışkanlığınızı takdir ediyorum Bay Hunt ve açıkça sevdiğiniz kızınızın velayetini geri kazanma konusundaki kararlılığınızı takdir ediyorum."

İşte geliyor, diye düşündü.

"Ancak..."

Mahkeme salonunun arkasındaki kapı birden açıldı ve bir korku filminden çıkmış gibi görünen bir figür, elinde tabancayla orta koridordan koşarak geldi. İlk kurşun, Crawford ile Yargıç Spencer arasındaki mesafeyi bölerek tanık kürsüsünün arkasındaki duvara çarptı.

İkincisi ise mahkeme memuru Chet Barker'ın göğsüne isabet etti.

Yazarın Mektubu

Sevgili Okuyucu

Bazı karakterler - tek başlarına, çiftler halinde veya gruplar halinde - kendi hayatlarını yaşarlar. Onlar, ortaya çıktıkları kitap yayınlandıktan çok sonra da benimle yaşamaya devam ederler. *Sunset Embrace* ve *Another Dawn*'daki Colemanlar ve Langstonlar da böyleydi.

Bu kitapları ikili olarak yazmaya niyetlenmemiştim. Asıl fikrim şuydu: Bebeği ölü doğan genç bir kadın, karısı doğum sırasında ölen bir adamın yeni doğan bebeğine annelik yapar. Bu öncül ile *Sunset Embrace*'in konusunu oluşturdum. Elbette kahraman ve kahramanın okuyucunun sevgisini kazanmasını istedim. Hikayelerinin ilgi çekici ve eğlenceli olmasını istedim. Ancak ikincil karakterlerin bu kadar önemli bir rol oynayacağını beklemiyordum. Bu rolü kendileri üstlendiler!

Sunset Embrace'in taslağını teslim ettikten ve kitap yayınlanmak üzereyken, editörüm Carolyn Nichols beni arayarak kişisel bir ricada bulundu: Lütfen bir devam kitabı yazın.

İlk kitap kadar ilgi çekici bir başka hikaye yazma baskısı altındaydım. *Another Dawn* böyle ortaya çıktı. Bugüne kadar, hayranlarımdan Coleman ve Langston ailelerinin hikayesini devam ettirmem için istekler alıyorum. Kariyerim farklı bir yöne gitti. Onlara bir daha dönmedim. Ama zihnimde, onlar hala hayatta.

Lütfen şimdiye kadarki hikayelerinin tadını çıkarın...

—Sandra Brown

Yazar Hakkında

Sandra Brown, *New York Times*'in en çok satan kitapları listesinde yer alan 63 kitabın yazarıdır. Kitapları dünya çapında 80 milyondan fazla basılmıştır ve eserleri 34 dile çevrilmiştir. Teksas'ta yaşamaktadır. Daha fazla bilgi için www.SandraBrown.net adresini ziyaret edebilirsiniz.

Sandra Brown'in Heyecan Verici Romanlarını Keşfedin!

Sürtünme

Kötü Niyetli

Son Tarih

Düşük Basınç

Ölümcül

Ayna Görüntüsü

Where There's Smoke

Charade

Özel

Kıskançlık

Değişim

Aşk Şişman

Salı

Anlatılamaz

Tanık

Mazereti

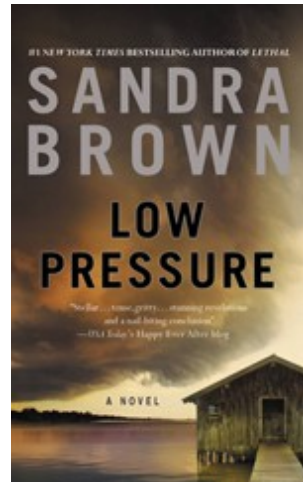
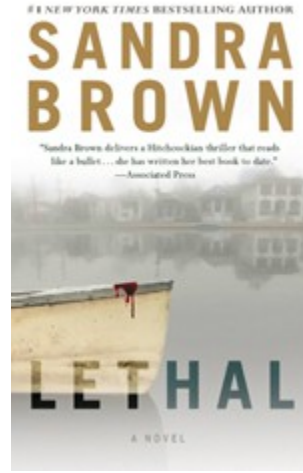
Çatışma

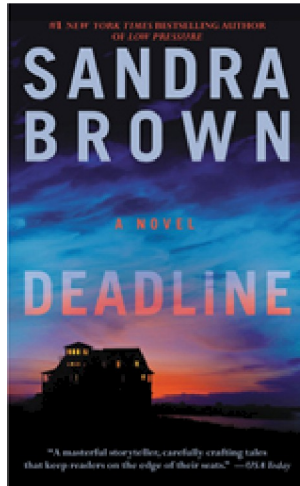
En İyi Saklanan Sırlar

Skandalın Nefesi

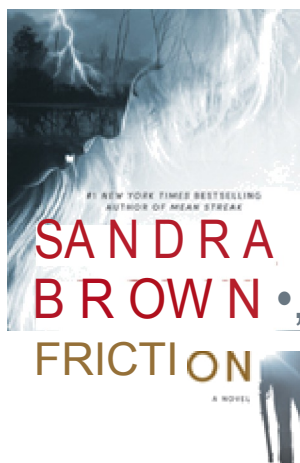
Fransız İpeği

SANDRA BROWN'UN GERİLİM ROMANLARINI ARAYIN

SANDRA
BROWN
MEAF!
STR

Hachette Digital tarafından yayınlanan bu e-kitabı satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Özel teklifler, bonus içerikler ve en yeni e-kitaplarımız ve uygulamalarımızla ilgili haberler almak için haber bültenlerimize kaydolun.

Kaydol

Veya hachettebookgroup.com/newsletters adresini ziyaret edin.

İçindekiler

[Kapak](#)

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Hoş](#)

[Geldiniz](#)

[Önsöz Birinci](#)

[Bölüm İkinci](#)

[Bölüm Üçüncü](#)

[Bölüm Dördüncü](#)

[Bölüm Beşinci](#)

[Bölüm Altıncı](#)

[Bölüm Yedinci](#)

[Bölüm Sekizinci](#)

[Bölüm](#)

[Dokuzuncu](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Bölüm On birinci](#)

[Bölüm On ikinci](#)

[Bölüm On](#)

[üçüncü Bölüm](#)

[On dördüncü](#)

[Bölüm On](#)

[beşinci Bölüm](#)

[On altıncı Bölüm](#)

[On yedinci bölüm On](#)

[sekizinci bölüm](#)

[On Dokuzuncu Bölüm](#)

[Yirminci Bölüm Yirmi](#)

[Birinci Bölüm Yirmi](#)

[İkinci Bölüm Yirmi](#)

[Üçüncü Bölüm Yirmi](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Yirmi Beşinci Bölüm](#)

[Yirmi Altıncı Bölüm](#)

[*Friction*'ın Önizlemesi](#)

[Yazarın Notu Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Sandra Brown'ın Diğer](#)

[Eserleri Hoşunuza](#)

[Gidebilecek Diğer](#)

[Eserler... Haber Bültenleri](#)

[Telif Hakkı](#)

Telif

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle herhangi bir benzerlik tesadüfidir.

Telif Hakkı© 1985 Sandra Brown

Friction kitabından alıntı telif hakkı © 2015 Sandra Brown Management, Ltd. Kapak tasarımı Faceout Studio

Kapak telif hakkı© 2013 Hachette Book Group, Inc.

Tüm hakları saklıdır. 1976 tarihli ABD Telif Hakkı Yasası uyarınca, yayıncının izni olmadan bu kitabın herhangi bir bölümünün taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması, yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin hırsızlığı anlamına gelir. Kitaptaki materyalleri (inceleme amaçları dışında) kullanmak istiyorsanız, permissions@hbgusa.com adresinden yayıncıyla iletişime geçerek önceden yazılı izin almanız gerekir. Yazarın haklarını desteklediğiniz için teşekkür ederiz.

Grand Central Publishing

Hachette Book Group

1290 Avenue of the Americas

New York, NY 10104

hachettebookgroup.com

twitter.com/grandcentralpub

Warner Books tarafından ilk kez kitle pazarı için basılmış ilk

baskı: Aralık 2015

Grand Central Publishing, Hachette Book Group, Inc.

Grand Central Publishing adı ve logosu, Hachette Book Group, Inc. şirketinin ticari markasıdır.

Yayıncı, kendisine ait olmayan web sitelerinden (veya bunların içeriğinden) sorumlu değildir. Hachette

Speakers Bureau, konuşma etkinlikleri için çok çeşitli yazarlar sunmaktadır. Daha fazla bilgi için

www.hachettespeakersbureau.com adresini ziyaret edin veya (866) 376-6591

numaralı telefonu arayın. ISBN 978-1-4555-4624-4

E3

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

